

# **Temné proudy**

## **/The Narrows/**

***Connelly Michael***

Nakladatel: Domino

Překladatel: Jiří Kobělka

Obálka: Domino

Redakce: Lubomír Petr, Martin Pěch

Rok vydání: 2004

Počet stran: 344

Rozměr: 135 x 210

Provedení: hardback

Desátá kniha série Harry Bosch.

Harry Bosch dál vede život svérázného soukromého detektiva, když jeho klid naruší záhadný telefonát: má prošetřit sebevraždu veřejně známého policisty Terryho McCaleba (Obranná reakce, Temnější než noc), která – jak se ukáže – byla ve skutečnosti vraždou.

Také život agentky FBI Rachel Wallingové (Básník) obrátí vzhůru nohama jediný telefonát. Volající jí oznamuje, že sériový vrah a její někdejší kolega Robert Backus se vrátil na scénu.

Tak začíná snad nejděsivější a nejbrilantnější detektivní román, jaký kdy Michael Connelly napsal. Cesty Harryho a Rachel se nakonec proplétají a nastává zběsilá honba za nejgeniálnějším vrahem v dějinách Los Angeles – za mužem, jenž zná veškeré vyšetřovací a profilovací metody, neboť mnohé z nich kdysi pomáhal vytvořit.

Harry Bosch se v obrovském tempu přesouvá mezi hrůzným pohřebišťem Backusových obětí v nevadské poušti, rozzářenými ulicemi Las Vegas, které se opět stává hlavním městem zločinu, a temnými zákoutí Los Angeles – aby v závěru dospěl k šokujícímu a dramatickému rozuzlení...

Copyright © 2004 by Hieronymus, lne Translation © 2004 by Jiří  
Kobělka i Cover design © 2004 by DOMINO ,  
Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být  
reprodukována ani jinak přenášena bez předchozího písemného souhlasu  
majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE NARROWS,  
vydaného nakladatelstvím Little, Brown and Co., New York 2004,  
přeložil Jiří Kobělka

Odpovědný redaktor: Lubomír Petr

Technický redaktor: Martin Pech

Sazba a obálka: Dušan Žárský

Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín

Vydání první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,  
v roce 2004

ISBN 80-7303-214-7

Památce Mary McEvoyové Connellyové Lavelleové, která nás šest držela stranou od temných proudů

Oni jen vyměnili jednu příšeru za druhou. Namísto draka teď mají hada. Obrovského hada, který spí v temných proudech a vyčkává, až přijde správný okamžik a on bude moci roztáhnout čelisti a někoho spolknout.

JOHN KINSEY,

otec chlapce ztraceného v temných proudech, Los Angeles Times, 22. července 1956

Myslím, že o tomto světě dost možná vím jen jednu věc. Jen jednu věc vím úplně jistě. A to, že pravda člověka neosvobodí. Ne že bych to nikoho neslyšel říkat a ne že bych to nesčetněkrát neřekl sám, když jsem seděl v malých kamrlících a vězeňských celách a naléhal na rozedrané lidi, aby se mi svěřili se svými hříchy. Lhal jsem jim, snažil se je ošálit. Pravda vás nespasí, nedá vás zase dohromady. Neumožní vám povznést se nad břemeno lži, tajemství a šrámů na srdci. Pravdy, které jsem si osvojil já, mě drží u země jako řetězy v temnici, v podsvětí plném duchů a obětí, jež se kolem mě svíjejí jako hadi. Je to místo, kde se na pravdu člověk nedívá ani ji nikdy neuzře. Je to místo, kde číhá zlo. Kde vám vydechuje každičký dech do úst a do nosu a vy před ním nemůžete uniknout. To je ta věc, kterou vím. Jediná věc.

Věděl jsem, že to k tomu spěje, už ve dne, kdy jsem převzal onen případ, jenž mě nakonec dovedl do temných proudů. Věděl jsem, že životní poslání mě bude navěky dovádět do míst, kde číhá zlo, do míst, kde mnou odhalená pravda bude mít podobu nějaké ošklivé a úděsné věci. A přesto jsem ve svém snažení nepolevil. Šel jsem dál, zcela nepřipraven na okamžik, kdy zlo vyskočí ze svého úkrytu. Kdy se mě zmocní jako zvířete a stáhne mě do černé vody.

# 1

Utápěla se v temnotě, plavala v černém moři a nad sebou měla oblohu bez hvězd. Neslyšela a neviděla nic. Byla to dokonale černočerná chvíle, ale pak Ráchel Wallingová otevřela oči ze snu.

Vytřeštěně se zadívala na strop. Poslouchala, jak venku sviští vítr, a slyšela, jak na okno škrábou větvičky azalek. Přemýšlela, jestli ji ze spánku vyrušilo škrábání, nebo nějaký jiný zvuk zevnitř domu. Vtom jí zazvonil mobilní telefon. Ráchel se ani trochu nepolekala a v poklidu hmátla na noční stolek. Přiložila si aparát k uchu, a když přijímala hovor, byla již v naprosto bdělém stavu v jejím hlase se neozývala sebemenší stopa spánku.

„Agentka Wallingová,“ řekla.

„Ráchel? Tady Cherie Dei.“

Ráchel okamžitě věděla, že toto nebude obyčejný telefonát. Cherie Dei znamenala Quantico. Byly to už čtyři roky, co volala naposledy. Ráchel na podobný hovor celou dobu čekala.

„Kde jsi, Ráchel?“

„Doma. Kde bych podle tebe měla být?“

„Vím, že máš teď na starosti hodně velké území. Říkala jsem si, že třeba...“

„Jsem v Rapid City, Cherie. O co jde?“

Cherie Dei odpověděla až po dlouhém mlčení.

„Znovu se vynořil na povrch. Je zpátky.“

Ráchel cítila, jak jí neviditelná pěst zasazuje ránu do hrudi a zůstává v ní uvězněná. V hlavě se jí okamžitě začaly splétat vzpomínky a obrazy. Nehezke obrazy. Zavřela oči. Cherie Dei nemusela ani vyslovovat jméno. Ráchel věděla, že jde o Backuse. Básník se opět vynořil. Přesně jak celou dobu předpokládali. Jako zhoubná nákaza, která se celá léta

neviditelně šíří tělem ukrytá vnějšímu světu a pak náhle pronikne kůží na povrch a připomene se vlastní ošklivostí.

„Povídej.“

„Před třemi dny nám do Quantika něco přišlo. Poštovní balíček. Obsahoval...“

„Před třemi dny? Vy jste na tom seděli tři...“

„Na ničem jsme neseděli. Jen jsme tomu věnovali dostatek času. Ten balíček byl adresován tobě. Na oddělení behaviorálních věd. Z podatelny nám ho přinesli, my jsme ho projeli rentgenem a pak otevřeli. Opatrně.“

„A co v něm bylo?“

„Čtečka GPS.“

Čtecí zařízení globálního polohovacího systému. Se souřadnicemi zeměpisné délky a šířky. Ráchel se s podobnou věcí setkala při vyšetřování jednoho případu z předchozího roku. Tehdy šlo o únos v Badlands, kdy si pohřešovaná trampka zaznamenávala trasu do příručního GPS. Policisté našli přístroj v jejím batůžku a pak vystopovali její kroky až do tábora, kde se setkala s mužem, který ji sledoval. Dorazili tam příliš pozdě, než aby ji stihli zachránit, ale nebýt GPS, nedorazili by do osudného tábora vůbec.

„A co na ní bylo?“

Ráchel se posadila a přehodila si nohy přes okraj postele. Volnou ruku si položila na žaludek, sevřela ho jako zvadlou květinu a čekala. Netrvalo dlouho a Cherie Dei pokračovala. Ráchel si ji pamatovala jako úplnou začátečnici, která se jen dívala a učila se od týmu, k němuž byla přičleněna v rámci výukového programu FBI. Uplynulo deset let a vyšetřované případy, všechny případy, vyryly do jejího hlasu hluboké rýhy. Cherie Dei už nebyla začátečnice a žádnou výuku nepotřebovala.

„V její paměti byl zaznamenán jediný bod. V Mohavské poušti. Těsně u kalifornských hranic s Nevadou. Včera jsme tam odletěli a navštívili to místo. Používali jsme termovizi a plynové sondy. Pozdě večer jsme našli první tělo, Ráchel.“

„Čí bylo?“

„To zatím nevíme. Je staré. Leželo tam už dlouho. Teprve tam začínáme. Výkopové práce jdou pomalu.“

„Ríkalias první tělo. Kolik jich tam ještě je?“

„Když jsem naposledy opouštěla místo činu, byli jsme na čtyřech. Ale myslíme si, že je jich tam víc.“

„Příčina smrti?“

„Na to je brzy.“

Ráchel se odmlčela a přemýšlela o získaných informacích. První dvě otázky, které prošly jejím filtrem, zněly proč právě tam a proč právě teď.

„Ale já ti nevolám, jen abych ti to oznámila, Ráchel. Jde o to, že Básník je zase ve hře a my tě tady chceme mít.“

Ráchel přikývla. Rozumělo se samosebou, že na místo odjede.

„Cherie?“

„Co?“

„Proč si myslíte, že ten balíček odeslal on?“

„My si to nemyslíme. My to víme. Před chvílí nám přišel výsledek analýzy otisku prstu sejmutého z toho GPS. Když odesílatel vyměňoval baterie, nechal na jedné z nich otisk palce. Robert Backus. Je to on. Vrátil se.“

Ráchel pomalu rozevřela pěst a prohlédla si dlaň. Byla nehybná jako socha. Hrůza, kterou cítila ještě před chvílí, se pomalu proměňovala. Ráchel byla ochotna to přiznat sama sobě, ale nikomu jinému. Cítila, jak jí v žilách znovu začíná proudit krev a barví se do tmavšího odstínu. Byla téměř černá. Ráchel na tento telefonát celou dobu čekala. Každou noc spala s mobilním telefonem u ucha. Jistě, telefonáty, které ji odvolávaly do terénu, tvořily běžnou součást její práce. Toto však byl jediný telefonát, na který Ráchel doopravdy čekala.

„Jednotlivé zaznamenané body si můžeš v tom přístroji pojmenovat,“ řekla Dei do ticha. „Do délky dvanácti znaků včetně mezer. A on svůj bod pojmenoval ‚Ahoj, Rácheí. Vyšlo

mu to přesně. Řekla bych, že vůči tobě pořád něco má. Jako by tě lákal ven, jako by měl nějaký plán.“

Z Racheliných vzpomínek vytanul obraz muže, který padá skrz sklo dozadu do tmy. A pak mizí v ponuré prázdnotě pod sebou.

„Už jedu,“ řekla.

„Základnu máme na lasvegaské pobočce. Bude tak snazší udržet celý případ pod pokličkou. Ale ty si dávej pozor, Ráchel. Zatím nevíme, co tím vším sleduje, chápeš? Kryj si záda.“

„Budu. Dělán to vždycky.“

„Zavolej mi podrobnosti a já si pro tebe přijedu.“

„Dobře“ odpověděla Ráchel.

Stiskla tlačítko a ukončila hovor. Zašmátrala po nočním stolku a rozsvítila lampičku. Na okamžik si vzpomněla na ten sen, na nehybnost černé vody a oblohy nad sebou, jako když člověk proti sobě postaví černá zrcadla. A jak se ona jen poklidně vznáší mezi nimi.

## 2

Když jsem dorazil ke svému losangeleskému domu, čekala Graciela McCalebová u auta. Ona dorazila na naši schůzku včas, ale já ne. Rychle jsem zaparkoval v přístěnku a vyskočil jsem z vozu, abych ji pozdravil. Nezdálo se, že bych ji vyvedl z míry. Z mého zpoždění nedělala žádnou vědu.

„Gracielo, moc mě mrzí, že jsem se opozdil. Uvázl jsem v ranní zácpě na desítce.“

„To je v pořádku. Já si to tady užívala. Je tu krásné ticho.“

Vytáhl jsem klíč a odemkl dveře. Když jsem do nich zatlačil, abych je otevřel, zaklínily se o poštu, která mi ležela na podlaze uvnitř. Musel jsem se sklonit a sáhnout rukou za dveře, abych uvolnil obálky a mohl otevřít dokořán.

Postavil jsem se, otočil se ke Graciele a natáhl ruku do domu. Graciela prošla kolem mě. Neusmál jsem se na ni. Naposledy jsem ji viděl na pohřbu. Dnes vypadala jen o špetku lépe: v očích a koutcích úst se jí stále držel zármutek.

Když kolem mě procházela do stěsnané vstupní haly, ucítil jsem sladkou pomerančovou vůni. Pamatoval jsem si na ni z pohřbu, kde jsem jí sevřel ruce do obou dlaní, prohlásil, že je mi to moc líto, a nabídl svou pomoc, kdyby cokoliv potřebovala. Tehdy byla celá v černém. Dnes měla na sobě květované letní šaty, které se k vůni hodily lépe. Ukázal jsem jí do obývacího pokoje a vyzval, aby se posadila na gauč. Zeptal jsem se jí, jestli si dá něco k pití, přestože jsem věděl, že v domě vůbec nic nemám, snad s výjimkou pár lahví piva z ledničky a vody z kohoutku.

„To je v pořádku, pane Boschi. Děkuji.“

„Říkejte mi Harry, prosím. Pane Boschi mi nikdo neříká.“

Nyní jsem se již pokusil o úsměv, který ovšem nezabral. Vlastně jsem ani nevěděl, proč jsem čekal, že zabere. Měla toho za sebou v životě spoustu. Ten film jsem ostatně viděl. A

teď tahle tragédie. Posadil jsem se do křesla naproti gauči a čekal jsem. Graciela si odkašlala a dala se do řeči.

„Zřejmě jste si kladl otázku, proč s vámi potřebuji mluvit. V telefonu jsem nebyla právě otevřená.“

„To nevadí,“ prohlásil jsem. „Ale zvědavý jsem opravdu byl. Děje se snad něco? Co pro vás mohu udělat?“

Graciela pokývala hlavou a pohlédla na své ruce – držely na klíně malou kabelku s černými korálky, která vypadala jako předmět zakoupený u příležitosti pohřbu.

„Něco tady strašlivě nehraje a já nevím, na koho se obrátit. Od Terryho toho znám dost – myslím o způsobu jejich práce –, aby mi bylo jasné, že na policii s tím jít nemůžu. Zatím ne. Kromě toho stejně oni přijdou za mnou. Myslím, že brzy. Do té doby potřebuji někoho, komu mohu věřit a kdo mi pomůže. Mohu vám zaplatit.“

Předklonil jsem se, položil si lokty na kolena a sepal ruce. S Graciela jsem se setkal pouze jednou – tenkrát na pohřbu. Její manžel a já jsme si byli v jednom období blízcí, ale v posledních několika letech už nikoliv a teď bylo pozdě. Netušil jsem, odkud by mohla vyvěrat důvěra ve mě, o níž Graciela hovořila.

„Co vám o mně Terry řekl, že mi chcete důvěřovat? Že jste si mě vybrala? Vy a já se přece vůbec neznáme, Gracielo.“

Graciela pokývala hlavou, jako že je to dobrá otázka i hodnocení.

„V jedné fázi našeho manželství se mi Terry se vším svěřoval. Vyprávěl mi taky o posledním případě, který jste vy dva společně řešili. Řekl mi, co se stalo a jak jste si navzájem zachránili život. Na čunu. Což mě vede k přesvědčení, že vám můžu věřit.“

Přikývl jsem.

„Jednou mi o vás řekl něco, co jsem si navždy zapamatovala,“ dodala Graciela. „Tvrdil, že některé věci se mu na vás nelíbí a nesouhlasí s nimi. Podle mě měl na mysli váš přístup k různým věcem. Ale zároveň dodal, že kdyby si měl

ve finále ze všech policistů a agentů, které kdy poznal a s nimiž pracoval, vybrat někoho, s kým by řešil případ vraždy, vybral by si vás. Bez váhání. Prohlásil, že by si vás vybral proto, že byste to nevzdal.“

Pocítil jsem napětí kolem očí. Jako bych to slyšel říkat přímo Terryho McCaleba. Položil jsem Graciele otázku, přestože jsem na ni předem znal odpověď.

„Co si přejete, abych pro vás udělal?“

„Chci, abyste prošetřil jeho smrt.“

# 3

Ačkoliv jsem věděl, že mě požádá právě o toto, žádost Graciely McCalebové mi na chvíli vyrazila dech. Terry McCaleb zemřel před měsícem na svém člunu. Četl jsem o tom v Las Vegas Sun. Zpráva se dostala do novin díky tomu filmu. Agentovi FBI transplantují srdce, načež vypátrá vraha svého dárce. Tahle historka měla už od začátku napsáno na čele „Hollywood“ a hlavní role ve filmu se zhostil Clint Eastwood, třebaže měl oproti Terrymu dvacet let náskok. Snímek zaznamenal přinejlepším skromný úspěch, ale i tak propůjčil Terrymu publicitu, jež mu zaručovala nekrolog v novinách po celé zemi. Já se tehdy ráno vrátil do bytu poblíž hlavní třídy a otevřel Sun. Terryho smrt si vysloužila krátký článek v zadní části sešitu A.

Když jsem článek pročítal, zmocnilo se mě silné chvění. Byl jsem překvapen, ale ne zase tolik. Terry mi vždy připadal jako muž, který žije na vypůjčený čas. Na ničem, co jsem četl nebo zaslechl, když jsem se vydal na Catalinu na pohřeb, jsem však neshledával vůbec nic podezřelého. Prostě mu selhalo srdce – jeho nové srdce. Poskytlo mu šest dobrých let, což bylo více, než kolik u pacientů s transplantovaným srdcem činí celostátní průměr, ale poté přece jen podlehl stejným faktorům, které zničily originál.

„Já tomu nerozumím,“ řekl jsem Graciele. „Byl na lodi, měl zakázku a zhroutil se. Říkali..., že jeho srdce.“

„Ano, bylo to tím srdcem,“ odvětila. „Ale objevila se nová okolnost. Chci, abyste ji prověřil. Vím, že už jste od policie odešel, ale Terry a já jsme se loni dívali ve zprávách, co se tady seběhlo.“

Přejela očima po místnosti a rozpřáhla ruce. Narážela na události, které se v mém domě odehrály před rokem, kdy moje první vyšetřování po odchodu od policie skončilo velice nehezky a krvavě.

„Vím, že stále prověřujete různé věci,“ dodala. „Jste stejný, jako byl Terry. Ten to taky nedokázal hodit za hlavu. Někteří z vás jsou zkrátka takoví. Právě když uváděli ve zprávách, co se tady stalo, prohlásil Terry, že kdyby si musel někoho vybrat, chtěl by vás. Myslím, že mi tehdy dokonce říkal, že kdyby se mu někdy něco stalo, mám se obrátit na vás.“

Přikývl jsem a sklopil oči k podlaze.

„Tak mi povězte, co se seběhlo, a já vám řeknu, co s tím můžu dělat.“

„Máte spolu dohodu, že?“ Znovu jsem přitakal. „Povídejte.“

Graciela si odkašlala. Přesunula se na okraj gauče a začala vypravovat.

„Jsem zdravotní sestra. Nevím, jestli jste viděl ten film, ale tam ze mě udělali servírku. To není správné. Jsem zdravotní sestra. Vyznám se v medicíně. Vyznám se v nemocnicích, ve všech.“

Přikývl jsem a neříkal nic, čím bych ji přerušil.

„Na soudní patologii provedli Terryho pitvu. Tělo sice nejevilo známky ničeho neobvyklého, ale doktor Hansen – to je Terryho kardiochirurg – si přesto pitvu vyžádal, protože chtěl vědět, jestli nenajdou příčinu srdečního selhání.“

„Jistě,“ řekl jsem. „A co zjistili?“

„Nic. Totiž nic trestného. Prostě mu přestalo tlouct srdce... a on umřel. To se stává. Pitva prokázala, že se mu ztenčovaly a zužovaly svaly na srdečních stěnách. Kardiomyopatie. Jeho tělo to srdce odmítalo. Odebrali mu obvyklé vzorky krve a to bylo všechno. Pak mi ho předali. Tedy jeho tělo. Terry nechtěl být pohřben – vždycky mi to říkal. Takže jsme ho v Griffin and Reeves zpopelnili a po pohřbu vzal Buddy děti a mě na člun a provedli jsme, oč nás Terry žádal. Rozptýlili jsme ho do vody. Bylo to velice intimní. Bylo to hezké.“

„Kdo je to Buddy?“

„Jo, to je člověk, se kterým Terry provozoval charterové výlety. Jeho partner.“

„Jasně. Vzpomínám si.“

Pokýval jsem hlavou a pokusil se její příběh rekapitulovat. Přitom jsem hledal nějakou trhlinu, důvod, proč za mnou přišla.

„Ta krevní zkouška po pitvě,“ řekl jsem. „Co odhalila?“

Graciela zavrtěla hlavou.

„Ne, jde o to, co neodhalila.“

„Cože?“

„Musíte mít na paměti, že Terry užíval tunu léků. Každý den, pilulku za pilulkou, kapky za kapkami. Udržovaly ho při životě – tedy až do konce. Takže výsledek těch krevních testů zabíral stránku a půl.“

„Oni vám ho poslali?“

„Ne, přišel doktoru Hansenovi. A on mi o něm řekl. Volal mi kvůli tomu, že na seznamu těch látek nefigurovaly léky, které tam figurovat měly. Celkept a prograf. V době úmrtí je v krvi neměl.“

„A přitom jsou důležité.“

Graciela přitakala.

„Přesně tak. Každý den užíval sedm kapslí prografu. Celkept bral dvakrát denně. Byly to jeho nejdůležitější léky. Udržovaly jeho srdce v bezpečí.“

„A bez nich by zemřel?“

„Maximálně do tří nebo čtyř dnů. Rychle by u něj nastalo městnavé selhání srdce. Přesně to se ostatně taky stalo.“

„A proč je přestal brát?“

„On je brát nepřestal, a právě proto vás potřebuji. Někdo mu pomíchal léky a zabil ho.“

Znovu jsem její informace profiltroval přes síto.

„Takže předně: jak víte, že ty léky opravdu užíval?“

„Protože jsem ho viděla, viděl ho i Buddy, a viděl ho dokonce i člověk, se kterým byli na posledním výletě – ten taky prohlásil, že ho viděl ty léky brát. Ptala jsem se jich. Totiž, jak říkám, jsem zdravotní sestra. Kdyby ty léky neužíval, určitě bych si toho všimla.“

„Dobrá, takže tvrdíte, že své léky užíval, jenže to ve skutečnosti jeho léky nebyly. Že s nimi někdo manipuloval. Co vás k takovému přesvědčení vede?“

Její neverbální projevy svědčily o pocitu marnosti. Zřejmě jsem nečinil logické závěry, které jsem podle ní činit měl.

„Přidám vám další argument,“ řekla. „Týden po pohřbu, než jsem se o tomhle všem dozvěděla, jsem se pomalu pokoušela vrátit věci zpátky do normálu, a tak jsem vyklidila skříň, ve které Terry přechovával všechny léky. Víte, ty léky jsou velmi, velmi drahé. Nechtěla jsem, aby přišly nazmar. Existují lidé, kteří si je prakticky nemůžou dovolit. I my jsme si je mohli dovolit jen s odřenýma ušima. Terryemu vypršela pojistka a my jsme potřebovali MediCal a Medicaid, jen abychom platili za jeho léky.“

„Takže jste ty léky někomu darovala?“

„Ano, u pacientů s transplantací je to taková tradice. Když někdo...“

Zadívala se na své ruce.

„Chápu,“ řekl jsem. „A tak jste všechno vrátila.“

„Ano. Abych pomohla ostatním. Všechno je strašně drahé. A Terry měl doma zásobu nejméně na devět týdnů. Pro někoho mohla mít cenu tisíců dolarů.“

„Dobře.“

„Takže jsem vzala všechno na loď a odvezla to do nemocnice. Všichni mi poděkovali a já si myslela, že tím to skončilo. Mám dvě děti, pane Boschi. I když to bylo strašně těžké, musím žít dál. Kvůli nim.“

Vzpomněl jsem si na jejich dceru. Nikdy jsem ji neviděl, ale Terry mi o ní vyprávěl. Řekl mi, jak se jmenuje a proč ji pojmenoval právě takto. Přemýšlel jsem, jestli Graciela tuhle historku zná.

„Svěřila jste se s tím doktoru Hansenovi?“ zeptal jsem se. „Jestli manželovi někdo ty prášky pomíchal, musíte je varovat, že...“

Graciela zavrtěla hlavou.

„U darovaných léků se provádí bezpečnostní procedura. Všechna balení jsou prověřena. Znáte to, u ampulí se překontroluje zapečetění, ověří se datum expirace, telefonicky se zkontrolují výrobní čísla a tak dále. Na nic nepatřičného se nepřišlo. Nikdo nic nepomíchal. Alespoň nic z toho, co jsem jim dala já.“

„A co bylo pak?“

Graciela se posunula blíž k okraji gauče. Teď přijde to hlavní.

„Jela jsem na ten člun. Měl tam otevřená balení, která jsem jim nedarovala, protože je neberou. Nemocniční protokol.“

„A tam jste odhalila manipulaci.“

„V ampulích měl dávku prografu ještě na jeden den a celkept na dva dny. Vložila jsem je do igelitového sáčku a odvezla je na kliniku v Avalonu. Kdysi jsem tam pracovala. Vymyslela jsem si historku. Řekla jsem jim, že jedna moje kamarádka našla ty kapsle synovi v kapse, když mu prala prádlo. Oni je otestovali a zjistili, že jsou to – bez výjimky – náhražky. Byly naplněny bílým práškem. Konkrétně mletou žraločí chrupavkou. Ta se prodává ve specializovaných prodejnách a přes internet. Říká se, že je to homeopatický lék proti rakovině. Je lehce stravitelná a jemná. Pokud byla uzavřena v kapsli, měla pro Terryho stejnou chuť. Nemohl poznat rozdíl.“

Vytáhla z malé kabelky složenou obálku a podala mi ji. Obsahovala dvě kapsle – obě byly bílé a po jedné straně se na nich táhl malý růžový nápis.

Položil jsem si pod ruce obálku, abych do ní zachytil obsah, a otevřel jsem jednu z kapsli. Oba kusy se oddělily velmi snadno, aniž se poškodily. Do obálky se začal sypat bílý prášek. Pochopil jsem, že nebylo nic obtížného vysypat zamýšlený obsah kapsli ven a nahradit ho bezcenným práškem.

„Takže mi tvrdíte, Gracielo, že když byl Terry na posledním charterovém výletě, užíval léky v domněnku, že ho

udržují při životě, zatímco ony mu byly ve skutečnosti k ničemu. A vlastně ho svým způsobem zabíjely.“

„Přesně tak.“

„Odkud se ty pilulky vzaly?“

„Ampulky jsou z nemocniční lékárny. Ale manipulovat se s nimi mohlo kdekoliv.“

Odmlčela se a poskytla mi čas, abych to všechno strávil.

„Co se doktor Hansen chystá udělat?“ dotázal jsem se.

„Říkal, že nemá na vybranou. Jestli k té manipulaci došlo v nemocnici, musí se to dozvědět. Mohli by být ohroženi další pacienti.“

„To není pravděpodobné. Říkala jste, že někdo manipuloval se dvěma různými léky. To znamená, že k tomu pravděpodobně došlo mimo nemocnici. Někdo je pomíchal až poté, co si je vyzvedl Terry.“

„Já vím. On mi to taky říkal. Ale jedním dechem dodal, že to ohlásí příslušným úřadům. Musí. Jenže já nevím kterým a co s tím udělají. Ta nemocnice je v Los Angeles a Terry zemřel na člunu asi čtyřicet kilometrů od pobřeží San Diego. Nevím, kdo by...“

„Pravděpodobně to půjde nejdřív na pobřežní hlídku a nakonec se to předá FBI. Ale to potrvá několik dní. Kdybyste ovšem federálům zavolala hned, mohla byste to urychlit. Vlastně nechápu, proč jste se obrátila na mě, a ne na ně.“

„To nemůžu. Aspoň zatím.“

„Proč ne? To víte, že můžete. Neměla byste s tím chodit za mnou. Obráťte se na FBI. Ohlaste to lidem, se kterými Terry pracoval. Ti se na to okamžitě vrhnou, Gracielo. Já vím, že ano.“

Graciela vstala, přešla k posuvným dveřím a vykoukla přes průsmyk. Dnes byl jeden z těch dní, kdy je smog tak hustý, že vypadá, jako by mohl každou chvíli chytit plamenem.

„Vy jste byl detektiv. Přemýšlejte o tom. Někdo Terryho zabil. Nemohlo jít o náhodnou manipulaci – pomíchal mu dva různé léky ve dvou různých ampulkách. Bylo to záměrné.

Takže další otázka zní, kdo všechno měl k jeho lékům přístup. FBI se ze všeho nejdříve zaměří na mě a pak už se možná dál poohlížet nebude. A já mám dvě děti. Tohle nemůžu riskovat.“

Otočila se a podívala se na mě.

„Já to neudělala.“

„Jaký byste měla motiv?“

„Například peníze. Terry měl životní pojištění z doby, kdy ještě pracoval u FBI.“

„Například? To znamená, že existuje i další motiv?“

Graciela sklopila oči k podlaze.

„Já svého muže milovala. Ale měli jsme problémy. Posledních několik týdnů přespával na člunu. Zřejmě proto souhlasil s tak dlouhou zakázkou. Většinu času dělal jen jednodenní výlety.“

„A v čem byl problém, Gracielo? Jestli se do toho mám pustit, musím to vědět.“

Graciela pokrčila rameny, jako by odpověď neznala, ale poté odpověděla.

„Bydleli jsme na ostrově a mně už se to nelíbilo. Myslím, že není velkým tajemstvím, že jsem si přála, abychom se odstěhovali zpátky na pevninu. Potíž byla v tom, že on se kvůli své práci v FBI bál o naše děti. Bál se světa. Chtěl děti před světem ukrýt. Já ne. Já chtěla, aby svět poznaly a byly na něj připraveny.“

„A to je všechno?“

„Byly tu i další věci. Nelíbilo se mi, že stále pracuje na případech.“

Postavil jsem se a zamířil k ní. Otevřel jsem posuvné dveře, abych vyvětral zatuchlost v pokoji. Uvědomil jsem si, že jsem je měl otevřít ihned po příchodu. V pokoji byl žluklý vzduch. Dva týdny jsem tu nepobýval.

„Na jakých případech?“

„Byl jako vy. Pronásledovaly ho případy, které mu proklouzly mezi prsty. Na tom člunu měl spisy, celé krabice spisů.“

Kdysi dávno jsem McCalebův člun navštívil. Na přídi měl soukromou kajutu, kterou si přestavěl na kancelář. Vzpomněl jsem si, že jsem ty krabice se spisy viděl na horním kavalci.

„Dlouho se to přede mnou snažil skrývat, ale pak to začalo být nápadné, takže se přestal vymlouvat. V posledních několika měsících často jezdil na pevninu. Když právě neměl zakázky. Háдали jsme se kvůli tomu a on prostě tvrdil, že tuhle záležitost nemůže hodit za hlavu.“

„Týkalo se to jednoho, nebo více případů?“

„To nevím. Nikdy mi neřekl, na čem přesně pracuje, a já se nikdy neptala. Bylo mi to jedno. Chtěla jsem jenom, aby s tím přestal. Chtěla jsem, aby trávil čas s dětmi. A ne s těmi lidmi.“

„S jakými lidmi?“

„S lidmi, kteří ho tak fascinovali, s vrahy a jejich oběťmi. S jejich rodinami. Byl jimi posedlý. Někdy si myslím, že pro něj byli důležitější než my.“

Když to Graciela říkala, dívala se přes průsmyk. Sotva jsem otevřel dveře, začal do pokoje doléhat hluk dopravy pod námi. Provoz na dálnici zněl jako vzdálený potlesk na nějakém stadionu, kde zápasy nikdy nekončily. Otevřel jsem dveře úplně a vystoupil na terasu. Zadíval jsem se do porostu a vzpomněl si na souboj na život a na smrt, který se zde odehrál před rokem. Přežil jsem ho jen proto, abych zjistil, že jsem podobně jako Terry McCaleb otcem dítěte. Během následujících měsíců jsem se naučil nacházet v očích své dcery totéž, co Terry – jak mi vyprávěl – našel ve své dceři již daleko dříve. Věděl jsem, že to mám hledat, protože mi o tom řekl on. Byl jsem mu za to vděčný.

Graciela se postavila za mě.

„Uděláte to pro mě? Věřím tomu, co mi o vás manžel říkal. Věřím, že mi dokážete pomoci a jemu taky.“

A možná i sobě, pomyslel jsem si, ale neřekl to nahlas. Místo toho jsem se zadíval na dálnici a viděl, jak se slunce odráží od čelních skel automobilů sunoucích se průsmykem.

Vypadalo to, jako by mě sledovala tisícovka zářivě stříbřitých  
očí.

„Ano,“ řekl jsem, „udělám to.“

# 4

Můj první rozhovor proběhl v docích u Cabrillo Mariny v San Pedru. Vždycky jsem tudy rád jezdil, ale málokdy se mi to podařilo. Vlastně ani nevím proč. Byla to jedna z těch věcí, na které člověk zapomene, dokud ji neudělá znovu, a teprve pak si uvědomí, že se mu líbí. Poprvé jsem tam byl jako šestnáctiletý kluk na útěku. Dostal jsem se až do doků v San Pedru a celé dny jsem trávil tím, že jsem se nechal tetovat a díval se, jak se do přístavů vrací lodě s tuňáky. Noci jsem pak trávil v neuzamčeném vlečném člunu s názvem Rosebud. A než mě načapal šéf přístavu a poslal mě zpátky do dětského domova, měl už jsem na kloubech prstů vytetován nápis Uchop a drž.

Cabrillo Marina bylo mladší než moje vzpomínka. Tyto doky nesloužily k práci jako ty, v nichž jsem před tolika lety skončil. V Cabrillo Marině kotvila zábavní plavidla. Za uzamčenými branami se tyčily stěží stovek plachetnic jako v lese po požáru. Za nimi stály řady motorových jachet, z nichž mnohé měly cenu milionů dolarů.

Některé ovšem nikoliv. Člun Buddyho Lockridge rozhodně nebyl plovoucím zámkem. Lockridge, který byl podle Graciely McCalebové partnerem a na sklonku života i nejlepším přítelem jejího muže, bydlel na desetimetrovém člunu, jehož útroby jako by pocházely z dvacetimetrového. V podstatě to byla popelnice – nikoliv samotnou konstrukcí, nýbrž tím, jak se o něj pečovalo. Kdyby Lockridge bydlel v domě, bezpochyby by u něj na dvorku stála auta na špalcích a uvnitř se válely hromady novin.

Vpustil mě bzučákem přes bránu a vynořil se z kajuty – na sobě měl kraťasy, sandály a tričko, které bylo tolikrát nošené a seprané, že se nápis na prsou vůbec nedal přečíst. Graciela mu předem telefonovala. Věděl tedy, že s ním chci mluvit, ale neznal přesný důvod.

„No jo,“ řekl, když sestoupil z člunu na molo. „Graciela říkala, že prošetřujete Terryho smrt. To jako kvůli pojištění nebo tak něco?“

„Ano, dá se to tak říct.“

„To jste jako soukromý očko nebo tak něco?“

„Tak nějak, jo.“

Požádal mě o legitimaci a já mu ukázal zatavenou zmenšenou kopii své licence, kterou mi poslali ze Sacramento. Lockridge si přečetl mé křestní jméno a tázavě zvedl obočí.

„Hieronymus Bosch. To jako ten šílený malíř, jo?“

Jen málokdy se stávalo, že někdo toto jméno znal. Così mi to o Buddym Lockridgeovi vypovědělo.

„Podle některých lidí byl šílený. A jiní si myslí, že dokázal přesně předpovídat budoucnost.“

Licence ho podle všeho uspokojila, a tak prohlásil, že se můžeme buďto pobavit v jeho člunu, anebo zajít do krámu a dát si tam kávu. Chtěl jsem nahlédnout do člunu a zároveň jeho domova – byla to základní investigativní strategie –, ale nechtěl jsem působit nápadně, a tak jsem mu řekl, že by mi trocha kofeinu přišla vhod.

Po pěti minutách chůze jsme dorazili do hokynářství na palubě lodi. Cestou jsme vedli nenucenou konverzaci a já většinu času poslouchal, jak si Buddy stěžuje, že ho ve filmu inspirovaném McCalebovou transplantací srdce a pátráním po vrahovi jeho dárce vykreslili špatně.

„Ale zaplatili vám, ne?“ zeptal jsem se, jakmile skončil.

„Ano, ale o to tu nejde.“

„Ale jde. Uložte si ty peníze do banky a na zbytek zapomeňte. Je to jenom film.“

Před krámkem stálo pár stolků s lavicemi, a tak jsme se posadili ven. Lockridge mi začal klást otázky dřív, než jsem k tomu dostal příležitost já. Nechal jsem mu volný prostor. Byl jsem přesvědčen, že Buddy Lockridge bude velmi důležitou postavou mého vyšetřování, protože znal Terryho McCaleba a byl jedním ze dvou svědků jeho úmrtí. Chtěl jsem, aby se v mé

společnosti cítil příjemně, a tak jsem se od něj nechal vyzpovídat.

„Takže jakéj máte rodokmen?“ zeptal se mě. „Dělal jste policajta?“

„Skoro třicet let. V losangeleské policii. Polovinu času jsem vyšetřoval vraždy.“

„Vraždy, jo? A znal jste Terora?“

„Cože?“

„Teda Terryho. Říkal jsem mu Teror.“

„Jak to?“

„Já nevím. Prostě jsem mu tak říkal. Každýmu dávám přezdívký. A Terry viděl z první ruky teror tohohle světa, jestli mi rozumíte. Tak jsem mu říkal Teror.“

„A co já? Jaká bude moje přezdívká?“

„Vy...“

Podíval se na mě jako sochař, který si měří žulový kvádr.

„Ehm, vy jste Kufrovej Harry.“

„Jak to?“

„Protože jste takovej pomačkanej, jako byste měl všechny věci v kufru.“

Přikývl jsem.

„Docela dobrý.“

„Tak znal jste Terryho?“

„Ano, znal jsem ho. Když pracoval na FBI, dělali jsme spolu na několika případech. A na jednom ještě i potom, co dostal nové srdce.“

Buddy Lockridge luskl prsty a ukázal na mě.

„Už si vzpomínám, to vy jste byl ten polda. Vy jste ten, který byl na jeho člunu, když se tu objevily ty dvě gorily, aby ho oddělaly. Zachránil jste mu život a on se pak otočil a zachránil ho vám.“

Pokýval jsem hlavou.

„Přesně tak. Můžu se teď na něco zeptat já vás, Buddy?“

Lockridge zešíroka rozpráhl ruce, jako že je mi k dispozici a nemá co skrývat.

„No jasně, člověče, nechci si mikrofon uzurpovat jenom pro sebe.“

Vytáhl jsem zápisník a položil ho na stůl.

„Díky. Začneme u té poslední zakázky. Povězte mi o ní.“

„No, a co si přejete vědět?“

„Všechno.“

Lockridge vyfoukl z plic vzduch.

„To teda bude těžká písemka.“

Přesto mi začal celou historku vypravovat. To, co mi sdělil, odpovíдалo stručným zprávám, které jsem četl v lasvegaských novinách, i informacím, jež jsem posléze zaslechl na McCalebově pohřbu. McCaleb s Lockridgem se vydali na čtyřdenní charterovou plavbu s jediným zákazníkem – ve vodách u Baja California lovili makairy. Když se čtvrtý den vraceli do přístavu Avalon na Catalině, McCaleb se za kormidlem na přídi zhroutil. Nacházeli se právě pětaticet kilometrů od pobřeží, uprostřed cesty mezi San Diegem a Los Angeles. Tísňové volání zachytila americká pobřežní hlídka a vyslala na místo záchranný vrtulník. McCaleb byl letecky přepraven do nemocnice v Long Beach, kam však již dorazil mrtvý.

Když Lockridge skončil s líčením, pokýval jsem hlavou, jako že jeho historka odpovídá všemu, co jsem doposud věděl.

„Byl jste přímo u toho, když se zhroutil?“

„Ne, to ne. Ale cítil jsem to.“

„Jak to myslíte?“

„No, on byl nahoře za kormidlem. Já dřepěl v podpalubí s klientem. Mířili jsme na sever, vraceli jsme se domů. Klient se už dávno rybolovu nabažil, takže jsme za sebou ani nevlekli návnadu. Terry to hasil plnou parou vpřed, dost možná jsme dělali dobrých pětadvacet uzlů. Takže jsme teda byli s Ottem – to byl ten klient – v kajutě, když vtom se loď zničehonic obrátila o devadesát stupňů na západ. Přímo na volný moře, člověče. Já věděl, že nic takového není v plánu, a tak jsem vyšplhal po žebříku, vystrčil jsem hlavu a viděl, že se Terry tak

nějak hrbí na kormidle. Zhroutil se. Doběhl jsem k němu a on byl sice živý, ale úplně bez sebe.“

„Co jste udělal?“

„Kdysi jsem dělal plavčíka. Ve Venice Beach. V umělém dýchání a masáži srdce se ještě pořád vyznám. A tak jsem zavolal Otta nahoru a ohlásil to vysílačkou na pobřežní hlídku. Terryho jsem sice k vědomí nepřivedl, ale foukal jsem do něj vzduch tak dlouho, než se objevil vrtulník. Docela jim to trvalo.“

Zapsal jsem si do notesu poznámku. Ne proto, že by to bylo důležité, ale poněvadž jsem chtěl, aby Lockridge věděl, že ho беру vážně a cokoliv, co pokládá za důležité on, pokládám za důležité i já.

„Jak dlouho jim to trvalo?“

„Takových dvacet, pětadvacet minut. Nevím jistě, jak dlouho, ale když se snažíte udržet v člověku dech, připadá vám to jako celá věčnost.“

„Jo. Každý, s kým jsem mluvil, říkal, že jste dělal, co jste mohl. Takže tvrdíte, že Terry nepromluvil ani slovo. Ze se prostě zhroutil na kormidlo.“

„Přesně tak.“

„Jakou poslední věc vám tedy řekl?“

„To je dobrá otázka. Myslím, že to bylo tehdy, když přišel k zábradlí, které vede do kajuty, a zaječel na mě, že do západu slunce budeme doma.“

„A za jak dlouho se potom zhroutil?“

„Možná za půl hodiny, možná za trochu dýl.“

„V tu chvíli vám připadal v pořádku?“

„Jo, připadal mi jako normální Teror. Nikdo nemohl tušit, co se stane.“

„V tu dobu už jste byli na lodi čtyři dny za sebou, je to tak?“

„Přesně tak. Byli jsme docela namačkaní, protože klientovi jsme dali soukromou kajutu. My s Terryem jsme si ustlali v kabině vpředu.“

„Viděl jste během té doby, že Terry každý den užíval léky? Myslím všechny ty prášky, které musel brát.“

Lockridge rázně přikývl.

„Jo, vždycky zblajznul všechny pilule a odešel. Každé ráno a každý večer. Dělali jsme spolu spoustu zakázek. Byl to jeho rituál – člověk si podle něj mohl seřizovat hodinky. Nikdy nevynechal. Ani na tomhle výletě ne.“

Udělal jsem si několik poznámek, abych mohl mlčet a Lockridge mluvit dál. Jenže Lockridge nepromluvil.

„Nezmiňoval se, že by chutnaly nějak jinak nebo se on sám cítil nějak jinak, když si je vzal?“

„Takže o tohle tady jde? Snažíte se tvrdit, že si Terry vzal špatné prášky, abyste za něj nemuseli vyplácet pojistku? Kdybych to bejval věděl, nikdy bych nesouhlasil, že si s váma promluvím.“

Lockridge se začal zvedat z lavice. Natáhl jsem se a popadl ho za rameno.

„Posadte se, Buddy. O to tady nejde. Nepracuju pro pojišťovnu.“

Lockridge ztěžka dosedl zpátky na lavici a zadíval se na své rameno v místě, kde jsem je uchopil.

„Tak o co tady jde?“

„Vy už přece víte, o co jde. Jen se snažím ujistit, že se Terryho smrt stala přesně tak, jak se měla stát.“

„Jak se měla stát?“

Uvědomil jsem si, že jsem nešťastně zvolil slova.

„Snažím se vám říct, že chci mít jistotu, že mu k ní nikdo nedopomohl.“

Lockridge se na mě dlouze zadíval a pak pomalu pokýval hlavou.

„Chcete říct, že mu ty prášky někdo otrávil nebo namíchal?“

„Možná.“

Lockridge odhodlaně sevřel sanici. Jeho výraz mi připadal nepředstíraný.

„Potřebujete s něčím pomoci?“

„Jo, možná bych nějakou pomoc potřeboval. Zítra ráno jedu do Cataliny. Podívám se na ten člun. Můžete mě tam počkat?“

„To určitě jo.“

Lockridge působil vzrušeně. Věděl jsem, že mu nakonec vystavím stopku, ale prozatím jsem si potřeboval zajistit jeho plnou spolupráci.

„Dobře. A teď vám položím ještě pár otázek. Řekněte mi něco o té zakázce. Znali jste toho Otta předem?“

„No jó, Otta vozíme na moře několikrát ročně. Bydlí tamhle na ostrově, což je jediný důvod, proč jsme vzali několikadenní zakázku. Víte, tohle byl celej problém našeho podnikání, ale Terorovi to bylo jedno. Ten jen spokojeně seděl tamhle v přístavu a čekal na půldny.“

„Ne tak rychle, Buddy. O čem to mluvíte?“

„Mluvíím o tom, že Terry kotvil tamhle na tom ostrově. Jenže tam za náma chodí jen lidi, kteří navštěvují Catalinu a chtějí si vyjet na pár hodin na ryby. Velké zakázky jsme tam nedostávali. Třídenní, čtyřdenní nebo pětidenní štace, při kterých vyděláte slušné peníze. Otto byl výjimka, protože tam bydlí a párkrát do roka si chtěl jet zarybařit k Mexiku a trochu si přitom vyhodit z kopejtky.“

Lockridge mi poskytoval více informací a směrů vyšetřování, než jsem dokázal najednou zvládnout. Soustředil jsem se na McCaleba, ale bylo mi jasné, že se nakonec vrátíme k Ottovi, jejich poslednímu klientovi.

„Chcete říct, že Terryemu ke spokojenosti stačilo podnikat v malém.“

„Přesně tak. Já mu pořád říkal: ‚Přestěhuj firmu semhle na pevninu, dej si pár inzerátů a začni dělat pořádněj byznys.‘ Ale on nechtěl.“

„Ptal jste se ho někdy proč?“

„Jasně, chtěl zůstat na ostrově. Nechtěl být celou dobu od rodiny. A taky chtěl mít čas dělat na těch svých spisech.“

„Myslíte na starých případech?“

„Jo, a taky na pár nových.“

„Na jakých nových?“

„To nevím. Pořád si vystříhoval novinové články, lepil si je do spisů, telefonoval s někým a tak.“

„Přímo na člunu?“

„Jo, na člunu. Graciela by mu to doma nedovolila. Říkal mi, že se jí nelíbí, když to dělá. Někdy to dospělo tak daleko, že v noci na člunu i přespával. Zvlášť ke konci. Myslím, že to bylo kvůli těm spisům. Něco ho zkrátka posedlo a ona mu nakonec řekla, aby zůstal na člunu, dokud se z toho nedostane.“

„Tohle vám řekl?“

„Nemusel.“

„Vzpomínáte si na nějaký případ nebo spis, o který se v poslední době zajímal?“

„Ne, on už se mi s těmahle věcma nesvěřoval. Pomáhal jsem mu pracovat na tom případu jeho srdce, ale potom už mě z těchhle věcí vynechával.“

„Vadilo vám to?“

„Ani ne. Teda, já mu byl ochotnej pomoci. Lovit padouchy je zajímavější než lovit ryby, ale já věděl, že to je jeho svět, a ne můj.“

Znělo to až příliš jako naučená odpověď, jako by opakoval vysvětlení, které McCaleb kdysi podal jemu. Rozhodl jsem se, že to nechám plavat, ale zároveň jsem věděl, že s ním toto téma ještě někdy proberu.

„Dobrá, zkusme se ještě vrátit k Ottovi. Kolikrát jste s ním rybařili?“

„Tohle byl náš třetí – ne, čtvrtý – výlet.“ „A vždycky jste jeli k mexickým hranicím?“ „Víceméně jo.“

„Čím se živí, že si to může dovolit?“

„Je už v důchodu. Myslí si, že je Zane Grey, a chce být přeborník ve sportovním rybaření, chytit černou makairu a pověsit si ji na zeď. Může si to dovolit. Říkal mi, že pracoval jako prodejce, ale nikdy jsem se ho neptal, co vlastně

prodával.“ „V důchodu? Kolik je mu let?“ „Co já vím, pětasedesát...“ „Kde předtím pracoval?“

„Hned tadyhle přes vodu. Tuším, že v Long Beach.“ „Co jste měl před minutkou na mysli, když jste říkal, že rád jezdil na ryby a přitom si vyhodil z kopýtko?“

„Tím jsem myslel přesně tohle. Vzali jsme ho na ryby, a když jsme se pak zastavili v Cabu, vždycky měl nějakou bokovku.“

„Takže jste každou noc během tohohle posledního výletu zajeli do přístavu a vždycky do Caba.“

„První dvě noci jsme strávili v Cabu a třetí noc jsme byli v San Diegu.“

„Kdo tahle místa vybíral?“

„No, do Caba chtěl jet Otto a San Diego bylo prostě v polovině cesty zpátky. Vracíme se vždycky pomaleji.“

„A co se v Cabu stalo s Ottem?“

„Jak jsem vám říkal, měl tam nějakou bokovku. Večer se vždycky umyl a vyrazil do města. Myslel jsem, že se tam schází s nějakou seňoritou. Párkrát někomu volal z mobilu.“

„Je ženatý?“

„Pokud vím, tak jo. Proto tak rád jezdil na čtyřdenní výlety. Jeho žena si myslela, že někde chytá ryby. Nejspíš vůbec netušila, že se cestou zastavujeme v Cabu na Margaritu – a teď nemyslím to pití.“

„A co Terry, ten chodil do města taky?“

Lockridge odpověděl bez váhání.

„Ne, Terry se v téhle oblasti neangažoval a nikdy neopouštěl člun. Dokonce ani nevstročil do přístavu.“

„Jak to?“

„Nevím. Prostě tvrdil, že to nepotřebuje. Myslím, že na to byl pověřivý.“

„Proč?“

„No, kapitán prý nemá opouštět loď, znáte to.“

„A co vy?“

„Já se většinu času flákal s Terryem na člunu. Jenom tu a tam jsem si zajel do města a zapadl někde v baru nebo tak.“

„A jak to bylo na posledním výletě?“

„Kdepak, to jsem byl na člunu. Nějak mi chyběly prachy.“

„Takže Terry během toho posledního výletu vůbec neopustil člun?“

„Přesně tak.“

„A nikdo kromě vás, Otta a jeho na tom člunu nebyl, je to tak?“

„Přesně..., teda, ne tak docela.“

„Jak to myslíte? Kdo na tom člunu byl?“

„Když jsme druhou noc jeli do Caba, zastavili nás federales. Mexická pobřežní hlídka. Dva chlapi nám vlezli do člunu a chvíli se tam rozhlíželi.“

„Proč?“

„Je to taková běžná praxe. Jednou za čas vás zastaví, nechají vás zaplatit drobnou taxu a pak vás zase pustí.“

„To jako úplatek?“

„Úplatek, bakšiš, všimné, říkejte tomu, jak chcete.“

„A přesně to se stalo i tentokrát.“

„Jo, když byli v salonu, dal jim Terry padesát babek a oni odprejskli. Seběhlo se to docela rychle.“

„Prohledávali člun? Dívali se Terryemu na léky?“

„Ne, na to vůbec nedošlo. Právě proto se jim dává úplatek, aby se člověk tomuhle všemu vyhnul.“

UVĚDOMIL jsem si, že si nepíšu poznámky. Spousta těchto informací byla nová a stála za další ověření, ale měl jsem pocit, že mi to pro tuto chvíli stačí. Hodlal jsem vstřebat, co jsem se dozvěděl, a pak se k tomu vrátit. Cítil jsem, že mi Buddy Lockridge věnuje tolik času, kolik budu potřebovat, pokud v něm vyvolám dojem, že se i on účastní vyšetřování. Požádal jsem ho o přesné názvy a polohy přístavišť, v nichž během výletu s Ottem přes noc kotvili, a zapsal jsem si tyto informace do notesu. Poté jsem si s Lockridgem ještě jednou potvrdil schůzku na McCalebově člunu následující den ráno. Řekl jsem

mu, že přijedu prvním trajektem, a on odpověděl, že na něm bude taky. Nato jsem ho opustil, poněvadž si Lockridge chtěl ještě zaskočit do krámků pro nějaké zásoby.

Když jsme vyhazovali kelímky od kávy do odpadkového koše, popřál mi hodně štěstí při vyšetřování.

„Nevím, co zjistíte. Nevím ani, jestli je tu vůbec něco ke zjištění, ale jestli Terry mu někdo dopomohl, tak chci, abyste toho člověka dopadl. Chápete, co tím chci říct?“

„Ano, Buddy, myslím, že vím, co mi chcete sdělit. Na shledanou zítra.“

„Budu tam.“

# 5

Toho večera mě v telefonátu z Las Vegas moje pětiletá dcera Maddie požádala, abych jí vyprávěl pohádku. Neustále po mně chce, abych jí zpíval nebo vyprávěl pohádky, a já v sobě nosím víc příběhů než písní. Maddie má vy pelichanou černou kočku, které dala jméno Bezejmenná, a strašně se jí líbí, když si vymýšlím historky plné obrovského nebezpečí a obrovské statečnosti, které vždycky končí tím, že Bezejmenná vyřeší nějakou záhadu, najde ztracené zvířátko nebo ztracené dítě, případně dá nějakému zloduchovi za vyučenou.

Dnes jsem jí vyprávěl krátký příběh, jak Bezejmenná našla ztracenou kočku jménem Cielo Azul. Maddii se pohádka líbila a požádala mě o další, ale já odpověděl, že už je pozdě a musím končit. Ona se mě pak zčistajasna zeptala, jestli jsou Král hamburgerů a Jezerní královna manželé. Usmál jsem se a žasl, jak její mysl funguje. Řekl jsem jí, že jsou opravdu svoji, a ona se mě zeptala, jestli jsou šťastní.

Člověk se může úplně odpoutat a odříznout od světa. Může uvěřit, že se navěky vyčlenil ze společnosti. Nevinnost dítěte ho však vždy přivede zpátky a obrní ho radostí, která ho spolehlivě chrání. Já to pochopil až takto pozdě v životě, ale ne příliš pozdě. Nikdy není příliš pozdě. Zraňovalo mě, když jsem si představil, jaké věci se Maddie dozví o světě. Věděl jsem jen, že ji nechci nic učit. Cítil jsem se pošpiněn cestami, jimiž jsem se v životě ubíral, i věcmi, které jsem věděl. Nechtěl jsem, aby něco z toho poznala i Maddie. Naopak jsem si přál, aby ona učila mě.

A tak jsem jí odpověděl, že ano, že Král hamburgerů a Jezerní královna jsou doopravdy šťastní a vedou spolu báječný život. Chtěl jsem, aby prožívala příběhy a pohádky tak dlouho, jak dlouho jim dokáže věřit. Protože jsem věděl, že nepotrvá dlouho a někdo jí je sebere.

Telefonické loučení s dcerou působilo teskně a nepatřičně. Právě jsem se totiž vrátil z dvoutýdenního pobytu ve Vegas, během něhož si Maddie zvykla, že se se mnou vídá, a já si zvykl, že se vídám s ní. Vyzvedl jsem ji ze školy, díval se, jak plave, a párkrát jsem jí udělal večeři v malé svobodárně, kterou jsem si pronajal nedaleko od letiště. Večer, když její matka hrála poker v kasinech, jsem ji pak odvezl domů, uložil do postele a nechal pod dohledem permanentní chůvy.

Byl jsem v jejím životě novým zjevením. Během svých prvních čtyř let o mně neslyšela a já neslyšel o ní. Právě v tom tkvěla krása i obtížnost našeho vztahu. Náhlé otcovství mě zasáhlo jako blesk z čistého nebe a rozjařilo, a tak jsem dělal, co jsem mohl. Maddie pak měla zničehonic dalšího ochránce, který vplouval do jejího života a opět z něj odcházel. Jedno objetí a polibek na vlasy navíc. Současně ovšem věděla, že ten člověk, který tak náhle vstoupil do jejího světa, zároveň způsobuje její matce spoustu bolesti a slz. Eleanor a já jsme se snažili nezatahovat do našich diskusí a někdy i ostrých slov dceru, ale někdy jsou stěny tenké a děti – jak jsem zjistil – jsou nejlepšími detektivy. A také mistrovskými vykladači lidských záchvěvů.

Eleanor Wishová přede mnou udržovala největší možné tajemství. Dceru. V den, kdy mi Maddii konečně představila, jsem si myslel, že je všechno na světě v pořádku. Alespoň v mém světě. V tmavých očích své dcery i ve vlastních očích jsem spatřoval svou spásu. Toho dne jsem si však nevšiml, že jsou zde i trhliny. Spáry táhnoucí se pod povrchem. A byly hluboké. Nejšťastnější dny mého života měly vést až ke dnům nejošklivějším. Ke dnům, kdy jsem se nedokázal přenést přes ono tajemství a přes všechno ostatní, co mi po tolik let zůstalo utajeno. A tak zatímco jsem si v jednom okamžiku myslel, že mi život dal všechno, co jsem si od něj mohl přát, záhy jsem pochopil, že jsem příliš slabý, než abych to dokázal udržet, unést zradu obsaženou v onom tajemství výměnou za všechno, co jsem za to dostal.

Jiní, lepší lidé to snad mohli dokázat. Já ne. Nakonec jsem z domova Eleanor a Maddie odešel. Můj lasvegaský domov představuje jednopokojová svobodárna oddělená parkovištěm od místa, kam milionářští a miliardářští gambleři zajíždějí se soukromými tryskáči a odkud vyraží v tiše předoucích limuzínách do kasin. A tak stojím jednou nohou v Las Vegas, zatímco druhou setrvávám tady v Los Angeles, poněvadž vím, že tohle místo nikdy nedokážu natrvalo opustit, aniž bych zemřel.

Když jsem se rozloučil s dcerou, předala telefon matce, která byla dnes večer výjimečně doma. Náš vztah byl napjatější než kdykoliv předtím. Vedli jsme spor o dceru. Já si nepřál, aby vyrůstala s matkou, která po nocích pracuje v kasinech. Nepřál jsem si, aby večerela v Králi hamburgerů. A nepřál jsem si, aby poznávala život ve městě, které má hříchy napsány na čele.

Nebylo však v mé moci cokoliv změnit. Víím, že mi hrozí, že budu vypadat směšně, poněvadž bydlím ve městě, kde nahodilost zločinu a chaosu neustále číhá opodál a nákaza se doslova vznáší ve vzduchu, ale přesto se mi nelíbí představa, že moje dcera vyrůstá, kde vyrůstá. Chápu to jako jemný rozdíl mezi nadějí a touhou. Los Angeles je místem, které je založeno na naději, a stále v tom zůstává cosi ryzího. Pomáhá to člověku vidět skrz špinavý vzduch. Vegas je jiné. Podle mne je založeno na touze a na konci této cesty nečeká nic jiného než zmar. A já ho své dceři nepřejí. Dokonce ho nepřejí ani její matce. Jsem ochoten čekat, ale ne tak dlouho. A když pak trávím se svou dcerou čas, poznávám ji stále lépe a miluji stále více, moje ochota se uprostřed třepí jako provazový most nad hlubokou roklí.

Když Maddie předala telefon zpátky matce, ani jeden z nás neměl mnoho co říci, a tak jsme nic neříkali. Omezil jsem se na sdělení, že za Maddii zase přijdu, jakmile budu moci, a oba jsme zavěsili. Položil jsem sluchátko a cítil v nitru bolest, na kterou jsem nebyl zvyklý. Nebyla to bolest z osamělosti či

prázdnoty. Tyto útrapy jsem již znal a naučil se s nimi žít. Tohle byla bolest plynoucí ze strachu, co asi přinese budoucnost někomu tak nesmírně vzácnému – někomu, za koho bych bez váhání položil život.

## 6

Prvním trajektem jsem nazítří dorazil do Cataliny o půl desáté ráno. Během plavby jsem zavolał z mobilního telefonu Graciele McCalebové, takže mě už čekala na molu. Den byl slunečný a svěží a já cítil, jak se vzduch bez smogu liší od povětří v Los Angeles. Když jsem se přiblížil k bráně, za níž lidé čekali na pasažéry trajektu a lodí, Graciela se na mě usmála.

„Dobré ráno. Díky, že jste přijel.“

„Žádný problém. Díky, že jste na mě počkala.“

Napůl jsem očekával, že s Gracielou bude i Buddy Lockridge. Na trajektu jsem ho neviděl, takže jsem si říkal, že možná odjel na ostrov už včera večer.

„Buddy tu ještě není?“

„Ne. Má přijet taky?“

„Chtěl jsem s ním prohledat věci na člunu. Říkal, že přijede prvním trajektem, ale neukázal se na něm.“

„Totiž, oni posílají dva trajekty. Ten příští tu bude za pětáctýřicet minut. Nejspíš je na něm. Co byste chtěl podniknout jako první?“

„Chci zajet k tomu člunu a začít tam.“

Došli jsme k přístavišti s lodmi k pronájmu a odjeli na nafukovacím člunu Zodiac s motorem o výkonu jedné koňské síly do laguny, kde v pravidelných řadách kotvily jachty a synehronizované se pohupovaly na vlnách. Terryho člun The Following Sea kotvil jako druhý od konce ve druhé řadě. Když jsme se k němu přiblížili a najeli na jeho prodlouženou zád, zmocnil se mě zlověstný pocit. Na této lodi zemřel Terry. Můj přítel a Gracielin manžel. Kdysi patřilo k mému řemeslu najít si nebo si vytvořit emocionální vztah k případu. Pomáhalo to ve mně udržovat zápal a dodávalo mi to potřebné impulzy, abych chodil, kam musím, a dělal, co musím. Věděl jsem, že u tohoto konkrétního případu nebudu muset nic podobného

hledat. Žádný vztah jsem si k němu vytvářet nemusel. Již nyní představoval součást naší dohody. Nejvýznamnější součást.

Pohlédl jsem na název člunu, vymalovaný černými písmeny na zádi, a vzpomněl jsem si, jak mi Terry jednou vysvětloval jeho smysl. Říkal mi, že The Following Sea neboli „Následné moře“ je jev, před nímž se musí mít člověk na pozoru. Je to vlna, která zasáhne člověka ve slepém bodě a udeří na něj zezadu. Byla to dobrá filozofie. Pouze jsem si dnes musel klást otázku, proč Terry neviděl, kdo a co udeřilo zezadu na něj.

Nejistě jsem přešel z nafukovacího člunu na záď Terryho plavidla. Natáhl jsem se po lanu, abych člun uvázal, ale Graciela mě zarazila.

„Já na palubu nepůjdu,“ řekla a rovnou zavrtěla hlavou, jako by se mě snažila odradit od případného přesvědčování. Podala mi klíče, já si je vzal a pokýval jsem hlavou.

„Prostě tam nechci být,“ dodala Graciela. „Jednou, když jsem tam šla pro jeho léky, mi to úplně stačilo.“

„Chápu.“

„Takhle aspoň bude mít Buddy zodiaka hezky v přístavu, jestli se objeví.“

„Jestli?“

„Není příliš spolehlivý. Alespoň mi to říkal Terry.“

„A jestli se neobjeví, co mám dělat já?“

„No, prostě si stopněte vodní taxi. Jezdí tu přibližně každých patnáct minut. S tím nebude problém. Učet napište na mě. Což mi připomíná, že jsme se ještě nebavili o tom, kolik vám zaplatím.“

Musela toto téma nadnést, aby měla úplnou jistotu, ale současně jsme oba věděli, že v této zakázce o peníze nepůjde.

„To nebude nutné,“ řekl jsem. „Jestli ten případ vezmu, chtěl bych za to jen jedinou věc.“

„Jakou?“

„Terry mi kdysi vyprávěl o vaší dceři. Říkal, že jste jí dali jméno Cielo Azul.“

„To je pravda. To jméno vybral on.“

„Řekl vám někdy proč?“

„Říkal, že se mu prostě líbí. A že kdysi znal holčičku s tímhle jménem.“

Přikývl jsem.

„Jako odměnu za tenhle případ bych byl rád, kdybych se s ní někdy mohl setkat – myslím, až tohle všechno skončí.“

Graciela se na okamžik zarazila, ale pak souhlasně přikývla.

„Je rozkošná. Bude se vám líbit.“

„Tím jsem si jist.“

„Vy jste ji znal, Harry? Myslím tu holčičku, po které Terry pojmenoval dceru?“

Chvíli jsem se na ni díval a pak jsem přitakal.

„Ano, dá se říct, že jsem ji znal. Jestli máte zájem, někdy vám o ní budu vyprávět.“

Graciela pokývala hlavou a začala odstrkávat nafukovací člun od zádi Terryho lodi. Pomohl jsem jí nohou.

„Tím malým klíčkem se otevírají dveře od salonu,“ řekla. „Na zbytek už byste měl přijít sám. Doufám, že najdete něco, co vám pomůže.“

Přikývl jsem a zvedl klíče do vzduchu, jako by dokázaly otevřít všechny dveře, na které kdy narazím. Díval jsem se, jak Graciela odplouvá zpátky do přístaviště, pak jsem přešel zábradlí a vešel do kajuty.

Jakýsi zvláštní smysl pro povinnost mě přinutil vylézt před návštěvou vnitřku lodi po žebříku k hornímu kormidlu. Sňal jsem z ovládacího stanoviště plachtu a chvíli stál vedle kormidla a sedačky a představoval si Terryho zhroucení, jak mi je popsal Buddy Lockridge. Připadalo mi jakýmsi způsobem příhodné, že se Terry zhroutil právě na kormidlo, ale vzhledem k tomu, co jsem nyní věděl, se mi to současně zdálo prapodivné. Položil jsem ruku na horní okraj sedačky, jako bych ji někomu pokládal na rameno. Rozhodl jsem se, že než tady skončím, najdu odpovědi na všechny otázky.

Malým chromovaným klíčkem na kroužku, který mi předala Graciela, se otevíraly zrcadlové posuvné dveře, jimiž se vcházelo do útrob člunu. Nechal jsem je otevřené, abych v kajutě vyvětral, neboť v ní panoval podivný slaný zápach. Šel jsem po jeho stopě a nakonec jsem ho přisoudil rybářským prutům a navijákům uskladněným na regálech pod stropem a umělým návnadám, které se zde stále povalovaly. Domyslel jsem si, že rybářské náčiní po posledním výletu nikdo pořádně neomyl a neošetřil. Nebyl na to čas. A nebyl ani důvod.

Chtěl jsem sejít po schodišti do soukromé kajuty na přídi, kde – jak jsem věděl – Terry přechovával veškeré vyšetřovací spisy. Pak jsem se ovšem rozhodl, že si toto místo nechám až nakonec. Že začnu v salonu a budu postupovat směrem dolů.

Salon byl zařízen prakticky – na pravé straně vedoucí ke stolu s námořními mapami, který byl zabudován za sedačkou vnitřního kormidla, stál gauč, židle a konferenční stolek. Na protější straně se pak rozkládala sedačka s červeným koženým čalouněním, která připomínala restaurační kóji. V příčce oddělující kóji od lodní kuchyně byl uzamčen televizor a opodál se táhlo krátké schodiště, které – jak jsem věděl – vedlo do předních soukromých kajut a na toaletu.

Salon byl uklizený a čistý. Postavil jsem se doprostřed místnosti a půl minutky jsem ji pouze pozoroval, než jsem zamířil ke stolu s mapami a začal otevírat jednotlivé zásuvky. McCaleb zde přechovával dokumenty o zakázkách. Našel jsem seznamy klientů i kalendář s charterovými rezervacemi. Byly zde i doklady o inkasu od společností Visa a MasterCard, jejichž karty McCaleb očividně od klientů přijímal. Jeho firma používala bankovní účet a v zásuvce ležela i šeková knížka. Zkontroloval jsem výpisy z účtů a zjistil, že prakticky všechny příjmy putovaly na nákup paliva, poplatky za kotviště a rybářské i jiné náčiní. O hotovostních vkladech zde nebyl žádný záznam, takže jsem dospěl k závěru, že pokud byl podnik ziskový, pak pouze díky nedokladovaným hotovostním

platbám od klientů, a že ziskovost firmy závisela na jejich počtu.

Ve spodní zásuvce ležela složka s nekrytými šeky. Nacházelo se jich zde pouhých pár, byly rozloženy do dlouhého časového období a žádný z nich nezněl na tak vysokou částku, aby mohl vážně ohrozit chod firmy.

Všiml jsem si, že v šekové knížce i ve většině firemních dokladů je jako provozovatel uveden buďto Buddy Lockridge, anebo Graciela McCalebová. Od Graciely jsem již věděl, že Terry měl značně omezené možnosti oficiálního vedlejšího výdělků. Kdyby jeho příjmy přesáhly určitou hranici – šokujícím způsobem nízkou –, ztratil by nárok na státní i federální zdravotní podporu. V takovém případě by musel platit léčebné výlohy sám, což byla u člověka s transplantovaným srdcem rychlá cesta k osobnímu bankrotu.

Ve složce s nekrytými šeky jsem našel také kopii šerifovy zprávy, která s nimi nesouvisela. Byl to protokol o dva měsíce starém incidentu, který se týkal zřejmého vloupání na The Following Sea. Jako poškozený byl uveden Buddy Lockridge a ze zprávy vyplývalo, že jedinou věcí, jež se z paluby ztratila, byla příruční čtečka globálního polohovacího systému. Jednalo se o typ Gulliver 100, jehož hodnota byla odhadnuta na tři sta dolarů. V dodatečně připsané poznámce se konstatovalo, že poškozený nedokázal uvést sériové číslo ztraceného přístroje, poněvadž ho vyhrál v pokeru od člověka, jehož nebyl s to identifikovat, a nikdy se neobtěžoval si sériové číslo zapsat.

Když jsem rychle prohlédl všechny zásuvky ve stole s mapami, vrátil jsem se k záznamům o klientech a začal je prohlížet o něco důkladněji, přičemž jsem se bedlivě zaměřoval na všechny zákazníky, které McCaleb s Lockridgem vezli v období šesti týdnů před Terryho úmrtím. Žádné ze jmen mi nepřipadalo zvláštní nebo podezřelé a ani Terry s Buddym nezaznamenali do dokumentů nic, co by ve mně vzbuzovalo podezření. Přesto jsem vytáhl ze zadní kapsy svých modrých džínů notes a vytvořil si seznam, jenž obsahoval jméno

každého klienta, pořadové číslo a datum zakázky. Když jsem se pak na seznam podíval, viděl jsem, že charterové výlety zdaleka nebyly pravidelné. Když měla firma dobrý týden, absolvovala tři nebo čtyři půldenní výlety. V jednom týdnu neměli vůbec žádnou zakázku a v dalším pouze jedinou. Začal jsem chápat, co měl Buddy na mysli, když mluvil o potřebě přestěhovat firmu na pevninu za účelem zvýšení frekvence i délky trvání zakázek. McCaleb provozoval celou firmu jako hobby, což rozhodně nebyl způsob, jak jí zajistit prosperitu.

Samozřejmě jsem věděl, proč si počíná právě takto. On měl totiž jiného koníčka – chcete-li tomu tak říkat – a potřeboval dostatek času, aby se mu mohl věnovat. Právě když jsem strkal doklady zpátky do zásuvky stolu a chystal se zamířit na příd, abych prozkoumal i druhého Terryho koníčka, zaslechl jsem, jak se za mnou otevírají dveře salonu.

Byl to Buddy Lockridge. Dorazil na člun tak tiše, že jsem vůbec neslyšel malý motor zodiaku a necítil ani jeho najetí na zád'. A také jsem nezaregistroval zhoupnutí, když Buddyho statná postava nastoupila na palubu.

„Bré ráno,“ řekl. „Omlouvám se za zpoždění.“

„To je v pořádku. Zrovna se tu trochu rozhlížím.“

„Našel jste už něco zajímavého?“

„Ani ne. Ale chystám se jít dolů a prohlédnout ty jeho spisy.“

„Supr. Pomůžu vám.“

„Totiž, Buddy, nejvíc byste mi snad pomohl, kdybyste zavolal tomu člověku z vaší poslední zakázky.“

Pohlédl jsem na poslední jméno zapsané v notesu.

„Otto Woodall. Můžete mu brknout, odvolat se na mě a zjistit, jestli bych se za ním nemohl odpoledne zastavit?“

„A to je všechno? To jste mě hnal až sem kvůli jednomu telefonátu?“

„Ne, mám pro vás nějaké otázky. Potřebuji vás tu. Pouze si nemyslím, že byste měl prohledávat ty spisy tam dole. Alespoň zatím.“

Měl jsem dojem, že Buddy Lockridge již s největší pravděpodobností všechny spisy na přídi dávno pročmúchal, ale tuhle hru jsem s ním hrál záměrně. Musel jsem ho udržovat nablízku, ale zároveň od těla. Alespoň do chvíle, než ho prokazatelně vyloučím ze seznamu podezřelých. Jistě, byl to McCalebův partner a sklídl značné uznání za úsilí o záchranu bezvládného přítele, ale já už v životě viděl podivnější věci. Momentálně jsem neměl žádné podezřelé, což znamenalo, že musím podezírat všechny.

„Zavolejte mu a pak za mnou přijďte dolů.“

Opustil jsem ho a sešel po krátkém schodišti do spodní části plavidla. Už jsem tu jednou byl, a tak jsem věděl, kde co hledat. Dvoje dveře na levé straně chodby vedly na toaletu a do kumbálu. Přímo přede mnou se nacházely dveře vedoucí do malé soukromé kajuty na přídi. Za dveřmi napravo se pak rozkládala hlavní soukromá kajuta, kde bych byl před čtyřmi lety zabit, kdyby Terry Morgan nebyl napráhl pistoli a nevypálil na muže, který se mě chystal přepadnout zezadu. To vše se tehdy seběhlo pouhých pár okamžiků poté, co jsem McCaleba zachránil před obdobným koncem.

Zadíval jsem se na obložení na chodbě, kde – jak jsem si pamatoval – rozštíply dřevo dvě McCalebovy kulky. Povrch byl natřen silnou vrstvou laku, ale já poznal, že dřevo je novější.

Regály v kumbálu byly prázdné a toaleta čistá; stropní průduch se vysouval na přední palubu. Otevřel jsem dveře hlavní kajuty a nakoukl dovnitř, ale pak jsem se rozhodl, že si ji nechám na pozdější dobu. Místo toho jsem přešel do přední kajuty a musel použít klíč na kroužku, který mi předala Graciela.

Místnost vypadala přesně tak, jak jsem si ji pamatoval. Dva kavalce po obou stranách byly umístěny nad sebou, rovnoběžně s linií přídi. Kavalce nalevo se stále využívaly ke spaní – jejich tenké matrace byly vyhrnuté a sepnuté gumovými popruhy. Kavalec napravo však žádné matrace

neobsahoval a sloužil jako psací stůl. Na kavalci nad ním ležely vedle sebe čtyři dlouhé lepenkové krabice.

McCalebovy případy. Dlouze a pietně jsem se na ně zadíval. Věřil jsem, že pokud Terryho opravdu někdo zavraždil, najdu podezřelého právě zde.

„Kdykoliv během dneška.“

Téměř jsem vyskočil úlekem. Za mnou stál Buddy Lockridge. Ani tentokrát jsem neslyšel ani necítil, že se ke mně blíží. Usmíval se, protože měl radost, že mě takhle vylekal.

„Dobře,“ řekl jsem. „Po obědě tam snad budem moct zajet. To už stejně budu potřebovat pauzu.“

Podíval jsem se na pracovní stůl a spatřil bílý notebook s charakteristickým symbolem vykousnutého jablka. Natáhl jsem se a otevřel ho, přičemž jsem nevěděl jistě, jak pokračovat.

„Když jsem tu byl naposledy, měl nějaký jiný.“

„Jo,“ přitakal Lockridge. „Tenhle si pořídil kvůli grafice. Začal dělat do digitálních fotek a tak.“

Bez mého vybidnutí či souhlasu natáhl ruku a stiskl na počítači bílé tlačítko. Přístroj začal příst a černá obrazovka se zaplnila barvami.

„Do jakých fotografií?“ zeptal jsem se.

„No, znáte to, vesměs amatérský věci. Svoje děti, západy slunce a podobný nesmysly. Vlastně to začalo u klientů. Začali jsme jim dělat fotky s úlovkama. Terry vždycky jen sešel semhle dolů a na místě jim vytiskl nablýskané momeníky. Někde tu máme bednu s lacinýma rámečkama. Klient chytí rybu a dostane zarámovanou fotku. Patří to k byznysu. Fungovalo to docela dobře. Naše tuzéry byly díky tomu o hodně vyšší.“

Notebook ukončil startovací proceduru. Na monitoru se objevila světle modrá obloha, která mi připomněla jméno McCalebovy dcery. Na ploše bylo rozeseto několik ikon. Ihned mi padla do oka ikona s miniaturní složkou, pod níž se táhl název PROFILY. Věděl jsem, že právě tuto složku budu chtít otevřít. Prohlédl jsem si spodní lištu obrazovky a všiml si

ikony, která vypadala jako fotoaparát před snímkem palmy. Poněvadž jsme se právě bavili o fotografování, ukázal jsem na ni.

„Ty snímky jsou uloženy tady?“

„Jo,“ přitakal Lockridge.

Také tentokrát učinil pohyb, aniž jsem ho o to žádal. Položil prst na malý čtvereček před klávesnicí a sjel šipkou na ikonu s fotoaparátem. Palcem pak stiskl tlačítko pod čtverečkem a na obrazovce se bleskurychle objevil obrázek. Zdálo se, že Lockridge je v používání notebooku zblhlý, takže se nabízela otázka, proč a jak se to naučil. Umožňoval mu Terry McCaleb k počítači přístup – koneckonců společně provozovali firmu –, anebo si Lockridge tuto dovednost osvojil bez partnerova vědomí?

Na obrazovce se pod hlavičkou Photo objevil rámeček, který obsahoval několik složek. Většina jich byla pojmenována dvěma daty, obvykle v rozmezí několika týdnů či měsíce. Jedna složka však nesla obyčejný název ADRESÁŘ.

„Tady je to,“ řekl Lockridge. „Chcete vidět některé fotky? Jsou tam klienti s rybama.“

„Jo, ukažte mi poslední snímky.“

Lockridge klikl na složku, jejíž obsah končil pouhý týden před McCalebovou smrtí. Složka se otevřela a nabídla několik desítek snímků seřazených podle data. Lockridge klikl na poslední fotografii. Po několika vteřinách se na obrazovce otevřel snímek. Zachycoval ošklivě spáleného muže s ošklivě spálenou ženou, kteří se usmívali a drželi ve vzduchu úděsně odpudivou hnědou rybu.

„Platejs ze zálivu Santa Monica,“ poznamenal Buddy. „To byl slušnej úlovek.“

„Kdo to je?“

„Ehm, ti byli..., myslím, že z Minnesoty. Jo, ze Saint Paulu. A myslím, že nebyli svoji. Teda, že jako byli svoji, ale s někým jiným. Bydleli spolu na ostrově na hromádce. Byla to

naše poslední zakázka před výletem do Baja California. Snímky z tohohle výletu jsou nejspíš ještě pořád ve foťáku.“

„Kde je ten foťák?“

„Měl by být tady. A jestli ne, tak ho má nejspíš Graciela.“

Klikl na levou šipku nad fotografií. Zanedlouho se objevil další snímek – stejný pár se stejnou rybou. Lockridge klikal dál, až nakonec dospěl k dalšímu klientovi s trofejí, narůžověle bílým tvorem o délce asi pětatřiceti centimetrů.

„Bílý mořský okoun,“ konstatoval Lockridge. „Hezká ryba.“

Klikal dál a ukazoval mi zástup rybářů s úlovky. Všichni vypadali šťastně a někteří z nich měli navíc v očích zjevný alkoholový lesk. Lockridge dokázal pojmenovat všechny ryby, ale ne všechny klienty. Nevybavoval si jejich jména. Některé z nich identifikoval jen podle toho, jestli mu dali dobré, či špatné spropitné.

Nakonec se proklikal až k muži, který se na snímku nadšeně usmíval a v ruce držel malého bílého mořského okouna. V tu chvíli Lockridge zaklel.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

„To je ten hajzl, co mi sebral tu zatracenou rybářskou krabičku.“

„Jakou rybářskou krabičku?“

„Moje GPS. Čmajzl mi ho.“

# 7

Backus se držel nejméně třicet metrů za ní. Věděl, že dokonce i na přeplněném chicagském letišti bude Ráchel ve stavu, jemuž v době jeho působení na FBI říkali „šestková pohotovost“. Že si bude hlídat záda – „šestku“ – a neustále kontrolovat, jestli ji někdo nesleduje. Už to, že s ní dorazil až sem, byl úspěch jeho lstivé taktiky. Letadlo z Jižní Dakoty bylo malé a na palubě sedělo méně než čtyřicet lidí. Vzhledem k nahodilému přidělování sedadel se navíc ocitl pouhé dvě řady od ní. Tak blízko, že téměř cítil její vůni – tu pod nánosem parfému a líčidla. Tu, kterou větrí psi.

Bylo opojné sedět tak blízko a současně si udržovat takovou vzdálenost. Celou dobu se chtěl otočit a pohlédnout na ni, vykuknout škvírou mezi dvěma sedadly, zachytit její obličej a zjistit, co dělá. Backus se však neodvážil. Musel čekat na správnou příležitost. Věděl, že štěstí přeje těm, kteří pečlivě plánují a poté vyčkávají. V tom byla ta finta, v tom bylo to tajemství. Temnota čeká. A všechny věci přijdou do temnoty.

Sledoval ji až do poloviny terminálu American Airlines, než se posadila u stojánky K9. Stojánka byla prázdná – nečekali zde žádní cestující a za pultem neseděl ani žádný zaměstnanec aerolinek, který by obsluhoval počítač a vydával palubní lístky. Backus ovšem věděl, že je to pouze tím, že Ráchel přišla brzy. Oba přišli brzy. Let do Las Vegas měl ze stojánky K9 startovat až za dvě hodiny. Backus to věděl, protože do Vegas letěl taky. Svým způsobem byl Ráchel Wallingové strážným andělem, mlčenlivým doprovodem, jenž se u ní bude držet až do její poslední cesty.

Prošel kolem stojánky dále a dával si přitom pozor, aby na Ráchel nápadně necivěl, ale přitom aby si všiml, jak bude Ráchel trávit čekání na odlet. Přehodil si popruh velkého příručního batohu z hovězí usně přes pravé rameno, takže kdyby Ráchel náhodou zvedla hlavu, upoutalo by její

pozornost Backusovo zavazadlo, a nikoliv on sám. Neobával se však, že by ho Ráchel mohla poznat. Všechnu tu bolest a plastické operace nepodstupoval jen tak pro nic za nic. Ráchel by si ho nicméně mohla pamatovat z letu z Rapid City. A to si Backus nepřál. Nechtěl v ní vzbudit jakékoliv podezření.

Věnoval tedy Ráchel jediný zběžný pohled a srdce mu v hrudi poskočilo, jako když dítě odkopává příkrývku. Ráchel měla sklopenou hlavu a četla knihu. Výtisk byl starý a ohmataný od mnoha čtení a z jeho stránek vykukovala řada žlutých lístečků. Backus okamžitě poznal obálku i titul. Básník. Ráchel si četla o něm!

Backus spěchal dál, než Ráchel vycítí, že ji někdo sleduje, a zvedne hlavu. Prošel kolem dvou dalších stojánek a zamířil na toaletu. Vklouzl do jedné kabinky a pečlivě za sebou zavřel dveře. Pověsil batoh na háček na dveřích a rychle se pustil do práce. Sundal si kovbojský klobouk i vestu, posadil se na toaletu a zul si boty.

Během pěti minut se proměnil z kovboje z Jižní Dakoty v lasvegaského hráče. Oblékl si hedvábné šaty. Vystavil na odiv zlato. Nasadil si náušnici a sluneční brýle. K opasku si přicvakl křiklavý chromovaný mobilní telefon, přestože neexistoval nikdo, kdo by mu na něj zavola, a nikdo, komu by volal on. Z batohu pak vytáhl mnohem menší zavazadlo s emblémem lva společnosti MGM.

Všechny součásti jeho prvního převleku putovaly do nového batůžku. Backus si ho přehodil přes rameno a vyšel z kabinky.

Zamířil k umyvadlu, aby si umyl ruce. Obdivoval se za důkladnou přípravu. Právě plánování a pozornost vůči podobným drobným detailům z něj činily toho, kým byl, a zaručovaly mu v jeho branži úspěch.

Chvilí přemýšlel, co ho ještě čeká. Vezme Ráchel Wallingovou na výpravu, na jejímž konci Ráchel pozná hlubiny temnoty. Jeho temnoty. Zaplatí za to, co mu kdysi provedla.

Cítil, jak se v něm probouzí erekce. Odešel od umyvadla a znovu vstoupil do jedné kabinky. Pokusil se myslet na něco jiného. Poslouchal, jak na toalety přicházejí další cestující, jak si ulevují, myjí si ruce a opět odcházejí. Jeden muž během vyměšování ve vedlejší kabince telefonoval. Celá toaleta odporně páchla, ale Backusovi to nevadilo. Páchla jako tunel, kde se kdysi dávno znovuzrodil v krvi a temnotě. Kdyby jen ti lidé věděli, kdo sedí vedle nich.

Na okamžik se ho zmocnila vidina temné oblohy bez hvězd. Padal dozadu a bezmocně máchal rukama jako neopeřené ptáče, které vypadlo z hnízda.

Jenže on přežil a naučil se létat.

Rozesmál se a spláchl nohou toaletu, aby přehlušil svůj smích.

„Naserte si všichni,“ zašeptal.

Počkal, až jeho erekce ochabne, a přitom s úsměvem přemítal o její příčině. Až příliš dobře znal svůj osobnostní profil. V konečném důsledku šlo vždy o jednu jedinou věc. V úzkých mezerách mezi synapsemi v šedých zákoutích mysli existoval mezi mocí, sexem a ukojením pouze jediný nanometr rozdílu. V úžinách lidského mozku se vše smršťovalo na jedno jediné.

Když byl připraven, spláchl ještě jednou, přičemž si dával pozor, aby se toalety dotýkal jen botou, a vyšel z kabinky. Znovu si umyl ruce, podíval se na sebe do zrcadla, a usmál se. Byl z něj nový muž. Ráchel ho nemohla poznat. Nikdo ho nemohl poznat. V návalu sebedůvěry si rozeplnul batoh s logem MGM a zkontroloval digitální fotoaparát. Ležel uvnitř a byl připraven k použití. Backus se rozhodl, že to riskne a pořídí si pár jejích fotografií. Jen tak na památku, pár tajných snímků, které bude moci obdivovat a těšit se z nich, až tohle všechno skončí.

## 8

Rybářská krabička. Buddyho zmínka o ní mi připomněla šerifovu zprávu v zásuvce psacího stolu.

„Na to jsem se vás chtěl zrovna zeptat. Vy říkáte, že vám to GPS sebral ten muž?“

„Falešný hajzl – vím jistě, že to byl on. Vyjede si s náma a já pak zjistím, že mi chybí GPS a on si založil charterovou firmu tamhle v úžině. Stačí si spočítat dvě a dvě a je vám všechno jasný. Uvažuju, že ho tam zajedu navštívit.“

Dělalo mi potíže sledovat nit jeho líčení. Požádal jsem ho, aby mi to vysvětlil anglicky, a tvářil jsem se přitom, že nerozeznám rybí maso od rybího tuku.

„Věc se má tak,“ prohlásil Lockridge. „V té malé černé krabičce byly uloženy všechny naše nejlepší místa. Naše rybářské rajóny. A nejen to, taky tam byly souřadnice míst, kde lovil chlápek, od kterýho jsem to GPS vyhrál. Vyhrál jsem ho při pokeru s jedním dalším rybářským průvodcem, víte? Jeho hodnota nespočívala v té krabičce, ale v tom, co bylo v ní. Ten chlápek tehdy položil na stůl dvanáct svých nejlepších revírů a já je na něm vyhrál trojičkou a dvojičkou.“

„Jasně,“ řekl jsem. „Teď už to chápu. Hodnota té krabičky spočívala v souřadnicích rybářských rajónů, které v ní byly zaznamenány, ne v samotném přístroji.“

„Přesně tak. Tyhle věcičky stojí pár stovek. Ale rybářský flíčky, na ty potřebujete roky práce, umění a rybářských zkušeností.“

Ukázal jsem na fotografii na monitoru notebooku.

„A tento člověk za vámi přišel, sebral vám ho a pak si nečestně založil vlastní charterovou firmu. V níž využil vaše znalosti i znalosti onoho průvodce, od kterýho jste to GPS vyhrál.“

„Zatraceně nečestně. Jak říkám, jednou ho tam zajedu navštívit.“

„Kde je ta úžina?“

„Na protější straně, kde se ostrov zužuje jako přesýpací hodiny.“

„Řekl jste lidem z úřadu šerifa, že vám ten přístroj podle vás ukradl on?“

„Nejdřív ne, protože jsme to nevěděli. Když ta krabička zmizela, mysleli jsme si, že se nám v noci vloupali do člunu nějakí výrostci nebo někdo takovej a sebrali, na co přišli. Co jsem slyšel, tak trávit dětství na ostrově je parádní nuda. Jen se zeptejte Graciely na Raymonda – ten kluk už z toho vážně blbne. No tak isme to prostě ohlásili a pustili to z hlavy. A pak jsem si asi za dva týdny všiml inzerátu ve Fish Tales, který oznamoval, že si u úžiny někdo založil novou firmu. Byla tam i fotka toho chlapa a já si říkám: ‚Hej, toho týpka znám. A pak jsem si to dal všechno dohromady. To on mi ukradl rybářskou krabičku.“

„A pak už jste to šerifovi ohlásil?“

„Jo, brknul jsem mu a řekl, že to byl on. Nechovali se zrovna nadšeně. Když jsem jim o týden pozdějc zavola, řekli mi, že s tím chlapem mluvili – po telefonu. Ani se tam neobtěžovali zajet a promluvit si s ním z očí do očí. On to pochopitelně popřel a to bylo z jejich strany všechno.“

„Jak se ten člověk jmenoval?“

„Robert Finder. Jeho firma se jmenuje Isthmus Charters. A on si v inzerátech říká Robert ‚Fish‘ Finder – jako že je kadet na hledání ryb. No to mě podrž. Jestli je na něco specialista, tak jedině na krádeže ryb.“

Zadíval jsem se na snímek na obrazovce a přemýšlel, jestli to má pro moje vyšetřování nějaký význam. Mohl být chybějící přístroj GPS ústřední příčinou úmrtí Terryho McCaleba? Připadalo mi to nepravděpodobné. Představa, že někdo odcizí údaje o rybářských revírech konkurenta, mi připadala srozumitelná. Ale uskutečnit ještě i komplikovaný plán a zabít tohoto konkurenta, to už přesahovalo hranice věrohodnosti. Z Finderovy strany by to bezpochyby vyžadovalo setsakra přesné

naplánování a provedení akce. A také setsakra přesné naplánování a provedení ze strany všech ostatních.

Lockridge jako by mi četl myšlenky.

„Hej, vy myslíte, ten hajzl mohl mít prsty i v Terorově smrti?“

Dlouze jsem se na něj zadíval a uvědomil si, že hypotéza, podle níž mohl mít McCalebovo úmrtí na svědomí Lockridge, aby získal kontrolu nad charterovou firmou i nad člunem, je o poznání uvěřitelnější.

„Nevím,“ odpověděl jsem. „Ale nejspíš to budu ověřovat.“

„Jestli chcete, aby tam jel někdo s várna, dejte mi vědět.“

„Jasně. Ale poslyšte, v šerifově zprávě jsem se dočetl, že to GPS bylo jedinou odcizenou položkou. Zůstalo to tak? Nezjistili jste později, že vám chybí i něco dalšího?“

„Ne, to bylo všecko. Proto nám to taky s Terryem připadalo zpočátku tak podivný. Teda než jsme si spočítali, že to čmajznul Finder.“

„Terry si taky myslel, že to byl on?“

„Začínal o tom být přesvědčenější. Kdo jiný by to taky moh udělat?“

Byla to legitimní otázka, ale nezdálo se mi, že by teď právě ona měla stát v centru či v popředí mé pozornosti. Ukázal jsem na monitor notebooku a řekl Lockridgeovi, aby znovu začal listovat snímky a postupně se vracel dozadu. Buddy poslechl a procesí šťastných rybářů pokračovalo.

Nakonec jsme v celé fotosérii narazili ještě na jednu podivnost. Lockridge se po chvíli vrátil ke skupině šesti snímků zachycujících muže, jehož obličej nebyl zpočátku jasně vidět. Na prvních třech fotografiích pózoval před objektivem se zářivě zbarvenou rybou. Vždy však držel úlovek příliš vysoko, takže mu zakrýval většinu obličeje – nad hřbetní ploutví ryby mu vykukovaly pouze tmavé brýle. Zdálo se mi, že ryba je na všech třech snímcích stejná, což mě přivedlo k přesvědčení, že se fotograf opakovaně snažil pořídit snímek i s rybářovým obličejem. Marně.

„Kdo ty snímky pořizoval?“

„Teror. Na tyhle zakázce jsem nebyl.“

Cosí na tomto klientovi – nebo možná na způsobu, jakým se na snímcích s trofejí vyhýbal objektivu – vzbudilo v McCalebovi podezření. To bylo zjevné. Další tři fotografie totiž pořídil bez mužova vědomí. První dva snímky vyfotil zevnitř salonu do kajuty, z níž se právě klient vykláněl přes pravý okraj lodi. A protože mělo sklo na dveřích salonu reflexní vrstvu, nemohl rybář vidět, že si ho McCaleb fotí.

První z těchto dvou fotografií zachycovala muže z profilu, druhá pak zepředu. Když jsem si odmyslel prostředí, uvědomil jsem si, že McCaleb jako by instinktivně pořídil portréty do vězeňského alba, což znovu potvrzovalo, že klienta z něčeho podezíral. Přesto nebyl muž ani na těchto snímcích příliš dobře vidět. Každopádně měl prošedivělý hnědý plnovous, na očích nosil tmavé sluneční brýle s velkými okuláry a na hlavě modrou čepici s emblémem L. A. Dodgers. Z toho mála, co bylo vidět z jeho vlasů, jsem vydedukoval, že je má nakrátko ostříhané a jejich barva odpovídá barvě plnovousu. V pravém uchu měl zlatou náušnici.

Na fotografii z profilu byla vidět jeho povislá víčka a vrásky kolem očí, které měl i přes tmavé sluneční brýle přimhouřené. Na sobě měl modré džínsy, obyčejné bílé tričko a džínsovou vestu.

Šestá fotografie, poslední v této sekvenci, byla pořízena po skončení výletu. Klient byl na ní zachycen zdálky, jak kráčí po molu v Avalonu – podle všeho poté, co vystoupil z lodi. Obličej měl lehce natočen do objektivu, i když to byl stále ještě profil. Přesto mě napadlo, jestli se muž po pořízení snímku neotáčel dále a jestli si třeba nevšiml, že ho McCaleb fotografuje.

„A co je tohle za chlapa?“ zeptal jsem se Buddyho. „Povězte mi o něm něco.“

„Nemůžu sloužit,“ odpověděl Lockridge. „Jak říkám, nebyl jsem tu. Tohohle chlapa ulovil Terry na udičku. Bez rezervace.“

Prostě se objevil na vodním taxi, když byl Terry zrovna na člunu, a požádal ho o vyjížďku. Zaplatil mu za půlden, což je nejkratší možný charter. Přál si vyjet okamžitě a já byl zrovna na pevnině. Terry na mě nemohl čekat, a tak ho vzal na moře beze mě. Samotnej, což je pěkná otrava. Ale tady koukám, že ulovili parádní španělskou makrelu. Ta vůbec není špatná.“

„Mluvil pak Terry o tom člověku?“

„Ne, ani ne. Akorát říkal, že si nevybral ani celý půlden. Po dvou hodinách už to chtěl zabalit. A tak to zabalili.“

„Terryho na něm něco vylekalo. Pořídil celkem šest fotek, z toho tři ve chvíli, kdy se ten člověk nedíval. Víte určitě, že se o tom před vámi nezmiňoval?“

„Jak říkám, přede mnou ne. Jenže Terry si pro sebe nechával spoustu věcí.“

„Víte, jak se ten člověk jmenuje?“

„Ne, ale Terry si to určitě zapsal do knihy zakázek. Mám pro ni dojít?“

„Ano. A taky bych rád znal datum té zakázky i způsob platby. Ale ještě předtím bych rád věděl, jestli ty fotky dokážete vytisknout.“

„Všech šest? To chvíli potrvá.“

„Všech šest – a když už budeme u toho, tak mi vytiskněte i jeden snímek Findera. Času mám dost.“

„Předpokládám, že je nebudete chtít taky zarámovat.“

„Ne, Buddy, to nebude nutné. Stačí ty fotky.“

Ustoupil jsem a Buddy se posadil na čalouněnou stoličku před notebookem. Zapnul tiskárnu ležící opodál, vložil do ní fotografický papír a dovedně zadal do notebooku příkazy potřebné pro odeslání sedmi snímků do tiskárny. Také tentokrát jsem si všiml, jak je v práci s počítačem zběhlý. Měl jsem dojem, že v notebooku neexistuje nic, s čím by nebyl obeznámen. A totéž dost možná platilo i o krabicích se spisy na kavalci nad námi.

„Tak jo,“ řekl, když se opět postavil. „Jedna fotka se tiskne zhruba minutu. A taky lezou ven trochu lepkavé. Když tak je

rozprostřete, než úplně uschnou. Já se zatím půjdu nahoru mrknout, co o tom našem záhadným chlapovi říká kniha zakázek.“

Odešel a já se posadil na stoličku. Když Lockridge pracoval s fotografickými soubory, celou dobu jsem ho sledoval a rychle se učil. Vrátil jsem se do hlavní nabídky a dvakrát jsem klikl na fotosložku s názvem ADRESÁŘ. Otevřel se mi rámeček obsahující šestatřicet seřazených náhledů fotografií. Klikl jsem na první z nich a snímek se zvětšil. Graciela na něm tlačila kočárek, v němž spala malá holčička. Cielo Azul. Terryho dcera. Zdálo se, že jsou v nákupním centru. Fotografie se podobala Terryho snímkům tajemného muže v tom, že Graciela podle všeho netušila, že ji někdo fotografuje.

Otočil jsem se a ohlédl se přes dveře na schody do salonu. Po Lockridgeovi nebylo ani vidu ani slechu. Vstal jsem, tiše se přesunul na chodbu a proklouzl jsem otevřenými dveřmi na toaletu.

Přitiskl jsem se ke zdi a čekal. Netrvalo dlouho a na chodbě se objevil Lockridge s knihou zakázek. Pohyboval se velice tiše, aby nedělal žádný hluk. Nechal jsem ho projít a pak vystoupil do chodby za ním. Díval jsem se, jak prochází dveřmi do přední soukromé kajuty a chystá se mě znovu vylekat náhlým zjevením.

Nakonec se však vylekal on, když si uvědomil, že v místnosti nejsem. Když se otočil, stál jsem přímo za ním.

„Vy rád strašíte lidi, vidíte, Buddy?“

„Eh, ne, ani ne. Jenom jsem...“

„Na mě to nezkoušejte, dobře? Co se píše v té knize?“

Jeho obličej nabral pod permanentní námořnickou osmahlostí růžový nádech. Poskytl jsem mu však únikovou cestu a on jí rychle využil.

„Terry si do knihy zapsal jeho jméno, ale jinak nic. Píše se tu: Jordan Shandy, půlden. A to je všechno.“

Otevřel knihu a otočil ji na příslušnou položku.

„A co způsob platby? Kolik vlastně stojí takový půlden?“

„Tři stovky za půlden, pět stovek za celý. Zkontroloval jsem výpisy z kreditní karty a nic tam není. A taky šeky. Nic. To znamená, že platil hotově.“

„Kdy to bylo? Předpokládám, že záznamy jsou seřazeny podle data.“

„Jo. Na moře vyjeli třináctýho února – hehe, on to byl pátek třináctýho. Myslíte, že je to schválně?“

„Kdo ví? Bylo to před tím výletem s Finderem, anebo až po něm?“

Lockridge položil knihu na stůl, abychom do ní viděli oba. Přejel prstem po soupisu klientů a zastavil se u Findera.

„Ten přišel až o týden později. Na moře vyjel devatnáctýho února.“

„A jaké datum je na té šerifově zprávě o vloupání do člunu?“

„Sakra, to musím zase nahoru.“

Lockridge odešel a já slyšel, jak dupe na schodech. Vytáhl jsem z tiskárny první fotografii a položil ji na stůl. Byl to snímek, na němž si Jordan Shandy zakrýval obličej slunečními brýlemi a španělskou makrelou. Díval jsem se na něj tak dlouho, až se Lockridge vrátil do místnosti. Tentokrát se mě vystrašit nepokoušel.

„Tu vloupačku jsme ohlásili dvaadvacátýho února.“

Přikývl jsem. Bylo to pět týdnů před McCalebovou smrtí. Zapsal jsem si všechna uvedená data do notesu, i když jsem si nebyl jistý, zda mají nějaký význam.

„Dobrá,“ řekl jsem. „Chcete pro mě udělat ještě jednu věc, Buddy?“

„Jasně. Co?“

„Běžte nahoru, sundejte ze stropu ty udice, jděte ven a umyjte je. Myslím, že to po posledním výletu nikdo neudělal. Celá loď kvůli nim zatuchle smrdí a já mám takový dojem, že se tu budu ještě pár dní poflakovat. Dost by mi to pomohlo.“

„Vy chcete, abych šel nahoru a umyl udice.“

Lockridge to řekl jako oznamovací větu, z níž čísel a uraženost a zklamání. Odtrhl jsem oči od snímku a zadíval se na něj.

„Ano, přesně tak. Hodně by mi to pomohlo. Já tu zatím dodělám ty fotky a pak můžem zajet navštívit Otta Woodalla.“

„Jak chcete.“

Sklíčeně odešel z místnosti a já slyšel, jak se plahočí po schodech stejně hlasitě jako předtím neslyšně. Vytáhl jsem z tiskárny druhou fotografii a položil ji vedle první. Z hrníčku na kávu na stole jsem sebral černý fix a vepsal do bílého proužku pod snímkem jméno „Jordan Shandy“.

Posadil jsem se zpátky na stoličku a znovu upřel pozornost k notebooku a fotografii Graciely s dcerou. Klikl jsem na šipku doprava a na obrazovce se objevila další fotka. Opět to byl snímek z nákupního centra. Tentokrát byl pořízen z větší vzdálenosti a působil poněkud zrnitě. Kromě toho se na této fotografii za Gracielou šoural chlapec. Dospěl jsem k názoru, že je to syn. Adoptovaný syn.

Na snímku byla celá rodina s výjimkou Terryho. Mohl být McCaleb fotografem? A pokud ano, proč rodinu fotil z takové vzdálenosti? Znovu jsem klikl na šipku a pokračoval v prohlížení snímků. Téměř všechny byly pořízeny v nákupním centru a téměř všechny na značnou vzdálenost. Ani na jedné fotografii se žádný člen rodiny nedíval do objektivu a nedával ničím najevo, že o fotografování ví. Po osmadvaceti podobných snímcích se konečně prostředí změnilo a rodina se nyní plavila na trajektu do Cataliny. Měli namířeno domů a fotograf byl na palubě s nimi.

Tato sekvence obsahovala pouhé čtyři snímky. Na každém z nich seděla Graciela přibližně v polovině zadní části hlavní kajuty trajektu, zatímco chlapec s holčičkou zaujímalí místa vedle ní. Fotograf byl situován v přední části kajuty, takže fotil přes několik řad sedaček. I kdyby si ho byla Graciela všimla, pravděpodobně by si neuvědomila, že právě ona je středem

jeho pozornosti, a pokládala by fotografa za jednoho z mnoha turistů cestujících do Cataliny.

Poslední dvě ze šestatřiceti fotografií mezi ostatní vůbec nezapadaly, jako by tvořily součást zcela jiného projektu. Na první z nich se skvěla zelená dálniční cedule. Zvětšil jsem snímek a viděl, že byl pořízen skrz čelní sklo auta. Poznal jsem rám okna, část přístrojové desky i jakousi nálepku v rohu skla. Na snímku byla rovněž část fotografovy ruky, která spočívala na volantu těsně pod jeho nejvyšším bodem.

Dálniční cedule se tyčila na pozadí liduprázdné pouštní krajiny. Stálo na ní:

ZZYZX ROAD 1 MÍLE

Tu silnici jsem znal. Nebo přesněji řečeno, znal jsem tu ceduli. Každý obyvatel Los Angeles, který jezdil po silnici do Las Vegas a zpátky tak často jako já v posledním roce, ji musel znát. Přibližně v polovině cesty po dálnici 15 se nacházela odbočka na Zzyzx Road, která poutala pozornost už svým nezvyklým názvem. Ten byl psán v jazyce mohavských Indiánů a silnice působila dojmem, že nevede nikam. Nebyla na ní žádná benzinová pumpa ani odpočívadlo. Konec abecedy a konec světa.

Poslední fotografie byla neméně záhadná. Zvětšil jsem ji a viděl, že je to jakési podivné zátiší. Uprostřed snímku se táhl starý člun – nýty na dřevěných fošnách se drolily a zažloutlý lak se na spalujícím slunci odlupoval. Člun stál ve skalnatém terénu na poušti, podle všeho mnoho kilometrů od vody, na níž by se mohl plavit. Lod vydaná napospas moři písku. Pokud měla fotka něco konkrétního znamenat, já to nepochopil.

Opakováním postupu, který jsem viděl u Buddyho, jsem vytiskl obě fotografie z pouště a vrátil se k prohlížení ostatních snímků, abych si z nich vybral vzorek k vytištění. Nakonec jsem poslal do tiskárny dvě fotografie z trajektu a dvě z nákupního centra. Během čekání jsem na obrazovce zvětšil několik snímků z nákupního centra v naději, že v pozadí uvidím něco, co mi pomůže identifikovat, ve kterém centru se

Graciela s dětmi nachází. Věděl jsem, že se jí na to mohu jednoduše zeptat. Nebyl jsem si však jist, zda se jí zeptat chci.

Podle nákupních tašek různých zákazníků jsem na fotografiích dokázal identifikovat prodejny Nordstrom, Saks Fifth Avenue a Barnes & Noble. Na jednom snímku pak rodina procházela přes koutek s občerstvením, kde jsem rozpoznal stánky Cinnabon a Hot Dog on a Stick. Zapsal jsem si všechny údaje do notesu a bylo mi jasné, že při znalosti těchto pěti faktů budu nejspíš schopen určit, ve kterém nákupním centru byly fotografie pořízeny, pokud dospěji k názoru, že je nezbytné tuto informaci znát, a zároveň se na ni nebudu chtít ptát Graciely. Tato otázka byla stále otevřená. Každopádně jsem neměl zájem Gracielu lekat, pokud to nebude zcela nezbytné. Sdělovat jí, že ji i její rodinu možná někdo špehoval – a navíc někdo, kdo měl dost podivný vztah k jejímu choti –, asi nebyla optimální cesta. Přinejmenším nebyla první.

Vztah fotografa k McCalebovi nabral ještě podivnější a znepokojivější rysy, když tiskárna konečně vyplivla snímek, který jsem vybral ze sekvence v nákupním centru. Rodina McCalebových právě kráčela před knihkupectvím Barnes & Noble. Fotografie byla pořízena z protější strany nákupního centra, a to téměř kolmo k výloze. Díky tomu se v čelním okně výkladu tmavě odrážela postava fotografa. Přímo v počítači jsem si toho nevšiml, ale na vytištěné fotografii to vidět bylo.

Odraz fotografa byl příliš malý a rozmazaný na pozadí výlohy, v níž se navíc skvěl plakát stojícího muže v životní velikosti. Muž měl na sobě skotskou sukni a byl obklopen hromadami knih. Nápis na plakátu sděloval:

**DNES AUTOGRAMIÁDA IANA RANKINA!**

UVědomil jsem si, že díky plakátu mohu stanovit přesné datum, kdy byly fotografie Graciely s dětmi pořízeny. Stačilo zatelefonovat do knihkupectví a zjistit, kdy tam byl Ian Rankin. Plakát však přede mnou bohužel zakrýval fotografa.

Vrátil jsem se k notebooku, našel mezi náhledy dotyčný snímek a zvětšil ho. Civěl jsem na něj a uvědomoval si, že nevím, co si počít.

Buddy mezitím pomocí hadice napojené na kohoutek u okraje lodi oplachoval osm udic a navijáků, které se opíraly o zád'. Řekl jsem mu, aby vypnul vodu a vrátil se dolů do pracovny. Poslechl mě beze slova. Když jsme byli zpátky v podpalubí, ukázal jsem mu na stoličku, naklonil se nad něj a přešel prstem přes fotografův odraz na zvětšeném snímku na monitoru.

„Dá se zvětšit tohle místo? Chci si tu oblast prohlédnout blíž.“

„Zvětšit se dá, ale pak přijdete o rozlišení. To je digitální fotka, chápete? Co máte, to máte.“

Netušil jsem, o čem mluví, a tak jsem mu řekl, ať to prostě udělá. Lockridge si chvíli hrál s nějakými čtvercovými tlačítky táhnoucími se přes horní stranu rámečku a pak začal snímek zvětšovat a přesunovat tak, aby na obrazovce zůstala oblast s fotografovým odrazem. Po chvíli mi sdělil, že zvětšil snímek na maximum. Naklonil jsem se nad monitor. Odraz byl ještě zatemněnější. I obrysy spisovatelovy sukně již ztratily patřičnou ostrost.

„Nemůžete to nějak zaostřit?“

„Myslíte, abych to zase zmenšil. Jasně, to...“

„Ne, myslím, abyste tomu dal větší ostrost.“

„To ne, člověče, víc se s tím dělat nedá. Co vidíte, to vidíte.“

„Dobrá, tak to vytiskněte. Ta předchozí fotka vypadala po vytištění líp. Třeba to tak bude i s touhle.“

Lockridge zadal příslušné povely a já strávil následující minutu neklidným čekáním.

„Co to vlastně je?“ dotázal se.

„Odraz fotografa.“

„Aha. Vy myslíte, že to nebyl Terry?“

„Ne, myslím, že ne. Myslím, že někdo vyfotografoval jeho rodinu a poslal ty snímky jemu. Měl to být nějaký druh sdělení. Nikdy se o tom nezmiňoval?“

„Ne.“

Zkusil jsem vystřelit od pasu v naději, že se Buddy v něčem podřekne.

„Kdy jste si toho souboru v počítači poprvé všiml?“

„Já nevím. To muselo být..., totiž, vlastně jsem ho poprvé uviděl až dneska s váma.“

„Buddy, nehrejte na mě habaduru. Tohle může být důležité. Viděl jsem vás, jak s tou věcičkou zacházíte, jako by vám patřila už od střední školy. Víím, že jste ten notebook zapííal, když tu Terry nebyl. A on sám to nejspíš taky věděl. Bylo mu to jedno a mně je to taky fuk. Akorát mi řekněte, kdy jste si toho souboru všiml poprvé.“

Lockridge se na několik okamžiků zamyslel.

„Poprvé jsem si jich všiml asi měsíc před jeho smrtí. Ale jestli vás ve skutečnosti zajímá, kdy je uviděl Terry, tak to se stačí podívat na vlastnosti souboru a zjistit, kdy byl vytvořen.“

„Tak to udělejte, Buddy.“

Lockridge se znovu zmocnil klávesnice a vyvolal nabídku vlastností souboru. Za pár vteřin měl odpověď.

„Sedmadvacátý únor,“ prohlásil. „Toho dne byl ten soubor vytvořen.“

„Dobrá, fajn,“ řekl jsem. „Takže pokud předpokládáme, že Terry tyhle snímky nenafořil, jak se mu mohly do počítače dostat?“

„No, existuje několik způsobů. Například mu mohly přijít e–mailem a on si je pak stáhl do počítače. Další možnost je, že si někdo vypůjčil jeho fořák a nafotil to na něj. Načež Terry ty fotky objevil a stáhl si je. Třetí možnost je, že mu někdo třeba poslal paměťovou kartu přímo z fořáku anebo cédéčko, kde už ty fotky byly vypálené. Tenhle způsob by byl zřejmě nejmíň vysotopovatelný.“

„Mohl Terry přijímat mailly tady?“

„Ne, jenom doma. Na čunu není pevná linka. Říkal jsem mu, že by si měl pořídit takový ten mobilní modem a připojit se bezdrátově jako v tý reklamě, kde ten chlap sedí za stolem uprostřed pole. Jenže se k tomu už nedostal.“

Tiskárna vyplivla snímek a já ho popadl dříve, než se ho stačil zmocnit Buddy. Pak jsem ho nicméně položil na stůl, abychom si ho mohli prohlédnout oba. Odraz byl tmavý a rozmazaný, ale přesto byl na papíře zřetelnější než na obrazovce notebooku. Nyní jsem již viděl, jak si fotograf drží aparát před obličejem, který je za ním dokonale ukrytý. Po chvíli se mi však podařilo identifikovat propojená písmena „L“ a „A“ na logu Los Angeles Dodgers. Fotograf měl na hlavě baseballovou čepici.

V kterýkoliv den mohlo mít v tomto městě na hlavě čepici s Dodgers nějakých padesát tisíc lidí. Přesně to nevím. Ale zato vím, že nevěřím na náhody. Nikdy jsem nevěřil a nikdy nebudu. Zadíval jsem se na temný odraz fotografa a zničehonic jsem nabyl přesvědčení, že je to onen záhadný muž Jordan Shandy.

Lockridge to viděl taky.

„Zatraceně,“ utrousil. „To je ten chlap, co? Myslím, že to je ten klient. Shandy.“

„Jo,“ řekl jsem. „Taky si myslím.“

Umístil jsem vytištěnou fotografii Shandyho se španělskou makrelou vedle zvětšeného detailu. Neexistoval způsob, jak shodu ověřit, ale současně neexistovalo nic, co by mi ji vyvrátilo. Nemohl jsem to vědět jistě, ale přesto jsem to jistě věděl. Věděl jsem, že člověk, který bez předchozí rezervace vyjel s Terryem McCalebem na soukromý výlet na moře, zároveň špehoval a fotografoval jeho rodinu.

Netušil jsem ovšem, jakým způsobem McCaleb ty snímky dostal a zda z nich vyvodil stejný závěr jako já.

Začal jsem skládat všechny vytištěné fotografie na hromádku a snažil se mezi nimi najít logickou spojitost.

Celkový obraz jsem zatím neznal – měl jsem jen pár střípků. Instinkt mi však napovídal, že na McCaleba někdo nastražil vějičku. Snímky jeho rodiny mu přišly e–mailem, na paměťové kartě nebo na cédéčku. A teprve poslední dvě fotky k nim představovaly klíč. Prvních čtyřia–třicet snímků, to byla pouze návnada, zatímco poslední dva byly háčkem, který se v této návnadě ukrýval.

Měl jsem dojem, že sdělení je jasné. Fotograf chtěl vylákat McCaleba do pouště. Na Zzyzx Road.

## 9

Ráchel Wallingová sjela eskalátorem do prostorné příletové haly na McCarranově mezinárodním letišti. Během letu z Jižní Dakoty měla sice všechny věci v příručním zavazadle, ale letiště bylo konstruováno tak, že všichni cestující museli projít tudy. Příletová hala byla přečpaná čekajícími lidmi. Řidiči limuzín drželi nad hlavami cedule se jmény klientů, zatímco cedule ostatních lidí obsahovaly názvy hotelů, kasin či cestovních kanceláří. Disharmonický ruch linoucí se z haly na Ráchel nepříjemně dorážel. Vůbec se nepodobal letišti, na kterém dnes ráno nastupovala cestu.

Na letišti na ni měla čekat Cherie Dei. Ráchel se s agentkou čtyři roky neviděla a také v Amsterdamu spolu přišly do styku jen krátce. Od doby, kdy spolu doopravdy trávily čas, uplynulo už osm let a Ráchel si nebyla jistá, zda ji ještě pozná nebo zda Cherie pozná ji.

Ale na tom vlastně nezáleželo. Když si Ráchel prohlížela moře obličejů a cedulí, jedna z nich upoutala její pozornost. BOB BACKUS Žena, která ceduli držela, se na ni usmívala. Byla to její představa vtipu. Ráchel k ní zamířila, aniž úsměv opětovala.

Cherie Dei měla nazrzle hnědé vlasy stažené do copu. Byla atraktivní, upravená, měla příjemný úsměv a v jejích očích stále zůstávala spousta světla. Ráchel si pomyslela, že vypadá spíš jako matka dětí z katolické školy než jako lovkyně masových vrahů.

Dei natáhla ruku, obě ženy se přivítaly a Dei ukázala na ceduli.

„Blbý vtíp, já vím, ale věděla jsem, že upoutá tvou pozornost.“ „Jo, to se povedlo.“ „Čekalas v Chicagu dlouho?“

„Pár hodin. Když letíš z Rapid City, tak moc na výběr nemáš. Denver nebo Chicago. A v O’Haře mají lepší jídlo.“ „Máš nějaké bágly?“

„Ne, jenom tohle. Mužem rovnou jít.“

Ráchel nesla jediné zavazadlo – středně velký vak, do něhož si sbalila pouze pár věcí na převlečení. Dei ukázala k jedné řadě skleněných dveří a obě k nim zamířily.

„Zařídili jsme ti ubytování v Embassy Suites, kde bydlíme i my ostatní. Skoro se nám to nepodařilo, ale pak někdo zrušil rezervaci. Město je přeplněné kvůli tomu boxu.“

„Jakému boxu?“

„Já nevím. Nějaká supertěžká váha – nebo snad nižší střední váha – boxuje v jednom kasinu. Nevěnovala jsem tomu pozornost. Akorát vím, že město je kvůli tomu strašně přečpané.“

Ráchel věděla, že Dei překotně hovoří, poněvadž je nervózní. Neznala ovšem důvod – netušila, zda se něco stalo, nebo zda je to jednoduše proto, že je k Ráchel potřeba přistupovat v této záležitosti obezřetně.

„Jestli chceš, můžeme tě jet do hotelu ubytovat. Dokonce si můžeš na chvíli odpočinout. Za nějakou dobu máme schůzku na pobočce. Můžeš začít až tam, jestli...“

„Ne. Ráda bych navštívila místo činu.“

Prošli automatickými skleněnými dveřmi a Ráchel ucítila suchý nevadský vzduch. Venku vůbec nepanovalo horko, jaké očekávala a na jaké si sbalila věci. Vzduch byl chladný a čerstvý, a to i na přímém slunci. Ráchel si sundala sluneční brýle a usoudila, že bude potřebovat sako, které měla na sobě cestou na letiště v Jižní Dakotě. Nyní spočívalo v cestovním vaku.

„Ráchel, to místo činu je dvě hodiny odtud. Víš určitě, že...“

„Ano. Odvez mě k němu. Ráda bych začala tam.“

„Co bys tam ráda začala?“

„Nevím. Prostě to, k čemu mě vybízí on.“

Zdálo se, že se Dei nad jejími slovy zarazila. Nicméně nereagovala a obě vešly do podzemní garáže a zamířily k

agentčinu autu: k vládnímu Fordu Crown Victoria, který byl tak špinavý, že vypadal, jako by měl pouštní maskování.

Během jízdy vytáhla Dei mobilní telefon a kamsi zavolala. Ráchel slyšela, jak někomu sděluje – pravděpodobně svému nadřízenému, kolegovi nebo dohlížiteli na místě činu –, že převzala zásilku a odváží ji na místo. Nastala dlouhá odmlka, během níž jí volaný cosi zdlouhavě odpovídal. Dei se pak jen rozloučila a ukončila hovor.

„Máš povolen vstup na místo činu, Ráchel, ale budeš se muset držet zpátky. Jsi tady jen jako pozorovatel, jasný?“

„O čem to mluvíš? Já jsem agentka FBI stejně jako vy.“  
„Ale už neděláš na behaviorálním. Tohle není tvůj případ.“  
„Jinými slovy jsem tady proto, že mě tu chce mít Backus, a ne vy–“

„Ráchel, pokusme se začít o něco líp než tehdy v Amst...“

„Objevilo se během dneška něco nového?“

„Dostali jsme se na deset těl. Oni si myslí, že to už bude všechno. Alespoň v této lokalitě.“

„Znáte totožnost?“

„Dělají na tom. Zatím je to ve fázi zkusmých hypotéz, ale postupně skládají celý obrázek.“

„Je na místě Brass Doranová?“

„Ne, ta zůstala v Quantiku. Dělá na...“

„Měla by tu být. Copak nevíte, co tady máte? Ona...“

„Hej, Ráchel, ne tak zhurta, ano? Něco si spolu vyjasněme. Na tom případu dělám já, ano? Ty vyšetřování nevedeš. Jestli se do něj budeš motat, tak to k ničemu nepovede.“

„Jenže Backus promlouvá ke mně. To on mě vylákal ven.“

„Právě proto jsi tady. Což ovšem neznamená, že budeš rozdávat karty, Ráchel. Musíš se držet stranou a všechno sledovat. A rovnou ti říkám, že se mi nelíbí, jak to mezi náma začalo. Ty už nejsi ‚Dravá slečna Ráchel‘. Zaučovala jsi mě, ale to už je deset let. Já dělám k dnešnímu datu na behaviorálním dýl než ty a uzavřela jsem víc případů než ty.

Takže mi neodmlouvej a nechovej se jako můj rádce nebo moje matka.“

Ráchel zpočátku neodpověděla a poté Dei jednoduše požádala, aby zastavila, neboť si chtěla vytáhnout sako z vaku, který ležel v kufru. Dei zajela k bistru na Blue Diamond Road a odklopila kufr.

Když Ráchel znovu nastoupila do auta, nesla v ruce pytlovitě černé sako do každého počasí, které vypadalo trochu jako pánské. Dei se však zdržela komentáře.

„Díky,“ řekla Ráchel. „A máš pravdu. Omlouvám se. Myslím, že bys byla taky taková, kdyby se ukázalo, že tvůj šéf – tvůj rádce – je ztělesněním stejného zla, proti jakému celý život bojuješ. A kdyby pak za to potrestali tebe.“

„To chápu, Ráchel. Jenže nešlo jen o Backuse. Byla v tom spousta dalších věcí. Ten reportér, některá tvoje rozhodnutí. Jsou lidi, podle kterých můžeš mluvit o štěstí, žes nakonec nedostala vyhazov.“

Ráchel zbrunátněla. Dei jí připomínala, že je ostudou pro celou FBI. I pro řadové zaměstnance. I pro agentku, kterou kdysi zaučovala. Vyspala se s reportérem, jenž pracoval na jejím případu. Stručně řečeno. A vůbec nezáleželo na tom, že tento reportér se ve skutečnosti podílel na případu, že hodinu za hodinou neúnavně pracoval po Rachelině boku. Bylo jasné, že se agenti vždy doslechnou jen zkrácenou verzi a právě o ní si mezi sebou budou šuškat. S reportérem. Existuje vůbec hrubší porušení principů a etiky chování agenta? Snad kdyby se vyspala s mafiánem nebo se špionem, ale jinak ne.

„Pět let v Severní Dakotě a pak povýšení do Dakoty Jižní,“ řekla Ráchel chabě. „Jo, tomu fakt říkám štěstí.“

„Hele, já vím, žes svou cenu zaplatila. Jde mi jen o to, že musíš vědět, kde je v tomhle případu tvoje místo. Bud’ trochu šikovná. Ten případ sleduje spousta lidí. Jestli ho skoulíš dobře, může to být tvoje zpáteční jízdenka.“

„Jasně.“

„Fajn.“

Ráchel natáhla ruku vedle sedačky a sklopila opěradlo, aby se mohla opřít.

„Jak dlouho jsi říkala, že pojedeme?“ zeptala se.

„Zhruba dvě hodiny. Většinou tam lítáme vrtulníky ze základny v Nellisu, ušetří se tím spousta času.“

„A neupoutalo to pozornost?“

Ráchel měla na mysli sdělovací prostředky – zajímalo ji, zda informace o vyšetřování v poušti doposud nepronikla do médií.

„Pár požárů jsme uhasit museli, ale prozatím se držíme. Místo činu se nachází v Kalifornii, zatímco my tam dojíždíme z Nevady. Snad díky tomu se to nějakým způsobem daří držet pod pokličkou. Upřímně řečeno se ale někteří lidé obávají, jak to bude teď, když jsi přijela ty.“

Ráchel si na chvíli vzpomněla na reportéra Jacka McEvoye.

„Nikdo se nemusí bát,“ řekla. „Vždyť já ani nevím, kde teď je.“

„No, jestli se tahle záležitost nakonec přece jen dostane do jeho zorného pole, tak můžeš čekat, že se s ním uvidíš. O prvním případu napsal bestseller. Ručím ti za to, že se sem vrátí pro pokračování.“

Ráchel přemýšlela o knize, kterou četla v letadle a jež nyní ležela v jejím vaku. Netušila, zda ji k opakovaným přečtením přimělo téma, nebo spíš osoba autora.

„To asi jo.“

Dál toto téma nerozváděla, přehodila si sako kolem ramen a zkrřížila ruce na prsou. Byla unavená, poněvadž od Deina telefonátu nespala.

Opřela si hlavu o boční okénko a vmžiku usnula. Její sen o temnotě se vrátil. Tentokrát však nebyla sama. Neviděla sice nikoho, protože ji obklopovala černočerná tma, ale cítila čísi přítomnost. Někdo jí byl nablízku, ale zřejmě ne po jejím boku. Ráchel se ve tmě pohybovala a otáčela a pokoušela se zjistit, o koho jde. Natahovala ruce, ale ty jen šmátraly do prázdna.

Zaslechla jakýsi sténavý zvuk a uvědomila si, že je to její hlas vycházející z hlubin jejího vlastního hrdla. A vtom se jí to zmocnilo. Cosi ji popadlo a prudce s ní trásl.

Otevřela oči. Před sebou viděla uhánějící krajinu. Cherie Dei pustila její sako.

„Není ti nic? Už jsme u té odbočky.“

Ráchel zvedla hlavu a pohlédla na ubíhající zelenou ceduli.

ZZYZX ROAD 1 MÍLE

Napřímila se na sedadle, podívala se na hodinky a uvědomila si, že spala více než hodinu a půl. Krk měla ztuhlý a jeho pravá strana ji bolela, jak se dlouze opírala hlavou o okno. Začala si ho mnout prsty a zarývala je hluboko do svalstva.

„Není ti nic?“ zopakovala Dei otázku. „Zdálo se mi, že máš zlý sen.“

„V pohodě. Co jsem říkala?“

„Nic. Akorát jsi tak nějak sténala. Myslím, že jsi před něčím utíkala nebo se tě něco zmocnilo.“

Dei vyhodila směrovku a zamířila na výjezdovou rampu. Zzyzx Road vypadala jako silnice uprostřed ničeho. Na horním konci výjezdu nestálo vůbec nic, dokonce ani čerpací stanice či nějaká opuštěná stavba. Nikde nebyl vidět žádný důvod, proč tento výjezd či tato silnice existuje.

„Už jsme tu.“

Dei odbočila doleva a zamířila na nadjezd přes dálnici. Za nadjezdem se silnice rozpadla v nezpevněnou vozovku, která se vinula na jih a dolů do rovinaté kotliny Mohavské pouště. Krajina působila nevlídně. Bílý uhlíčitánový povlak na povrchu slatin vypadal zdálky jako sníh. Okolní juky vzpínaly své kostnaté prsty k obloze a ve skalních rozsedlinách si hledaly místo menší rostliny. Nehybná krajina. Ráchel neměla tušení, jaký druh živočichů by mohl na tak nehostinném místě přežívat.

Projeli kolem ukazatele, který jim sděloval, že jedou k Soda Springs, načež se silnice zatočila a Ráchel před sebou náhle spatřila bílé stany, karavany a další vozidla. Nalevo od tábora

stála zelená vojenská helikoptéra s nehybnou vrtulí. Nedaleko za táborem se pak rozkládal komplex nevelkých budov rozesetých na úpatí hor. Vypadaly jako motel, ale nebyly opatřeny žádnými vývěsními štíty a nevedla k nim silnice.

„Co je to za místo?“ zeptala se Ráchel.

„To je Zzyzx,“ řekla Dei a vyslovila to jako zájzix. „Pokud je mi známo, tak je to prdel všehomíra. Před šedesáti lety to tu postavil a pojmenoval nějaký rozhlasový kazatel. Získal zdejší pozemky, poněvadž slíbil vládě, že tu bude provádět geologický průzkum. Zaplatil ochmelkům z Los Angeles, aby za něj zkoumali, zatímco on sám v rádiu svolával věrné, aby se přijeli koupat ve zdejších pramenitých vodách a chlemtali minerálku, kterou stácel do lahví. Pozemkovému úřadu trvalo pětadvacet let, než se ho zbavil. Celý komplex pak připadl síti státních univerzit, které tu provádějí výzkumy pouště.“

„Ale proč tady? Proč je Backus pohřbil právě tady?“

„Podle nás proto, že je to federální půda. Chtěl mít jistotu, že na tom případu budeme dělat my – teda vlastně spíš ty. Jestli to tak opravdu chtěl, tak se mu to povedlo. Provádíme tu rozsáhlé vykopávky. Museli jsme sem přitáhnout vlastní elektrinu, přístřeší, jídlo, vodu, všechno.“

Ráchel mlčela a vše si pozorně prohlížela, od místa činu až po vzdálený obzor tvořený šedými horskými hřebeny, které obklopovaly celou kotlinu. Nesouhlasila s Deiným hodnocením tohoto místa. Kdysi někde zaslechla, že irské pobřeží bývá označováno za strašlivou krásu. Zastávala názor, že také poušť se svou nehostinnou měsíční krajinou je svým způsobem nádherná – že také ona rozhodně nepostrádá jakousi drsnou krásu. Nebezpečnou krásu. Ráchel v poušti mnoho času netrávila, ale během let prožitých v obou Dakotách se naučila obdivovat nevlídná místa, prázdné krajiny, kde jsou lidé pouhými vetřelci. Bylo to její tajemství. Zastávala post, jemuž se na FBI říkalo „trapičský džob“. Měl ji postupně utmácet a přinutit ji k odchodu. Jenže ona je v tomto souboji porazila. V Dakotě by vydržela věčně. Rozhodně se nechystala odejít.

Dei zpomalila, neboť se přiblížily ke kontrolnímu stanovišti necelých sto metrů před stany. Ve stanu plážového typu s otevřenými boky stál muž v modré kombinéze s bílými písmeny FBI na náprsní kapse. Pouštní vítr jako by se nechtěl spokojit s hrubým čucháním agentových vlasů a snažil se vyrvat ze země celý stan.

Dei stáhla okénko. Neobtěžovala se se sdělováním svého jména nebo předkládáním legitimace. Patřila zde k inventáři. Uvedla pouze Rachelino jméno a označila ji za „hostující agentku“, ať už to mělo znamenat cokoliv.

„Bylo to konzultováno s agentem Alpertem?“ dotázal se muž hlasem stejně suchým a placatým jako pouštní kotlina za ním.

„Ano, bylo to konzultováno.“

„No dobrá. Ale potřebuji její doklady.“

Ráchel mu podala obal s legitimací. Agent si zapsal její sériové číslo a legitimaci vrátil.

„Z Quantika?“

„Ne, z Jižní Dakoty.“

Agent na ni pohlédl způsobem, který jí jednoznačně sděloval, že ví, že je břídlka.

„Příjemnou zábavu,“ poznamenal, otočil se a vyrazil zpátky do stanu.

Dei zařadila rychlost, vytáhla okénko a zahalila agenta do mračna prachu.

„Ten je z vegaské pobočky,“ řekla. „Nejsou zrovna nadšení, že musí hrát druhé housle.“

„Takže pořád stejná písnička?“

„Přesně tak.“

„Alpert je v tomhle případu řídící agent?“

„Ano.“

„Jaký je?“

„No, vzpomínáš na svou teorii, podle níž se agenti dělí na „tefloný“ a „srdcaře“?“

„Ano.“

„Tak on je teflon.“

Ráchel přikývla.

Dorazili k malé lepenkové ceduli připevněné k větvi juky. Pod nápisem VOZIDLA se táhla šipka ukazující doprava. Dei odbočila a zaparkovala auto vedle řady čtyř stejně špinavých fordů.

„A co ty?“ zeptala se Ráchel. „Co se během let stalo z tebe?“

Dei neodpověděla. „Jsi na to připravená?“ zeptala se místo toho kolegyně.

„Rozhodně. Čtyři roky čekám na další příležitost dostat se mu pod kůži. A tady to konečně zase začíná.“

Zabouchla dveře a vyrazila do zářivého pouštního slunce. Připadala si jako doma.

# 10

Backus je následoval po výjezdové rampě a držel se přitom v bezpečné vzdálenosti. Přejel po nadjezdu nad dálnicí, vyhodil směrovku a zařadil se do opačného směru. Kdyby se na něj dívaly ve zpětném zrcátku, působil by na ně jako člověk, který se prostě otáčí a vrací se do Vegas.

Než se však vrátil zpátky na dálnici, dobře si povšiml, že automobil FBI sjíždí ze silnice a míří přes poušť k tomu místu. K jeho místu. Od zadních kol fordu se vznášelo mračno bílého prachu a v dálce se rýsovaly bílé stany. Backuse se zmocnil opojný pocit uspokojení. Místo činu bylo městem, které vystavěl on. Městem kostí. Agenti pak připomínali mravence ve sklenici. Žili a pracovali ve městě, které stvořil on, a nevědomky tak dělali přesně to, co pro ně uchystal.

Backus si přál dojet k této sklenici blíže, obsáhnout pohledem celou scénu a vychutnávat si hrůzu vepsanou do jejich obličejů, ale věděl, že by to bylo příliš velké riziko.

Kromě toho teď měl na práci jiné věci. Prudce sešlápl plyn a vyrazil zpět do města hříchu. Musel se postarat, aby bylo vše řádně připraveno a nastraženo.

Během jízdy cítil kdesi pod žebry drobné melaneholické bodání. Zřejmě byl v duchu zklamán, že musel Ráchel opustit v poušti. Zhluboka se nadechl a pokusil se ten pocit zapudit. Věděl, že nepotrvá dlouho a opět jí bude nablízku.

Po chvíli se usmál, když si vzpomněl, jak na letišti viděl své jméno na cedulce v rukou ženy, která čekala na Ráchel. Byl to takový důvěrný vtip mezi dvěma agentkami. Backus čekající ženu znal. Agentka Cherie Dei. Ráchel ji zaučovala stejně, jako on kdysi zaučoval Ráchel. Což znamenalo, že některé jeho speciální postřehy přešly Racheliným prostřednictvím i na tuhleto novou generaci. To se mu líbilo. Přemýšlel, jak by asi Cherie Dei reagovala, kdyby byl na konci eskalátoru

předstoupil před tu její pitomou ceduli a řekl: „Díky, že jste na mě počkala.“

Pohlédl z okna automobilu na placatou a bezútešnou planinu pouště. Připadala mu doopravdy nádherná – tím spíše, že věděl, co vše do zdejšího písku a kamení umístil.

Úporně se na tyto vjemy soustředil, až tlak pod žebry ochabl a on se začal opět cítit báječně. Zkontroloval ve zpětném zrcátku, zda ho někdo nesleduje, ale nevšiml si ničeho podezřelého. Zadíval se tedy na sebe a znovu musel obdivovat práci plastického chirurga. Nakonec se na sebe usmál.

# 11

Když se přiblížili ke stanům, začala Ráchel Wallingová místo činu cítit. Nezaměnitelný zápach hniјícího masa byl unášen větrem, prostupoval celým táborem, převaloval se mezi stany a šířil se dále do pouště. Ráchel začala dýchat ústy, přestože ji trýznilo nevítané vědomí, že pocit zápalu vzniká ve chvíli, kdy na čichové receptory v nosních dírkách dopadají drobné částechky zápachající látky. Což znamenalo, že pokud člověk cítí hniјící maso, znamená to, že hniјící maso vdechuje.

U vstupu na místo činu stály tři malé čtvercové stany, které nebyly určeny k táboření. Byly to terénní velicí stany, jejichž hrana měřila přibližně dva a půl metru. Za nimi se pak tyčil o něco větší obdélníkový stan. Ráchel si všimla, že všechna tato přístřeší mají nahoře otevřené chlopně. Věděla, že v každém z nich právě probíhá exhumace těl. Chlopně měly alespoň trochu zmírnit horko a zápach uvnitř.

Všechny tyto vjemy pak přehlušoval zvuk. Stály zde nejméně dva benzinové generátory, které zásobovaly místo činu elektřinou. Nalevo od stanů navíc stály dva velké karavany, na jejichž střeše rachotily klimatizační jednotky.

„Pojďme nejdřív sem,“ řekla Cherie Dei a ukázala na jeden karavan. „Randal se obvykle zdržuje tady.“

Karavan vypadal jako kterýkoliv jiný obytný vůz, jež Ráchel viděla na dálnici. Tento nesl název „Open Road“ a vzadu měl ari-zonskou poznávací značku. Dei zaklepala na dveře a otevřela je, aniž čekala na vyzvání. Vystoupali po schůdcích nahoru a vklouzli dovnitř. Karavan uvnitř rozhodně nebyl uzpůsoben k táboření. Příčky i veškeré další iluze domova byly odstraněny, takže se teď celý interiér skládal z jediné dlouhé místnosti zaplněné čtyřmi rozkládacími stoly a mnoha židlemi. Podél zadní stěny se táhl pult s obvyklými kancelářskými stroji – počítačem, faxem, kopírkou a kávovarem. Dva ze čtyř stolů pokrývaly stohy papírů. Na

třetím se v jistém rozporu s prostředím a funkcí dodávky nacházela velká mísa s ovocem. Tady se obědvá, pomyslela si Ráchel. I na masovém hrobě se musí obědvat. Za čtvrtým stolem seděl muž s mobilním telefonem u ucha a otevřeným notebookem před sebou.

„Posaď se,“ řekla Dei. „Představím tě, jen co domluví.“

Ráchel si sedla za jídelní stůl a opatrně zavěťřila ve vzduchu. Klimatizační jednotka byla nastavena na vnitřní okruh. Zápach z místa vy kopá vek zde nebyl patrný. Nebylo divu, že se řídící agent zdržoval právě zde. Pohlédla na mísu s ovocem a přemýšlela, jestli si nemá vzít trochu hroznového vína, aby doplnila energii, ale nakonec to neudělala.

„Jestli chceš trochu ovoce, tak si posluž,“ vybídla ji Dei.

„Ne, díky, nic mi nechybí.“

„Jak myslíš.“

Dei se natáhla a uloupila si pár bobulí hroznového vína. Ráchel si začala připadat hloupě, že se v otázce ovoce sama dostrkala do kouta. Telefonující muž – Ráchel předpokládala, že je to agent Alpert – hovořil příliš tiše, než aby z jeho rozhovoru někdo něco slyšel; dost možná včetně osoby na druhém konci linky. Ráchel si všimla, že dlouhá stěna na levé straně karavanu je poseta fotografiemi postupu výkopových prací. Zadívala se jinam. Nechtěla si snímky prohlížet až do chvíle, kdy navštíví stany. Otočila se a vykoukla z okna vedle stolu. Z tohoto karavanu se nabízel dokonalý výhled na poušť. Ráchel viděla kotlinu i celé pásmo skal. Na chvíli ji napadlo, jestli také zasazení místa činu do krajiny nemůže mít nějaký význam. Jestli si Backus nevybral toto místo právě kvůli krásnému výhledu, a pokud ano, co z toho plyne pro vyšetřování.

Když se k ní Dei otočila zády, odtrhla si Ráchel trochu hroznového vína a strčila si do úst tři bobule najednou. Ve stejném okamžiku muž zaklapl telefon, vstal od stolu a přistoupil k ní s nataženou rukou.

„Randal Alpert, řídící agent. Jsme rádi, že jste tady.“

Ráchel mu podala ruku, ale musela chvíli počkat, než spolkně víno a bude moci odpovědět.

„Těší mě. Mrzí mě, že se setkáváme za tak strašných okolností.“

„To je fakt, ale koukejte na ten výhled. Rozhodně je lepší než ta cihlová stěna, na kterou koukám v Quantiku. A aspoň jsme tady na konci dubna, a ne na konci srpna. To by nás zabilo.“

Alpert byl nový Robert Backus. Operoval z Quantika a do terénu vyjížděl jen k velkým případům, mezi něž se tento pochopitelně řadil. Ráchel dospěla k názoru, že se jí agent vůbec nelíbí a že Cherie Dei měla pravdu, když ho označila za teflona.

Ráchel se totiž od počátku utvrzovala v názoru, že se agenti na oddělení behaviorálních věd dělí do dvou skupin. První skupině začala říkat „tefloni“. Její příslušníci byli do značné míry stejní jako muži a ženy, které chytali. Dokázali si držet od práce odstup. Přelétali od případu k případu jako masoví vrazi, aniž se nechali stáhnout ke dnu hrůzou, výčitkami svědomí či poznáním skutečné podstaty zla. Ráchel jim říkala tefloni, protože po nich veškerá zátěž stékala a měnila se v něco jiného. Například v konstatování, že z místa exhumace několika zavražděných těl se nabízí báječný výhled, který pravě překoná Quantico.

Druhé skupině říkala Ráchel „srdcaři“, protože si brali veškeré poznané hrůzy k srdci a ponechávali je tam. Rozdmýchávali je a z takto vzniklého ohně čerpali energii, motivaci i vervu dovést daný případ do konce. Podle Ráchel byli tito agenti lepší, protože dokázali zajít až na samotnou hranici a někdy i za ni, aby dopadli zločince a vyřešili případ.

Na druhou stranu bylo rozhodně zdravější patřit k teflonům. Netahat s sebou zbytečnou zátěž. Na chodbách behaviorálního oddělení dodnes strašili duchové srdcařů – agentů, kteří nedospěli do cíle, protože pro ně zátěž začala být neúnosná. Agentů jako Janet Newcombová, která si strčila zbraň do úst,

Jona Fentona, který najel do pilíře mostu, nebo Terryho McCaleba, který své práci doslova odevzdal srdce. Ráchel si na ně všechny vzpomínala, ale především si vzpomínala na Boba Backuse, nedostižného teflona, jenž byl lovcem a současně kořistí.

„To byla Brass Doranová,“ konstatoval Alpert. „Mám vás od ní pozdravovat.“

„Ona je v Quantiku?“

„Ano, zřejmě trpí agorafobií. Nikdy nechce jezdit do terénu. A tak vede vyšetřování po své koleji z Quantika. Takže, agentko Wallingová, vím, že víte, co a jak. Dostali jsme se do choulostivé situace. Jsme rádi, že jste tady, ale zároveň jste tu výhradně jako pozorovatel a možná i jako svědek.“

Ráchel se nelíbil agentův formální tón. Zjevně jí jím chtěl dát najevo, že nepatří do úzkého kruhu zasvěcených.

„Jako svědek?“ zeptala se.

„Možná nám dokážete poskytnout pár tipů. Vy jste toho člověka znala. Zatímco většina z nás v době, kdy se ty události s Backusem semlely, ještě honila po ulicích bankovní lupiče. Já přišel na oddělení těsně po vaší aféře. Potom, co celé oddělení převrátili vzhůru nohama lidi z oddělení profesionální zodpovědnosti. Tady Cherie je jedním z mála agentů, kteří ty doby ještě pamatují.“

„Po mé aféře?“

„Vy víte, jak to myslím. Když jste se do toho s Backusem obuli.“

„Můžu si teď prohlédnout výkopové práce? Ráda bych viděla, co zatím máte.“

„Jasně, Cherie vás tam za vteřinku zavede. Kromě té dnešní mrtvoly tam toho moc k vidění není.“

Slova dokonalého teflona, pomyslela si Ráchel. Upřela oči na Dei a obě agentky se na sebe vědoucně podívaly.

„Ale nejdřív bych s várna chtěl probrat jednu věc.“

Ráchel věděla, co přijde, ale nechala Alperta, aby se vymáčkl. Agent se přesunul do přední části karavanu a ukázal

přes sklo do pouště. Ráchel jeho ruku sledovala, ale neviděla nic než horský hřeben.

„Totiž, z tohohle úhlu to moc vidět není,“ prohlásil Alpert, „ale tamhle na zem jsme položili obrovskou ceduli. Velkými písmeny na ní stojí: NATÁČENÍ FILMU – ZÁKAZ PŘELETŮ, ZÁKAZ HLUKU. Má odradit všechny zvědavce, které by mohlo zajímat, co tu ty stany a auta dělají. Výborný nápad, he? Myslí si, že se tu točí film. Pomáhá nám to držet je na odstup.“

„A co mi tím chcete říct?“

„Co chci říct? Chci říct, že jsme na tohle všechno hodili parádně tlustou deku. Nikdo o vyšetřování neví a já chci, aby to tak zůstalo.“

„Naznačujete snad, že přesemě unikají informace do médií?“

„Ne, to nenaznačuji. Říkám vám totéž, co říkám každému, kdo opouští tenhle karavan. Nechci tu zprávu vidět v médiích. Tentokrát chci mít celý případ pod kontrolou. Rozumíme si?“

Spíš chce mít celý případ pod kontrolou vedení FBI nebo oddělení profesionální zodpovědnosti, pomyslela si Ráchel. Backusovo odhalení posledně téměř zdecimovalo řady i pověst oddělení behaviorálních věd, nemluvě o kolosálním krachu veřejného obrazu celé FBI. Vzhledem k přehmatům v souvislosti s 11. zářím a k tahanicím o rozpočtové dolary i novinové titulky s ministerstvem pro vnitřní bezpečnost si vedení agentury ani oddělení profesionální zodpovědnosti rozhodně nepřály, aby teď sdělovací prostředky zaměřily pozornost na šíleného agenta – zabijáka. Zvláště když byla širší veřejnost vedena k přesvědčení, že onen šílený agent – zabiják je už dávno mrtev.

„Rozumím,“ řekla Ráchel studeně. „Se mnou si nemusíte lámat hlavu. Můžu už jít?“

„Ještě něco.“

Alpert na okamžik zaváhal. Ať už se chystal říct cokoliv, bylo to choulostivé.

„Ne všichni, kdo se účastní tohoto vyšetřování, jsou obeznámeni s možnou spojitostí s Robertem Backusem. Zatím je to důvěrná informace a já chci, aby to tak zůstalo.“

„Co tím chcete říct? Že lidi, kteří tady pracují, netuší, že to udělal Backus? Měli byste je...“

„Agentko Wallingová, toto není vaše vyšetřování. Nesnažte si ho přisvojit. Pozvali jsme vás sem, abyste pozorovala a pomáhala, o nic víc se nepokoušejte. Nevíme jistě, jestli to byl Backus, a do té doby...“

„Jasně. Akorát byly jeho otisky na GPS a celý případ nese jeho rukopis.“

Alpert pohlédl na Dei a věnoval jí otrávený pohled.

„Cherie vám neměla o těch otiscích prstů říkat, a pokud jde o rukopis, tak ani v tomto ohledu nevíme vůbec nic jistě.“

„Že mi o nich neměla říkat, to ještě neznamená, že to není pravda. Tenhle případ se vám zamést pod koberec nepodaří, agente Alperte.“

Alpert se rozčarovane zasmál.

„Kdo tady mluvil o zametání pod koberec? Podívejte, momentálně jen kontrolujeme tok informací. Každé zveřejnění údajů má svůj správný čas. To je vše, co se vám snažím sdělit. Už sama vaše přítomnost zde bude o mnohém vypovídat, je to tak? Já si pouze nepřeji, abyste vy sama rozhodovala, co a komu zveřejníte. Od toho tady jsem já. Rozumíte mi?“

Ráchel přikývla, přestože ji Alpert nepřesvědčil, a zadívala se přitom na Dei.

„Dokonale.“

„Fajn. A teď ji, Cherie, vezměte na prohlídku.“

Agentky vyšly z karavanu a Dei zamířila k prvnímu malému stanu.

„Koukám, že jsi mu padla do oka,“ utrousila během cesty.

„Je to zvláštní. Některé věci se prostě nikdy nezmění. Mám dojem, že byrokratický systém se prostě nedokáže vyvíjet, učit se z vlastních chyb. Ale to je jedno. Tak co tady máme?“

„Zatím tu máme osm pytlů a plyn na další dva. K těm jsme se ještě nedostali. Klasická obrácená pyramida.“

Ráchel tento žargon znala. Některé výrazy dokonce zavedla do praxe ona. Dei jí sdělovala, že zatím bylo exhumováno osm těl a výsledky z plynových sond naznačují, že na vykopání pravděpodobně čekají další dvě mrtvá těla. Údaje, na jejichž základě se podobné modely chování sestavovaly, se opíraly o tragické předchozí zkušenosti. Vyšetřovatelé již například věděli, že vrah, který se s dalšími oběťmi vrací stále na stejné místo, se pohybuje podle určitého schématu: že čerstvá těla pohřbívá nad první mrtvolou ve tvaru obrácené pyramidy či písmena V. Stejně tak tomu bylo i zde: Backus záměrně či nevědomky postupoval přesně podle schématu založeného na údajích, které jako agent pomáhal shromažďovat.

„Chci se zeptat ještě na něco,“ řekla Ráchel. „On tam telefonoval s Brass Doranovou. Ta přece musí vědět o spojitosti s Backusem, nebo ne?“

„Jo, ta to ví. Ty otisky na zásilce objevila ona.“

Ráchel přikývla. Alespoň zde měla jednoho spojence, jemuž mohla důvěřovat a který věděl, jak se věci mají.

Dorazily ke stanu a Dei odhrnula vstupní chlopeč. Ráchel vešla dovnitř jako první. Díky otevřené větrací chlopni nad hlavou nebyla ve stanu tma, nýbrž pouhé přitímí. Racheliny oči si na ně okamžitě přivykly a spatřily uprostřed stanu velký obdélníkový otvor. Nikde však nebyla hromada s odkrytou zeminou. Ráchel předpokládala, že hlína, kamení a písek odstraněné z pohřebiště byly odvezeny do Quantika nebo do laboratoře na lasve-gaské pobočce, aby je proseli a analyzovali.

„Na téhle první lokalitě se vyskytly anomálie,“ prohlásila Dei. „Ostatní jsou normální pohřebiště. Velice čistá.“

„Jaké anomálie.“

„Souřadnice v GPS ukazují na tohle místo. Ovšem když sem kolegové dorazili, stál tady člun. Byl to...“

„Člun? Tady v poušti?“

„Vzpomínáš, jak jsem ti říkala o tom kazateli, který to tady založil? Tak ten vykopal kanál, kterým odváděl pramenitou vodu. Předpokládáme, že se sem ten člun dostal tehdy. Stál tu už celá desetiletí. Každopádně jsme ho odstranili, zarazili do půdy sondu a začali s kopáním. Anomálie číslo dvě spočívá v tom, že tenhle hrob obsahoval první dvě oběti. Všechny ostatní hroby už jsou jednotlivé.“

„A ty první dvě oběti tu byly pohřbeny současně?“

„Ano. Ležely na sobě. Jenže jedna byla zabalená v igelitu a byla mrtvá mnohem déle než druhá. Myslíme si, že o sedm měsíců.“

„Takže pachatel na tom těle nějakou dobu dřepěl. A zabalil ho kvůli lepšímu uskladnění. Když pak zabil druhou oběť, uvědomil si, že už s tím musí něco udělat, a tak je vyjel pohřbít do pouště. Jako orientační bod použil ten člun. Byl to pro něj takový náhrobek, poněvadž věděl, že se sem vrátí s dalšími těly.“

„Možná. Ale nač potřeboval člun, když měl GPS?“

Ráchel přikývla a cítila, jak se jí v krvi rozlévá první dávka adrenalinu. Brainsforming byl vždy nejzajímavější fází vyšetřování.

„To GPS si pořídil až později. Nedávno. A jenom pro nás.“

„Pro nás?“

„Pro vás. Pro FBI. Pro mě.“

Ráchel se přesunula k okraji výkopu a nakoukla dovnitř. Hrob nebyl hluboký, tím méně pak pro dvě těla. Přestala dýchat ústy a natáhla do nosu smrdutý vzduch. Chtěla si ho zapamatovat.

„Máte už totožnost?“

„Nic oficiálního. Ani jsme nekontaktovali příbuzné. Ale u některých už totožnost známe. Přinejmenším u pěti obětí. První byla zavražděna před třemi roky. Druhá sedm měsíců po ní.“

„Sestavili jste cyklus?“

„Ano, máme ho. Redukce činí asi osm procent. Myslíme si, že poslední dvě těla nás posunou někam do listopadu.“

To znamenalo, že intervaly mezi dvěma následujícími vraždami se od počáteční sedmiměsíční odmlky mezi první a druhou obětí zkracují přibližně o osm procent. I toto byl důvěrně známý fenomén. Zkracující se interval byl u několikánásobných vražd naprosto běžný a svědčil o tom, že pachatel dokáže své pudy stále méně kontrolovat a současně je stále více přesvědčen o vlastní nepřemožitelnosti. Když vám projde první vražda, druhá přichází snadněji a dříve. A tak dále.

„Takže to už má vlastně zpoždění,“ podotkla Ráchel.

„Zřejmě ano.“

„Zřejmě?“

„No tak, Ráchel, tohle je Backus. Ví všechno, co víme my. Jenom si s náma hraje. Je to jako v tom Amsterdamu. Vypařil se, než jsme vůbec zjistili, že je to on. Tady je to stejné. Už je někde jinde. Proč by nám jinak posílal to GPS. Dávno odsud vzal roha. Žádné zpoždění nemá a sem už se s další mrtvolou vracet nebude. Spíš se nám někde směje, pozoruje nás, jak postupujeme přesně podle modelů a procedur, a dobře ví, že se k němu nepřiblížíme o nic víc než posledně.“

Ráchel přikývla. Věděla, že Dei má pravdu, ale rozhodla se zachovat optimismus.

„Musí někde udělat chybu. Co to GPS? Zjistili jste něco?“

„Pochopitelně na tom pracujeme. Brass si to vzala na starost.“

„Co ještě máte?“

„Ještě máme tebe, Ráchel.“

Ráchel neřekla nic. Také tentokrát měla Cherie Dei pravdu. Backus něco chystal. Jeho tajemné, ale přímé oslovení Ráchel to podle všeho potvrzovalo. Chtěl ji mít zde, chtěl, aby se téhle hry účastnila. Ale proč vlastně? Co chtěl Básník doopravdy?

Stejně jako Ráchel zaučovala Dei, zaučoval Backus Ráchel. A že byl dobrý učitel. Když se Ráchel ohlédla zpátky, byl lepší než ona i kdokoliv jiný, koho si dokázala představit. Snad proto, že ji v jeho osobě zaučoval agent i vrah, lovec i kořist,

což byla v análech zločinu a trestu ojedinělá kombinace. Ráchel nikdy nezapomněla na repliku, kterou Backus jen tak mimochodem vyslovil, když si jednou v noci dali padla a odcházeli po schodech ze sklepních místností v Quantiku.

„Myslím, že v konečném důsledku jsou to všechno jen žvásty. Nedokážeme předvídat, jak se tihle lidi zachovají. Dokážem jenom reagovat. Což ve finále znamená, že jsme tu z velké míry zbyteční. Vytváříme poutavé titulky a Hollywood o nás točí dobré filmy, ale to je zhruba tak všechno.“

Ráchel byla v té době na oddělení bažant. Měla plnou hlavu ideálů, plánů a víry. Celých následujících třicet minut se Backusovi pokoušela jeho názor vyvrátit. Dnes ji vzpomínka na všechno úsilí a věci, které řekla člověku, z něhož se nakonec vyklubal vrah, uváděla do rozpaků.

„Můžeme navštívit ostatní stany?“ zeptala se.

„Jasně,“ odpověděla Dei. „Jak je libo.“

# 12

Bylo už pozdě a baterie na člunu začínaly docházet. Světla v přední části kajuty postupně slábla, nebo mi to alespoň tak připadalo. Možná jsem však měl jen unavené oči. Celých sedm hodin jsem pročetl spisy, které jsem vytáhl z krabic na horním kavalci. Notes jsem měl popsány do poslední stránky, takže jsem ho musel obrátit a začít psát odzadu na zadní strany listů.

Odpolední rozhovor proběhl hladce, i když jisté plody přinesl. Posledním klientem Terryho McCaleba byl muž jménem Otto Woodall, který bydlel v luxusním domě za bájnou budovou avalonského kasina. Hovořil jsem s ním asi hodinu a víceméně jsem se od něj dozvěděl stejnou historku, jakou mě předtím obšťastnil Buddy Lockridge. Šestašedesátiletý Woodall mi potvrdil všechny aspekty charterové plavby, které mě zajímaly. Prohlásil, že během kotvení v Mexiku skutečně opustil člun a strávil jistou dobu s ženami, které v přístavu znal. Netrpěl rozpaky ani studem. Jeho manželka byla na celodenních nákupech na pevnině a jemu očividně nečinilo problém se přede mnou otevřít. Sdělil mi, že se zaměstnáním skončil, ale se životem nikoliv. Že má stále určité mužské potřeby. V kterémžto bodě jsem tento směr vyšetřování opustil a zaměřil pozornost na poslední okamžiky McCalebova života.

Woodallový postřehy a vzpomínky se ve všech důležitých detailech shodovaly s Buddyho líčením. Woodall mi rovněž potvrdil, že přinejmenším ve dvou konkrétních případech viděl, jak McCaleb v průběhu plavby užívá léky – léky a kapky prý pokaždé zapíjel pomerančovým džusem.

Psal jsem si poznámky, i když jsem věděl, že je nebudu potřebovat. Po hodině jsem Woodallovi poděkoval za čas a opustil ho i s jeho výhledem na záliv Santa Monica a mračno smogu, který se v dálce vznášel nad pevninou.

Buddy Lockridge na mě čekal před golfovým vozíkem, který jsem si pronajal. Pořád se na mě škaredil za to, že jsem se na poslední chvíli rozhodl vyslechnout Woodalla bez něj. Obvinil mě, že jsem ho zneužil, abych Woodalla přiměl k rozhovoru. V tom měl sice pravdu, ale jeho stížnosti a starosti jsem momentálně vůbec neměl na radaru.

MLčky jsme odjeli zpátky k molu a já vrátil vozík. Buddymu jsem oznámil, že může odjet domů, protože budu celý zbytek dne a možná dlouho do noci pročitat spisy. Pokorně mi nabídl pomoc, ale já mu řekl, že mi už pomohl dost. A pak jsem se díval, jak se sklopenou hlavou kráčí ke kotvišti trajektů. Pořád jsem netušil, na čem u Buddyho Lockridge jsem. A věděl jsem, že se budu muset zamyslet i nad jeho rolí.

Jelikož jsem se nechtěl otravovat se zodiakem, použil jsem pro cestu zpět na The Follozving Sea vodní taxi. Po příchodu na člun jsem absolvoval rychlou prohlídku hlavní soukromé kajuty, kde jsem neobjevil nic zaznamenáníhodného, a přesunul jsem se do kajuty přední.

Všiml jsem si, že Terry měl ve své přestavěné pracovně přehrávač kompaktních disků. Jeho nevelkou hudební kolekci tvořilo převážně blues a rock and roli ze sedmdesátých let. Nakonec jsem do přehrávače vložil jedno nedávné album Lucindy Williamsové s názvem World Without Tears, které se mi zalíbilo natolik, že jsem ho v průběhu příštích šesti hodin přehrával stále dokola. Lucinda měla v hlase vepsány dlouhé cesty a to se mi líbilo. Než na lodi začala kolísat elektřina a já hudbu raději vypnul, bezděky jsem si zapamatoval texty nejméně tří skladeb, které jsem mohl zazpívat dceři, až ji budu příště ukládat do postele.

V McCalebově pracovně jsem ze všeho nejdříve zapnul jeho notebook a otevřel složku s názvem PROFILY.

Obsahovala šest různých souborů označených daty, z nichž nejstarší bylo dva roky staré. V chronologickém pořadí jsem všechny soubory postupně otevřel a zjistil, že každý z nich

obsahuje odborný profil podezřelého z vraždy. Všechny tyto profily byly psány suchým klinickým jazykem profesionála a všechny charakterizovaly pachatele na základě konkrétních detailů z daného místa činu. Z detailů jasně vyplývalo, že McCaleb toho podnikal rozhodně více, než že jen četl novinové články. Bylo zřejmé, že měl neomezený přístup k místům činu – možná osobně, ale pravděpodobněji prostřednictvím fotografií, videonahrávek a poznámek vyšetřovatelů. Pochopil jsem, že před sebou rozhodně nemám slohová cvičení vypracovaná odborníkem na profilování, kterému se stýská po bývalé práci a chce se udržet v obraze. Byla to práce zvaného hosta. Všechny případy spadaly do jurisdikce malých policejních oddělení na západě. Odhadoval jsem, že se McCaleb o každém z nich dozvěděl ze zpráv či jinak a poté prostě a jednoduše nabídl svou pomoc policii, která s daným případem zápolila. Když ta jeho nabídku přijala, pravděpodobně mu zaslala informace o místě činu a McCaleb se pak pustil do analýzy a sestavování profilu pachatele. Přemýšlel jsem, zda mu jeho mediální známost při nabízení služeb pomáhala, nebo spíše škodila. Kolikrát ho odmítli, než získal těchto šest případů?

Jakmile se jeho nabídka setkala s kladnou odezvou, pravděpodobně na případech pracoval přímo u stolu, kde jsem teď seděl já, aniž vůbec opouštěl člun. Nebo aniž tušil, že jeho manželka o jeho aktivitách ví.

Zároveň jsem však poznal, že mu každý profil zabral notnou porci času a pozornosti. Ted' už jsem chápal, proč mi Graciela říkala, že jeho práce začala být pro manželství přítěží. Terry si nedokázal stanovit únosnou mez. Nedokázal se svých případů pustit. Profily, které jsem měl před sebou, vypovídaly nejen o jeho oddanosti vůči poslání vyšetřovatele, ale i o jeho slabínách v roli manžela a otce.

Šestice profilů se týkala případů ze Scottsdale ve státě Arizona, z Hendersonu ve státě Nevada a ze čtyř kalifornským měst La Jolla, Laguna Beach, Salinas a San Mateo. Ve dvou

případech se jednalo o vraždu dítěte, zatímco zbývajících čtyři obsahovaly sexuální podtext: ve třech z nich byly oběťmi ženy a v jednom muž. McCaleb mezi nimi nehledal žádnou spojitost. Bylo zřejmé, že jde prostě o různé případy, které v posledních dvou letech upoutaly jeho pozornost. Žádný spis neobsahoval náznaky, že by Terryho činnost byla vyšetřovatelům k užitku nebo že by byl některý z případů vyřešen. Zapsal jsem si základní údaje každého případu do notesu s tím, že se obrátím na jednotlivá policejní oddělení a zjistím, v jaké fázi se ten který případ nachází. Byla to sice střelba od pasu, ale nedalo se vyloučit, že některý z McCalebových profilů uvedl do chodu síly, jež vedly až k jeho smrti.

V notebooku mě prozatím nic dalšího nezajímalo, a tak jsem nasměroval pozornost na krabice uskladněné na horním kavalci. Postupně jsem je sundal dolů, až nakonec na podlaze v přední místnosti nezůstalo žádné volné místo. Zjistil jsem, že krabice obsahují směsici spisů o vyřešených i nevyřešených případech. První hodinu jsem je pouze třídil a dával na stranu otevřené nevyřešené případy, neboť jsem pokládal za pravděpodobnější, že Terryho smrt bude souviset s případem, jehož pachatel stále běhá na svobodě. Nebyl důvod, aby Terry rozpracovával či přepracovával uzavřený případ.

Četba to byla úchvatná. Mnohé spisy pojednávaly o případech, s nimiž jsem byl obeznámen, nebo jsem se na jejich vyšetřování dokonce podílel. Na žádný spis rozhodně nesedal prach. Postupně jsem nabyl dojmu, že McCaleb otevřené případy donekonečna střídal. Že je vždy čas od času vytáhl, znovu se zamyslel nad postupem vyšetřování, nad podezřelými, charakterem místa činu, hypotézami. A pak telefonoval vyšetřovatelům, laborantům, a dokonce i svědkům. To bylo zřejmé díky faktu, že měl ve zvyku psát si na přední chlopeň každého spisu poznámky o provedených úkonech, přičemž tyto položky také pečlivě datoval.

Díky těmto datům jsem poznal, že McCaleb pracoval na mnoha případech současně. A také bylo zřejmé, že měl stále kontakty na FBI i na oddělení behaviorálních věd v Quantiku. Celou hodinu jsem pročetl tlustý spis, který nashromáždil k případu Básníka, jednomu z nejslavnějších a pro FBI nejtrapnějších případů několikanásobné vraždy v análech této organizace. Básník byl masový vrah, z něhož se nakonec vyklubal agent FBI stojící v čele pátrací jednotky, díky čemuž tak vlastně pátral sám po sobě. Výsledný skandál otrásl před osmi lety nejen behaviorálním oddělením, ale i celým úřadem. Agent Robert Backus si za oběti vybíral vyšetřovatele vražd. Místa činu vždy narafičil tak, aby navozovala dojem sebevraždy, a zanechával za sebou dopisy na rozloučenou, jež obsahovaly verše z básní Edgara Allana Poea. V průběhu tří let zavraždil po celé zemi osm lidí, až poté jakýsi reportér jeho falešné sebevraždy odhalil, a rozpoutal tak skutečný lov na člověka. Nakonec Backuse v Los Angeles postřelila jedna agentka. V té době už měl Backus údajně políčeno na detektiva z oddělení vražd hollywoodské divize LAPD. Z mého oddělení. Ed Thomas, jeho další vyhlédnutá oběť, byl mým kolegou a díky tomu jsem se tehdy o případ živě zajímal i já. Vzpomínám si, že jsem měl na Básníkově dopadení eminentní osobní zájem.

Nyní jsem měl možnost si přečíst, jak celý případ vypadal zevnitř. FBI ho oficiálně uzavřela. Neoficiálně se však už od počátku šušovalo, že se Backusovi podařilo uniknout. Jakmile ho postřelili, uprchl do podzemního tunelu odvádějícího přívalový déšť, který se táhne pod celým Los Angeles. O šest týdnů později se na stejném místě našlo tělo s průstřelem na správném místě, ale vzhledem ke stupni rozkladu se u něj již nedala provést fyzická identifikace a porovnání otisků prstů. Rozmanití živočichové – stálo ve zprávě – si odnesli různé části těla včetně spodní čelisti a jediných zubů, které se potenciálně případně daly využít k identifikaci na základě stomatologických záznamů. Backusovi se navíc podařilo

zmizet, aniž po sobě zanechal vzorky DNA. Policie tedy získala tělo s otvorem po kulce, ale neměla nic, s čím by ho mohla porovnat. Alespoň to tvrdila. FBI si pospíšila s oznámením, že Backus je pokládán za mrtvého, a celý případ uzavřela – už proto, aby rychle ukončila ponižování, jemuž ji vystavil jeden z jejích lidí.

Fakta, která McCaleb od té doby nashromáždil, ovšem potvrzovala, že se lidové báchorky zakládají na pravdě. Backus byl stále naživu a skrýval se. Někde. Před čtyřmi lety se pak zničehonic vynořil v Nizozemsku. Podle důvěrných věstníků FBI, které McCalebovi poskytly jeho zdroje v agentuře, zavraždil Backus během dvou let v Amsterdamu pět mužů. Oběti se bez výjimky rekrutovaly z řad zahraničních návštěvníků a vždy zmizely po návštěvě vykřičené čtvrti města, načež se našly uškrcené v řece Amstel. Zmíněné vraždy byly připsány Backusovi na základě vzkazů zaslaných místním úřadům, jejichž pisatel se ke svým činům přihlásil a žádal, aby byla k vyšetřování přizvána FBI. Podle důvěrných zpráv si pisatel výslovně žádal agentku Ráchel Wallingovou, která o čtyři léta dříve postřelila Roberta Backuse. Holandská policie pak skutečně požádala FBI, aby se na případ neoficiálně podívala. Odesílatel všechny vzkazy podepsal jednoduchým

„Básník“. Grafologická analýza vzkazů provedená FBI posléze naznačila – nikoliv průkazně –, že pisatelem není vrah, který se chce svézt na Backusově mediální vlně, nýbrž Robert Backus sám.

Než ovšem FBI, místní úřady i Ráchel Wallingová dokázali v Amsterdamu zmobilizovat síly, pachatel už byl samozřejmě dávno pryč. Od té doby o sobě Robert Backus nedal vědět – tedy alespoň pokud bylo známo zdrojům Terryho McCaleba.

Vrátil jsem tlustý spis do krabice a pokračoval v hledání. Záhy jsem zjistil, že McCaleb nepracoval pouze na starých případech. Pod jeho kvalifikovaný drobnohled se dostalo prakticky všechno, co ho nějakým způsobem zaujalo. Nacházely se zde desítky spisů, které obsahovaly pouze jediný

novinový článek a pár poznámek načmáraných na chlopni složky. Některé případy byly mediálně zajímavé, jiné prakticky neznámé. McCaleb si například vytvořil spis z novinových výstřižků o případu Laci Petersonové, těhotné ženy ze střední Kalifornie, která zmizela předloni na Štědrý den. Příklad dlouho budil zájem médií i veřejnosti, a to zejména poté, co se její rozčtvrcené tělo našlo v zálivu, kde její manžel podle své výpovědi vyšetřovatelům rybařil v době, kdy Laci zmizela. Terryho poznámka na chlopni složky, datovaná před den nálezu ženy, suše konstatovala: „Rozhodně mrtvá – ve vodě“. Další poznámka datovaná před den zatčení jejího chotě pak oznamovala: „Někde je další žena“.

Byl zde také spis se zdánlivě prorockými poznámkami o Elizabeth Smartové, holčičky unesené v Utahu, která byla téměř po půl roce nalezena a navracena rodičům. McCaleb správně napsal pod jednu z novinových fotografií malé dívky slovo „živá“.

McCaleb rovněž neoficiálně rozebíral případ Roberta Blakea. Tato někdejší filmová a televizní hvězda byla v rámci další ostře sledované kauzy obviněna z vraždy své manželky. Terryho poznámky k případu byly intuitivní a věcné a poté, co se případ dostal před soud, se ukázaly rovněž jako správné.

Musel jsem si položit otázku, zda je možné, že McCaleb své poznámky ve spisech antidatoval a snažil se navodit mylný dojem, že dokáže správně předpovídat jednotlivé aspekty či charakteristiky podezřelých. Možné bylo leccos, ale mně osobně připadalo naprosto nereálné domnívat se, že McCaleb něco takového dělal. Neviděl jsem důvod, proč by se v tichosti dopouštěl tak sebeponižujících činů. Daleko spíše jsem věřil, že jeho práce je skutečná a že je opravdu jeho.

Jeden spis, který rovněž neunikl mé pozornosti, obsahoval novinové články o novém týmu pro vyšetřování starých případů, který byl zřízen na losangeleském policejním oddělení. Na chlopni spisu byla napsána jména a čísla mobilních telefonů čtyř detektivů přidělených do této skupiny.

Terrymu se očividně podařilo překonat propast mezi LAPD a FBI, pokud si dokázal obstarat i jejich mobilní čísla. Věděl jsem, že čísla na mobil detektivové nerozdávají jen tak někomu.

Jednoho ze čtveřice těchto detektivů jsem znal. Tim Marcia nějakou dobu pracoval na hollywoodském oddělení, a to i v sekci vražd. Věděl jsem, že už je pozdě, ale policisté s pozdními telefonáty počítají. Byl jsem si jist, že Marciovi to vadit nebude. Vytáhl jsem mobilní telefon a zavolal na číslo, které si McCaleb zapsal do spisu vedle Marciova jména. Marcia přijal hovor okamžitě. Představil jsem se, pronesl pár bodrých frází typu „dlouho jsme se neviděli“ a vysvětlil Marciovi, že volám kvůli Terryemu McCalebovi. Nelhal jsem mu, ale zároveň jsem mu neprozradil, že vyšetřuji Terryho vraždu. Prohlásil jsem, že na žádost jeho manželky probírám jeho spisy a v jednom z nich jsem narazil na Marciovo jméno a telefon. A tak že mě zajímá, jaký vlastně mezi nimi existoval vztah.

„Harry, tys ve své době taky dělal na vychladlej případech, ne? Ta loňská věc u tebe doma přece taky vzešla z vychladlýho případu, že jo?“

„Jo.“

„Takže víš, jak to chodí. Někdy se chytáš stébla a jsi vděčnej za jakoukoliv pomoc. Terry mi jednoho dne zavolal a nabídl svoje služby. Ne v nějakým konkrétním případě. Spíš si myslím, že zahlíd v Timesech článek o našem týmu a v podstatě mi sdělil, že kdybych někdy potřeboval vypracovat profil, je mi k dispozici. On patřil k těm dobrým. Vážně mě mrzelo, když jsem se pak doslech, co se mu stalo. Chtěl jsem mu zajet do Cataliny na pohřeb, ale něco mi do toho vlezlo.“

„Jak už to tak bývá. Využils někdy jeho nabídku na zpracování profilu?“

„Jo, svým způsobem jo. A vím, že kromě mě ho tady využilo ještě pár dalších kluků. Víš, jak to chodí. Na oddělení se o nákytm profilování vůbec nedá mluvit a na FBI a Quantico

někdy člověk čeká celý měsíce. Zatímco Terry byl chlápek, kterej se vyznal, a nic za to po nás nechtěl. Chtěl prostě jen pracovat. A tak jsme ho využili. Dělal pro nás pár věcí.“ „A jak si vedl?“

„Vedl si dobře. Ted zrovna děláme na jednom zajímavým případě. Když nový náčelník sestavil náš tým, začali jsme zpětně procházet otevřený a nevyřešený případy. Šest z nich jsme přitom dali do souvislosti – odhozená těla ve Valley. Byly tam nějaký podobný aspekty, ale nikdo si je nikdy nespojil. Okopírovali jsme teda spisy, poslali je Terrymu a ten nám to potvrdil. Dal ty případy do spojitosti na základě něčeho, co nazval ‚psychologickýma společnýma znakama.‘ Pořád na tom děláme, ale aspoň už víme, na čem jsme. Jako že jsme na stopě. Pochybuju, že bysme byli tam, kde jsme, kdyby nám Terry nepíchnul.“

„Fajn, to rád slyším, že vám s tím píchnul. Řeknu to jeho ženě – určitě jí to pomůže.“

„Dobře. Tak co, Harry, vracíš se k nám?“ Čekal jsem, že se spíše zeptá, co opravdu s McCalebovými spisy zamýšlím, a ne jestli se vracím na oddělení. „O čem to mluvíš?“

„Tys neslyšel o tý tříletý lhůtě, kterou stanovil náčelník?“ „Ne, co to je?“

„Je mu jasný, že jsme v poslední době přišli o spoustu talentů. Po všech těch skandálech a co já vím čem ještě, si kvalitní lidi řekli: ‚Ále co, já to tady balím‘. A tak se rozhodl, že otevře těmhle lidem dveře, aby se mohli vrátit. Jestli si do třech let po odchodu podáš znova žádost a přijmou tě, nemusíš se vracet zpátky na akademii. Pro starý chlapy jako ty je to perfektní.“ Zaslechl jsem v jeho hlase úsměv. „Do tří let, jo?“

„Jo. Ty seš venku jak dlouho, dva a půl?“ „Zhruba tak.“

„No tak vidíš. Přemejšlej o tom. Na vychladlejších případech by ses nám šiknul. Máme jich tu zhruba sedm tisíc. Můžeš si vybrat, člověče.“

Neřekl jsem nic. Z čistého nebe mě zasáhl blesk možnosti návratu. V tom okamžiku jsem nebyl schopen vidět žádná negativa. Myslel jsem jen na to, jaké by bylo nosit zase odznak.

„Ale ty máš třeba v důchodu o zábavu postaráno. Potřebovals ještě něco, Harry?“

„Eh, ne, to je všechno. Díky, kámo, máš to u mě.“

„To nestojí za řeč. A přemýšlej o tom tříletém plánu. Vážně by ses nám hodil, ať už tady nebo zpátky v Hollywoodu nebo kdekoliv jinde.“

„Jo, díky. Možná to udělám. Budu o tom přemýšlet.“

Zaklapl jsem telefon. Seděl jsem v lodi obklopen posedlostí jiného muže a myslel na posedlost vlastní. Přemýšlel jsem o sedmi tisících hlasech ze záhrobí, kterým nikdo nenaslouchá. Bylo jich více než hvězd, které člověk zahlédne, když se v noci zadívá na oblohu.

Než jsem stačil odložit telefon, zazvonil mi v ruce. Cvrlikavý tón mě probudil ze snění a já přístroj odklopil v očekávání, že to bude Tim Marcia, aby mi sdělil, že ta tříletá lhůta byl jenom vtip. Na lince však byla Graciela.

„Vidím, že se na člunu svítí,“ řekla. „Vy tam ještě jste?“

„Jo, jsem tady.“

„Proč tak dlouho, Harry? Zmeškal jste poslední trajekt.“

„Já se dnes večer nechystal zpátky. Chtěl jsem tu zůstat a dodělat to. Možná se vrátím zítra. A je možné, že si taky budu chtít promluvit osobně s vámi.“

„To by šlo. Zítra nejdu do práce. Budu tady balit.“

„Balit?“

„Stěhujeme se zpátky na pevninu. Budeme bydlet v Northridgei. Dostala jsem místo na pohotovosti v Holy Cross.“

„Je jedním z důvodů, proč se stěhujete, Raymond?“

„Raymond? Jak to myslíte?“

„Napadlo mě, jestli s chlapcem třeba nejsou potíže. Slyšel jsem, že se mu život na ostrově nelíbí.“

„Raymond nemá mnoho kamarádů. Příliš tady nezapadl. Ale to stěhování není jen kvůli Raymondovi. Vrátit se chci i já.“

Přála jsem si to už předtím, než zemřel Terry. To jsem vám říkala.“

„Ano, já vím.“

Graciela změnila téma.

„Potřebujete ještě něco? Opatřil jste si něco k jídlu?“

„V kuchyni jsem pár věcí našel. Nic mi nechybí.“

Graciela znechuceně záúpěla.

„Vždyť to musí být všechno prošlé. Zkontrolujte minimální trvanlivost, než tam něco sníte.“

„Dobře.“

Zaváhala a pak mi položila otázku, kterou mi položit musela.

„Už jste něco objevil?“

„No, objevil jsem pár věcí, které mě zajímají. Ale zatím nic, co by nějak bilo do očí.“

Vzpomněl jsem si na muže v kšiltovce Dodgers. Ten do mých očí rozhodně bil, ale zatím jsem se o něm nechtěl před Gracielou zmiňovat. Chtěl jsem vědět více, než si s ní o něm promluví.

„Dobrá,“ řekla Graciela. „Ale průběžně mě o všem informujte.“

„Samozřejmě.“

„Dobrá, Harry, takže se uslyšíme zítra. Budete bydlet v hotelu, nebo na člunu?“

„Myslím, že na člunu. Jestli vám to nevadí.“

„Mně určitě ne. Dělejte, co uznáte za vhodné.“

„Dobře. Můžu se vás ještě na něco zeptat?“

„Jistě, na co?“

„Mluvila jste o balení a mě jen tak něco napadlo. Jak často jezdíte na pevninu? Myslím třeba do nákupních center, do restaurací nebo za rodinou?“

„Obvykle zhruba jednou za měsíc. Tedy pokud se neobjeví nějaká konkrétní potřeba a já tam nemusím jet.“

„A berete s sebou i děti?“

„Obvykle ano. Chci, aby si na pevninu zvykly. Když vyrůstáte na ostrově, kde všichni používají místo aut golfové vozíky a každý se zná s každým..., tak vám může připadat zvláštní přestěhovat se jen tak zničehonic na pevninu. A tak se je na to snažím připravit.“

„To je jistě prozíravé. A které nákupní centrum stojí nejbližší u přístaviště?“

„Nevím, které je nejbližší, ale já vždycky jezdím do Promenádě na Pico. Akorát pak stihnu čtyři sta pětiku z přístavu. Víím, že některé obchody jsou blíž – například Fox Hills –, ale mně se Promenádě líbí. Mám ráda tamní prodejny a snadno se tam nakupuje. Někdy si tam dáváme sraz s přáteli z Valley, protože je to tak akorát na půli cesty.“

A snadno se tam člověk sleduje, pomyslel jsem si, ale neřekl jsem nic.

„Dobře,“ vyhrkl jsem místo toho, i když jsem nevěděl, co je vlastně dobře. „Ještě jedna věc. Zhasíná mi tu světlo. Asi jsou vybité baterie. Je tu někde nějaký přepínač na dobíjení nebo jak to děláte vy?“

„Vy jste se neptal Buddyho?“

„Ne, když jsem tu byl s Buddym, nenapadlo mě, že mi dojde elektřina.“

„Eh, Harry, já to vlastně taky pořádně nevím. Musí se spustit generátor. Jenže já si ani nejsem jistá, kde vlastně je.“

„Dobrá, tak si s tím nelamte hlavu. Můžu zavolat Buddymu. Už vás nebudu obtěžovat, Gracielo. Měl bych ještě pracovat, dokud tu mám aspoň nějaké světlo.“

Zavěsil jsem a zapsal si do notesu název obchodního centra. Odešel jsem z místnosti, obešel jsem celou loď a ve snaze ušetřit co nejvíce energie jsem zhasl všechna světla kromě lampy na stole v přední kajutě. Nato jsem zavolał Buddymu, který se mi ohlásil malátným hlasem.

„Hej, Buddy, vzbud'te se. Tady Harry Bosch.“

„Kdo? Eh. Co chcete?“

„Potřebuju vaši pomoc. Je tady na člunu nějaký generátor nebo něco, co by mi dalo trochu světla? Zdechají mi tu baterie.“

„Člověče, hlavně je nenechte úplně vystavit. Jinak je zničíte.“

„Tak co mám dělat?“

„Musíte nahodit volva, člověče, a potom zapnout generátor. Problém je, že už je skoro půlnoc. Lidi, co spí ve člunech ve vaší řadě, to nebudou slyšet zrovna rádi.“

„No dobře, zapomeňte na to. Ale ráno to budu muset tak jako tak udělat, takže jak mám postupovat, normálně otočit klíčkem?“

„Jo, úplně jako u auta. Běžte ke kormidlu v salonu, zastrčte tam klíčky a otočte jima do polohy ON. Nad každým klíčkem pak uvidíte spínač zapalování. Přecvakněte je nahoru a motory už by měly naskočit samy – ledaže byste předtím spotřeboval všechny šťávu.“

„Dobře, udělám to tak. Máte tu nějaké baterky?“

„Jo, jedna je v lodní kuchyni, jedna nad stolem s mapami a jedna v hlavní kajutě ve vestavěné zásuvce nalevo od postele. A v dolním kredenci v lodní kuchyni máme taky petrolejovou svítilnu. Ale tu tam dole v přední kajutě nepoužívejte. Hromadí se tam smrad z petroleje, mohl byste se z něj otrávit a my bychom pak museli řešit další záhadu.“

Poslední větu pronesl Lockridge s jistou pohrdlivostí. Nechal jsem to plavat.

„Díky, Buddy. Zatím nashle.“

„Jo. Dobrou noc.“

Zavěsil jsem a začal hledat baterky. Nakonec jsem se vrátil s malou baterkou z hlavní kajuty a s velkou stolní svítilnou z lodní kuchyně. Položil jsem velkou svítilnu na stůl a rozsvítil ji. Nato jsem zhasl světla na lodi. Paprsky ze svítilny dopadaly na nízký strop malé místnosti a šířily se dál. Nebylo to tak zlé. Než zůstanu odkázán pouze na malou baterku, stihnu ještě udělat něco málo práce.

Zbývalo mi projít ještě necelou polovinu krabice se spisy a chtěl jsem prohledávání dokončit, než se začnu zajímat, kde tady přespím. Poznal jsem, že v krabici leží vesměs již jen tenké spisy, nejčerstvější přírůstky do McCalebovy sbírky, a většina z nich obsahuje pouze novinový výstřižek a případně pár poznámek na chlopni.

Natáhl jsem ruku dovnitř a náhodně vybral jeden spis. Možná by bývalo lepší, kdybych v tu chvíli házel kostkami ve Vegas. Spis, který jsem vytáhl, byl totiž jednoznačným šampiónem. Právě on dal mému vyšetřování impuls. Právě on mě vyslal na cestu.

# 13

Na štítku spisu bylo napsáno prosté „6 pohřešovaných“. Spis samotný pak obsahoval jediný výstřižek z Los Angeles Times a několik datovaných poznámek, jmen a telefonních čísel zapsaných rukou na boční chlopeň, jak měl McCaleb ve zvyku. Vycítil jsem, že spis je důležitý, ještě předtím, než jsem si přečetl výstřižek nebo pochopil význam některých poznámek. Právě jejich datování ve mně vyvolalo takovou reakci. McCaleb si zapsal své postřehy na chlopeň celkem čtyřikrát, poprvé 7. ledna a naposledy 28. února tohoto roku. O měsíc později, tedy 31. března, už byl mrtev. Poznámky a data na tomto spisu tak byly nejčerstvějšími ze všech, které jsem během prohledávání objevil. Bylo mi jasné, že se s velkou pravděpodobností dívám na Terryho poslední práci. Poslední případ a posedlost. Ještě stále jsem neprošel všechny spisy, ale tenhle mě trkl, a tak jsem se ho chytil.

Novinový článek napsala reportérka, kterou jsem znal. Keisha Russellová se v Timesech již deset let věnovala kriminální problematice a dělala to dobře. Kromě toho byla přesná a férová. Během let, co jsem pracoval u policie, vždy dodržela dohodu, kterou jsme spolu uzavřeli, a před rokem, kdy už jsem u policie nebyl a můj první soukromý případ se poněkud zvrtl, se ke mně z vlastní vůle zachovala velmi férově.

V podstatě z toho vyplývalo, že jsem nemusel mít strach brát cokoli, co napsala, jako ověřený fakt. Pustil jsem se do čtení.

## PÁTRÁNÍ PO CHYBĚJÍCÍM ČLÁNKU

*Existuje mezi zmizením šesti mužů, z toho dvou z L. A., spojitost?*

*Keisha Russellová Reportérka L. A. Times*

Záhadná zmizení nejméně šesti mužů, z nichž dva pocházejí z Los Angeles, z hráčských doupat v Nevadě, přiměla vyšetřovatele k pátrání po spojovacím článku mezi nimi.

Detektivové z lasvegaské metropolitní policie v úterý uvedli, že pohřešovaní muži se sice navzájem neznali a pocházeli z naprosto odlišných měst i společenských vrstev, ale přesto mezi nimi může existovat spojitost, která by se mohla stát klíčem k vyřešení záhady.

Muže ve věku od 29 do 61 let začaly v průběhu posledních tří let pohřešovat jejich rodiny. U čtyř z nich bylo posledním známým místem pobytu Las Vegas, jehož policie vyšetřování vede, a další dva zmizeli během cesty do Laughlinu a Primmu. Žádný z mužů nezanechal v hotelovém pokoji, automobilu či domově cokoliv, co by naznačovalo, kam měl namířeno nebo co se s ním stalo.

„V této fázi je to učiněná záhada,“ prohlásil detektiv Todd Ritz z jednotky pohřešovaných osob při lasvegaské metropolitní policii. „Lidé odsud nebo vůbec odkudkoliv mizí pořád. Jenže se pak obvykle zase objeví, ať už mrtví, nebo živí. A obvykle pro to je nějaké vysvětlení. Zatímco u těchhle chlapů nemáme nic. Jako by se vypařili.“

Ritz i další detektivové jsou si nicméně jisti, že nějaké vysvětlení přece jen existuje, a o pomoc při jeho nalezení žádají veřejnost. Minulý týden se detektivové z Las Vegas, Laughlinu a Primmu sešli v kancelářích lasvegaské policie, aby si vyměnili poznatky a koncipovali strategii vyšetřování. Kromě toho se rozhodli zveřejnit okolnosti případu v naději, že fotografie a příběhy pohřešovaných mužů přimějí veřejnost k poskytnutí nových informací. V úterý o týden později však Ritz připustil, že se mnoho použitelných informací nevynořilo.

„Musí přece existovat někdo, kdo něco ví nebo něco viděl či slyšel,“ prohlásil Ritz v telefonickém rozhovoru. „Šest mužů prostě nemůže jen tak zmizet, aniž by někdo něco věděl. A my potřebujeme, aby se ten ‚někdo‘ přihlásil.“

*Jak Ritz uvedl, počtu případů pohřešovaných osob je velmi mnoho. Skutečnost, že tato šestice mužů měla namířeno do Nevady za obchodem či za zábavou a nikdy se již nevrátila domů, však tento případ od ostatních odlišuje.*

*Mediální pozornost věnovaná případu přichází právě v době, kdy Las Vegas znovu předefinovává svůj veřejný obraz. Tatam je marketingová strategie, která propagovala neonové město jako místo pro celou rodinu. Do ulic znovu proniká hřích. Za poslední tři roky získala licenci celá řada klubů, v nichž vystupují obnažené či částečně obnažené tanečnice, a mnoho kasin na proslulém Stripu má na programu estrády, jejichž obsahem je nahota a ryze dospělá témata. Ve městě jsou vztyčovány poutače s nahotou, které se již setkaly s rozhořčením některých místních aktivistů. To vše přispělo ke změně charakteru města. Již opět je marketingově prodáváno jako „píseček pro dospělé“, kam není radno jezdit s dětmi.*

*Jak ovšem naznačují nedávné rozmišky ohledně poutačů, ne všem je tato změna tváře po chuti a mnozí lidé spekulují, že zmizení uvedených šesti mužů by mohlo nepřímou souvislost s návratem atmosféry nevázanosti do celého regionu.*

*„Nalijme si čistého vína,“ říká Ernie Gelson, komentátor listu Las Vegas Sun, „oni zkrátka vyzkoušeli město prodat jako centrum rodinné zábavy, jenže to nezabralo. A tak se město vrací k tomu, co zabírá. Protože co zabírá, to sype. A pokud jde o ten chybějící článek mezi těmi šesti? To já nevím. A možná se to nedozvíme nikdy.“*

*Gelson by nicméně nerad činil unáhlené závěry, jež by dávaly pohřešované muže do souvislosti s měnícím se obrazem Las Vegas.*

*„Tak především mějme na paměti, že všichni nezmizeli z Las Vegas,“ konstatuje Gelson. „A za druhé, v tuto chvíli nemáme dostatek fakt, které by opodstatňovaly jakoukoliv teorii. Myslím, že nejspíš musíme sedět a čekat, až se záhada vyřeší sama, než abychom se vrhali do divokých spekulací.“*

*Pohřešovanými muži jsou:*

Gordon Stansley (41) z Los Angeles, pohřešován od 17. května 2001. Ubytoval se v Las Vegas v hotelu Mandalay Bay Resort and Casino, ale jeho postel nebyla ani rozesílaná a zavazadlo vybalené. Stansley je ženatý a má dvě děti.

John Edward Dunn (39) z kanadské Ottawy, který cestoval z domu na dovolenou v Los Angeles. Na zamýšlené místo určení, totiž do bratrova domu v Granada Hills, však již nikdy nedorazil. Dunnův devítimetrový rekreační karavan byl nalezen 29. prosince 2001 v karavanovém parku v Laughlinu. Stalo se tak dvacet dní po jeho očekávaném příjezdu do Granada Hills.

Lloyd Rockland (61), který zmizel z Las Vegas dne 17. června 2002. Jeho letadlo z Atlanty dorazilo na McCarranovo mezinárodní letiště v 11 hodin dopoledne. Rockland si vyzvedl automobil z půjčovny Hertz, avšak do hotelu MGM Grand, kde měl rezervaci, se již nedostavil. Jeho vůz byl vrácen na letištní pobočku půjčovny Hertz příštího dne ve dvě hodiny odpoledne, ale nikdo si nepamatuje, zda byl osobou, která automobil vracela, skutečně tento otec čtyř dětí a trojnásobný dědeček.

Fenton Weeks (29) z texaského Dallasu, který byl prohlášen za pohřešovaného dne 25. ledna 2003 poté, co se nevrátil ze služební cesty do Las Vegas. Policie vypátrala, že se Weeks ubytoval v hotelu Golden Nugget v centru Las Vegas a zúčastnil se prvního dne výstavy elektroniky, která se konala v lasvegaském Konferenčním centru – druhý a třetí den již přítomen nebyl. Jeho zmizení ohlásila manželka. Weeks je bezdětný.

Joseph O'Leary (55) z Berwynu ve státě Pensylvánie, který zmizel 15. května loňského roku z Bellagia, kde pobýval se svou ženou. Alice CLearyová se od manžela oddělila, když hrál v kasinu blackjack, a odešla do místních lázní. O několik hodin později se její manžel, který pracuje jako burzovní makléř, oproti dohodě nedostavil do jejich hotelového apartmá. Jeho zmizení bylo ohlášeno následujícího dne.

Rogers Eberle (40) z Los Angeles, který zmizel 1. listopadu, když čerpal den volna v zaměstnání v Disney Studios v Burbanku, kde pracuje jako grafický designér. Jeho automobil byl nalezen na parkovišti před kasinem Buffalo Bill's v Primmu ve státě Nevada, těsně za kalifornskou hranicí na mezistátní dálnici 15.

Vyšetřovatelé tvrdí, že v těchto případech existuje jen velmi málo stop. Pravděpodobně nejlepším vodítkem je podle nich Rocklandovo vypůjčené auto. Vůz byl navrácen 27 hodin poté, co si jej Rockland vyzvedl. V průběhu tohoto období na něm bylo podle záznamů půjčovny Hertz najeto 524 kilometrů. Člověk, který ho posléze na letištní pobočce vracel, nečekal na stvrzenku a nehovořil ani s pracovníkem firmy.

„Prostě jen přijeli, vysedli z auta a odešli,“ uvedl Ritz. „Nikdo si na nic nepamatuje. Na té pobočce otočí denně zhruba tisícovku aut. Nejsou tam žádné kamery a jediným dokladem je záznam o výpůjčce.“

A právě nad počtem ujetých kilometrů se Ritz i ostatní detektivové v této souvislosti podivují.

„To je strašně mnoho,“ prohlásil Ritzův partner, detektiv Peter Echerd. „To auto muselo objet spoustu míst. Když si člověk představí dvě stě šedesát dva kilometrů tam a dvě stě šedesát dva zpátky, je to na propátrání zatraceně velký okruh.“

Vyšetřovatelé se nicméně pokoušejí právě o toto v naději, že jejich pátrání odhalí stopu, která jim umožní okruh zúžit a případně jim poskytne odpovědi na otázky ohledně této šestice pohřešovaných ženatých mužů.

„Je to těžké,“ konstatoval Ritz. „Všichni ti muži mají rodiny a my pro ně děláme všechno, co je v našich silách. Jenže v tuto chvíli máme spoustu otázek a vůbec žádné odpovědi.“

V článku byla elegantně použita charakteristická metoda 77–mesů, totiž nacházet v určitém tématu širší význam, který přesahuje téma samotné. V tomto případě šlo o teorii, že zmizení mužů je příznačné pro nejnovější proměnu Las Vegas

v centrum zábavy pro dospělé. Připomnělo mi to, jak jsem jednou pracoval na případu, kdy jakýsi majitel podzemní garáže přesekl u výtahu hydrauliku, následkem čehož se zřítíla plošina s tříapůltunovým cadillakem a rozdrtila pod sebou jeho dlouholetého společníka. Jeden reportér Timesů mi tehdy zavolal, abych mu o případu sdělil podrobnosti, a poté se dotázal, zda je tato vražda příznačná pro zadržávající ekonomiku, v níž svízelná finanční situace obrací proti sobě někdejší partnery. Odpověděl jsem mu, že nikoliv, že podle mého názoru je tato vražda příznačná pro chlapa, kterému se nelíbí, když mu jeho partner píchá ženu.

Když jsem však odhlédl od širších souvislostí, bylo mi jasné, že celý článek slouží jako vějička. Mám na to čich. Ve své době jsem se stejnou reportérkou občas činil totéž. Ritz jednoduše lovil informace. A protože polovina pohřešovaných mužů buďto z Los Angeles pocházela nebo tam měla namířeno, proč nezavolat do Timesů, nesplácet s reportérem článek a nečekat, co se z toho vyvrbí?

Jednou z věcí, které se vyvrbily, byl Terry McCaleb. Ten si článek očividně přečetl hned 7. ledna, kdy v novinách vyšel, poněvadž první sada poznámek na chlopni spisu nesla právě toto datum. Poznámky byly krátké a záhadné. Na horním okraji chlopně bylo naškrábáno jméno Ritz a telefonní číslo s předčíslem 702. Pod něj si McCaleb zapsal:

*xxx 7.1.–*

*44 prům.*

*41 – 39 – 40*

*najít křížovatku*

*porušení cyklu – je jich víc*

*auto – 524*

*teorie trojúhelníku?*

*1 bod dává 3*

*RM – ověřit poušť*

*9.1.–*

*zavolal zpátky – png*

*2.2.*

*Hintonová – 702 259–4050*

*n/c historka?*

*28.2.*

*Zzyzx – možné? jak to?*

*Kilometry*

Podél bočního okraje spisu pak byla zapsána další dvě telefonní čísla s předčíslem 702. Za nimi stálo jméno William Bing.

Přečetl jsem si poznámky ještě jednou a znovu si prohlédl novinový výstřižek. Při prvním čtení jsem si totiž všiml, že si McCaleb v článku zakroužkoval dvě věci: zmínku o 524 kilometrech ujetých zapůjčeným autem a slovo okruh v Echerdove poznámce, že okruh pátrání činí 262 kilometrů ve všech směrech. Netušil jsem, proč McCaleb zakroužkoval právě tyto dvě věci, ale jinak jsem věděl, co většina poznámek na chlopni znamená. Koneckonců jsem strávil čtením McCalebových spisů více než sedm hodin. Četl jsem poznámku za poznámkou, spis za spisem. Někdejší agent Terry používal jakýsi vlastní těsnopis, který se však dal rozluštit, poněvadž postřehy, které v některých spisech zkracoval, používal v jiných spisech v nezkrácené verzi.

Například mi bylo okamžitě jasné, co má na mysli zkratkou „RM“. Znamenalo to „rozhodně mrtvý“, ke kterémužto závěru McCaleb dospěl v drtivé většině případů pohřešovaných osob. Snadno rozluštit se dala i písmena „png“ neboli persona non grata – znamenalo to, že McCalebova nabídka pomoci při vyšetřování nebyla přijata dobře, případně nebyla přijata vůbec.

Terry rovněž vyvodil jistý závěr z věku pohřešovaných mužů. Zapsal si totiž jejich průměrné stáří a pod ně připsal věk tří z obětí, poněvadž se v jejich případech lišil o pouhé dva roky a velice se blížil průměru. Působilo to na mě jako poznámky pro

sestavení profilu, ale ten se ve spisu nevyskytoval a já netušil, zda McCaleb někdy na své poznámky navázal.

Také zmínka „najít křižovatku“ byla podle mého názoru součástí onoho profilu. McCaleb měl na mysli zeměpisný nebo i životní styčný bod mezi šesticí pohřešovaných mužů. Podobně jako detektiv lasvegaské policie, který tuto hypotézu formuloval v článku pro Timesy, totiž i McCaleb vycházel z přesvědčení, že mezi oběťmi existuje spojitost. Jistě, pocházeli z míst tak vzdálených jako Ottawa a Los Angeles a navzájem se neznali, ale přesto muselo existovat místo, kde se jejich osudy pojily.

V případě poznámky „porušení cyklu – je jich víc“ jsem se dohadoval, že jde o narážku na frekvenci mizení. Pokud někdo oběti unášel a zabíjel, jak se McCaleb domníval, pak se obvykle držel určitého charakteristického časového rámce. Mnohočetní vrahové tak jednají v drtivé většině případů: postupně v nich narůstají násilné psychosexuální touhy, které po vraždě načas ochabují. McCaleb podle všeho pachatelův cyklus identifikoval a našel v něm prázdná místa – chybějící oběti. Domníval se, že pohřešovaných mužů bude více než šest.

Ze všeho nejvíce jsem si lámal hlavu s poznámkou „teorie trojúhelníku“ a následujícím postřehem „1 bod dává 3“. S podobnými postřehy jsem se v předchozích spisech nesešel a netušil jsem, co jimi měl Terry na mysli. Na chlopni byly zapsány mezi údaji o automobilu a 524 najetých kilometrech. Čím více jsem si však s touto záhadou pohrával, tím více mě mátl. Byl to kód nebo zkratka pro cosi, co jsem neznal. Trápilo mě to, ale při současné úrovni svých znalostí jsem s tím nemohl nic dělat.

Poznámka z 9. ledna se týkala Ritzova telefonátu. McCaleb mu zřejmě volal a zanechal mu vzkaz, na jehož základě mu lasvegaský detektiv zavolal zpátky, poslechl si jeho nabídku a možná i nástin profilu a odpověděl, že nemá zájem. Nebylo na tom nic nepřekvapivého. Pro lokální detektivy byla FBI mnohdy nevídaným vetřelcem. Střetávající se ega federálů a

místních patřila ke koloritu této práce a bylo docela pravděpodobné, že výjimkou nebude ani federál ve výslužbě. Terry McCaleb byl zkrátka persona non grata.

Celý spis i celý případ tím mohl docela dobře skončit, jenže pak přišel zápis z 2. února. Jméno a telefonní číslo. Vytáhl jsem mobilní telefon a vytůkal číslo, aniž bych bral ohled na pozdně noční hodinu. Nebo spíš časně ranní, podle toho, z které strany se na to člověk dívá. Ozval se mi předtočený ženský hlas.

„Tady je Cindy Hintonová z Las Vegas Sun. Momentálně nemohu váš telefonát přijmout, ale je pro mě důležitý. Zanechte mi, prosím, své jméno a telefonní číslo a já se vám ozvu, co nejdříve to půjde. Děkuji.“

Ozvalo se pípnutí a já zaváhal, neboť jsem si nebyl jistý, zda už chci navázat kontakt. Nakonec jsem se však rozhoupal.

„Eh, ano, dobrý den, jmenuji se Harry Bosch. Jsem vyšetřovatel z Los Angeles a rád bych s vámi mluvil o Terryem McCalebovi.“

Nechal jsem jí číslo na svůj mobilní telefon a ukončil jsem hovor. Stále jsem si nebyl jist, zda jsem se zachoval správně, ale zároveň jsem měl dojem, že nejlepší strategií je ponechat vzkaz stručný a tajemný. Třeba se mi opravdu ozve.

Poslední položka v Terryho poznámkách byla ze všech nejvíce fascinující. McCaleb si zapsal slovo „Zzyzx“ a položil si otázku, zda je to možné, a pokud ano, proč. To už byl skok kupředu. Obrovský skok. Terrymu přišly fotografie od člověka, který sledoval a fotografoval jeho rodinu. Tentýž člověk pak vyfotil i odbočku na Zzyzx Road nedaleko od kalifornských hranic s Nevadou. McCaleb v tom nějakým způsobem spatřil možnou spojitost a napadlo ho, zda jedna záhada nemůže souviset s druhou. Mohl uvést do pohybu pozdější události tím, že zavolal na metropolitní policii ve Vegas s nabídkou pomoci v případě pohřešovaných mužů. Učinit takový logický skok nebylo dost dobře možné. Což znamenalo, že mi někde něco schází. Unikl mi spojovací můstek, střípek informace, který

by takový logický skok opodstatňoval. McCaleb musel vědět něco, co ve spisu zaznamenáno nebylo, ale díky čemu mu výše popsaná spojitost připadala reálná.

Posledními položkami, které jsem musel ověřit, byla dvě lasvegaská telefonní čísla zapsaná na okraji spisu spolu se jménem Williama Binga. Znovu jsem popadl mobilní telefon a zavolal na první číslo. Předtočený hlas mi oznámil, že jsem se dovolal na hotelu Mandalay Bay Resort and Casino. Zavěsil jsem ve chvíli, kdy mi hlas začal vyjmenovávat nabídku možností.

Za druhým telefonním číslem figurovalo Bingovo jméno. Vyťukal jsem číslice do telefonu a připravil se, že vytrhnu pana Williama Binga ze spánku a zeptám se ho, jaký byl jeho vztah k Terryemu McCalebovi. Po několika zazvoněních mi však telefon zvedla jakási žena a řekla: „Lasvegaské léčebné centrum, kam mám váš hovor přesměrovat?“

To jsem nečekal. Abych získal trochu času, než si rozmyslím, jak reagovat, zeptal jsem se jí na adresu nemocnice. A jakmile mi žena nadiktovala adresu na Blue Diamond Road, měl jsem již v rukávu relevantní otázku.

„Pracuje u vás lékař jménem William Bing?“

Žena se na chvíli odmlčela a pak odpověděla záporně.

„A pracuje u vás nějaký jiný zaměstnanec s tímhle jménem?“

„Ne, nepracuje, pane.“

„A co pacient?“

Nastala další chvíle ticha, během níž se žena dívala do počítače.

„Ne, momentálně ne.“

„A léčili jste u vás někdy v minulosti pacienta jménem William Bing?“

„K takovým informacím nemám přístup, pane.“

Poděkoval jsem jí a zaklapl telefon.

Dlouze jsem se nad posledními dvěma čísly v McCalebových poznámkách zamyslel. Moje závěry byly

prosté. Terry McCaleb prodělal transplantaci srdce. Pokud měl někdy cestovat do jiného města, potřeboval vědět, kam v tomto městě jít a na koho se obrátit v případě jakékoliv nepředvídané situace či zdravotního problému. Usuzoval jsem tedy, že zavolal na informace a získal dvě čísla uvedená ve spisu. Nato si rezervoval pokoj v Mandalay Bay a preventivně se zaregistroval v místní nemocnici. Skutečnost, že v Lasvegaském léčebném centru žádný William Bing nepracuje, nemohla vyvrátit moje přesvědčení, že by mohlo jít o kardiologa, který léčí tamní pacienty.

Ještě jednou jsem rozevřel telefon, podíval jsem se na údaj o čase na displeji, a přece jen jsem zavolal Graciele. Ozvala se mi rychle a bdělým hlasem, ale já přesto poznal, že spala.

„Promiňte, že volám tak pozdě, Gracielo. Ale mám ještě pár dalších otázek.“

„A nemohla bych je zodpovědět zítra?“

„Jenom mi řekněte, jestli Terry cestoval v období zhruba jednoho měsíce před smrtí do Las Vegas.“ „Do Las Vegas? To nevím. Proč?“ „Jak to myslíte, že to nevíte? Byl to váš manžel.“ „Říkala jsem vám, že jsme byli... odloučení. On bydlel na člunu. Víím, že se párkrát vydal na pevninu, ale jestli jel odtamtud do Las Vegas, to jsem neměla jak poznat, pokud mi to sám neřekl, což neudělal.“

„A co záznamy o kreditních platbách, výpisy z mobilního telefonu, výběry z bankomatu a podobné věci?“

„To jsem všechno platila, ale nevzpomínám si, že by mezi těmihle věcmi figurovala platba za hotel nebo něco podobného.“ „Máte ty doklady ještě?“

„Samozřejmě. Mám je někde tady v domě. Pravděpodobně už jsou sbalené.“

„Tak je najděte a já si pro ně ráno přijedu.“ „Už jsem v posteli.“

„Tak je najděte ráno. Hned, jakmile vstanete. Je to důležité, Gracielo.“

„Dobrá, najdu je. A můžu vám říct ještě jednu věc: totiž že když Terry jezdil na pevninu, obvykle tam jezdíval ve svém člunu, aby tam měl kde přespávat. Ale pokud jel na pevninu a nechystal se pobývat v Los Angeles, případně pokud jel do Cedars na testy nebo něco podobného, jezdil raději trajektem, aby nemusel platit tolik peněz za naftu.“

„Dobře.“

„No, a v posledním měsíci jeden takový výlet absolvoval. Myslím, že byl pryč asi tři dny. Ano, tři dny a dvě noci. Jel trajektem. Což znamená, že měl na pevnině namířeno někam dál, případně do nemocnice. Ale já jsem si docela jistá, že do nemocnice nejel. Myslím, že by mi to byl řekl, a navíc na kardiologii v Cedars všechny znám. Dali by mi vědět, že tam je a co se děje. Mám tam svoje kontakty.“

„Dobře, Gracielo, to je fajn. Tohle mi pomůže. Vzpomenete si, kdy to přesně bylo?“

„Přesně ne. Ale myslím, že odjel na konci února. Nebo možná na začátku března. Vzpomínám si, že zrovna chodily složenky. Volala jsem mu na mobil, abych se s ním pobavila o penězích, a on řekl, že je na pevnině. Nesdělil mi kde. Řekl jenom, že je tam a že se vrátí za dva dny. Poznala jsem, že během hovoru řídí. A věděla jsem, že si nevzal člun, protože jsem při telefonátu seděla na balkoně a dívala se na něj v přístavu.“

„Vzpomínáte si, proč jste mu tehdy volala?“

„Ano, museli jsme zaplatit účty a já nevěděla, kolik v únoru na člunu vybral, jestli vůbec něco. Platby kreditní kartou byly zasílány přímo sem, ale Terry měl nepříjemný zvyk zapomínat osobní šeky a hotovost od zákazníků v peněženke. Když zemřel a já jeho peněženku objevila, byly v ní tři šeky celkem na devět set dolarů, které mu tam ležely už dva týdny. V podnikání nebyl příliš dobrý.“

Graciela to řekla tak, jako by to patřilo k manželovým roztomilým a humorným vlastnostem, ale já si byl docela jistý, že za jeho života se podobným přehlédnutím nesmála.

„Měl bych ještě pár dalších věcí,“ řekl jsem. „Víte, jestli měl ve zvyku registrovat se v některé nemocnici ve městě, kam měl namířeno. Kdyby jel například do Las Vegas, spojil by se předem s místní nemocnicí pro případ, že by něco potřeboval?“

Graciela se před odpovědí zamyslela.

„No, myslím, že tohle mu není podobné. Vy tvrdíte, že to udělal?“

„Nevím. Našel jsem v jednom spisu telefonní číslo. A jméno. To číslo patřilo Lasvegaskému léčebnému centru a já se teď snažím zjistit, proč by tam chtěl volat.“

„Ve vegaském centru funguje transplantační program, to vím. Ale netuším, proč by tam měl volat.“

„A co jméno William Bing, to vám nic neříká? Nemohlo jít o lékaře, kterého mu doporučili?“

„Já nevím..., to jméno je mi nějaké povědomé, ale nedokážu ho zařadit. Mohl by to být lékař. Možná proto jsem ho už někde zaslechla.“

Chvilí jsem počkal, jestli ji něco napadne, ale nestalo se. Pokračoval jsem tedy dál.

„Dobrá, tak ještě poslední věc: kde je Terryho auto?“

„Mělo by být v Cabrillu v přístavišti. Je to starý Jeep Cherokee. Na kroužku, který jsem vám dala, je klíček. Jeden klíček má taky Buddy, protože s tím autem občas jezdí. V podstatě se nám o ně stará. Teda, teď už jen mně.“

„Dobře. Ráno se to chystám ověřit, takže si ten klíček budu muset nechat. Víte, kdy se na pevninu vrací první trajekt?“

„Až v devět patnáct.“

„Můžeme se tedy setkat o půl osmé nebo v osm u vás? Chci si převzít ty záznamy a taky vám ukázat pár věcí. Nepotrvá to dlouho, takže pak stihnu první trajekt.“

„Ehm, můžeme to nechat na osmou? To už bych měla být zpátky. Obvykle chodím s Raymondem do školy a s CiCi do školky.“

„Žádný problém. Takže v osm na shledanou.“

Ukončili jsme rozhovor a já ihned vytočil znovu číslo Buddyho Lockridge, přičemž jsem ho i tentokrát vyrušil ze spánku.

„Buddy, to jsem zase já.“

Lockridge zaskuhral.

„Odjel Terry v posledním měsíci před smrtí do Las Vegas? Někdy kolem prvního března?“

„Já nevím, čéče,“ odpověděl Buddy unaveným a otráveným hlasem. „Jak to mám vědět? Dyť si ani nevzpomínám, co jsem prvního března dělal já.“

„Přemýšlejte, Buddy. Někdy v té době podnikl cestu. Nebral si na ni člun. Kam jel? Neřekl vám o ní něco?“

„Neřekl mi ani ň. Ale na nějakou cestu si přece jen vzpomínám, protože z ní přivezl džípa zaprasenýho jako blázen. Byl celej od soli nebo podobných sraček. A umýt jsem ho pak zase musel já.“

„Ptal jste se ho na to?“

„Jo, říkal jsem: ‚Kdes byl, na rallye? a on na to: Jo, něco podobnýho.‘“

„A to bylo všechno?“

„Nic dalšího nedodal. A já to auto umyl.“

„A co interiér? Ten jste taky vyčistil?“

„Ne, teď mluvím jenom o kastli. Odjel jsem do myčky do Pedra a pěkně jsem ji vydrhl. To bylo všecko.“

Přikývl jsem a dospěl k závěru, že už jsem od Lockridge vyzvěděl vše, co jsem potřeboval. Prozatím.

„Budete tu zítra?“

„Jo, já jsem tu teďka pořád. Nemám, kam bych jezdil.“

„Dobře. Takže zatím.“

Jakmile jsem ukončil hovor s Lockridgem, absolvoval jsem ještě jeden telefonát: tentokrát jsem vyťukal číslo, které si McCaleb zapsal na horní okraj chlopně vedle jména detektiva Ritze citovaného v článku Timesů.

Ozval se mi předtočený hlas, jenž mi sdělil, že jednotka pohřešovaných osob lasvegaské metropolitní policie funguje od

pondělí do pátku od osmi do čtyř hodin. Vzkaz dále radil, že pokud má volající naléhavý problém, má nyní zavěsit a vytočit 911.

Zaklapl jsem telefon. Bylo už pozdě a já ráno vstával brzy, ale přesto jsem věděl, že hned tak spát nepůjdu. Byl jsem celý nabuzený a z dlouhé zkušenosti jsem věděl, že spánek je v takové situaci vyloučen. Alespoň zatím.

Připadal jsem si jako poustevník na člunu se dvěma baterkami, ale přesto jsem musel práci dokončit. Otevřel jsem notes a začal sestavovat chronologickou posloupnost dat a časů významných událostí v posledních týdnech a měsících před smrtí Terryho McCaleba. Všechno jsem zapsal na jedinou stránku: důležité i bezvýznamné okolnosti, skutečné i spekulativní spojitosti. Stejně jako jsem ze zkušenosti věděl, že dokážu vydržet dlouhé období bez spánku, věděl jsem také, že zde nesmírně záleží na detailech. Odpověď se totiž vždy skrývá v detailech. Co je v tomto okamžiku zdánlivě podružné, má později klíčový význam. Co je dnes záhadné a vytržené ze souvislosti, se zítra stane zvětšovacím sklem, skrz něž jsou všechny věci náhle vidět zřetelně.

# 14

Místní vždycky poznáte. Jsou to ti, kteří sedí během devadesátiminutové plavby uvnitř a luští křížovky. Turisté naopak obvykle vysedávají nahoře nebo lemuují před či zád a zachycují na fotoaparáty poslední pohled na ostrov, který se za nimi postupně noří do mlhy. Já příštího rána na palubě prvního trajektu seděl uvnitř s místními. Moje křížovka však byla jiného druhu. Na klíně jsem měl otevřený spis, kam si Terry McCaleb zapisoval poznámky k případu. A také jsem měl před sebou chronologickou tabulku, kterou jsem vypracoval v noci. Studoval jsem ji a doufal, že si ji co možná nejvíce vryji do paměti. Pro úspěšné zvládnutí jakéhokoli vyšetřování je zapotřebí znát podrobnosti o případu, jako když bičem mrská.

7. leden – McC se dočítá o pohřešovaných mužích v Nevadě, volá vegaskou metrop.

9. leden – vegaská metrop. nemá zájem

2. únor – Hintonová, Vegas Sun. Kdo volal komu?

13. únor – půldenní výlet s Jordanem Shandym

19. únor – výlet s Finderem

22. únor – odcizeno GPS/šerifova zpráva

27. únor – McC vytváří fotosoubor

1. březen – McC na tři dny na pevnině

28. březen– poslední výlet. McC na The Following Sea s léky  
31. březen– McC umírá

Nyní jsem k těmto informacím přidal i tu, kterou jsem před hodinou získal od Graciely. Záznamy o kreditních platbách, o které jsem ji požádal v souvislosti s pohybem jejího manžela, totiž obsahovaly také údaje o jejích nákupech. Jednadvacátého února platila Graciela kartou Visa v obchodním domě Nordstrom. Když jsem se jí na tuto platbu zeptal, odvětila, že byla v nákupním centru Promenádě. Dotázal jsem se jí, zda tam někdy od té doby nakupovala, a ona odpověděla záporně.

Když jsem datum doplňoval do chronologické tabulky, všiml jsem si, že hned následujícího dne bylo ohlášeno zmizení GPS z paluby The Following Sea. To znamenalo, že GPS někdo zřejmě ukradl ve stejný den. Tajný fotograf byl na trajektu s Graciélou, když se vracela na ostrov. Mohl to být on, kdo se téže noci vkradl na palubu člunu a odcizil GPS? A pokud ano, proč to dělal? A mohl ve stejnou noc manipulovat také s léky Terryho McCaleba a vyměnit mu skutečné kapsle za falešné?

Zakroužkoval jsem v chronologické tabulce písmena GPS. Jaký byl význam tohoto přístroje a této krádeže? Kladl jsem si otázku, jestli této okolnosti nedávám příliš velký význam. Třeba byla hypotéza Buddyho Lockridge správná a přístroj prostě a jednoduše ukradl konkurent Finder. Možná za tím nic dalšího nevězelo, ale časová blízkost špehování McCalebovy rodiny v nákupním centru mě vedla k opačnému názoru. Instinkty mi napovídaly, že mezi oběma událostmi existuje spojitost. Pouze jsem ji prozatím neodhalil.

Přesto jsem měl dojem, že se blížím k důležitému odhalení. Chronologická tabulka byla nesmírně užitečná, neboť mi umožňovala vidět souvislosti a načasování jednotlivých dějů. Bylo však nutné ji obohatit a já si vzpomněl, že jsem měl dnes ráno v úmyslu pokračovat v telefonátech do Las Vegas. Vytáhl jsem mobilní telefon a zkontroloval baterii. Na člunu jsem ji dobíjet nemohl, a tak mi nyní pomalu docházela. Zbýval mi možná poslední hovor, než se nadobro vybiije. Vyťukal jsem číslo oddělení pohřešovaných osob při lasvegaské metropolitní policii a požádal jsem spojovatelku o detektiva Ritze. Nechala mě čekat téměř tři minuty, během nichž mi začal telefon varovně pípat, že má vybitou baterii.

„Tady detektiv Ritz, co si přejete?“

„Detektive, jmenuji se Bosch. Jsem bývalý detektiv LAPD. Většinou jsem pracoval na vraždách. A teď dělám pro jednu přítelkyni takovou službičku. Její manžel minulý měsíc zemřel a já se teď snažím dát věci tak nějak do pořádku. Přitom jsem

narazil na jeden jeho spis, který obsahuje vaše jméno a telefonní číslo a taky novinový článek o jednom vašem případě.“ „O jakém případě?“

„O šesti pohřešovaných mužích.“

„A jak že se ten manžel vaší přítelkyně jmenoval?“

„Terry McCaleb. Byl to bývalý agent FBI. Pracoval...“

„Jo, ten.“

„Vy jste ho znal?“

„Jednou jsem s ním mluvil po telefonu. To se ještě nedá označit za známost.“

„Bavili jste se o těch pohřešovaných?“

„Heleďte..., jak jste to říkal, že se jmenujete?“

„Harry Bosch.“

„Tak poslouchejte, Harry Boschi, já vás neznám a nevím, co podnikáte, ale obvykle nemám ve zvyku mluvit o otevřených případech přes telefon s cizími lidmi.“

„Mohl bych za vámi přijet.“

„To na tom nic nezmění.“

„Ale víte, že je mrtvý, vidíte?“

„McCaleb? Slyšel jsem, že dostal infarkt a že byl zrovna na své lodi, takže se k němu nemohli dostat včas. Připadalo mi to jako pěkná hovadina. Co má chlápek s transplantovaným srdcem co pohledávat čtyřicet kilometrů od břehu, kde chci pes?“

„Myslím, že si tam vydělával na živobytí. Poslyšte, v téhle souvislosti se vynořilo pár podivných věcí a já teď vyšetřuju, čím se Terry v té době zabýval. Abych se přesvědčil, jestli na sebe náhodou neupoutal něčí pozornost, jestli mi rozumíte. Nechci nic jiného než...“

„Upřímně řečeno vám nerozumím. Myslíte třeba voodoo? Ze na něj někdo seslal čáry a přivodil mu infarkt? Poslyšte, já tu mám docela napilno, Boschi. Příliš napilno, než abych poslouchal tyhle žvásty. Vy důchodci si myslíte, že my od mrtvol máme na vás a na ty vaše přitroublé teorie o voodoo moře času. Jenže abyste věděl, tak my ho nemáme.“

„Takhle jste to řekl i jemu, když se vám ozval? Odmítl jste si vyslechnout jeho hypotézu i jeho profil k případu? Taky jste je označil za voodoo?“

„Poslyšte, člověče, k čemu je takový profil dobrý? Tyhle věci nezúží okruh pátrání ani o hovno. Jsou to bláboly, což jsem mu taky řekl, a tím to...“

Jeho poslední slovo přerušilo další varovné pípnutí mého telefonu.

„Co to bylo?“ zeptal se Ritz. „Vy si to nahráváte?“ „Ne, to mě jen telefon varuje, že mám slabou baterku. Takže Terry za vámi nepřišel, aby to s vámi probral osobně?“

„Ne. Myslím, že s tím radši běžel do novin. Pro federála typické.“

„Takže v Sunu vyšel článek o jeho hypotéze k tomuhle případu?“

„Tak bych to nenazval. Myslím, že i oni pokládali ty jeho teorie za pěknou snůšku kravin.“

Touto replikou se Ritz usvědčil ze lži. Pokud McCalebovu hypotézu pokládal za snůšku kravin, znamenalo to, že si ji musel nejprve vyslechnout, aby k tomuto hodnocení dospěl. Podle mého názoru z toho vyplývalo, že Ritz s McCalebem o případu přece jen hovořil, dost možná dlouze.

„Zeptám se vás ještě na jednu věc a pak už vám dám pokoj. Zmiňoval se před vámi Terry o nějaké teorii trojúhelníku? O něčem v tom smyslu, že jeden bod dává tři? Říká vám to něco?“

Smích, který jsem obratem v telefonu uslyšel, nebyl příjemný. A nebyl ani dobrosrdečný.

„To byly tři otázky, Boschi. Tři otázky, tři strany trojúhelníku a tři rány a jste...“

Telefon oněměl; baterie se konečně vybila. „V prdeli,“ doplnil jsem Ritzovu větu.

Pochopil jsem, že neměl v úmyslu mi na poslední otázky odpovědět. Zaklapl jsem telefon a zastrčil ho zpátky do kapsy. V autě jsem měl nabíječku. Jen co se přeplavíme přes Santa

Monica Bay, budu mít telefon zase funkční. Čekal mě ještě rozhovor s reportérkou Sunu, ale o další konverzaci s Ritzem jsem dosti pochyboval.

Vstal jsem a zamířil k zádi, abych se trochu osvěžil v chladném ranním vzduchu. V dálce se rýsovala Catalina – vypadala jako rozeklaná šedivá skála vystupující z mlhy. Byli jsme už za polovinou cesty. Po chvíli jsem uslyšel křik malé holčičky. „Tam!“ zaječela velmi hlasitě na matku a já sledoval její vztyčený prst až k hladině za lodí, kde se právě vynořilo hejno sviňuch. Muselo jich být nejméně dvacet a celá zád se rychle zaplnila lidmi s fotoaparáty. Myslím, že se přišlo podívat i několik místních. Sviňuchy byly nádherné a jejich šedá kůže se v ranním slunci leskla jako umělá hmota. Přemýšlel jsem, jestli si pouze hrají, nebo jestli si spletly trajekt s rybářskou lodí a teď doufají, že se nakrmí ze zbytků denního úlovku.

Jejich přítomnost po nějaké době přestala poutat pozornost a cestující se postupně vrátili na původní místa. Pouze holčička, která na sviňuchy upozornila jako první, zůstala u okraje trajektu a pozorovala je spolu se mnou tak dlouho, až nakonec opustily brázdu za lodí a zmizely v modročerném moři.

Vešel jsem dovnitř a vrátil se k McCalebovu spisu. Znovu jsem pročetl všechny jeho i svoje poznámky. Nic nového mě však nenapadlo. Následně jsem si prohlédl všechny fotografie, které jsem předchozího večera vytiskl. Ukázal jsem snímky s člověkem jménem Jordan Sandy Graciele, ale ta ho nepoznala a navíc měla v souvislosti s ním víc otázek než odpovědí – otázek, na něž jsem se v této fázi nechtěl pokoušet odpovídat.

Moje pozornost se poté zaměřila na záznamy z kreditní karty a mobilního telefonu. Díval jsem se na ně sice už v Gracielině přítomnosti, ale chtěl jsem je projít důkladněji. Největší pozornost jsem při tom věnoval konci února a počátku března, kdy byl Terry podle Gracielina svědectví nepochybně na pevnině. Nenašel jsem však žádný nákup kreditní kartou ani

žádný telefonát, které by mi prozradily, kde McCaleb pobýval, natožpak jestli byl v Los Angeles nebo třeba v Las Vegas. Jako by si snad dával záležet, aby nenechal žádnou stopu.

O půl hodiny později vplul trajekt do losangeleského přístavu a zastavil vedle Queen Mary, trvale kotvící zábavní lodi přeměněné na hotel a konferenční centrum. Když jsem procházel parkovištěm k autu, zaslechl jsem ječení. Ohlédl jsem se a spatřil ženu, která se hlavou dolů klátila na konci gumového lana nataženého z odrazového můstku na zádi Queen Mary. Ruce si tiskla k bokům a já si uvědomil, že nekřičí kvůli strachu či návalu adrenalinu spojenému s volným pádem, nýbrž jednoduše proto, že jí přes ramena a hlavu padalo tričko, takže hrozilo, že zůstane před zástupy lidí shromážděných kolem lodi do půl pasu obnažená.

Otočil jsem se a zamířil k autu. Jezdím v terénním mercedesu benz – v takovém, jehož spotřeba podle některých lidí napomáhá k šíření terorismu. Já se do podobných debat nemíchám, ale vím, že lidé, kteří s takovými argumenty vystupují v diskusních pořadech, do nich obvykle přijíždějí v dlouhých limuzínách. Sotva jsem nasedl do auta a otočil klíčkem v zapalování, zastrčil jsem telefon do nabíječky a počkal, až se probudí k životu. Jakmile se tak stalo, viděl jsem, že mi během pětáctyřicet minut, kdy byl přístroj mimo provoz, přišly dva vzkazy.

První mi zanechala Kizmin Riderová, moje bývalá kolegyně, která dnes plnila administrativní a plánovací úkoly v kanceláři policejního náčelníka. Své sdělení omezila na žádost, abych jí zavolal. Což bylo zvláštní, poněvadž jsme spolu nemluvili téměř rok a poslední rozhovor nebyl právě z nejpříjemnějších. Její tradiční vánoční pohlednice tentokrát obsahovala pouze její podpis, nikoliv již obvyklou srdečnou poznámku se slibem, že se brzy sejdem. Zapsal jsem si číslo na její přímou linku – alespoň za tu jsem jí ještě stál – a uložil jsem vzkaz do paměti.

Druhý vzkaz mi zanechala reportérka Sunu Cindy Hintonová. Pouze reagovala na můj telefonát. Nastartoval jsem auto a vyrazil na dálnici, abych mohl udělat smyčku do San Pedra a do Cabrillo Mariny, kde na mě čekal džíp Terryho McCaleba. Cestou jsem Hintonové zavolal a ona mi okamžitě zvedla sluchátko.

„Ano, volal jsem ohledně Terryho McCaleba,“ řekl jsem. „Vracím se po stopách jeho aktivit v posledních několika měsících jeho života. Předpokládám, že jste se o jeho smrti doslechla. Vzpomínám si, že v Sunu vyšel nekrolog.“

„Ano, vím to. Vy jste ve svém nočním vzkazu uvedl, že jste vyšetřovatel. Pro jakou agenturu?“

„Totiž, já jsem soukromý detektiv se státní licenci. Ale téměř třicet let jsem dělal detektiva.“

„Týká se to nějak toho případu pohřešovaných mužů?“

„V jakém smyslu?“

„Já nevím. To vy jste zavolal mně. Pořád nechápu, co vlastně chcete.“

„Rád bych vám položil jednu otázku. Tak především vím od detektiva Ritze z metropolitní policie, že se Terry o ten případ pohřešovaných mužů zajímal. Prošel všechna jemu dostupná fakta a zavolal detektivu Ritzovi, aby mu nabídl svůj čas a odborné znalosti při práci na tomto případu a aby ho eventuálně seznámil se svými vyšetřovacími hypotézami. Zatím si rozumíme?“

„Ano. Tohle všechno vím.“

„Prima. Terryho nabídku metropolitní policii však Ritz odmítl. A já se ptám, co se stalo pak. Volal vám? Nebo jste vy volala jemu? Napsala jste nějaký článek, v němž se konstatovalo, že se tím případem zabývá i on?“

„A proč vlastně chcete tyhle věci vědět?“

„Pardon, vydržte vteřinku.“

Uvědomil jsem si, že jsem Hintonové neměl volat během jízdy. Měl jsem předpokládat, že na mě půjde od lesa a že se budu muset na telefonát s ní plně soustředit. Pohlédl jsem do

zpětného zrcátka a přejel jsem přes dva pruhy doprava a zamířil k výjezdu. Cedula jsem si vůbec nevšiml, takže jsem netušil, kam vlastně jedu. Nakonec jsem se ocitl v průmyslové zóně, kde vozovku lemovaly nákladové rampy a skladiště. Zastavil jsem za traktorovým návěsem zaparkovaným před otevřenými dveřmi jakéhosi skladu.

„Omlouvám se, už jsem zase tady. Ptala jste se mě, proč chci znát odpovědi na tyto otázky. Víte, Terry McCaleb byl můj přítel. A já po něm přebírám některé věci, na kterých pracoval. Chci jeho práci dokončit.“

„Mám dojem, že je za tím ještě něco jiného, něco, co mi neříkáte.“

Chvilí jsem přemýšlel, jaký přístup zvolit. Poskytnout informace reportérovi, nadto reportérovi, jehož jsem neznal, byla dost riskantní záležitost. Člověku se to mohlo ošklivě vymstít. Musel jsem vymyslet způsob, jak jí poskytnout, co chce, aby mi na oplátku pomohla, ale zároveň jsem si všechno důležité musel nechat pro sebe.

„Haló? Jste tam ještě?“

„Eh, jo. Víte co, mohli bychom se chvíli bavit takříkajíc mimo záznam?“

„Mimo záznam? Vždyť my se ještě nebavíme vůbec.“

„Já vím. S něčím se vám svěřím, pokud se vám s tím budu moct svěřit mimo záznam. Jako že to nebudete smět použít.“

„Jasně, fajn, to je jedno, takže jsme mimo záznam. Ale mohl byste už laskavě přejít k jádru té své důležité informace, protože já potřebuju během dopoledne napsat článek?“

„Terry McCaleb byl zavražděn.“

„Eh, ne, to tedy nebyl. Četla jsem ten článek. Dostal infarkt. Zhruba před šesti lety mu dělali transplantaci srdce. Byl...“

„Já vím, co se psalo v novinách, a říkám vám, že to ve skutečnosti bylo jinak. Už brzy to vyjde najevo. A já se snažím zjistit, kdo ho zabil. Takže můžete mi teď říct, jestli jste napsala článek, ve kterém figurovalo jeho jméno?“

Hintonová působila při odpovědi rozhořčeně.

„Ano, napsala jsem jeden článek, ve kterém jsem se o něm zmínila. Zhruba v jednom nebo ve dvou odstavcích. Stačí?“

„Jen v jednom odstavci? A co tam stálo?“

„Bylo to rozvedení mého prvního článku o těch pohřešovaných mužích. Napsala jsem pokračování, abych zjistila, co nového se objevilo. Jaké jsou nejčerstvější stopy, pokud vůbec nějaké. O McCalebovi jsem se tam pouze zmínila, nic víc. Napsala jsem, že nabídl metropolitní policii pomoc a hypotézu, ale policie ho s díky odmítla. Stálo mi to za zmínku, poněvadž ten článek byl vyhaslý jako sopka a on byl jistým způsobem slavný, kvůli tomu filmu s Clintem Eastwoodem a tak. Stačí vám tahle odpověď?“

„Takže to nebylo tak, že volal on vám?“

„Ale ano, technicky vzato volal on mně. Obstarala jsem si od Ritze jeho číslo a zavolala mu. Nechala jsem mu vzkaz a on mi pak brknul zpátky. Takže technicky vzato volal on mně, jestli to tak chcete slyšet. Co se s ním vlastně podle vás stalo?“

„A říkal vám něco o té své hypotéze? O té, o kterou Ritz nejevil zájem?“

„Ne, prohlásil, že to nechce vůbec komentovat, a dokonce mě požádal, abych jeho jméno neuváděla v novinách. Bavila jsem se o tom s editorem a nakonec jsme se rozhodli, že ho tam necháme. Jak říkám, byl slavný.“

„Věděl Terry, že jste jeho jméno do toho článku dala?“

Netuším. Pak už jsem s ním nikdy nemluvila.“

„A během toho rozhovoru, který jste s ním vedla..., říkal něco o teorii trojúhelníku?“

„O teorii trojúhelníku? Ne, neříkal. A teď, když jsem odpověděla na otázky já vám, zase povězte něco vy mně. Kdo tvrdí, že byl zavražděn? Je to oficiální informace?“

Nastal čas vycouvat. Musel jsem ji zastavit v rozletu – zajistit, aby okamžitě po skončení telefonátu se mnou nezačala volat na všechny strany a vyptávat se na mě nebo na moje tvrzení.

„No, to ani ne.“

„Ani ne? Takže..., tak proč to vlastně tvrdíte?“

„No, protože byl v dokonalé kondici a měl v sobě srdce mladého člověka.“

„Dobře, ale co třeba odmítnutí orgánu nebo infekce? Mohla se stát tisícovka různých věcí – máte nějaký oficiální nález nebo potvrzení? Vede se vůbec oficiální šetření?“

„Ne. To je, jako byste žádala CIA, aby začala vyšetřovat atentát na Kennedyho. Na třetího. Akorát by to zametli pod koberec.“

„O čem to mluvíte? Co na třetího?“

„Na třetího Kennedyho. Na syna. Na Johna–Johna. Vy si snad myslíte, že jeho letadlo sebou jen tak pláclo do vody, jak nám tvrdili? V New Jersey byli tři očití svědkové, kteří viděli, jak nějací chlapi nesou jejich těla na palubu ještě předtím, než to letadlo vzlétlo. Ti svědkové taky zmizeli. Byla to součást teorie trojúhelníku a pak...“

„Dobrá, pane, mockrát díky za zavolání. Ale teď už mě tlačí uzávěrka a potřebuju...“

Zavěsila dřív, než stačila doříct vlastní větu. Usmál jsem se. Zdálo se mi, že mi nic nehrozí, a byl jsem mimořádně pyšný na svou kreativitu. Natáhl jsem ruku na sedadlo spolujezdce, sebral z něj spis a prohlédl si chronologickou tabulku. Terry udělal záznam o rozhovoru s Hintonovou druhého února. Článek pak pravděpodobně vyšel o den či o dva později. Jakmile se dostanu do knihovny s počítačem, mohu si ten článek vyhledat, zjistit přesné datum a přechíst si, co stálo v jediném odstavci o McCalebovi.

Prozatím jsem tuto položku připsal do tabulky k 3. únoru. Několik okamžiků jsem rekapituloval, co vím, a postupně jsem začal formulovat vlastní hypotézu o případu:

Sedmého ledna si McCaleb všímá článku o pohřešovaných mužích v Los Angeles Times. Případ ho začne zajímat. Spatří v něm něco, co detektivům patrně uniklo nebo to špatně interpretovali. Vypracuje hypotézu a o dva dny později zavolá Ritzovi na lasvegaskou policii. Ritz na něj udělá dlouhý nos,

ale náhodou se o telefonátu zmíní Hintonové, která právě zpracovává druhý článek o případu. Je ostatně v Ritzově zájmu, aby se o pohřešovaných mužích i nadále psalo, a předhodit čtenářům jméno „celebrity“ mezi bývalými vyšetřovateli k tomu může napomoci.

Článek Cindy Hintonové se zmínkou o McCalebovi vychází v Sunu v prvním únorovém týdnu. O necelé dva týdny později –konkrétně 13. února – tráví osamocený McCaleb čas na svém člunu, když vtom k němu na vodním taxi přijede Jordan Shandy a požádá ho o půldenní charterový výlet. McCaleb ho v průběhu zakázky začne z něčeho podezírat a bez jeho vědomí pořídí jeho fotografie. O týden později špehuje Shandy McCalebovu rodinu v nákupním centru Promenádě a tajně pořizuje její snímky – podobně jako to jemu učinil McCaleb. Tutéž noc někdo odcizí z paluby The Following Sea přístroj GPS a dost možná zároveň pomíchá McCalebovy léky.

Sedmadvacátého února dostává McCaleb fotografie své rodiny pořízené v nákupním centru. Způsob doručení snímků sice není znám, ale zmíněné datum je uvedeno ve vlastnostech obrázkových souborů v jeho notebooku. Pouhé dva dny po uložení snímků do počítače odjíždí McCaleb z Cataliny na pevninu. Cíl jeho cesty není znám, ale jeho automobil se z pobytu na pevnině vrací velice špinavý, jako by se s ním jezdilo v terénu. Kromě toho existuje záznam, že McCaleb disponoval telefonním číslem na jistou lasvegaskou nemocnici a na hotel Mandalay Bay Resort, který je zároveň posledním známým místem pobytu jednoho z pohřešovaných mužů.

Možností a interpretací byly přehřšle. Můj tip zněl tak, že se všechno točilo kolem fotografií. Domníval jsem se, že právě po zhlédnutí zaslaných snímků se McCaleb vydal na pevninu. Měl jsem za to, že se jeho vůz vrátil po třech dnech špinavý, poněvadž se s ním Terry vydal k Zzyzx Road. Ze vědomě či nevědomě spolkl návnadu a vyrazil do pouště.

Znovu jsem se zadíval na svou chronologickou tabulku a dospěl jsem k závěru, že zmínka o McCalebovi v článku Cindy

Hintonové se setkala s reakcí. Shandy byl zřejmě do zmizení šestice mužů nějakým způsobem zapleten, a tak logicky sledoval sdělovací prostředky, aby měl přehled o postupu vyšetřování. Když spatřil McCalebovo jméno v článku v Las Vegas Sun, vydal se do Cataliny, aby Terryho proklepl. Během čtyřhodinové plavby na člunu pak mohl zahlédnout, jak McCaleb užívá léky, všimnout si kapslí a zosnovat plán, jak hrozbu v Terryho podobě eliminovat. Zbývala tedy otázka, jak do výsledného obrazu zakomponovat GPS a proč byl přístroj odcizen během vloupání do člunu 21. února. Klonil jsem se k názoru, že mělo jít o pouhé odvedení pozornosti. Shandy si nemohl být jist, že jeho vloupání do člunu za účelem manipulace s Terryho léky zůstane bez povšimnutí. Sebral tedy GPS, aby McCaleb nepátral po lupičových záměrech, pokud by odhalil, že na člunu někdo byl.

Větší otázkou bylo, proč někdo vnímal McCaleba jako hrozbu, když se v článku Cindy Hintonové neobjevila žádná zmínka o jeho teorii trojúhelníku. To jsem opravdu netušil. Podle mého názoru existovala možnost, že McCaleb sice vůbec nebyl vnímán jako hrozba, ale Shandymu působilo rozkoš, když ho jako vyšetřovatelskou celebritu dokázal přechytračit tím, že ho zavraždil. Přesto to stále byla jedna z neznámých.

A také to byla jedna z nesrovnalostí. Moje teorie jich ostatně obsahovala více. Pokud prvních šest mužů zmizelo beze stopy, proč byl McCaleb zavražděn způsobem, který připouštěl svědky a nijak neřešil existenci těla, jež mohlo odhalit pravdu? Existoval zde rozpor, na který jsem měl jedinou odpověď: totiž že kdyby také McCaleb beze stopy zmizel, podnítilo by to vyšetřování, které by se mohlo v nějaké fázi zaměřit i na jeho spis a hypotézu o případu pohřešovaných mužů. Něco takového nemohl Shandy dopustit, a tak McCaleba odstranil způsobem, který v ideálním případě mohl vypadat jako přirozené úmrtí či nešťastná náhoda, a zmizet tak z radaru podezření.

Moje teorie se nicméně opírala o spekulace a to mě nemohlo uspokojit. Když jsem ještě nosil odznak, připadalo mi spoléhání na spekulace jako sypání písku do nádrže. Byla to cesta do záhuby. Téměř mě vylekalo, jak snadno jsem sklouzl do spřádání teorií na základě interpretací a spekulací, místo abych stavěl na podloží ověřených faktů. Rozhodl jsem se tedy, že ponechám spekulace stranou a opět se soustředím na fakta. Věděl jsem, že Zzyzx Road i poušť opravdu existují a tvoří součást řetězce ověřených skutečností. Koneckonců jsem disponoval fotografiemi, které to prokazovaly. Netušil jsem, zda se tam Terry McCaleb doopravdy vydal nebo co tam v takovém případě objevil. Věděl jsem však, že se tam již brzy rozjede i já. A také to byl nesporný fakt.

# 15

Když jsem dorazil na parkoviště v Cabrillo Marině, Buddy Lockridge už tam na mě čekal. Během cesty jsem mu zavolaal a oznámil mu, že už jedu a spěchám. Můj plán zapojit ho více do hry za účelem další diskuse se prozatím odkládal. Řekl jsem mu, že chci jen rychle prohledat Terryho cherokee a pokračovat v cestě. Svůj cíl jsem znal a vůbec přitom nezáleželo na tom, zda i v Terryho autě najdu něco, co mi ukáže na poušť a na Las Vegas.

„Kam ten spěch?“ zeptal se mě, když jsem k němu přijel a vystoupil z auta.

„Rychlost,“ sdělil jsem mu. „Hlavní zásadou při každém vyšetřování je udržet rychlost. Jak jednou zpomalíte..., tak už pak jen zpomalujete. A to nechci.“

Než jsem ráno Graciele vrátil klíčky od člunu, sňal jsem z kroužku klíček od Terryho auta. Nyní jsem jím odemkl dveře na straně řidiče. Naklonil jsem se dovnitř a pustil se do povšechné prohlídky interiéru, než nasednu dovnitř.

„Kampak máte namířeno?“ ozval se za mnou Lockridge.

„Do San Franciska,“ zalhal jsem, abych viděl, jestli bude reagovat.

„Do San Franciska? A co tam je?“

„To nevím. Ale myslím, že svou poslední cestu podnikl právě tam.“

„Tak to musel jet po nějaký polní silnici.“

„Možná.“

V džípu nebylo nic tak nápadného, aby to upoutalo mou bezprostřední pozornost. Vnitřek auta byl čistý – pouze v něm panoval jakýsi slabě nakyslý zápach. Vypadalo to, jako by někdo někdy nechal stažená okénka během průtrže mračen. Odklopil jsem přihrádku mezi předními sedadly a našel dvojce sluneční brýle, krabičku se žvýkačkami pro osvěžení dechu a

malou plastovou figurku jakéhosi bojovníka. Podal jsem figurku ze dveří Lockridgeovi.

„Zapomněl jste si tu superhrdinu, Buddy.“

Lockridge si ji nevzal.

„Vtipný. Ten je od McDonalda. Na ostrově žádný není, a tak první, co lidi dělají, když se dostanou na pevninu, je, že s dětma zajedou do mekáče. Je to jako crack, člověče. Vybudují v dětech v raném věku závislost na hranolkách a těch ostatních svinstvech a pak je mají celý život omotaný kolem prstu.“

„Jsou horší věci.“

Uložil jsem plastového hrdinu zpátky do přihrádky a zavřel jsem ji. Nato jsem se naklonil o kousek dál, abych mohl otevřít i přihrádku na rukavice.

„Hele, nechcete, abych jel s váma? Třeba bych vám byl k užitku.“

„Ne, to je dobrý, Buddy. Odjíždím rovnou odsud.“

„Vždyť já bych byl za pět minut připravenej. Akorát si naházím do tašky pár věcí.“

Přihrádka před sedadlem spolujezdce obsahovala další plastovou figurku a uživatelskou příručku k automobilu. Ležela zde i audiokazeta s Cannellovými Sběrateli cínu. Jinak v přihrádce nebylo nic. Prohlídka auta se změnila ve fiasko. Jediným jejím výsledkem byl Buddyho nátlak, abych ho vzal za parťáka. Vysoukal jsem se z auta, napřímil jsem se a pohlédl na Lockridge.

„Ne, díky, Buddy. Na tomhle dělám sám.“

„Hele, já pomáhal i Terryemu. Nebylo to jako v tom filmu, kde ze mě udělali slizouna, kterej...“

„Jo, jo, já vím, Buddy. To už jste mi říkal. A nijak to s tím nesouvisí. Já prostě pracuju sám. Dělal jsem to tak už u policie. Takový jsem byl a takový jsem zůstal.“

Něco mě napadlo. Naklonil jsem se zpátky do auta a překontroloval čelní sklo na straně spolujezdce, zda na něm neuvidím nálepku, které jsem si všiml na snímku Zzyzx Road v McCalebově notebooku. V levém dolním rohu skla však žádná

nálepka nebyla. Posloužilo mi to jako další důkaz, že fotografii nepořídil McCaleb.

Opět jsem vycouval z auta, obešel je a otevřel kufr. Byl prázdný s výjimkou polštáře ve tvaru kreslené postavičky jménem SpongeBob SquarePants. Věděl jsem to, protože moje dcera SpongeBobovi fandila a já si s ní jeho pořady také parádně užíval.

Domyslel jsem si, že SpongeBob je oblíbenou postavičkou rovněž u McCalebových.

Přešel jsem k levým zadním dveřím a nahlédl do prostoru pod sedadlem. I zde bylo čisto, ale všiml jsem si, že v kapse za sedadlem spolujezdce leží automapa, na kterou se dalo z místa řidiče dosáhnout. Vytáhl jsem ji a začal v ní listovat, přičemž jsem si dával pozor, aby Buddy neviděl, nač se dívám.

Na stránce s jižní Nevadou jsem si všiml, že mapa obsahuje i části sousedních států. V Kalifornii nedaleko od jihozápadního cípu Nevady kdosi zakreslil kruh kolem Mohavské rezervace. Na pravý okraj mapy pak tentýž kdosi načmáral inkoustem pod sebe několik čísel a ty poté sečetl. Součet činil 138. Pod touto číslicí bylo připsáno: „Skutečný – 147.“

„Co to je?“ zeptal se Lockridge, který se na mě díval skrz okénko protějších dveří.

Zavřel jsem automapu a položil ji na sedadlo.

„Nic. Vypadá to, že si tam někdo poznamenal směr nějaké své cesty nebo tak něco.“

Naklonil jsem se dále do auta a přitiskl se k podlaze, abych se mohl podívat pod sedadlo spolujezdce. Spatřil jsem další hračky z McDonald's, několik starých obalů od jídla a další smetí. Nic, co by vypadalo hodnotně. Opět jsem se vynořil, obešel jsem auto z druhé strany a požádal Buddyho, aby ustoupil a já se mohl podívat i pod sedadlo řidiče.

Tam jsem objevil další obvyklé odpadky, ale kromě nich jsem si povšiml také několika zmuchlaných papírových kuliček. Natáhl jsem ruku do štěrbinu a vymetl je ven, abych si

je mohl pozorněji prohlédnout. Rozbalil a uhladil jsem první kuličku a viděl, že je to účtenka za nákup benzínu v Long Beach. Byla téměř rok stará.

„Vy se nedíváte pod sedadla, když uklízíte auto, vidíte, Buddy?“

„Nikdy mě o to nikdo nežádal,“ odpověděl Lockridge dotčeně. „A krom toho se starám jenom o kastli.“

„Aha.“

Začal jsem rozbalovat i ostatní kuličky, přestože jsem neočekával, že mezi nimi najdu něco užitečného. Platby kreditní kartou jsem už koneckonců ověřil a věděl jsem, že jejich prostřednictvím nedokážu identifikovat, kde McCaleb během své třídní cesty pobýval. Pravidlo však znělo být ve všem důsledný.

Našel jsem celou řadu účtenek za místní nákupy – mimo jiné potravin v Safeway a rybářského náčiní v prodejně loveckých potřeb v San Pedru. Byla zde rovněž účtenka za nákup ženšenového výtažku z prodejny zdravé výživy jménem BetterFit a účtenka za nákup kazety s namluvenou knihou Hledání Cheta Baker a, kterou si McCaleb zakoupil v jakémsi knihkupectví ve Westwoodu. O knize jsem nikdy neslyšel, ale Cheta Bakera jsem znal. Rozhodl jsem se, že se na to zaměřím později, až budu mít na čtení či poslouchání knihy čas.

Moje pravidlo se vyplatilo u páté papírové kuličky. Rozbalil jsem totiž účtenku za hotovostní platbu na odpočívadle Travel America v Las Vegas. Odpočívadlo stálo na Blue Diamond Road, stejně jako Lasvegaské léčebné centrum. Platba se uskutečnila 2. března a zněla na 72 litrů benzínu, půl litru limonády Gatorade a knihu Sběratelé cínu na audiokazetě.

Díky této stvrzence bylo zřejmé, že McCaleb během své třídní cesty navštívil Las Vegas. Chápal jsem to jako další potvrzení toho, co jsem již věděl, ale i tak jsem cítil, jak ve mně hladina adrenalinu vyskočila o další stupínek vzhůru.

Chtěl jsem se znovu uvést do pohybu, udržet si onu „případovou rychlost“.

„Našel jste něco?“ dotázal se Lockridge.

Zmačkal jsem účtenku a odhodil ji na podlahu auta k ostatním.

„Ani ne,“ odpověděl jsem. „Akorát se zdá, že Terry byl velký fanda knížek na kazetě. To jsem nevěděl.“

„Jo, poslouchal je fakt hodně. I na člunu, když stál u kormidla. Obvykle měl na uších sluchátka.“

Natáhl jsem se opět do auta a sebral ze sedadla automapu.

„Tohle si půjčím,“ oznámil jsem Buddymu. „Myslím, že Graciela teď nepojede nikam, kde by to mohla potřebovat.“

Nečekal jsem na Buddyho souhlas a zavřel jsem dveře na straně spolujezdce v naději, že mi Lockridge tuhle habadůru zbaští. Poté jsem zabouchl i dveře řidiče a uzamkl vozidlo.

„To je všechno, Buddy. Takže já padám. Budete na telefonu, kdyby se něco objevilo a já vás potřeboval?“

„Samozřejmě, jsem pořád na příjmu. Koneckonců je to mobil.“

„No dobrá, tak se zatím opatrujte.“

Potřásl jsem mu rukou a vyrazil ke svému černému mercedesu, přičemž jsem napůl očekával, že Buddy půjde za mnou. Nechal mě však jít. Když jsem opouštěl parkoviště, zadíval jsem se do zpětného zrcátka a viděl, že stále stojí vedle džípu a sleduje můj odjezd.

Zamířil jsem po sedm set desítce na desítku a odtud na dálnici 15, která vedla ze smogu přímo do Mohavské pouště a dále do Las Vegas. Tuto cestu jsem v posledním roce absolvoval dvakrát až třikrát měsíčně a vždy jsem si ji vychutnával. Nehostinnost pouště se mi líbila. Možná jsem z ní čerpal totéž, co Terry McCaleb čerpal ze života na ostrově. Pocit odstupu ode vší ohavnosti. Když jsem projížděl zdejší krajinou, cítil jsem, jak ze mě opadá jakási sevřenost, jako by se molekuly mého těla roztáhly a získaly mezi sebou více

prostoru. Rozdíl činil možná pouhý nanometr, ale i tak uzoučký prostor navíc byl velmi dobře znát.

Tentokrát jsem však cítil něco jiného. Připadalo mi, jako by tentokrát ležela veškerá ohavnost přede mnou, jako by na mě čekala v poušti.

Pomalu jsem si přivykal na jízdu a probíral v duchu fakta o případu, když vtom mi zazvonil mobilní telefon. Tipoval jsem, že to bude Buddy Lockridge s další prosbou, abych ho přijal do týmu, ale byla to Kiz Riderová. Zapomněl jsem jí zavolat zpátky.

„Hele, Harry, to už ti ani nestojím za zavolání?“

„Promiň, Kiz, chtěl jsem ti brknout. Ale ráno jsem měl spoustu práce a nějak jsem na to zapomněl.“

„Spoustu práce? Vždyť máš být v důchodu. Nemotáš se snad kolem dalšího případu, že ne?“

„Upřímně řečeno jedu do Vegas. A nejspíš za chvíli ztratím signál. Co se děje?“

„Totiž, když jsem si šla dneska ráno pro kávu, potkala jsem Tima Marciu. Říkal, že jste se spolu nedávno bavili.“

„Jo, včera. Týká se to té tříleté lhůty, o které mi říkal?“

„To víš, že jo, Harry. Přemýšlel jsi o ní?“

„Dozvěděl jsem se o ní teprve včera. Neměl jsem čas o ní přemýšlet.“

„Myslím, že bys měl, Harry. Potřebujeme tě tu.“

„To rád slyším, a zvláště od tebe, Kiz. Myslel jsem, že jsem pro vás PNG.“

„Co to znamená?“

„Persona non grata.“

„Nech toho. Nešlo o nic, co by nespravila trocha času na vychladnutí. Ale vážně bys nám tady přišel vhod. Kdybys chtěl, pravděpodobně bys mohl pracovat na Timově oddělení.“

„Kdybys chtěl? Kiz, ty mluvíš, jako by stačilo tam k vám vtančit a podepsat se nad tečkovanou čáru. Nebo si snad myslíš, že mě všichni v tom baráku budou nadšeně vítat

zpátky? Ze budou lemovat chodbu na pátém patře a házet po mně rýži, zatímco já budu kráčet do kanceláře náčelníka?“

„Jo, ty narážíš na Irvinga? Tak toho sesadili. Vede teď oddělení strategického plánování. Volám ti, abych ti řekla, Harry, že jestli se chceš vrátit, tak se prostě vrátíš. Je to takhle jednoduché. Po tom svém rozhovoru s Timem jsem vyjela na páté patro na obvyklou schůzku v devět se šéfem. Ví o tobě. Zná tvou práci.“

„To by mě zajímalo jak, když jsem odešel ještě dřív, než ho přitáhli z toho jeho New Yorku, Bostonu, nebo kde ho to vlastně vyšťourali.“

„Zná ji, protože jsem mu o ní řekla, Harry. Hele, zkusme se v téhle věci nehádat, dobře? Všecko je v pohodě. Akorát ti chci říct, že bys o tom měl přemýšlet. Čas běží a ty by ses měl zamyslet. Mohl bys pomoci nám, městu a možná i sám sobě, podle toho, jak si v životě stojíš.“

Poslední replika obsahovala výstižnou otázku. Jak si vlastně v životě stojím? Dlouho jsem o tom přemýšlel, než jsem konečně reagoval.

„Jo, dobře. Vážím si toho, Kiz. A díky, žes za mě u šéfa ztratila slovo. Ale teď mi pověz, kdy vyhodili Irvinga – vůbec jsem o tom neslyšel.“

„Stalo se to před několika měsíci. Náčelník podle mě dospěl k závěru, že má Irving prsty v příliš mnoha věcech, a odstavil ho na vedlejší kolej.“

Neubránil jsem se úsměvu. Ne proto, že mě měl zástupce náčelníka Irvin Irving vždycky v hrsti, ale proto, že jsem věděl, že člověk jako Irving se nikdy nenechá odstavit na vedlejší kolej, jak tvrdila Kiz. Nikdy a nikým.

„Ten chlap v sobě nosí všechna tajemství,“ řekl jsem.

„Já vím. Čekáme, jaký udělá tah. Budeme připraveni.“

„Tak to vám přeju hodně štěstí.“

„Díky. Takže jak se rozhodneš, Harry?“

„Cože, ty už chceš slyšet mou odpověď? Vždyť jsi mi právě řekla, že o tom mám přemýšlet.“

„Myslím, že u chlapa, jako jsi ty, už odpověď znám.“

Usmál jsem se, ale neodpověděl. Kiz v administrativě marnila čas. Měla být zpátky na vraždách. Uměla číst lidi lépe než kdokoli jiný, s kým jsem kdy pracoval.

„Harry, vzpomínáš si, co jsi mi říkal, když mě k tobě poprvé přidělili?“

Eh, že máš každé jídlo rozkousat a vždycky si po něm vyčistit zuby?“

„Já mluvím vážně.“

„Nevzpomínám, co?“

„Že buď záleží na všech, nebo na nikom.“

Přikývl jsem a chvíli mlčel.

„Vzpomínáš si na to?“

„Jo. Vzpomínám si.“

„Podle téhle zásady se dá žít.“

„To asi jo.“

„Tak na to mysl, až budeš zvažovat, jestli se vrátíš.“

„Jestli se vrátím, budu potřebovat partáka.“

„Cože, Harry? Ztrácíš se mi.“

„Že budu potřebovat partáka.“

Nastala chvíle ticha a já měl tušení, že se i ona usmívá.

„To je možné. Když...“

Na chvíli se mi ztratila. Ale myslím, že jsem věděl, co chtěla říct.

„Vsadím se, že se ti po tom stýská stejně jako mně.“

„Harry, dostáváš se mimo signál. Ozvi se mi, až..., netrvá dlouho.“

„Dobrá, Kiz, dám ti vědět.“

Zaklapl jsem telefon a stále jsem se usmíval. Nic na světě se nevyrovná pocitu být žádán nebo vítán. Být ceněn.

Líbila se mi však i představa používat odznak k tomu, aby člověk dělal, co musí. Vzpomněl jsem si na Ritze z vegaské metropolitní policie a na to, jak se ke mně choval. Jak jsem se vždy musel rvát, abych si získal pozornost a pomoc některých lidí. Věděl jsem, že s odznakem by spousta podobných těžkostí

odpadla. Za poslední dva roky jsem pochopil, že odznak sice ještě nemusí dělat chlapa, ale rozhodně chlapovi usnadňuje práci. A pro mě byla práce něčím více. Věděl jsem, že ať už odznak mít budu, nebo nebudu, na tomto světě existuje jen jedna věc, kterou mohu a měl bych dělat. Měl jsem životní poslání, stejně jako ho míval Terry McCaleb. Když jsem trávil včerejší den v jeho plovoucí prodejně hrůz a zkoumal jeho případy i jeho zápal pro své poslání, uvědomil jsem si, co je pro mě důležité a co musím činit. Můj mlčenlivý kolega mě tak ve své smrti dost možná zachránil.

Po čtyřicetiminutovém přemítání nad vlastní budoucností a zvažováním eventualit jsem dorazil k ceduli, kterou jsem viděl na snímku v Terryho notebooku.

#### ZZYZZX ROAD 1 MÍLE

Nebyla to však přesně tato cedula – poznal jsem to podle obzoru za ní. Fotografie byla pořízena z protější strany člověkem, který měl namířeno z Las Vegas do Los Angeles. Přesto se mě zmocnil svíravý pocit očekávání. Vše, co jsem viděl, četl či slyšel od chvíle, kdy mi zavolala Graciela McCalebová, směřovalo k tomuto místu. Vyhodil jsem směrovku a sjel po rampě z dálnice.

# 16

Dopoledne po příjezdu Ráchel Wallingové se agenti přiřčení k případu, který byl nyní označován jako „případ Zzyzx Road“, shromáždili osobně i telefonicky v policejní místnosti ve druhém patře budovy Johna Lawrence Baileyho v Las Vegas. Místnost neměla okna a byla špatně větraná. Na postup jednání pak shlížela fotografie Johna Baileyho, agenta zabitého před dvaceti lety při bankovní loupeži.

Přítomní agenti seděli za stoly sraženými do několika řad a obrácenými k přední části místnosti. Vepředu stál Randal Alpert a vedle něj pak televizor, který byl prostřednictvím telefonu a kamery propojen s policejní místností v Quantiku ve Virginii. Obrazovka zachycovala agentku Brasilii Doranovou, která čekala, až na ni přijde řada s podáním zprávy. Ráchel seděla ve druhé řadě stolů – od ostatních si přitom odsedla sama. Věděla, kde je její místo, a snažila se to dát najevo i navenek.

Alpert zahájil schůzi tím, že taktně představil všechny přítomné. Ráchel si myslela, že tuto zdvořilost dělá kvůli ní, ale záhy si uvědomila, že ne všichni agenti přítomní fyzicky i telefonicky se vzájemně znají.

Jako první představil Alpert Doranovou, jinak též známou jako Brass, která v Quantiku dohlížela na sběr informací a fungovala jako spojka s národní laboratoří. Posléze Alpert požádal všechny osoby v místnosti, aby uvedly své jméno a specializaci, případně funkci. Jako první byla na řadě Cherie Dei, která uvedla, že je vyšetřující agentka. Následoval její týmový kolega Tom Zigo. Dále přišel na řadu John Cates, zástupce místní pobočky a jediný neběloch mezi přítomnými.

Další čtyři lidé měli na starosti vědeckou stránku případu a Ráchel se se dvěma z nich setkala předchozího dne na místě činu. Byla mezi nimi soudní antropoložka Greta Coxová, která vedla výkopové práce, dva soudní patologové Harvey

Richards a Douglas Sundeen a specialistka na ohledávání místa činu jménem Mary Pondová. Ed Gunning, další agent z oddělení behaviorálních věd v Quantiku, pak předal štafetu představování Ráchel, která byla na řadě jako poslední.

„Agentka Ráchel Wallingová,“ řekla. „Z pobočky v Rapid City. Dříve jsem pracovala na behaviorálním. Jsem... obeznámena s podobným typem případů.“

„Dobrá, děkuji, Ráchel,“ řekl Alpert rychle, jako by se obával, že Ráchel zmíní jméno předpokládaného pachatele Roberta Backuse.

Ráchel se díky tomu dovtípila, že někteří lidé v místnosti nebyli s touto významnou okolností obeznámeni. Předpokládala, že jedním z nich je Cates, produkt politické korektnosti z místní pobočky, a kladla si otázku, zda jsou ve stejné nevědomosti udržováni i někteří členové vědeckého týmu, ne-li přímo všichni.

„Začněme od vědecké stránky případu,“ pokračoval Alpert. „Brass? Máš v téhle věci něco nového?“

„Pokud jde o vědu, tak ne. Myslím, že vaši lidi z ohledávačky už všechno vědí. Ahoj, Ráchel. Dlouho jsme se neviděly.“ „Ahoj, Brass,“ řekla Ráchel tiše. „Až příliš dlouho.“ Zadívala se na obrazovku a jejich pohledy se setkaly. Ráchel si uvědomila, že od doby, kdy se s Doranovou pravděpodobně viděla naposledy, uplynulo už osm let. Brass vypadala unaveně, pokožku kolem úst a očí měla napjatou a vlasy ostříhané nakrátko a učesané způsobem, který naznačoval, že jim příliš času nevěnuje. Ráchel věděla, že Doranová je srdcačka, a léta strávená v agentuře si vybíraly daň.

„Vypadáš dobře,“ prohodila Brass. „Řekla bych, že čerstvý vzduch a otevřená krajina ti jdou docela k duhu.“

V tu chvíli se do rozhovoru vložil Alpert a ušetřil Ráchel nutnosti opětovat Brassin zájem falešnou lichotkou.

„Greto, Harveyi, kdo z vás chce začít?“ zeptal se, a uťal tak elektronické shledání.

„Myslím, že začnu já, protože od výkopových prací se všechno odvíjí,“ prohlásila Greta Coxeová. „Ke včerejšku sedmé hodině večerní jsme exhumovali osm těl, které se nyní nacházejí v Nellisu. Až se dnes odpoledne vrátíme na místo, zahájíme exhumaci deváté oběti. Vše, čeho jsme byli svědky u prvních exhumaci, platí i u této poslední. Ve všech případech byly oběti v igelitových pytlích a...“

„Greto, tohle se nahrává na pásku,“ přerušil ji Alpert. „Zkusme být zcela popisní. Jako bychom hovořili k neinformovanému publiku. Nic neopomíjej.“

Jedině snad zmínku o Robertu Backusovi, pomyslela si Ráchel. „Jasně, dobře,“ řekla Coxeová. „Ehm, všech osm doposud nalezených a exhumovaných těl bylo plně oblečeno. Stupeň rozkladu je značný. Ruce a chodidla mají svázána páskou. Všechna mají přes hlavu nasazen igelitový pytel utažený páskou kolem krku. Pachatel se od této metodologie nikterak neodchýlil, a to dokonce ani mezi obětmi číslo jedna a dvě. Což je neobvyklé.“

Předchozího dne pozdě večer měla Ráchel možnost prohlédnout si fotografie. Vrátila se do karavanu velení a prostudovala snímky pokrývající jednu ze stěn. Připadalo jí zřejmé, že se všichni muži udusili. Igelitové pytle nebyly čiré, avšak i přes jejich matný povrch viděla Ráchel obličejové rysy obětí: dokořán otevřená ústa lapající po vzduchu, kterého se však nedostávalo. Připomínalo jí to dokumentární záběry válečných zvěrstev, těla exhumovaná z masových hrobů v Jugoslávii nebo Iráku.

„Proč je to neobvyklé?“ zeptal se Alpert.

„Protože způsob provedení vraždy se zpravidla vyvíjí. Odpusťte mi ten nevhodný obrat, ale ty vraždy se zlepšují. ‚Enpé‘ se s každou další obětí zdokonaluje v technice zabití. Je to patrné z dostupných údajů.“

Ráchel si všimla, že Coxeová použila zkratku „NP“ neboli „neznámý pachatel“. S největší pravděpodobností to

znamenal, že agentka patřila k nezasvěceným a netušila, že v tomto případě je pachatel lidem z FBI zatraceně známý.

„Dobře, takže metodologie činu byla od prvního dne neměnná,“ řekl Alpert. „Ještě něco, Greto?“

„Snad jen to, že s výkopovými pracemi zřejmě skončíme pozítří. Tedy pokud sondy nic dalšího neodhalí.“

„Sondujete ještě?“

„Ano, když máme čas. Ale už jsme se dostali osmnáct metrů za poslední nález a na nic jsme nenarazili. Kromě toho jsme včera v noci uskutečnili další přelet z Nellisu. Termovize nic neodhalila, takže jsme si tentokrát docela jistí, že je máme všechny.“ „Díkybohu za to. Harveyi? Co máš pro nás ty?“ Richard si odkašlal a předklonil se, aby byl jeho hlas slyšet v mikrofonech, ať už se nacházely kdekoliv.

„Jak řekla Greta, všech osm doposud vykopaných těl už máme v márnici v Nellisu. Zatím se nám to daří držet pod pokličkou. Podle mě si zdejší lidi myslí, že tam vozíme mimozemšťany z létajícího talíře, který ztroskotal v poušti. Takhle vznikají městské legendy.“

Pouze Alpert se obtěžoval usmát. Richards pokračoval. „U čtyř obětí jsme už provedli kompletní pitvu a ostatní jsme předběžně ohledali. A v souladu s tím, co říkala Greta, jsme ani my nenašli mezi jednotlivými těly nějaké rozdíly. Ten člověk je robot. Ani jedna odbočka od tématu. Skoro jako by pro něj samotné vraždění nebylo důležité. Možná ho spíše vzrušuje hon. Anebo jsou ty vraždy součástí nějakého širšího plánu, o kterém zatím nevíme.“

Ráchel významně pohlédla na Alperta. Hnusilo se jí, že lidé, kteří se tak úzce angažují v případě, jsou stále udržováni v nevědomosti. Věděla ovšem, že kdyby cokoliv namítla, obratem ruky by se na případ dívala zvenčí. A to si nepřála. „Chtěla jste se na něco zeptat, Ráchel?“ Alpert ji nachytal na holičkách. Zaváhala. „Proč jsou ta těla odvážena do Nellisu, a ne sem nebo do L. A.?“

Odpověď sice znala, ale musela něco říct, aby se Alpertovi vykroutila.

„Protože je tak snazší udržet případ pod pokličkou. Armáda ví, jak držet věci v tajnosti.“

Jeho tón jako by naznačoval nevyřčený dovětek: A ty? Alpert upřel pohled zpátky na Richardse. „Pokračujte, doktore.“

Ráchel neunikl jemný rozdíl. Richardse oslovoval Alpert titulem, zatímco Gretě Coxeové říkal prostě jen křestním jménem. Nejspíš to byl jeho povahový rys. Budto měl osobní problém se ženami v mocenských a odborných funkcích, anebo neuznával antropologii jako takovou. Ráchel tipovala, že je to to první.

„Příčinou smrti obětí je udušení,“ řekl Richards. „Z dostupných informací je to zcela zřejmé. Většinou toho z nich moc nezbylo, takže se nemáme čeho chytit, ale to, co máme, nevypovídá o nějakých dalších zraněních. ‚Enpé‘ oběť nějakým způsobem přemůže, sváže jí zápěstí a chodidla a přehodí jí přes hlavu pytel. Podle našeho názoru je důležitá ta páska kolem krku obětí. Ukazuje totiž na pomalou smrt. ‚Enpé‘ jinými slovy nedržel pytel na hlavách obětí rukama. Dal si hezky načas: přetáhl pytel oběti přes hlavu, uvázal ho a pak mohl odstoupit a dívat se.“

„Doktore?“ zeptala se Ráchel. „Tu pásku uvazoval zepředu, nebo zezadu?“

„Konce se nacházejí na šíji, což podle mne naznačuje, že nasazoval obětem pytel zezadu, dost možná ve chvíli, kdy seděly, a poté pytel utáhl páskou.“

„Takže je možné, že se ten, eh, ‚enpé‘ styděl nebo obával pohlížet obětem do tváře.“ „To je docela možné.“

„A jak si stojíme s identifikací?“ dotázal se Alpert. Richards pohlédl na Sundeena a ten si vzal slovo. „Totožnost známe pořád jen u těch šesti, kteří jsou objektem vyšetřování lasvegaské policie. Předpokládáme, že šestý muž z této skupiny bude jedním z posledních dvou exhumovaných. V případě

ostatních zatím nemáme nic. Nesejmuli jsme žádné použitelné otisky. Ošacení – tedy to, co z něj zbylo – jsme poslali do Quantika; možná k tomu má Brass něco nového. A mezitím...”

„Ne, nic nového,“ konstatovala Doranová z televizní obrazovky.

„Dobře,“ řekl Sundeen. „Zrovna dneska jsme odeslali do počítače dentální údaje. Takže třeba na něco narazíme. Jinak víceméně jen čekáme, až se něco stane.“

Pokýval hlavou na znamení, že je se zprávou u konce. Alpert si vzal opět slovo.

„Brass si chci nechat nakonec, takže si teď poslechněme, jak to vypadá s půdou.“

Slova se ujala Mary Pondová.

„Proseli jsme půdu ze všech nalezišť a nenarazili vůbec na nic s výjimkou jedné položky, která je docela fascinující. Při výkopových pracích na nalezišti sedm jsme včera našli použitou žvýkáci gumu zabalenou v obalu. Podle vzhledu obalu jde o značku Juicy Fruit. Nacházela se v hloubce šedesáti až pětasedmdesáti centimetrů v devadesáticentimetrovém hrobě. Takže máme za to, že souvisí s vraždou a mohla by znamenat docela dobrý průlom.“

„Co dentální otisky?“

„Ano, jsou tam i dentální otisky. Nemůžu vám to říct přesně, ale zatím to vypadá na slušné otisky tří zubů. Uložila jsem vzorek do krabice a odeslala Brass.“

„Ano, mám ho tady,“ řekla Doranová z obrazovky. „Přišel dneska ráno. Dala jsem ho svým lidem, ale výsledek zatím nemám. Možná během dneška. Ale jinak s Mary souhlasím. Podle toho, co jsem viděla, nám z toho vylezou nejméně tři zuby. A možná i DNA.“

„To nám možná bude stačit,“ dodal Alpert vzrušeně.

Přestože si však Ráchel matně vybavovala, že Bob Backus měl ve zvyku žvýkat právě Juicy Fruit, Alpertovo vzrušení nesdílěla. Nález žvýkáci gumy v hrobě byl až příliš dobrou zprávou, než aby mohla být skutečná. Ráchel byla

přesvědčena, že Backus by v žádném případě nenechal na místě činu tak důležitý důkaz. Na to byl příliš dobrým vrahem a příliš dobrým agentem. Své pochybnosti však nemohla dát na poradě dost dobře najevo, poněvadž se s Alpertem dohodla, že před ostatními agenty nebude zmiňovat Backusovo jméno.

„Ta žvýkačka musí být podstrčená,“ řekla pouze.

Alpert se na ni zadíval a očividně zvažoval, zda se jí zeptat na důvod.

„Podstrčená. Proč si to myslíte, Ráchel?“

„Protože si neumím představit, jak si chlap, který uprostřed pouště a zřejmě i uprostřed noci pohrývá tělo, dává tu práci odložit lopatu, vytáhnout si žvýkačku z úst, zabalit ji do obalu, který předtím musel vytáhnout z kapsy, a ten teprve vyhodit. Myslím, že kdyby byl doopravdy žvýkal gumu, tak by ji jednoduše vyplivl. Proto mám dojem, že žádnou gumu nežvýkal. Myslím, že jakmile se rozhodl, že nás k těm tělům sám navede prostřednictvím GPS, našel někde ožvýkanou žvýkačku, přinesl si ji k hrobu a vhodil ji dovnitř, abychom si s ní lámali hlavu.“

Rozhlédla se po místnosti. Všichni se na ni dívali, ale Ráchel poznala, že je pro ně spíš jakousi kuriozitou než respektovanou kolegyní. Ticho přerušila až televize.

„Myslím, že Ráchel má nejspíš pravdu,“ prohlásila Doranová. „Pachatel s námi manipuluje už od prvního dne. Tak proč ne i s tou žvýkačkou? Na tak dobře promyšlený čin to působí jako neuvěřitelná chyba.“

Ráchel neuniklo, že na ni Doranová mrkla. „Jedna žvýkačka a jedna chyba na osm hrobů?“ ozval se Gunning, jeden z agentů z Quantika. „Myslím, že to zase tak přitažené za vlasy není. Všichni přece víme, že ještě nikdo nikdy nespáchal dokonalý zločin. Ano, některým lidem zločiny procházejí, ale chyby dělají všichni.“

„No,“ řekl Alpert, „takže zkusíme vyčkat, co z toho vzejde, než učiníme závěry v tom či onom směru. Ještě něco, Mary?“ „Momentálně ne.“

„Takže přejděme k agentu Catesovi, abychom si poslechli, jak je na tom místní pobočka s identifikací.“

Cates otevřel kožené desky, které před ním ležely na stole. Uvnitř se nacházel notes s poznámkami. Skutečnost, že měl Cates tak hezký a drahý obal na obyčejný notes, prozradila Ráchel, že agent je na svou práci náležitě hrdý. Tedy buď to on, anebo člověk, který mu desky věnoval. Buď jak buď, Cates se Ráchel okamžitě zalíbil. A také v ní vyvolal pocit, že jí něco schází – že ona už v sobě podobnou hrdost na práci pro agenturu nenosí.

„Jasně, takže my jsme začali čmuchtat kolem lasvegaské metropolitní, abychom zjistili, jak je to s tím jejich případem pohřešovaných mužů. Trochu nám svazuje ruce nutnost utajení, a tak tam nemůžeme vpadnout jako přepadové komando. Pouze jsme s nimi navázali kontakt a sdělili jim, že máme o případ zájem, poněvadž přesahuje státní hranici – oběti pocházejí z několika států, a jedna je dokonce ze zahraničí. To nám dává záminku se v případě angažovat, ale zároveň na ně nechceme dělat ramena. Takže se k tomu s nimi během dneška posadíme. A jakmile bude pevnost takříkajíc dobytá, začneme zpětně sledovat poslední kroky obětí a hledat společného jmenovatele. Je třeba mít na paměti, že lasvegaská metropolitní na tom dělala několik týdnů, a pokud je nám známo, tak nemá ani prd.“

„Agente Catesi,“ řekl Alpert. „Nahrává se to.“

„Eh, omlouvám se za výrazivo. Chtěl jsem říct, že nemá vůbec nic.“

„Výborně, agente Catesi. Průběžně mě informujte.“

Rozhostilo se ticho, během něhož se Alpert na místního agenta vřele usmíval. Cates nakonec jeho sdělení pochopil.

„Och, ehm, vy chcete, abych odešel?“

„Chci, abyste už dělal na těch obětech,“ řekl Alpert. „Nemá smysl tady marnit čas a poslouchat, jak tu bezvýsledně mlátíme prázdnou slámu.“

„No dobře.“

Cates se postavil. Kdyby byl bílý, rozpaky na jeho tváři by byly patrnější.

„Děkuji, agente Catesi,“ řekl Alpert jeho hřbetu, když Cates procházel dveřmi.

Alpert poté upřel pozornost zpátky ke stolu.

„Myslím, že bez Mary, Greta, Harveyho a Douga se už teď rovněž obejdeme. Potřebujeme vás teď spíše v zákopech – promiňte mi ten dvojsmysl.“

A opět ten administrativní úsměv.

„Totiž,“ ozvala se Mary Pondová, „já bych tu dost ráda zůstala a poslechla si, co k tomu řekne Brass. Mohlo by mi to pomoci v terénu.“

Alpert se při této zpupnosti přestal usmívat.

„Ne,“ řekl rozhodně, „to nebude nutné.“

Místnost zaplnilo tíživé ticho, které nakonec přerušily soupavé zvuky odsunovaných židlí členů vědeckého týmu. Čtveřice agentů vstala a beze slova opustila místnost. Pro Ráchel to byl bolestný pohled. Nezřízená arogance vedení se v agentuře šířila jako nákaza. Některé věci se nikdy nezmění.

„Tak kde jsme to skončili?“ prohlásil nakonec Alpert, jehož teflonová povaha vůbec nezaregistrovala, jak se právě zachoval k pěti dobrým lidem. „Brass, teď je řada na tobě. Chci od tebe slyšet něco o tom člunu, o té pásce a pytlicích, o svrčících, o tom GPS a taky o té gumě, přestože už teď víme – mockrát díky, agentko Wallingová –, že je to slepá stopa.“

Slovo agentko vyslovil jako synonymum slova idiotko. Ráchel odevzdaně zvedla ruce.

„Promiňte, nevěděla jsem, že polovina terénního týmu nemá o totožnosti podezřelého tušení. Je to zvláštní, ale když jsem na behaviorálním pracovala já, nikdy jsme to tak nedělali. O veškeré informace a vědomosti jsme se dělili. Neskrývali jsme je před sebou.“

„Myslíte, když jste pracovala pro muže, kterého zrovna teď hledáme?“

„Podívejte, agente Alperte, jestli se na mě snažíte házet tohle bláto, tak se...“

„Tohle je utajený případ, agentko Wallingová. To je jediné, co se vám snažím celou dobu sdělit. Jak už jsem vám říkal, spojitost s Backusem je zatím důvěrná informace.“

„Jistěže.“

Alpert se od ní odvrátil, jako by ji chtěl vymazat z paměti, a pohlédl na televizní obrazovku.

„Brass, můžeš, prosím, začít?“

Dal si záležet, aby stál přesně mezi Ráchel a obrazovkou, a ještě více tak zdůraznil její postavení outsidera.

„Dobře,“ řekla Doranová, „mám něco důležitého a především..., no, především podivného. Včera jsem vám říkala o tom člunu. Počáteční analýza otisků prstů na snímatelných plochách vyzněla naprázdno. Otisky byly buhvíjak dlouho vystaveny žívlům. Takže jsme podnikli další krok. Agent Alpert schválil rozebrání člunu, k němuž došlo včera večer v hangáru v Nellisu. Na člunu se nacházejí chyty – takové otvory pro jeho přesouvání. Plavidlo ve své době sloužilo jako záchranný člun pro námořnictvo – byl postaven koncem třicátých let a po druhé světové válce pravděpodobně prodán jako armádní přebytek.“

Dei během výkladu otevřela složku, vytáhla z ní fotografii člunu a ukázala ji Ráchel, protože ta neměla možnost si člun prohlédnout – v době, kdy dorazila na místo činu, se již nacházel v Nellisu. Ráchel si pomyslela, jak je úžasné a zároveň příznačné, že FBI dokáže shromáždit takové množství informací o člunu ponechaném napospas v poušti, a přitom vědět tak málo o zločinu, který s ním souvisí.

„Při první analýze se nám nepodařilo proniknout dovnitř těchto otvorů. Když jsme však plavidlo rozebrali, bylo to již možné. A právě zde jsme měli štěstí, poněvadž ta malá dírka byla z velké části chráněna před živly.“

„A dál?“ zeptal se Alpert netrpělivě. Očividně ho nezajímala cesta. Zajímal ho jen cíl.

„A v levém chytu na přídi jsme objevili dva otisky. Dnes ráno jsme je projeli databázemi a prakticky okamžitě nám vypadlo jméno. Bude to znít divně, ale ty otisky pocházejí od Terryho McCaleba.“

„Jak je to možné?“ zeptala se Dei.

Alpert mlčel. Jeho oči se zabodávaly do stolu před ním. Také Ráchel seděla tiše a v duchu se zběsile snažila pochopit a domyslet tuto nejnovější informaci.

„Prostě v některém okamžiku strčil ruku do toho chytu, žádná jiná možnost není,“ odpověděla Doranová.

„Jenže je mrtvý,“ podotkl Alpert.

„Cože?“ vykřikla Ráchel.

Všichni v místnosti se otočili a pohlédli na ni. Dei pomalu přikývla.

„Zemřel zhruba před měsícem. Na infarkt. Mám pocit, že tahle zpráva do Jižní Dakoty nepronikla.“

Z reproduktoru se ozval hlas Brasilie Doranové.

„Je mi to moc líto, Ráchel. Měla jsem ti to sdělit. Ale i mě to strašně rozrušilo a hned jsem odjela do Kalifornie. Omlouvám se. Měla jsem ti to říct.“

Ráchel se zadívala na vlastní ruce. Terry McCaleb byl jejím přítelem a kolegou. I on patřil k srdcařům. Ráchel náhle pocítila hlubokou ztrátu, přestože s ním celé roky nemluvila. Společné prožitky mezi nimi vytvořily celoživotní pouto, které se však teď s jeho úmrtím přetrhlo.

„Dobrá, lidi, dáme si chvíli pauzu,“ prohlásil Alpert. „Za patnáct minut se tu zase sejdeme. Můžeš nám pak zavolat zpátky, Brass?“

„Jistě. Mám toho víc.“

„Takže zatím.“

Všichni přítomní vyrazili na kávu nebo na toaletu. Chtěli Ráchel nechat o samotě.

„Jste v pořádku, agentko Wallingová?“ dotázal se Alpert.

„To je dobrý,“ řekla Ráchel a upřela pohled zpět na prázdnou televizní obrazovku.

# 17

Ráchel zůstala v zasedací místnosti sama. Její počáteční šok ustoupil návalu výčitek svědomí, které se přes ni přehnaly jako bouřková vlna. Terry McCaleb se ji během let pokoušel kontaktovat. Ráchel sice jeho vzkazy dostala, ale nikdy na ně nereagovala. Poslala mu sice pohlednici a přání, když se v nemocnici zotavoval z transplantace, ale od té doby už uběhlo pět nebo šest let. Už si přesně nevzpomínala. Zato si pamatovala, jak se tehdy záměrně rozhodla nepřipsat na obálku zpáteční adresu. Namlouvala si tehdy, že je to proto, že nehodlá v Dakotě zůstat příliš dlouho. Už tehdy – stejně jako nyní – jí však bylo jasné, že se ve skutečnosti pouze nehodlá s Terryem McCalebem spojit. Nechtěla poslouchat otázky o svých rozhodnutích. Nepřála si být skrz jeho osobu spojena s vlastní minulostí.

Takže teď už nemusela mít strach: toto spojení bylo definitivně pryč.

Otevřely se dveře a dovnitř nakoukla Cherie Dei.

„Ráchel, nechtěla bys láhev minerálky?“

„Jasně, to by bylo prima. Díky.“

„Kapesníky?“

„Ne, to je dobrý. Já nepláču.“

„Hned jsem tu.“

Dei zavřela dveře.

„Já nikdy nepláču,“ řekla Ráchel prázdné místnosti.

Opřela se lokty o stůl a zakryla si obličej dlaněmi. V temnotě spatřila vzpomínku. Pracovala s Terryem na jednom případě. Obvykle partáky nebyli, ale Backus je v tomto případě spojil dohromady. Šlo o analýzu místa činu. Ošklivého. Matka s dcerou byly svázány a vhozeny do vody, přičemž dcera tak úporně svírala krucifix, že se jí dokonale obtiskl do dlaně. Otisk byl patrný ještě ve chvíli, kdy byla těla nalezena. Terry tehdy pořizoval snímky a Ráchel odešla pro kávu do

automatu. Když se vrátila, poznala, že plakal. V tu chvíli se dovtípila, že je to srdcař – že je jako ona.

Do místnosti se vrátila Dei a položila před ni láhev minerálky a plastový kelímek.

„Jsi v pořádku?“

„Ano, už je to dobrý. Díky za vodu.“

„Byl to docela šok. Já ho tak úplně neznala, ale když se to rozkřiklo, dost mě to vzalo.“

Ráchel pouze přikývla. Nechtěla o tom mluvit. Zazvonil telefon a Ráchel se po něm natáhla rychleji než Dei. Nestiskla však knoflík pro telekonferenci, ale normálně zvedla sluchátko. Mohla si tak s Doranovou nejdříve promluvit soukromě – tedy spíš polosoukromě, aniž by bylo slyšet druhou stranu linky.

„Brass?“

„Ahoj, Ráchel, moc mě mrzí, že jsem...“

„To je v pořádku. Není tvou povinností mě neustále o všem informovat.“

„Já vím, ale o tomhle jsem se ti zmínit měla.“

„Nejspíš se o tom psalo v některém věstníku a já si toho nevšimla. Prostě mi připadlo divné dozvědět se o tom takhle.“

„Já vím. Omlouvám se.“

„Takžes mu byla na pohřbu?“

„Ano, jela jsem tam. Konal se na ostrově, kde bydlel. Na Catalině. Bylo to tam opravdu nádherné a hodně smutné.“

„Přijelo hodně agentů?“

„Ne, hodně ne. Bylo tam špatné spojení. Musí se jet trajektem. Ale pár jich přece přijelo a taky tam byli řadoví policisté, rodina a přátelé. Nechyběl ani Clint Eastwood. Myslím, že přiletěl vlastním vrtulníkem.“

Dveře se otevřely a dovnitř vstoupil Alpert. Vypadal osvěžený, jako by během přestávky dýchal čistý kyslík. Za ním vešli do místnosti agenti Zigo a Gunning a posadili se na svá místa.

„Jsme připraveni,“ řekla Ráchel Doranové. „Zapnu tě teď na obrazovku.“

„Dobrá, Ráchel. Pak si ještě promluvíme.“

Ráchel předala telefon Alpertovi, který zapojil telekonferenci. Na obrazovce se objevila Doranová – vypadala unaveněji než předtím.

„Takže,“ řekl Alpert. „Můžeme pokračovat?“

Když nikdo nic nenamítal, hovořil dál.

„Co tedy znamenají ty otisky na člunu?“

„Znamenají, že musíme zjistit, kdy a proč byl McCaleb před svou smrtí v poušti,“ odpověděla Dei.

„A to znamená, že musíme odjet do Los Angeles a podívat se na tu jeho smrt,“ přisadil si Gunning. „Abychom se ujistili, že ten infarkt byl doopravdy infarkt.“

„V tom s vámi souhlasím, ale je tu jeden problém,“ namítla Doranová. „Zpopelnili ho.“

„To je v pytli,“ ulevil si Gunning.

„Provedli jeho pitvu?“ zeptal se Alpert. „Odebrali mu vzorky krve a tkáně?“

„To netuším,“ řekla Doranová. „Já jen vím, že ho zpopelnili. Byla jsem na jeho pohřbu. A jeho rodina vysypala jeho popel přes okraj jeho lodi do moře.“

Alpert se zadíval na obličej přítomných a zastavil se u Gunninga.

„Ede, vezmi si to na starost. Zajed' tam a zjisti, co se dá. A hoď sebou. Já zatím zavolám na tamní pobočku a řeknu jim, aby ti dali tolik lidí, kolik budeš potřebovat. A hlavně to, proboha, zataj před novináři. McCaleb byl díky tomu filmu takovou menší celebritou. Kdyby se novináři domákli, že kolem něj čmucháme, sesypali by se na nás jako vosy.“

„Jasně.“

„Nějaké další nápady? Návrhy?“

Zpočátku nikdo nic neříkal. A pak si Ráchel odkašlala a tiše promluvila.

„Totiž, Backus zaučoval i Terryho.“

Nastala chvíle ticha, po níž Doranová špitla. „Ano.“

„A když odstartoval ten zaučovací program, byl Terry prvním, koho si Backus vybral. Já přišla na řadu těsně po něm.“

„A jaký to má teď pro nás význam?“ zeptal se Alpert.

Ráchel pokrčila rameny.

„Kdo ví? Ale Backus mě teď povolal prostřednictvím GPS. Možná předtím povolal i Terryho.“

Všichni se na okamžik zamysleli.

„Proč jsem jinak tady? Proč mi poslal ten balíček, když ví, že už na behaviorálním nepracuju? Určitě pro to existuje důvod. Backus má nějaký plán. A Terry byl možná jeho první součástí.“

Alpert pomalu pokýval hlavou.

„Myslím, že tuhle okolnost musíme mít na paměti.“

„Mohl by Ráchel sledovat,“ podotkla Doranová.

„No, zkusme zatím nepředbíhat,“ řekl Alpert. „Držme se faktů. Agentko Wallingová, pochopitelně chci, abyste zachovávala veškerou obezřetnost. Ale zkusme nejdříve ověřit, jak to bylo s McCalebem, a zjistit, co vlastně máme v rukou, než začneme činit unáhlené závěry. Prozatím mi, Brass, řekni, co tam máš dál?“

Agenti čekali, až se Doranová zadívá mimo kameru do jakýchsi lejster a přehodí vyhybku od McCaleba zpět k ostatním důkazům.

„Pak tu máme něco, co by taky mohlo souviset s McCalebem. Ale dovolte, abych to prozatím přeskočila a vyřídila nejdřív ostatní věci. Eh, takže za prvé jsme začali zkoumat tu pásku a pytle vykopané spolu s těly. Dejte nám ještě den a předložím vám zprávu. Pokud jde o svršky, tak ty pravděpodobně zůstanou ještě týden v sušárně, než budou konečně připraveny pro analýzu. Takže na téhle frontě nemáme zatím nic. O žvýkačce už jsme se bavili. Do večera zadáme dentální profil toho otisku do databáze. A pak už tu zbývá jen to GPS.“

Ráchel si všimla, že všichni agenti v místnosti upřeně civí na televizní obrazovku. Jako by byla Doranová v místnosti s nimi.

„V téhle otázce jsme dosáhli slušného pokroku. Podařilo se nám vystopovat výrobní číslo – přístroj byl zakoupen v prodejně Big Five Sporting Goods v kalifornském Long Beach. Agenti z losangeleské pobočky se tam včera vydali a získali záznamy o prodeji, podle nichž si tento konkrétní výrobek typu Gulliver jedno sto zakoupil muž jménem Aubrey Snow. Vyšlo najevo, že pan Snow je rybářský instruktor. Včera byl celý den na vodě, a když se večer konečně vrátil do přístavu, podrobili jsme ho ve věci jeho Gullivera obsáhlému výslechu. Sdělil nám, že přístroj asi před jedenácti měsíci prohrál v partii pokeru s několika dalšími instruktory. Měl pro něj velkou cenu, poněvadž v té době obsahoval souřadnice několika bodů označujících jeho oblíbená případně nejproduktivnější rybářská místa podél jihokalifornského a mexického pobřeží.“

„Sdělil jméno chlápka, který ho na něm vyhrál?“ zeptal se Alpert rychle.

„Bohužel ne. K té partii došlo zcela nahodile. V té době panovalo špatné počasí a obchody šly špatně. Spousta instruktorů a průvodců uvízla v přístavu, a tak se prakticky každou noc scházeli a hráli poker. Každou noc přitom byla sestava hráčů jiná. Během hry se hodně pilo, takže si pan Snow nedokázal vybavit jméno ani žádné jiné poznávací znaky člověka, se kterým ten přístroj prohrál. Pouze se domníval, že nebyl z přístaviště, kde kotví on, protože ho od té doby neviděl. Agenti z tamní pobočky se s ním dnes měli sejít a pokusit se za pomoci kreslíře vytvořit přibližnou podobu onoho hráče. I kdyby se jim však podařilo zhotovit kvalitní kresbu, v celé oblasti se to jen hemží přístavišti a firmami nabízejícími charterové výlety. A už se mi dostalo sdělení, že losangeleská pobočka může na tuto práci vyčlenit pouze dva agenty.“

„Zavolám tam a změním to,“ prohlásil Alpert. „Až jim oznámím, že tam posílám Eda, aby proklepl McCalebovu smrt,

přidělí mi více těl. Obrátím se rovnou na Rustyho Havershawa.“

Ráchel to jméno znala. Havershaw byl zvláštní agent pověřený vedením losangeleské pobočky.

„To určitě zabere,“ podotkla Doranová.

„Říkalas, že to má spojitost s McCalebem. Jakou?“

„No, viděl jsi ten film?“

„Ne, nějak jsem se k tomu nedostal.“

„Víš, také McCaleb provozoval v Catalině charterovou společnost. Nevím, nakolik do téhle komunity zapadl, ale existuje možnost, že někoho z těch instruktorů hrajících spolu poker znal.“

„Aha. Tahle souvislost je trochu nastavovaná, ale přesto existuje. Ede, pamatuj na to.“

„Jasně.“

Ozvalo se zaklepání na dveře, ale Alpert si toho nevšímal. Cherie Dei vstala a otevřela místo něj. Ráchel viděla, že je to agent Cates. Così Dei šeptem sděloval.

„Ještě něco, Brass?“ dotázal se Alpert.

„Momentálně ne. Myslím, že teď musíme přesunout důraz na Los Angeles a zjistit...“

„Promiňte,“ vložila se do řeči Dei a uvedla Catese zpátky do místnosti. „Ale poslechněte si tohle.“

Cates zatřepal rukama, jako by chtěl dát najevo, že to zase taková bomba není.

„Eh, právě mi volali z kontrolního stanoviště na místě činu. Zadržují tam muže, který k nim před chvílí přijel. Je to nějaký soukromý detektiv z L. A. Jmenuje se Huhromibus Bosch. Má...“

„Myslíte Hieronymus Bosch?“ zeptala se Ráchel. „Jako ten malíř?“

„Jo, přesně tak. O žádném malířovi nevím, ale ten můj člověk to říkal přesně takhle. Věc se má každopádně tak, že ho posadili do jednoho karavanu a prohledali mu auto, aniž by to tušil. Na předním sedadle měl spis. Byly v něm poznámky a

další věci, ale taky pár fotek. A jedna z nich zachycuje náš člun.“

„Myslíte ten člun z pouště?“ zeptal se Alpert.

„Jo, ten, který označoval první hrob. A taky tam měl novinový článek o těch šesti pohřešovaných.“

Alpert se na chvíli rozhlédl po místnosti a teprve poté promluvil.

„Cherie a Tome, zavolejte do Nellisu, ať se připraví s vrtulníkem,“ řekl nakonec. „Zajed’te na místo a dejte se do práce. A agentku Wallingovou vezměte s sebou.“

# 18

Posadili mě do karavanu a řekli, abych se tam cítil jako doma. Byla v něm kuchyňka, stůl a obytný prostor. Taky v něm bylo okno, ale s výhledem na bok dalšího karavanu. Klimatizace běžela naplno, díky čemuž se zápach téměř nedostal dovnitř. Když jsem jim kladl otázky, nikdo mi na ně neodpověděl. Pouze mi řekli, že zanedlouho dorazí další agenti, kteří si se mnou promluví.

Uplynula hodina, během níž jsem měl čas přemýšlet, oč jsem to vlastně zakopl. Nebylo pochyb, že jsem se ocitl na nalezišti mrtvých těl. Ve vzduchu visel zápach, onen nezaměnitelný zápach hnilyby. Kromě toho jsem zahlédl dvě neoznačené dodávky bez oken na bocích a vzadu. Okamžitě mi bylo všechno jasné. Odklízeči těl. Přičemž zde bylo potřeba odklidit víc než jen jedno tělo.

Po devadesáti minutách jsem ještě stále seděl na pohovce a pročetl měsíc starý věstník FBI, který jsem sebral z konferenčního stolku. Slyšel jsem, jak nad karavanem proletěl vrtulník a jak jeho motory po přistání zeslabily a zmlkly. O pět minut později se otevřely dveře karavanu a dovnitř vstoupili agenti, na které jsem čekal. Jeden muž a dvě ženy. Jednu z žen jsem okamžitě poznal, ale nedokázal jsem ji zařadit. Měla něco před čtyřicítkou a byla to vysoká pohledná tmavovláška. V očích měla zmrtnělost, kterou jsem již také předtím viděl. Pracovala jako agentka FBI, což znamenalo, že se naše dráhy mohly zkřížit na bezpočtu různých míst. „Pane Boschi?“ zeptala se druhá žena, která zřejmě skupině velela. „Jsem zvláštní agentka Cherie Dei. Toto je můj kolega Tom Zigo a tohle agentka Wallingová. Díky, že jste na nás počkal.“ „Co, já měl na vybranou? To mi nedošlo.“ „Samozřejmě. Doufám, že vám neřekli, že tady musíte zůstat.“ Neduchaplně se usmála. Rozhodl jsem se, že se o tom nebudu hádat, abych si všechno nezapackal hned na začátku.

„Nevadilo by vám, kdybychom se přesunuli do kuchyňky a posadili se tam za stůl?“ zeptala se Dei. „Myslím, že bude nejlepší, když si promluvíme tam.“

Pokrčil jsem rameny, jako že na tom nezáleží, i když jsem věděl, že to není pravda. Chystali se mě usadit a zahnat do kouta: jeden si sedne naproti mně a další dva z obou stran. Vstal jsem a zaujal místo zády ke stěně, na kterém mě chtěli mít.

„Tak,“ řekla Dei, jakmile se posadila na protější straně stolu. „Co vás sem do pouště přivádí, pane Boschi?“

Znovu jsem pokrčil rameny. Začínal jsem v tom mít cvik.

„Prostě jsem měl namířeno do Vegas a v jedné chvíli jsem sjel z dálnice, abych vyhledal místo, kde si budu moct vyřídit nějaké svoje záležitosti.“

„Jaké záležitosti?“

Usmál jsem se.

„Musel jsem se vyčůrat, agentko Dei.“

Tentokrát se usmála ona.

„Aha, a přitom jste čirou náhodou narazil tady na naše stanoviště.“

„Tak nějak.“

„Tak nějak.“

„Nedá se to přehlédnout. Kolik těl tam venku máte?“

„Co vás k takové otázce vede? Kdo tady říkal něco o tělech?“

Usmál jsem se a zavrtěl hlavou. Dei to chtěla hrát tvrdě až do konce.

„Nevadilo by vám, kdybychom se vám podívali do auta, pane Boschi?“ zeptala se.

„Myslím, že jste to už nejspíš udělali.“

„A co vás k tomuto názoru vede.“

„Dělal jsem poldu v Los Angeles. S FBI už jsem pracoval.“

„Takže máte jasno.“

„Řekněme to takhle: vím, jak smrdí vykopané tělo, a vím, že jste se mi dívali do auta. Teď jenom potřebujete můj

souhlas, abyste měli krytá záda. Ale já vám ho nedávám. Od mýho auta ruce pryč.“

Pohlédl jsem na Ziga a poté na Wallingovou. V tu chvíli jsem si konečně vybavil, odkud ji znám, a z hlubin mé mysli se vychrlila celá záplava otázek.

„Ted' si na vás vzpomínám,“ řekl jsem. „Vy jste Ráchel, že?“

„Co prosím?“ zeptala se Wallingová.

„Už jsme se jednou setkali. Kdysi dávno v L. A. Na hollywoodském oddělení. Vy jste dělala v Quantiku. Honila jste Básníka a myslela jste si, že jeho další obětí má být jeden z našich lidí. A celou dobu jste měla s Básníkem pravdu.“

„Vy jste pracoval na vraždách?“

„Přesně tak.“

„A jak se má Ed Thomas?“

„Odešel do výslužby, stejně jako já. Jenže na rozdíl ode mě si otevřel v Orange knihkupectví. Prodává záhady a detektivky, jestli mi věříte.“

„Věřím.“

„To vy jste Backuse postřelila, že jo? V tom domě na kopci.“

Wallingová neodpověděla. Její pohled se přesunul ode mě k agentce Dei. Něco mi však nebylo jasné. Wallingová zde hrála méně významnou roli, přestože měla mít podle všech ukazatelů vyšší služební postavení než Dei i její part'ák Zigo. A pak mi to došlo. Po skandálu, který vypukl v souvislosti s vyšetřováním případu Básníka, ji pravděpodobně sesadili o příčku či dvě.

Z tohoto logického skoku však vyplýval delší. Zkusil jsem střelit od pasu.

„Ale to bylo už dávno,“ poznamenal jsem. „Ještě před Amsterdamem.“

Oči agentky Wallingové na zlomek vteřiny zaplály a já věděl, že jsem narazil na pevnou půdu.

„Jak víte o Amsterdamu?“ zeptala se Dei rychle.

Pohlédli jsme na ni. Vytáhl jsem z klobouku další pokrčení ramen a umně je před ní vystříhl.

„Asi to prostě vím. Takže o tohle tady jde? Tohle všechno je Básníková práce? Vrátil se, že jo?“

Dei se zadívala na Ziga a ukázala mu na dveře. Agent se postavil a odešel z karavanu. Dei se poté předklonila, abych náhodou nepodcenil vážnost situace a jejích slov.

„Chceme vědět, co tady děláte, pane Boschi. A vy odtud neodjedete, dokud se nedozvíme, co chceme.“

Napodobil jsem její gesto a rovněž se předklonil. Naše obličeje se ocitly půl metru od sebe.

„Váš člověk na kontrolním stanovišti mi sebral licenci. Bezpochyby jste si ji prohlédli a víte, čím se zabývám. Pracuji tady na případu. Jehož povaha je důvěrná.“

Do karavanu se vrátil Zigo. Byl drobný a zakrslý – regule FBI bezpochyby splnil jen s odřenýma ušima – a vlasy měl ostříhané nakrátko jako voják. V ruce nesl spis Terryho McCaleba o pohřešovaných mužích. Věděl jsem, že se uvnitř nacházejí i fotografie, které jsem vytiskl z Terryho počítače. Zigo položil spis před Dei a ta ho otevřela. Snímek starého člunu ležel hned nahoře. Agentka ho zvedla a posunula ke mně.

„Kde jste to získal?“

„To je důvěrná informace.“

„Pro koho pracujete?“

„To je důvěrná informace.“

Dei začala listovat vytištěnými fotografiemi, až narazila na snímek Shandyho, který pokradmu pořídil Terry. Přidržela papír přede mnou.

„Kdo to je?“

„Jistě to nevím, ale řekl bych, že je to náš dlouho neviděný Robert Backus.“

„Cože?“ vykřikla Wallingová.

Natáhla ruku a vytrhla fotografii z Deiných rukou. Sledoval jsem, jak její oči těkají po fotce sem a tam.

„Ježíšikriste,“ zašeptala.

Vstala a přistoupila se snímkem ke kuchyňské lince. Položila ho na plochu a znovu si ho prohlédla.

„Ráchel?“ oslovila ji Dei. „Nic dalšího už neříkej.“

Obrátila se zpátky ke spisu, rozprostřela ostatní fotografie se Shandym na stůl a znovu na mě pohlédla. V očích teď měla plameny.

„Kdy jste ty fotky pořídil?“

„Já je nepořídil.“

„Tak kdo? A neříkejte zase, že je to důvěrná informace, Boschi, jinak se ocitnete v hluboké temné díře a zůstanete tam tak dlouho, než začne být nedůvěrná. Tohle je vaše poslední šance.“

V hluboké temné díře FBI jsem se už jednou ocitl. Věděl jsem, že to v případě nutnosti dokážu vydržet. Faktem však bylo, že jsem jim chtěl pomoci. Věděl jsem, že bych měl. Pouze jsem musel tuto touhu nějak vybalancovat s tím, co je nejlepší pro Gracielu McCalebovou. Měl jsem klientku a musel ji chránit.

„Něco vám povím,“ řekl jsem. „Já vám chci pomoci. A chci, abyste pomohli vy mně. Dovolte mi, abych si zavolal a zjistil, jestli mě nemůžou zbavit mlčenlivosti. Co vy na to?“

„Potřebujete telefon?“

„Jeden s sebou mám. Akorát nevím, jestli tu bude fungovat.“

„Bude. Instalovali jsme tu zesilovač.“

„To je milé. Vy myslíte na všechno.“

„Tak volejte.“

„Potřebuju to udělat v soukromí.“

„V tom případě vás teď opustíme. Máte pět minut, pane Boschi.“

Už jsem pro ni byl opět pan Bosch. To byl pokrok.

„Totiž, byl bych radši, kdybyste počkali tady a já se šel projít do pouště. Budu tak mít víc soukromí.“

„Jak je libo. Tak prosím.“

Když jsem odcházel, Ráchel stála u linky a civěla na fotku, zatímco Dei seděla za stolem a prohlížela si spis. Z karavanu mě vyvedli do otevřené pouště vedle provizorního heliportu. Zigo se pak zastavil a nechal mě poodejít. Zapálil si cigaretu a celou dobu mě pozoroval. Vytáhl jsem mobilní telefon a vyvolal nabídku s posledními deseti volanými čísly. Vybral jsem ze seznamu číslo Buddyho Lockridge a vytočil ho. Věděl jsem, že mám slušnou šanci ho zastihnout, protože šlo o mobilní číslo.

Jo?“

Jeho hlas zněl jinak.

„Buddy?“

„Jo, kdo volá?“

„Tady Bosch, kde jste?“

„Jsem v posteli, člověče. Vždycky mi voláte do postele.“

Podíval jsem se na hodinky. Bylo něco po poledni.

„No tak vstaňte. Mám pro vás práci.“

Jeho hlas okamžitě nabral na čilosti.

„Už jsem vzhůru. Co byste potřeboval?“

Pokusil jsem se rychle vymyslet plán. Na jedné straně mě štválo, že jsem s sebou nevzal McCalebův notebook, ale na druhé straně jsem věděl, že kdybych to byl udělal, pak by se teď nacházel ve federálních rukou a k ničemu by mi nebyl.

„Potřebuju, abyste se co nejrychleji dostal na The Following Sea. Klidně si vezměte vrtulník, já vám ho pak uhradím. Zalet'te tam a běžte na člun.“

„To není problém. A co pak?“

„Pak zapněte Terryho počítač, otevřete fotky a vytiskněte snímky se Shandym. Zvládnete to?“

„Jo, ale myslel jsem, že už jste je vytiskl...“

„Já vím, Buddy, ale potřebuju, abyste to udělal znovu. Vytiskněte je a pak se podívejte do těch krabic nahoře. Už jsem zapomněl, která z nich to je, ale v jedné leží spis o člověku jménem Robert Backus. Je to...“

„Básník – jo, já vím, který to je.“

„Jasněže jo,” vyhrkl jsem téměř.

„Dobře, to je fajn. Vezměte ten spis a fotky a přivezte je do Las Vegas.“

„Do Vegas? Myslel jsem, že jste v San Francisku.“

To mě na okamžik zmátlo, ale pak jsem si vzpomněl, že jsem mu zalhal, abych ho ze sebe setřásl.

„Rozmyslel jsem si to. Všechno to vezměte do Las Vegas, ubytujte se někde v hotelu a počkejte, až vám zavolám. Dejte si pozor, abyste měl pořád nabitý telefon. Ale nevolejte mi, já se ozvu vám.“

„Jak to, že vám nemůžu zavolat, až tam přijedu?“

„Protože za dalších dvacet minut už tenhle telefon možná mít nebude. Tak už běžte, Buddy.“

„A tohle všechno mi proplatíte, jo?“

„Proplatím. A taky vám zaplatím za čas. Záleží mi na každé minutě, Buddy, tak už sebou hodte.“

„Dobrá, už běžím. Za dvacet minut vyjíždí trajekt. Mohl bych jet s ním a ušetřit vám hromadu peněz, co vy na to?“

„Vezměte si vrtulník. Budete tam o hodinu rychleji. A já tu hodinu potřebuju.“

„Dobrá, kámo, už letím.“

„A Buddy? Nikomu neříkejte, kam jedete a co děláte.“

Jo.“

Lockridge zavěsil a já se před ukončením hovoru podíval na Ziga. Agent měl na očích tmavé brýle, ale zdálo se, že mě sleduje. Předstíral jsem, že jsem ztratil signál, a několikrát jsem do telefonu zaječel: „Haló!“ Nato jsem ho zaklapl, znovu ho otevřel a vytůkal Graciellino číslo. Štěstí se mě drželo. Byla doma a vzala to.

„Gracielo, tady Harry. Stalo se pár věcí a já potřebuju vaše svolení, abych mohl o Terryho smrti a svém vyšetřování mluvit s FBI.“

„S FBI? Harry, říkala jsem vám, že se na ně obrátit nemůžu. Ne dřív, než...“

„Já se na ně neobrátil. To oni přišli za mnou. Jsem uprostřed pouště, Gracielo. Dovedly mě sem věci, které jsem našel v Terryho pracovně, a FBI už tu byla přede mnou. Myslím, že vám nic nehrozí, když si s nimi promluví. Myslím, že člověk, kterého hledají oni, je tentýž, který ublížil Terry. Řekl bych, že tohle se proti vám neobrátil. Myslím, že bych si s nimi měl promluvit a říct jim, co jsem zjistil. Mohlo by nám to pomoci toho člověka dopadnout.“

„A kdo to je?“

„Robert Backus. Znáte to jméno? Nezmiňoval se o něm Terry?“

Nastalo ticho, během něhož Graciela přemýšlela.

„Myslím, že ne. Kdo to je?“

„Člověk, který s ním kdysi pracoval.“

„Agent?“

„Ano. Ten, kterému říkali Básník. Slyšela jste někdy Terryho mluvit o Básníkovi?“

„Ano, ale to už je dávno. Snad tři nebo čtyři roky. Vzpomínám si, že byl rozčilený, protože prý ten člověk měl být mrtvý, ale zdálo se, že ve skutečnosti není. Nebo tak nějak.“

Zřejmě to bylo v době, kdy se Backus znovuobjevil v Amsterdamu. Terry. se tehdy podle všeho dostal do rukou vyšetřovací spis.

„A od té doby ne?“

„Ne, na nic takového si nepamatuju.“

„Dobře, Gracielo. Tak co na to říkáte? Nemůžu s nimi mluvit, dokud mi nedáte svolení. Myslím, že je to v pořádku.“

„Jestli si myslíte, že to pomůže, tak s nimi promluvte.“

„To ovšem znamená, že brzy přijedou i tam. Myslím agenti FBI. Pravděpodobně odvezou The Folloiing Sea na pevninu a prohlédají ji.“

„Kvůli čemu?“

„Kvůli důkazům. Ten člověk se pohyboval na palubě. Nejdříve jako klient, ale pak se tam vrátil a čmúchal tam. A taky tam tehdy manipuloval s těmi léky.“

„Ach tak.“

„A kromě toho přijedou i k vám domů. Budou s vámi chtít mluvit. Jedněte s nimi na rovinu, Gracielo. Všechno jim řekněte. Nic neskrývejte a všechno bude v pořádku.“

„Víte to jistě, Harry?“

„Ano, vím to jistě. Takže vám to nevadí?“

„Nevadí mi to.“

Rozloučili jsme se a ukončili hovor. Během chůze zpátky k Zigovi jsem znovu odklopil telefon a zavolal k sobě domů. Ukončil jsem hovor a pak jsem celý proces opakoval ještě devětkrát, abych vymazal z paměti telefonu záznamy o svých telefonátech Buddymu Lockridgeovi a Graciele McCalebové. Kdyby se to v karavanu zvrhlo a Dei chtěla vědět, komu jsem volal, nezjistila by to tak snadno. Z mého přístroje by se nic nedozvěděla. Musela by se obrátit na mobilního operátora se soudním příkazem.

Když jsem se přiblížil k Zigovi, pochopil, co dělám. Usmál se a zavrtěl hlavou.

„Víte, Boschi, kdybysme po těch vašich číslech toužili, lapili bysme si je ze vzduchu.“

„Vážně?“

„Jo, vážně, kdybysme chtěli.“

„Fíha, vy jste teda opravdoví specialisti, že jo?“

Zigo se na mě zadíval zpoza slunečních brýlí.

„Nedělejte kreténa, Boschi. Po nějaké době to začne být únavné.“

„A vy to musíte vědět.“

# 19

Zigo mě doprovodil zpátky bez dalšího slova. Agentka Dei čekala u stolu a Ráchel Wallingová pořád stála u linky. Klidně jsem se posadil a zadíval se na Dei.

„Tak jak to šlo?“ zeptala se příjemným tónem.

„Šlo to dobře. Můj klient říká, že s vámi můžu mluvit. Ale tahle ulice nebude jednosměrná. Něco za něco. Já odpovím na vaše otázky a vy odpovíte na moje.“

Dei zavrtěla hlavou.

„E-e, takhle to nepůjde. Tohle je vyšetřování FBI. Nevyměňujeme si informace s amatéry.“

„Kdo je u vás amatér? Takže já vám přinesu fotku ztraceného syna Roberta Backuse a jsem u vás amatér?“

Zahlédl jsem jakýsi pohyb a pohlédl jsem na Ráchel. Přiložila si ruku k obličeji, aby zakryla úsměv. Když si všimla, že se na ni dívám, otočila se zpátky k lince a předstírala, že si ještě jednou prohlíží Backusovu fotografii.

„Vždyť my ani nevíme, jestli to Backus opravdu je,“ namítla Dei. „Máte snímek vousatého muže v klobouku a s tmavými brýlemi. Může to být kdokoliv.“

„A taky to může být chlapík, který je údajně mrtvý, ale kterému se přesto nějakým způsobem podařilo zabít před pár lety v Amsterdamu pět lidí a teď nějakých šest dalších. Nebo je jich ve skutečnosti víc než těch šest, o kterých se onehdy psalo v novinách?“

Dei mi věnovala napjatý, nepříjemný úsměv.

„Podívejte, tímhle vším možná děláte dojem sám na sebe, ale na nás rozhodně ne. V zásadě jde pořád jen o jednu věc: jestli se odsud chcete dostat, tak s námi začněte mluvit. Váš klient už vám poskytl souhlas. Takže vám navrhuji, abyste začal tím, že nám řeknete, kdo to je.“

Opřel jsem se. Dei byla pevnost, kterou jsem zřejmě nemohl prolomit. Ale kdyby nic jiného, měl jsem alespoň ten

úsměv Rachel Wallingové. To mi prozrazovalo, že někdy později možná budu mít příležitost barikádu FBI přelézt.

„Mým klientem je Graciela McCaleb. Manželka Terryho McCaleba. Chci říct vdova.“

Dei zamžourala, ale pak svůj údiv rychle překonala. Anebo to možná žádný údiv nebyl. Možná se naopak v něčem utvrdila.

„A proč si vás najala?“

„Protože někdo manipuloval s léky jejího manžela a tím ho zabil.“

Na okamžik zavládlo ticho. Ráchel pomalu odstoupila od linky a přišourala se k židli. Prakticky nepřerušován otázkami nebo pokyny ze strany Dei jsem jim následně vyličil celou historku: jak se na mě Graciela obrátila, jak jejímu muži někdo pomíchal léky a jak mě mé vyšetřování dovedlo až sem do pouště. Během řeči jsem postupně začínal dospívat k přesvědčení, že je můj výklad ničím nepřekvapuje. Spíše jako bych jim potvrzoval nějakou hypotézu nebo jim přinejmenším sděloval něco, co je jim již částečně známo. Když jsem domluvil, položila mi Dei několik vyjasňujících otázek ohledně mého postupu. Zigo ani Wallingová se neptali na nic.

„Vida,“ řekla Dei, jakmile jsem skončil. „To je tedy zajímavý příběh. Se spoustou informací. Co kdybyste nám ho teď zasadil do kontextu? Co to všechno podle vás znamená?“

„To se ptáte vy mě? Já slyšel, že přesně tohle se dělá na Quantiku – že se to tam všechno vsype do mixéru a vypadne profil případu i všechny odpovědi.“

„Žádný strach, přesně tohle uděláme. Ale ráda bych znala váš názor.“

„No,“ řekl jsem, ale nepokračoval. Snažil jsem se všechno nejprve vsypat do vlastního mixéru a jako nejnovější ingredienci přidat Roberta Backuse.

„Co, no?“

„Promiňte, jenom jsem se snažil si z toho poskládat nějaký obrázek.“

„Tak nám prostě řekněte, co si myslíte.“

„Znal tady někdo Terryho McCaleba?“

„Všichni. Ale jak to souvisí s...“

„Myslím, jestli ho někdo doopravdy znal.“

„Já kdysi ano,“ ozvala se Ráchel. „Pracovali jsme spolu na případech. Ale pak už jsme nebyli ve styku. O jeho smrti jsem se dozvěděla až dnes.“

„No, v tom případě byste měli vědět – a až tam zajedete a prohledáte jeho dům, jeho člun i všechno ostatní –, že Terry pořád vyšetřoval nějaké případy. Nedokázal toho nechat. Pracoval na vlastních starých nevyřešených případech, ale kromě nich dělal i na nových. Četl noviny a sledoval televizi. Telefonoval policistům kvůli případům, které ho zajímaly, a nabízel jim svou pomoc.“

„A to ho zabilo?“ zeptala se Dei.

Přikývl jsem.

„V konečném důsledku ano. Myslím. V lednu vyšel v Los Angeles Times článek, který máte v tom mém spisu. Terry si ho přečetl a začal se o případ zajímat. Zavolal na vegaskou policii a nabídl jim své služby. Oni ho odmítli, neměli zájem. Což jim nicméně nezabránilo, aby jeho jméno zmínili v místních novinách, které připravovaly druhý článek o případu pohřešovaných mužů.“

„Kdy to bylo?“

„Počátkem února. Určitě si to můžete ověřit. Každopádně ten článek a zmínka Terryho jména přilákaly Básníkovu pozornost k němu.“

„Heleďte, my ohledně Básníka vůbec nic nepotvrzujeme. Rozumíte?“

„Jasně, jak je libo. Jestli chcete, můžete celou tuhle záležitost probírat jen hypoteticky.“

„Pokračujte.“

„Někdo ty muže unášel – a teď už víme, že je pohrbíval v poušti. Stejně jako všichni dobří masoví vrazi bedlivě sledoval média, aby zjistil, jestli si někdo nedal dvě a dvě dohromady a

nedostal se mu na stopu. Pak si přečetl ten druhý článek a zahlédl v něm McCalebovo jméno. Byl to jeho bývalý kolega. Tipl bych si, že McCaleba ve své době znal. V Quantiku, ještě než si McCaleb zřídil předsunuté behaviorální pracoviště v Los Angeles. A ještě než odešel do důchodu kvůli problémům se srdcem.“

„Upřímně řečeno byl Terry prvním agentem, kterého Backus na oddělení zaučoval,“ prohlásila Wallingová.

Dei na ni pohlédla, jako by agentka vyzradila nějaké drahocenné tajemství. Wallingová ji ignorovala a to se mi na ní líbilo.

„Tak vidíte,“ řekl jsem. „Takže mezi nimi nějaké spojení existovalo. Backus zahlédl jeho jméno v novinách, načež se stala jedna ze dvou věcí. Budto to vzal jako výzvu, anebo věděl, že McCaleb je neúnavný a půjde po něm, přestože v metropolitní policii o jeho služby očividně neměli zájem.“

„A tak si vzal McCaleba na mušku,“ konstatovala Dei.

„Jo.“

„A přitom ho musel zneškodnit způsobem, který by nevyvolal zbytečné otázky,“ dodala Ráchel.

„Přesně tak.“

Zadíval jsem se na Ziga. S přízvukováním teď byla řada na něm, ale on neřekl nic.

„A tak za ním zajel a proklepl ho,“ pokračoval jsem. „Měl plnovous, klobouk, brýle a dost možná i nějakou drobnou plastiku. Najal si Terryho, aby s ním vyjel na ryby.“

„Přičemž Terry nepoznal, že je to on,“ podotkla Ráchel.

„Terry nicméně pojal nějaké podezření, i když přesně nevím jaké. Tyhle fotky patřily k celé sérii. Terry poznal, že s jeho klientem není něco v pořádku, a tajně si ho vyfotil. Ale myslím, že kdyby byl už v té chvíli poznal, že má co dělat s Backusem, něco by podnikl. On to ale neudělal, což mě vede k přesvědčení, že nevěděl přesně, oč jde nebo co je to za člověka.“

Pohlédl jsem na Ráchel.

„Vy jste se na tu fotku dívala. Poznáte, jestli je to on? Pochopitelně se bavíme hypoteticky.“

„Nepoznám to, hypoteticky ani jinak. Nevidím mu do očí, nevidím mu dost velkou část obličeje. Jestli je to on, tak má plastické operace. Jeho nos vypadá jinak. A tváře taky.“

„Ty se dají změnit snadno,“ řekl jsem. „Přijed'te někdy do L. A. Zavedu vás za chlápem, který v Hollywoodu pracuje pro eskortní servis. Má tam takové fotky ,předtím' a ,potom', že budete žasnout nad zázraky lékařské vědy.“

„O tom nepochybuji,“ řekla Dei, přestože jsem mluvil s Ráchel. „A co bylo pak? Kdy McCalebovi vyměnil ty léky?“

Chtěl jsem se zadívat do chronologické tabulky, ale notes jsem měl v kapse saka. Zatím mě ještě neprohledali a já chtěl před nimi svůj notes ukrýt – třeba se mi s ním odtud podaří odjet.

„Ehm, zhruba dva týdny po téhle zakázce se do Terryho člunu někdo vloupal. Pachatel z lodi odcizil čtečku GPS, ale já myslím, že to měl být jen krycí manévr pro případ, že by Terry zjistil, že se tam někdo – co je?“

Sledoval jsem jejich reakce. Čtečka GPS pro ně měla nějaký zvláštní význam.

„Co to bylo za přístroj?“ zeptala se Ráchel.

„Ráchel,“ přerušila ji Dei rychle. „Ty jsi tu jen pozorovatel, nezapomínej na to.“

„Gulliver,“ odpověděl jsem. „Na přesný typ si nevzpomínám. Na člunu je šerifova zpráva. Ten přístroj vlastně nepatřil Terrymu. Patřil jeho společníkovi.“

„Znáte jméno toho společníka?“ zeptala se Dei.

„Jo, Buddy Lockridge. Nevzpomínáte si na něj z toho filmu?“

„Já ten film neviděla. Víte o osudech toho přístroje ještě něco dalšího?“

„Buddy mi řekl, že ho vyhrál v pokeru. Obsahoval souřadnice spousty dobrých rybářských míst. Buddy byl

nakrknutý, když mu ho ukradli, a myslel si, že mu ho sebral konkurenční rybářský průvodce.“

Podle jejich reakcí jsem poznal, že trefuji hřebíček na hlavičku. Ten přístroj GPS byl důležitý. Nebyl odcizen pouze jako zástěrka. V tomhle jsem se pletl. Minutku mi to trvalo, ale nakonec jsem se dovtípl.

„Už tomu rozumím,“ řekl jsem. „Takže takhle jste našli tohle místo, že? Backus vám poslal GPS s vyznačením tohoto bodu. Zavedl vás sem stejně, jako sem předtím zavedl Terryho.“

„O nás tady nejde,“ řekla Dei. „Jde o vás.“

Já však pohlédl na Ráchel a spatřil jsem v jejích očích potvrzení. Učinil jsem další logický krok a domyslel si, že Backus poslal přístroj právě jí. Proto zde byla jako pozorovatel. Backus ji povolal k sobě, stejně jako předtím povolal Terryho.

„Říkala jste, že Terry byl první agent, kterého Backus na oddělení zaučoval. Kdo byl druhý?“

„Pokračujme,“ řekla Dei.

Ráchel neodpověděla, ale věnovala mi drobný úsměv, který kvůli zmrtvělým očím vypadal nesmírně smutně. Sdělovala mi, že jsem se strefil. Po Terryem McCalebovi nastoupila do zaučovacího programu ona.

„Doufám, že jste přijali náležitá preventivní opatření,“ řekl jsem tiše.

Dei otevřela na stole spis.

„Do toho vám nic není,“ řekla. „Ve vašich poznámkách je pár věcí, na které jsem se vás chtěla zeptat. Tak především, kdo je William Bing?“

Pohlédl jsem na Dei. Myslela si, že je to můj spis a moje poznámky.

„To nevím. Prostě jsem na to jméno narazil.“

„Kde?“

„Myslím, že si ho někde zapsal Terry. Zatím jsem nepřišel na to, kdo to je.“

„A co má znamenat ta zmínka o teorii trojúhelníku?“

„Co znamená podle vás?“

„Pane Boschi, neobtěžujte mě. Nehrejte si na chytráka.“

„Cherie?“ ozvala se Ráchel.

„Co je?“

„Myslím, že tohle jsou spíš Terryho poznámky.“

Dei pohlédla na spis a uvědomila si, že Ráchel má pravdu. Zadíval jsem se na Ráchel, jako by mě ranilo, že mě prozradila. Dei zprudka zavřela spis.

„Jasně. Samozřejmě.“

Pohlédla na mě.

„Vy víte, co to znamená?“

„Ne, ale myslím, že mi to povíte vy.“

„Znamená to, že od této chvíle přebíráme celý případ my. Můžete se vrátit do Los Angeles.“

„Já se nevracím do Los Angeles. Já jedu do Las Vegas. Mám tam byt.“

„Můžete si jet, kam chcete, ale nestrkejte prsty do tohoto vyšetřování. Případu se oficiálně ujímáme my.“

„Vy víte, že nepracuji pro žádný policejní sbor, agentko Dei. Nemůžete mi vůbec nic vzít, pokud sám nebudu chtít. Jsem soukromý vyšetřovatel.“

Dei přikývla, jako že mou situaci chápe.

„To je v pořádku, pane Boschi, s vaší zaměstnavatelkou si ještě dnes promluvíme a před západem slunce už budete nezaměstnaný.“

„Já se jen snažím vydělat si na živobytí.“

„Já se jen snažím dopadnout vraha. Takže mě pochopte: o vaše služby již není zájem. Od toho případu se držte dál. Není už váš. Skončil jste. Dá se to říct ještě jasněji?“

„Myslíte, že byste mi to mohla dát písemně?“

„Víte co, myslím, že byste odsud měl vypadnout a jet domů, dokud ještě tu možnost máte. Tome, dal bys panu Boschovi licenci a klíčky a doprovodil ho k autu?“

„S radostí,“ odpověděl Zigo a byla to jeho první slova vyřčená v karavanu.

Natáhl jsem se pro spis, ale ona mi ho vytrhla z rukou.

„A tohle si tu necháme.“

„Jasně. Šťastný lov, agentko Dei.“

„Děkuji.“

Vyšel jsem za Zigem ze dveří. Ohlédl jsem se, kývl na Ráchel a ona moje kývnutí opětovala. Zdálo se mi, že v tu chvíli pronikl do jejích očí slabý paprsek světla.

## 20

Když se vrtulník odlepil od pouštního povrchu a zahájil čtyřicetiminutový let zpátky do Las Vegas, trojice agentů se ještě stále bavila o Boschovi. Na uších měli sluchátka, aby spolu mohli komunikovat i přes svištění vrtule. Dei byla ze soukromého detektiva očividně otrávená – podle Rachelina názoru měla agentka dojem, že nad ní Bosch získal převahu. Ráchel samotnou pak celý výstup spíše pobavil. Věděla, že se s Boschem nesetkala naposledy. V očích měl pohled typu „všechno jsem už viděl dvakrát“ a to přikývnutí na konci rozhovoru jí prozradilo, že rozhodně nemá v úmyslu sbalit si fidlátka a odjet domů.

„A co ta teorie trojúhelníku?“ zeptala se Dei.

Ráchel čekala, co řekne Zigo, ale ten jako obvykle mlčel.

„Myslím, že Terry nejspíš na něco narazil,“ řekla. „Někdo by se na to měl podívat.“

„Nevím, jestli teď na to všechno budeme mít dost lidí. Zeptám se Brass, jestli někoho nemá. A pak ten William Bing – tohle jméno se zatím nikde neobjevilo.“

„Tipla bych si, že je to nějaký doktor. Terry se chystal sem a pravděpodobně chtěl mít nějaké jméno pro případ zdravotních komplikací.“

„Můžeš to ověřit, až se vrátíme, Ráchel? Víím, co říkal Alpert, že jsi tu jen jako pozorovatel a kdesi cosi, ale i kdyby to byla jen slepá ulička, tak je dobré ji prozkoumat.“

„Žádný problém. Dá se to zvládnout i z hotelového pokoje, jestli nechceš, aby mě viděl u telefonu.“

„Ne, zůstaň na pobočce. Kdyby tě Alpert neviděl, začal by se zajímat, co máš v plánu.“

Dei, která seděla na předním sedadle, se otočila a ohlédla se na Ráchel usazenou za pilotem.

„Co to vlastně bylo mezi váma dvěma?“

„Co myslíš?“

„Ty víš, co myslím. Mezi tebou a Boschem. Všechny ty pohledy, ty úsměvy. Doufám, že jste přijali náležitá preventivní opatření. Co to mělo znamenat?“

„Hele, my proti němu měli přesilu, chápeš? Je jasné, že si vybral jednoho z nás jako potenciálního spojence. Píše se to v příručce o vyšetřovacích metodách a tendencích. Někdy se na ni mrkni.“

„A co ty? Ty s ním tuhle hru hraješ? To se taky píše v příručce.“

Ráchel zavrtěla hlavou, jako by chtěla celou tuto diskusi odmítnout.

„Jen se mi líbí jeho styl. Chová se, jako by měl stále odznak, všimla sis? Neustoupil nám ani o píd a podle mě to bylo docela působivé.“

„Tys strávila příliš dlouhou dobu v zapadákově, Ráchel, jinak bys to neříkala. Lidi, kteří nám neustupují, my rádi nemáme.“

„Já možná ano.“

„Takže to znamená, že nám podle tebe bude ještě dělat problémy?“

„Rozhodně,“ řekl Zigo.

„Pravděpodobně ano,“ dodala Ráchel.

Dei zavrtěla hlavou.

„Na tohle všechno nemám dost lidí. Nemůžu marnit čas sledováním toho chlápka.“

„Chceš, abych na něj dohlédla?“ zeptala se Ráchel.

„Ty se mi nabízíš?“

„Hledám pro sebe nějakou činnost. Takže vlastně jo, nabízím se ti.“

„Víš, před jedenáctým zářím a těmi věcmi kolem vnitřní bezpečnosti jsme vždycky dostali všechno, co jsme potřebovali. A chytání masových vrahů bylo pro agenturu absolutní prioritou. Zatímco teď nás čtyřiaadvacet hodin denně zaměstnávají teroristi a lidi si ani nemůžou vzít přesčas.“

Ráchel neuniklo, jak se Dei obratně vyhnula odpovědi, zda si přeje, aby se Ráchel zaměřila na Bosche. Tímto elegantním způsobem si zachovala možnost vše popřít, kdyby se náhodou něco zvrtilo. Ráchel se rozhodla, že až se vrátí na pobočku, vezme si Dei stranou a přiměje ji, aby zjistila, zda má Bosch skutečně v Las Vegas byt. Chtěla zjistit, co bude provádět, a dávat na něj bedlivý pozor.

Vykoukla z okna na černý asfaltový proužek, jenž protínal poušť a nad nímž měli letět až zpátky do města. V tu chvíli si všimla, jak se stejným směrem řítí černý terénní mercedes. Byl celý špinavý, neboť někde sjel z pouště. Ráchel poznala, že je to Bosch na cestě do Vegas. A pak si všimla kresby v bílém prachu na střeše mercedesu. Bosch tam nakreslil kusem hadru nebo něčím podobným rozesmátý obličej. Také Ráchel to přinutilo k úsměvu.

„Co je, Ráchel?“ ozval se ve sluchátkách hlas Cherie Dei. „Čemu se usmíváš?“

„Ničemu. Jen jsem si na něco vzpomněla.“ „Jo, kéž bych se taky dokázala usmívat při vědomí, že někde opodál číhá vyšinutý agent a čeká, až mi bude moct nasadit přes hlavu igelitový pytel.“

Ráchel se na Dei podívala – její uštěpačná a brutální poznámka se jí docela dotkla. Dei to zřejmě v jejích očích zahlédla.

„Promiň. Akorát si myslím, že bys to měla začít brát víc vážně.“

Ráchel se na ni dívala tak dlouho, až musela Dei uhnout pohledem.

„Ty si fakt myslíš, že to neberu vážně?“ „Já vím, že bereš. Neměla jsem nic říkat.“ Ráchel se znovu zadívala na dálnici 1–15. Černý mercedes už měli dávno za sebou. Bosch zmizel z dohledu, zůstal kdesi daleko za nimi.

Ráchel si chvíli prohlížela krajinu. Byla stále tak jiná, a přitom stále tak stejná. Měsíční krajina tvořená kobercem kamení a písku. Ráchel věděla, že zdejší terén je plný života,

který však momentálně nebyl vidět. Dravci se ukrývali pod zemí a čekali, až se snese noc a oni budou moci vylézt.

„Dámy a pánové?“ ozval se jí v uchu pilotův hlas. „Přepněte si na třetí kanál. Máte příchozí hovor.“

Ráchel si musela sejmout sluchátka, aby zjistila, jak se mění frekvence. Napadlo ji, že sluchátka mají pitomý design. Když si je znovu nasadila, zaslechla v nich hlas Brass Doranové. Hovořila překotně, jako by střílela ze samopalu – Ráchel si vzpomněla, že to tak Brass dělala vždy, když se vynořilo něco velkého.

„...centní integritu. Rozhodně to pochází od něj.“

„Cože?“ zeptala se Ráchel. „Neslyšela jsem vás.“

„Brass,“ řekla Dei, „začni od začátku.“

„Povídám, že ten otisk zubů se shoduje se záznamem v databázi. Myslím na té žvýkačce. Integrita činí pětadevadesát procent, což je jedna z nejvyšších hodnot, se kterou jsem se kdy setkala.“

„A kdo to je?“ zeptala se Ráchel.

„Tohle se ti bude líbit, Ráchel. Ted Bundy. Tu žvýkačku žvýkal Ted Bundy.“

„To není možné,“ řekla Dei. „Tak především je Bundy už celá léta mrtvý – zemřel dávno předtím, než se začal pohřešovat první z těch mužů. Navíc není známo, že by kdy pronikl do Nevady nebo do Kalifornie, případně že by útočil na muže. S těmi údaji není něco v pořádku, Brass. buď je to omyl nebo...“

„Zadali jsme to dvakrát. A pokaždé nám z toho vyšel Bundy.“

„Ne,“ prohlásila Ráchel. „Není to omyl.“

Dei se k ní otočila a pohlédla na ni. Ráchel přemýšlela o Bundym. O dokonalém prototypu masového vraha. Byl pohledný, bystrý a zvrhlý. Své oběti kousal. Byl jediným pachatelem, který jí naháněl husí kůže. Vůči ostatním cítila jen hnus a znechucení.

„Jak víš, že to není omyl, Ráchel?“

„Prostě to vím. Před pětadvaceti lety pomáhl Backus vytvářet databázi VICAP. Brass si na to vzpomíná. Následujících osm let se do ní shromažďovala data. Agenti z oddělení byli posíláni dělat rozhovory s masovými vrahy a násilníky, kteří si po celé zemi odpýkávali tresty. To bylo ještě předtím, než jsem na oddělení přišla já, ale i později, když jsem tam už pracovala, jsme dělali rozhovory a rozšiřovali databázi. Bundy byl vyslýchán hned několikrát a většinou s ním rozhovory dělal Bob. Krátce před popravou si Boba pozval do Raifordu a Bob mě tam vzal s sebou. Strávili jsme jeho výslechem plné tři dny. Vzpomínám si, že si od něj Ted pořád půjčoval žvýkačky. Juicy Fruit. Bob tuhle značku žvýkal.“

„Takže je pak jako vyplivoval zpátky Bobovi do ruky?“ zeptal se Zigo nevěřícně.

„Ne, normálně je házel do koše. Vyslýchali jsme ho v kapitánově pracovně v popravčím traktu. Byl tam odpadkový koš. Když jsme v daný den skončili, odvedli Bundyho do cely. Bob se v té pracovně mnohokrát ocitl sám. Mohl tu žvýkačku jednoduše vytáhnout z koše.“

„Takže chceš říct, že se Bob kvůli žvýkačce Teda Bundyho v podstatě hrabal v odpadcích a pak ji někde skladoval, aby ji po tolika letech mohl hodit do hrobu?“

„Chci říct, že si tu žvýkačku odnesl z věznice s vědomím, že je na ní otisk Bundyho zubů. V té době to pro něj byl možná jenom suvenýr. Ale později pro něj získala jiný význam. Stala se pro něj věcí, jejímž prostřednictvím se nám může vysmívat.“

„A kde ji jako skladoval? V lednici?“

„Možná. Já bych to tak aspoň udělala.“

Dei se otočila na sedadle zpátky.

„Tak co si o tom myslíš, Brass?“ zeptala se.

„Myslím, že mě to mělo napadnout samotnou. Řekla bych, že Ráchel na něco kápla. Myslím, že Bob s Tedem spolu docela dobře vycházeli. Několikrát za ním odjel, aby si s ním promluvil. Někdy i o samotě. Tu žvýkačku mohl získat prakticky kdykoliv.“

Ráchel se dívala, jak Dei souhlasně kývá hlavou.

Zigo si odkašlal a vložil se do hovoru.

„Takže to pro něj byl vlastně další způsob, jak vylézt z díry a sdělit nám, že to udělal on a že je ohromný číman. Jak si nás dobírat. Nejdřív to GPS s otisky a teď ta žvýkačka.“

„Řekla bych, že ano,“ souhlasila Doranová.

Ráchel ovšem věděla, že tak prosté to není. Bezděčně zavrtěla hlavou a Zigo, který seděl vedle ní, si toho všiml.

„Vy nesouhlasíte, agentko Wallingová?“

Ráchel neuniklo, že Zigo zřejmě absolvoval Alpertovu školu budování kolegiálních vztahů na pracovišti.

„Pouze si nemyslím, že je to tak prosté. Díváte se na to z nesprávného úhlu. Nezapomeňte, že to GPS s jeho otisky se k nám sice dostalo jako první, ale z jeho pohledu přišla nejdříve ta žvýkačka v hrobě. Možná měl v úmyslu, aby se ta žvýkačka našla jako první. Dříve než odhalíme, že v tom měl prsty on.“

„Jestli to tak bylo, tak co tím sledoval?“ zeptala se Dei.

„Nevím. Na to nemám odpověď. Pouze navrhuji, abychom v této fázi nepředpokládali, že víme, jak vypadal jeho přesný plán, či dokonce přesná posloupnost událostí.“

„Ráchel, ty víš, že si vždycky zachováváme otevřenou mysl. Bereme věci, jak jsou, a nikdy je nepřestáváme prověřovat ze všech úhlů.“

Znělo to jako fráze pověšená na zdi ve veřejném informačním centru v Quantiku, kde agenti neúnavně poskytovali reportérům nicneříkající prohlášení o postupu a proceduře vyšetřování. Ráchel se rozhodla, že se v této věci nebude s Dei hašterit. Musela si dávat pozor, aby neprohospodařila její vstřícný přístup, a přitom podvědomě cítila, že se k tomuto bodu se svou bývalou žákyní blíží.

„Ano, já vím,“ řekla.

„Dobrá, Brass, máš ještě něco?“ zeptala se Dei. „To je všechno. Myslím, že to stačilo.“ „Dobře. Takže se uslyšíme na příštím.“

Míněno na příští schůzce v konferenční místnosti. Doranová se rozloučila a odmlčela se, načež palubní komunikační spojem zůstalo hluché. Vrtulník právě přelétal dělicí čáru mezi nezastavěnou krajinou a prvními shluky lasvegaských budov. Ráchel se dívala pod sebe a myslela si, že zde pouze jeden druh pouště střídá druhý. Také tam dole, pod všemi těmi střešními taškami a šterkovými cestami, číhali dravci, až se snese noc. Až budou moci vyrazit za svými oběťmi.

# 21

Motel Executive Extended Stay se nacházel za jižním koncem Stripu. V jeho průčelí nezářily žádné neony. Neměl kasino a v přízemí se nekonal žádný program. A koneckonců tu nebydleli ani žádní exekutivci. Obývali ho spíše lidé z okraje vegaské společnosti. Lidé se závislostí na hazardu, břídlští muzikanti, sexuální pracovnice, zkrátka lidé, kteří odtud nemohli odejít, ale zároveň tu nedokázali natrvalo zapustit kořeny.

Lidé jako já. Když se v „Ex-ex“, jak starousedlíci motelu říkají, seznámíte s nějakým dalším nájemníkem, často se vás zeptá, jak dlouho už tu jste a jak dlouho tu ještě budete, jako byste si tu odpykávali trest. Jsem přesvědčen, že mnozí hosté v motelu už poznali i skutečné vězení, a já osobně jsem si toto místo vybral ze dvou důvodů. Za prvé v Los Angeles stále splácím hypotéku a nemůžu si dovolit přespávat v místech, jako jsou Bellagio, Mandalay Bay, nebo dokonce Riviera. A za druhé jsem si nechtěl pobyt v Las Vegas zpříjemňovat. Nechtěl jsem mít pocit, že je tu všechno v pořádku. A až nastane čas, abych odtud odešel, chtěl jsem jen odevzdat klíč a zmizet.

Do Vegas jsem dorazil ve tři – věděl jsem, že dcera už bude ze školky doma a že za ní mohu přijet do domu své bývalé manželky. Přál jsem si tam jet, ale zároveň jsem chtěl počkat. Do města měl namířeno Buddy Lockridge a já musel zařídit spoustu věcí. Když mě FBI vypouštěla z karavanu, měl jsem notes stále v kapse a Terryho autoatlas stále v autě. Chtěl jsem je pořádně využít, než si agentka Dei případně uvědomí svou chybu a vrátí se pro mě. Chtěl jsem zjistit, jestli dokážu v případu postoupit o další krok dříve než ona.

Zajel jsem před Ex-ex a zaparkoval na svém. obvyklém místě u plotu oddělujícího motel od stání soukromých letadel na rozjezdové dráze McCarranova letiště. Všiml jsem si, že Gulfstream 9, který zde parkoval, když jsem před třemi dny

odjížděl z Vegas, tu stále stojí. Vedle něj parkoval jeden menší, ale šviháčtěji vyhlížející černý tryskáč. Netušil jsem, co je to za typ – věděl jsem jen, že z něj smrdí peníze. Vystoupil jsem a vyšel po schodech do své jednopokojové svobodárny v prvním patře. Byla útulná a funkční, ale já se v ní přesto snažil trávit co nejméně času. Nejlepší na ní byl malý balkónek. V brožurkách, které nabízeli v agentuře, ho označovali za kuřácký balkon. Prostoru na něm bylo tak málo, že se tam ani nedala postavit židle. Ale mohl jsem si tam stoupnout, opřít se o mimořádně vysoké zábradlí a sledovat přelety miliardářských proudových letounů. Což jsem činil často. Mnohdy jsem se dokonce přistihl, jak tam stojím a lituji, že jsem přestal kouřit. Nejednou se mi přitom stalo, že také moji sousedé po obou stranách pokoje stáli na svých balkonech a pokuřovali. Na jedné straně bydlel muž, který počítal karty – nebo také „hráč na výhodu“, jak sám sebe označoval –, a na druhé straně žena s neurčitým zdrojem příjmů. Moje rozhovory s nimi byly povšechné. Na podobném místě nechtěl nikdo klást ani zodpovídat příliš mnoho otázek.

Na rohožce před mými dveřmi ležely poslední dva výtisky Sunu. Neodhlásil jsem ho, protože jsem věděl, že moje sousedka mi je s oblibou pokradmu čte, načež je vždycky složí zpátky a vrátí do igelitové tašky. Netušila, že to o ní vím.

Vešel jsem dovnitř, odhodil noviny na podlahu a položil autoatlas Terryho McCaleba na jídelní stůl. Vytáhl jsem z kapsy notes a odložil i ten. Přešel jsem k posuvným dveřím na balkon a otevřel je, abych v pokoji vyvětral zatuchlost. Ten, kdo tu bydlel přede mnou, nechodil kouřit na balkon, a celou svobodárnou tak prostupoval trvalý nikotinový puch.

Zastrčil jsem telefonní nabíječku do zásuvky pod jídelním stolem a vyťukal Lockridgeovo číslo. Ozvala se mi však hlasová schránka. Zavěsil jsem, aniž jsem mu zanechal vzkaz. Vyťukal jsem tedy číslo Graciely McCalebové a dotázal se jí, zda už u ní byla FBI.

„Zrovna odešli,“ řekla. „Prohledali tu spoustu věcí a odjeli na lod. Měl jste pravdu, chtějí si ji odvézt s sebou. Netuším, kdy ji dostanu zpátky.“

„Neviděla jste dneska Buddyho?“

„Buddyho? Ne, on měl ke mně přijít?“

„Ne, jen mě to tak napadlo.“

„Pořád jste ještě s FBI?“

„Ne, před pár hodinama mě pustili. Jsem u sebe ve Vegas. Na tom případu budu pracovat dál, Gracielo.“

„Proč? Zdá se – ti agenti mi říkali, že je to teď prioritní vyšetřování. Myslí si, že jeho léky pomíchal ten agent. Backus.“

Graciela se mě v podstatě ptala, co mohu dokázat jiného než Federální úřad vyšetřování, který je obdařen vší velebnou mocí. Odpověď pochopitelně zněla, že nic. Vzpomněl jsem si však, co o mně Graciele říkal Terry. Že kdyby se mu něco stalo, chtěl by, abych na případu pracoval já. A tak jsem od toho prostě nemohl odejít.

„Protože si to tak Terry přál,“ odpověděl jsem. „Ale nebojte se, jestli objevím něco, co agentura nebude vědět, předám jí to. Tak jako dneska. Nesnažím se s nimi soupeřit. Jen pracuji na případu, Gracielo.“

„Dobře.“

„Ale tohle jim říkat nemusíte, kdyby se vás na to ptali, víte? Možná by z toho nebyli nadšení.“

„Já vím.“

„Děkuji vám, Gracielo. Zavolám vám, jestli se něco objeví.“

„Díky, Harry. Hodně štěstí.“

„Nejspíš ho budu potřebovat.“

Ukončil jsem hovor a zkusil jsem ještě jednou zavolat Buddymu Lockridgeovi. Opět se mi ozvala hlasová schránka. Tipl jsem si, že možná sedí v letadle a má telefon vypnutý. Alespoň jsem v to doufal. Doufal jsem, že se na Terryho člun dostal dříve, než ho spatřili federální agenti. Odložil jsem

telefon a přešel k ledničce. Narychlo jsem si udělal sendvič z bílého chleba a taveného sýra. Obojí jsem měl na ubytovně pro případ, že by dcera při návštěvě u mě dostala chuť na grilovaný sýrový sendvič. Byla to jedna z jejích oblíbených laskomin. Já grilování vynechal, přešel jsem ke kuchyňské lince a rychle jsem zhltl nemastný neslaný sendvič, abych něčím zaplnil prázdno v žaludku. Posadil jsem se za stůl a otevřel notes na nové stránce. Nato jsem použil několik autorelaxačních cvičení, která jsem se naučil před lety v kurzech hypnózy. V duchu jsem si představil prázdnou tabuli. Po pár okamžicích jsem už mohl sebrat křídlo a začít psát na černý povrch tabule. Snažil jsem se co nejdokonaleji si zpětně vybavit poznámky Terryho McCaleba ve spisu o pohřešovaných mužích –v tom spisu, který mi sebrala FBI. Když jsem měl na tabuli vše, nač jsem si dokázal vzpomenout, začal jsem údaje přepisovat do notesu. Zdálo se mi, že se mi většinu podařilo rekonstruovat – snad s výjimkou telefonních čísel, která mě však tolik nezajímala, protože jsem je mohl jednoduše získat telefonátem na informace.

Skrz balkónové dveře jsem zaslechl vysoké pronikavé svištění proudových motorů. Venku parkovalo další letadlo. Po chvíli motory zhasly a znovu se rozhostilo ticho.

Otevřel jsem McCalebův autoatlas. Prolistoval jsem všechny stránky a nenašel žádné ručně psané poznámky kromě těch na stránce s Jižní Nevadou a částmi sousední Kalifornie a Arizony. Znovu jsem si prohlédl, co vlastně McCaleb na stránce učinil. Zakroužkoval Mohavskou chráněnou oblast, která – jak jsem věděl –zahrnovala i výjezd na Zzyzx Road a místo, na němž dnes FBI prováděla výkopové práce. Na vnější okraj mapy pak napsal sloupec čísel, sečetl je a dospěl k součtu 138. Podtrhl tento údaj a napsal: „Skutečný – 147.“

Usuzoval jsem, že tyto hodnoty odpovídají kilometrům. Pohlédl jsem na mapu a zjistil, že jsou v ní zaznamenány vzdálenosti mezi určitými body na všech významných komunikacích. Během několika vteřin jsem pak našel číslíce,

kteře odpovídalý McCalebovu sloupci na okraji stránky. Sečítal kilometrové vzdálenosti mezi Las Vegas a určitým místem na dálnici 1–15 uprostřed Mohavské pouště. Zzyzx Road byla příliš malá a nevýznamná, než aby byla na mapě zaznamenána celým jménem. Tipoval jsem však, že právě ona představuje nejmenovaný bod na dálnici 1–15, od něhož začal McCaleb počítat kilometry.

Zapsal jsem si tedy číslice do notesu a sečetl je sám. McCaleb se nemýlil – podle mapy to bylo opravdu 138 kilometrů. On však s tímto údajem nesouhlasil a do autoatlasu si poznamenal 147 kilometrů. Usoudil jsem, že se touto trasou skutečně vydal, a když dorazil na místo, měl na tachometru výše uvedenou cifru. Tato nesrovnalost přitom mohla pramenit z toho, že v Las Vegas vyjížděl z určitého konkrétního místa, zatímco údaj na mapě byl měřen od okraje města.

Cíl McCalebovy cesty mi nebyl znám. Neměl jsem tušení, kdy si poznámky do mapy zapsal nebo zda nějakým způsobem souvisejí s případem. Byl jsem ovšem přesvědčen, že Terry začal vzdálenost počítat od Zzyzx Road. To nemohla být náhoda. Náhody neexistují.

Od balkonu se ozvalo zakašlání. Věděl jsem, že je to žena odvedle, která kouří u zábradlí. Připadala mi velice zvláštní, a kdykoliv jsem pobýval v Ex–ex, po očku jsem ji sledoval. Nebyla příliš náruživý kuřák a zdálo se mi, že na balkon chodí pouze ve chvíli, kdy na letištní ploše roluje soukromý tryskáč. Jistě, někteří lidé se rádi dívají na letadla. Já však měl dojem, že tato žena tím něco sleduje, a v mých očích byla o to zajímavější. Říkal jsem si, že možná dává tipy kasinům nebo ostatním gamblerům.

Vstal jsem a vyšel ven. Když jsem vykročil na balkon, všiml jsem si, že sousedka něco odhodila zpátky do pokoje. Něco, co jsem neměl vidět.

„Jane, jak se máte?“

„Dobře, Harry. Poslední dobou vás tady moc nevidím.“

„Byl jsem teď pár dní pryč. Copak to tady máme?“

Pohlédl jsem přes parkoviště na rozletovou dráhu. Elegantní černý tryskáč právě zaparkoval vedle svého dvojčete a u schůdků už čekala neméně elegantní černá limuzína. Z letadla právě vystupoval muž v obleku, slunečních brýlích a kaštanovém turbanu. Uvědomil jsem si, že Jane možná při mém příchodu odhodila do pokoje fotoaparát nebo dalekohled a že jí v takovém případě kazím sledování.

„Sultán swingu,“ prohodil jsem, aby řeč nestála.

„Nejspíš ano,“ řekla Jane.

Potáhla z cigarety a znovu se rozkašlala. Poznal jsem, že je nekuřácká. Z cigarety potahovala jen proto, aby měla záminku postávat na balkoně a pozorovat boháče a jejich letadla. Kromě toho neměla hnědé oči – viděl jsem ji na balkoně v den, kdy si zapomněla nasadit barevné kontaktní čočky – a její hnědočerné vlasy pravděpodobně také neměly původní barvu.

Chtěl jsem se jí zeptat, co to tady provádí, jestli si jen hraje, nebo něco kuje, případně zda vymýšlí nějaký plán. Zároveň jsem však měl rád naše balkónové rozhovory a navíc jsem už nebyl polda. A pravdou bylo, že pokud si Jane – její příjmení jsem neznal – skutečně vydělávala na živobytí tím, že připravovala boháče o část jejich bohatství, pak jsem hluboko ve svém nitru nenacházel dostatek důvodů, proč bych tím měl být nějak zvlášť pohoršen. Na stejném principu přece fungovalo celé město. Ve městě touhy zkrátka hodíte kostkami a dostanete, co vám patří.

Navíc jsem z ní cítil cosi bytostně dobrého. Poničeného, ale dobrého. Když jsem jednou přivedl na ubytovnu svou dceru, narazili jsme na Jane na schodišti a ona se s ní dala do řeči. Druhý den ráno jsem našel na rohožce vedle novin malého plyšového pantera.

„Jak se má dcera?“ zeptala se mě Jane nyní, jako by mi četla myšlenky.

„Ta se má fajn. Nedávno se mě zeptala, jestli jsou Král hamburgerů a Jezerní královna manželé.“

Jane se usmála a já znovu spatřil v jejích očích smutek. Věděl jsem, že nějak souvisí s dětmi. Zeptal jsem se jí tedy na něco, o čem jsem už dlouho přemýšlel.

„Vy máte děti?“

„Jednu holčičku. Je o něco starší než ta vaše. Ale už s ní nejsem. Žije ve Francii.“

Víc mi toho neřekla a já ji přitom nechal – cítil jsem výčitky svědomí, protože jsem v životě měl, co ona už nemá, a protože jsem už před vyslovením otázky věděl, že v ní vyvolávám zármutek. Současně však můj dotaz vybídl Jane, aby se mě zeptala na něco, co v sobě zřejmě už nějakou dobu nosila ona.

„Vy jste policista, Harry?“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Byl jsem. V L. A. Jak jste to poznala?“

„Jenom jsem si tipla. Myslím, že jsem to vyčetla ze způsobu, jakým jste doprovázel dcerku k autu. Jako byste byl připraven vrhnout se na všechno, co se pohne. Na cokoliv špatného.“

Pokrčil jsem rameny. Vystihla mě.

„Připadalo mi to docela milé,“ dodala Jane. „Co děláte teď?“

„Vlastně nic. Ale přemýšlím o něčem.“

„Aha.“

Náhle jsme se stali něčím více než pouhými sousedy při povrchním rozhovoru.

„A co vy?“ zeptal jsem se.

„Já. Já prostě na něco čekám.“

A bylo to. Věděl jsem, že jsem v tomto směru narazil na konečnou. Odvrátil jsem se od ní a díval se, jak další sultán nebo šejk vyráží z tryskáče po schůdcích dolů. Řidič limuzíny mu přidržoval dveře. Připadalo mi, jako by měl něco pod sakem – něco, co by mohl pohotově vytasit, kdyby začalo jít do tuhého. Pohlédl jsem zpátky na Jane.

„Tak zatím, Jane.“

„Jasně, Harry. Pozdravujte ode mě dcerku.“

„Budu. Opatrujte se.“

„Vy taky.“

Vrátil jsem se k jídelnímu stolku a zkusil jsem znovu zavolat Buddymu Lockridgeovi. Výsledek byl stejný: nic. Uchopil jsem pero a netrpělivě jím začal poklepávat o notes. V tuhle dobu už by mi to měl zvednout. Nezmocňovala se mě nervozita. Zmocňovala se mě rozladěnost. O Buddym se tradovalo, že je nespolehlivý. A na něco takového jsem neměl čas.

Vstal jsem, odešel do kuchyňky a vytáhl si z malé ledničky pod linkou pivo. Otvírák se nacházel v zárubni dveří. Otevřel jsem láhev a zhluboka se napil. Pivo mi z hrdla spláchlo pouštní prach a navodilo ve mně příjemný pocit. Pomyslel jsem si, že si je zasloužím.

Vrátil jsem se k balkónovým dveřím, ale nevyšel jsem ven. Nechtěl jsem znovu vyplašit Jane. Podíval jsem se zevnitř na letištní plochu a viděl, že limuzína již odjela a nový tryskáč je neprodyšně uzavřen. Vyklonil jsem se tedy a mrkl na Janein balkon. Byla pryč. Všiml jsem si, že nedopalek v popelníku na horním okraji jejího zábradlí je ze tří čtvrtin nedokouřený. Někdo by ji měl upozornit, že se tím prozrazuje.

O pár minut později ve mně pivo zmizelo a já opět seděl za stolem a díval se na své poznámky a McCalebův autoatlas. Věděl jsem, že mi něco uniká, ale nedokázal jsem to dohonit. Bylo to někde tady, někde blízko. Já se po tom však zatím nedokázal natáhnout.

Vtom mi zazvonil telefon. Buddy Lockridge se konečně ozval.

„Nevolal jste mi zrovna?“

„Jo, volal. Ale říkal jsem vám snad, že mi nemáte volat na tohle číslo.“

„Já vím, jenže vy jste mi zrovna volal. Tak jsem si myslel, že je to bezpečné.“

„A co kdybych to nebyl já?“

„Mám tu identifikaci volajícího. Věděl jsem, že jste to vy.“

„Jasně, ale jak jste věděl, že jsem to doopravdy já? Co kdyby volal někdo jiný z mého telefonu?“

„Ach tak.“

„Jo, ,ach tak, Buddy. Heleďte, jestli pro mě chcete pracovat, musíte poslouchat, co vám říkám.“

„Dobrá, dobrá, rozumím.“

„Fajn. Kde jste?“

„Ve Vegas přece. Jak jste mi říkal.“

„Sebral jste z člunu ty věci?“

„Jasně.“

„FBI po vás nešla?“

„Né, člověče. Všecko je v pohodě.“

„A kde přesně jste teď?“

Během hovoru jsem si všiml svých poznámek a vzpomněl jsem si na něco, co se týkalo článku o pohřešovaných mužích v Timesech. Přesněji řečeno na pasáž v novinovém výstřižku, kterou si Terry zakroužkoval.

„Jsem v béčku,“ prohlásil Lockridge.

„V béčku? Kde je béčko?“

„Ve velkém béčku přece.“

„Buddy, o čem to mluvíte? Kde jste?“

Lockridge odpověď zašeptal.

„Myslel jsem, že je všecko tajný. Jako že nás můžou odposlouchávat.“

„Buddy, mně je jedno, jestli nás odposlouchávají. Přestaňte s těma šiframa. Co je velké béčko?“

„Přece Bellagio. To je přece jednoduchá šifra.“

„Jednoduchá šifra pro jednoduchý mozek. Chcete mi říct, že jste se na můj účet nastěhoval do Bellagia?“

„Přesně tak.“

„V tom případě se zase vystěhujte.“

„Jak to myslíte? Vždyť jsem sotva přijel.“

„Za Bellagio vám platit nebudu. Vystěhujte se a přijed'te sem – ubytujete se tady, kde bydlím já. Kdybych si mohl dovolit platit vám Bellagio, bydlél bych tam sám.“

„Takže žádné diety, co?“

„Ne.“

„No dobře. Kde teda jste?“

Sděčil jsem mu název a adresu Ex-ex a on okamžitě poznal, že je to někde mimo centrum.

„Mají tam televizi?“

„Nemají tu ani hovno. Prostě sem přijed'te.“

„No jo, ale já se tu už nastěhoval. Peníze už mi nevrátí. Strhli mi je z karty a kromě toho jsem se jim už tady vysral do záchodu. To je, jako bych si tu vymezil svoje teritorium. Jednu noc tady přespím a zítra přijedu bydlet k vám.“

Žádné zítra už nebude, pomyslel jsem si, ale raději jsem mlčel.

„Ale všechno, co přesáhne ty vaše náklady na srání, si uhradíte sám, chlape. Neřekl jsem vám, že se máte nakvartýrovat do nejdražšího hotelu na Stripu.“

„Dobrá, dobrá, no tak mě připravte o plat, jestli chcete. Klidně buďte takový. Mně je to jedno.“

„Dobře, budu takový. Máte auto?“

„Ne, vzal jsem si taxíka.“

„Fajn, takže teď sjed'te výtahem dolů, vezměte si další taxík a přivezte ty věci sem ke mně.“

„A nemohl bych jít nejdřív na masáž?“

„Buddy, prokristapáne, jestli mě nebudete...“

„To byl jenom vtip, jenom vtip! Copak nerozumíte srandě, Harry? Už tam jedu.“

„Dobře. Čekám na vás.“

Ukončil jsem hovor bez rozloučení a okamžitě ho vypustil ze svého radaru. Byl jsem vzrušený. Udělal jsem pokrok. Měl jsem dojem, že jsem jakýmsi nevysvětlitelným způsobem právě vyřešil jednu ze záhad. Pohlédl jsem na svůj přepis

McCalebových poznámek k případu a zejména pak na jednu položku.

Teorie trojúhelníku? – 1 bod dává 3

Terry McCaleb si v novinovém článku zakroužkoval také slovo okruh, které tvořilo součást citace detektiva metropolitní policie o počtu ujetých kilometrů vypůjčeného vozidla jednoho z pohřešovaných mužů – vyšetřovatelé z ujeté vzdálenosti vyvodili okruh pátrání, ve kterém museli hledat stopy vedoucí k pohřešovaným.

Dospěl jsem nyní k přesvědčení, že si McCaleb toto slovo zakroužkoval, protože ho pokládal za chybné. Oblast pátrání podle něj neměla tvar kruhu, nýbrž trojúhelníku, což znamenalo, že počet kilometrů ujetých s vypůjčeným vozidlem tvořil součet tří stran trojúhelníku. Bodem číslo jedna bylo letiště, odkud vůz vyjel. Zákazník si ho na letišti vypůjčil a odjel s ním do bodu dvě. Ten představovalo místo, kde se pohřešovaný muž setkal se svým únoscem. Bodem tři pak bylo místo, kam únosce svou oběť odvezl. Automobil se nakonec vrátil zpět do bodu jedna, čímž se trojúhelník uzavřel.

Když si McCaleb zapisoval poznámky, nevěděl ještě o Zzyzx Road. Znal jeden bod – půjčovnu automobilů na letišti. A tak si napsal: „1 bod dává 3,“ poněvadž věděl, že podaří-li se mu identifikovat ještě jeden bod trojúhelníku, dovede ho to i k bodu poslednímu.

„Jediný další bod trojúhelníku znamená, že můžeme definovat všechny tři,“ přetlumočil jsem nahlas McCalebovu zkratkovitou poznámku.

Vstal jsem a začal přecházet po pokoji. Byl jsem nabuzený a měl jsem dojem, že se blížím k cíli. Faktem bylo, že únosce mohl s vypůjčeným vozem učinit celou řadu zastávek, a celá teorie trojúhelníku by pak byla bezcenná. Pokud se tak však nezachoval, pokud se vyhýbal všemu, co by mohlo odvést jeho pozornost, a cílevědomě se věnoval svému plánu, pak mohla teorie trojúhelníku fungovat. V jeho důkladnosti se mohla skrývat jeho slabina. V takovém případě mohla být třetím

bodem trojúhelníku Zzyzx Road, protože představovala poslední zastávku, než byl automobil vrácen na letišti. Zbývalo vyřešit poslední neznámou: bod číslo dvě. Byla to křižovatka. Místo, kde se dravec setkal s kořistí. Jeho poloha mi v danou chvíli nebyla známa, ale díky svému mlčenlivému partnerovi jsem věděl, jak ji najít.

## 22

Backus viděl, jak Ráchel vyjíždí v tmavě modrém Fordu Crown Victoria z bočního parkoviště u pobočky FBI. Odbočila doleva na Charleston a zamířila na Las Vegas Boulevard. Backus se za ní držel v odstupu. Seděl za volantem Fordu Mustang z roku 1997 s utažskou poznávací značkou. Tento automobil měl od muže jménem Elijah Willows, který ho už nepotřeboval. Backusovy oči se nakrátko odtrhly od Rachelina auta, zaměřily se na celou ulici a sledovaly podezřelý pohyb.

Z kancelářské budovy vedle pobočky FBI vyrazil pontiac se dvěma muži a zařadil se do provozu. Měl namířeno stejným směrem jako Rachelino auto.

„To je jeden,“ poznamenal Backus sám pro sebe. Chvilí počkal a pak se už díval, jak z parkoviště FBI vyjíždí tmavě modré terénní auto s trojitou anténou, odbočuje doprava na Charleston a vyráží opačným směrem než Ráchel. Vzápětí se na ně pověsil další pontiac a sledoval je. „To je druhý a třetí.“

Backus věděl, že byl právě svědkem sledovací procedury „nebeský pták“. Jeden automobil provádí volné vizuální sledování, zatímco je subjekt současně sledován prostřednictvím satelitu. Ať už to totiž Ráchel věděla, nebo ne, přidělili jí auto s transpondérem GPS.

Tohle všechno Backusovi nevadilo. Věděl, že stále dokáže udržet Ráchel na dohled. Stačilo sledovat sledující auto a dostane se k cíli tak jako tak.

Nastartoval mustanga. Než ovšem i on vyrazil na Charleston, aby dohonil pontiac, který sledoval Ráchel, natáhl ruku a otevřel přihrádku na straně spolujezdce. Na rukou již měl gumové chirurgické rukavice malé velikosti, takže se mu na pokožce roztáhly a zdálky byly prakticky neviditelné.

Usmál se. V přihrádce ležela malá pistole na dva náboje, která vhodně doplňovala jeho vlastní zbraň. Věděl, že Elijaha Willowse dokonale odhadl, když ho poprvé viděl vycházet z

automatové herny Slots-o-Fun na dolním konci Stripu. Ano, tento muž fyzicky ztělesňoval přesně to, co Backus hledal – měl stejnou výšku i postavu –, ale současně v něm Backus vycítil i jakousi lhostejnost. Willows byl člověk zvyklý žít o samotě a na hraně. Pistole v přihrádce to jen potvrzovala. A zároveň dodávala Backusovi jistotu, že si vybral správně.

Sešlápl plyn a hlasitě vyrazil na Charleston. Činil tak zcela záměrně. Věděl, že kdyby se tu někde čirou náhodou vyskytovalo ještě i čtvrté sledovací auto, pak nejspolehlivějším způsobem, jak na sebe neupoutat jeho pozornost, je počínat si při řízení směle a co nejnápadněji.

## 23

Nakonec se to všechno smršlo na obyčejnou středoškolskou geometrickou úlohu. Znal jsem dva body trojúhelníku a potřeboval jsem získat třetí. Bylo to prosté a současně obtížné. K definování tohoto bodu jsem měl k dispozici celkovou vzdálenost všech tří stran trojúhelníku. Posadil jsem se, otevřel notes na nové stránce a dal se do práce s McCalebovým autoatlasem.

Vzpomněl jsem si na článek v Timesech, podle něhož ujel vypůjčený automobil jednoho z pohřešovaných mužů celkem 524 kilometrů. Podle toho, jak jsem chápal McCalebovu hypotézu, odpovídala tato vzdálenost součtu všech tří stran trojúhelníku. Díky poznámce na okraji autoatlasu jsem věděl, že jedna strana tohoto trojúhelníku – tedy úsek cesty mezi Zzyzx a letištěm ve Vegas – měří 147 kilometrů. Na ostatní dvě strany tedy zbývalo 377 kilometrů. Toto číslo se dalo rozdělit celou řadou způsobů, a chybějící vrchol trojúhelníku se tudíž mohl nacházet na bezpočtu různých míst na mapě. Potřeboval jsem nějaký kompas, který by mi umožnil trojúhelník sestrojit, ale musel jsem vzít zavděk tím, co jsem měl.

Podle měřítka se jeden centimetr na mapě rovnal padesáti kilometrům ve skutečnosti. Sebral jsem náprsní tašku a vytáhl z ní řidičský průkaz. Přidržel jsem jeho kratší hranu u měřítka, a získal tak představu, jak velká část hrany odpovídá sto kilometrům na mapě. Tímto způsobem jsem sestrojil řadu trojúhelníků, jejichž dvě strany dávaly v součtu přibližně zbyvajících 377 kilometrů. Postupně jsem do autoatlasu zakresloval body, a to jak severně, tak i jižně od základní úsečky vedoucí mezi Zzyzx Road a Las Vegas. Plných dvacet minut jsem se poté zabíral jednotlivými možnostmi – různé třetí body trojúhelníku mě zavedly na jedné straně až do Arizony a na druhé straně ke Grand Canyonu a dále na sever k

testovacím střelnicím spadajícím pod nelliskou leteckou základnu. Brzy jsem začal pociťovat zmar, neboť jsem si uvědomil, že variant je bezpočet a že jsem již dost možná chybějící bod trojúhelníku identifikoval, aniž bych o tom věděl.

Vstal jsem a zamířil k ledničce pro další pivo. Stále otrávený jsem odklopil mobilní telefon a zavolal Buddymu Lockridgeovi. Hovor se rovnou přepnul na hlasovou schránku.

„Buddy, kde, ksakru, jste?“

Vztekle jsem zaklapl přístroj. Ne že bych Buddyho aktuálně potřeboval – prostě jsem měl jen chuť někoho seřvat a on byl snadný cíl.

Vyšel jsem na balkon a rozhlédl se, zda neuvidím Jane. Nebyla tam a já pocítil zákmit zklamání. Byla pro mě záhadou a já si s ní povídal rád. Zabloudil jsem pohledem na parkoviště a tryskáče za plotem a všiml si postavy muže stojícího v nejvzdálenějším cípu parkovací plochy. Na hlavě měl černou baseballovou kšiltovku se zlatými písmeny, které jsem nedokázal přečíst. Byl hladce oholen, na očích měl zrcadlovky a na těle bílou košili. Spodní část jeho trupu zakrývalo auto, za kterým postával. Zdálo se, že se dívá přímo na mě.

Nejméně další dvě minuty se ani nepohnul a já také ne. Cítil jsem nutkání odejít z ubytovny a vydat se na parkoviště, ale měl jsem strach, že kdybych muže pustil třeba jen na pár vteřin z očí, stačil by mi zmizet.

Stáli jsme s pohledy zaklesnutými do sebe, až nakonec muž zčistajasna změnil polohu a vyrazil přes parkoviště. Když se vynořil zpoza auta, všiml jsem si, že má na sobě černé kraťasy a jakýsi služební opasek. Ve stejném okamžiku jsem rozeznal na jeho košili slovo Ostraha a uvědomil si, že tento muž zřejmě pracuje pro Ex–ex. Zamířil do průchodu oddělujícího oba trakty ubytovny a ztratil se mi z očí.

Nechal jsem to plavat. Bylo to sice poprvé, co jsem tu za denního světla zahlédl ostrahu, ale nepřipadalo mi to nijak zvlášť podezřelé. Znovu jsem se zadíval na vedlejší balkon, zda

neuvidím Jane – stále po ní nebylo ani stopy –, a vrátil jsem se k jídelnímu stolu.

Tentokrát jsem geometrickou úlohu pojal poněkud jinak. Ignoroval jsem počet kilometrů a pouze jsem se díval do mapy. Díky předchozímu zkoušení jsem měl všeobecnou představu, jak daleko a hluboko může trojúhelník na mapě zasahovat. Začal jsem tedy zkoumat silnice a městečka ve vymezené zóně, a kdykoliv mě určitá lokalita zaujala, odměřil jsem její vzdálenost, abych zjistil, zda mi vznikne trojúhelník s odpovídajícími délkami stran.

Přeměřil jsem již téměř pětadvacet lokalit a u žádné z nich jsem se ani nepřiblížil k potřebnému součtu vzdáleností, když vtom mi padlo do oka městečko ležící severně od základní úsečky. Jmenovalo se Clear a bylo tak malé, že ho označovala pouze černá tečka, což byla nejmenší demarkace obytného centra v legendě autoatlasu. Já toto městečko znal a zničehonic jsem pocítil vzrušení. Hlavou mi totiž bleskla myšlenka, že tato lokalita přesně zapadá do Básníkovy profilu.

Pomocí řidičského průkazu jsem opět odměřil vzdálenosti. Clear se rozkládalo přibližně 125 kilometrů severně od Las Vegas na dálnici Blue Diamond. Odtud se podél hranic s Kalifornií táhl asi dvousetčtyřicetikilometrový úsek venkovských silnic, který se za Sandy Valley napojoval na dálnici 15 a směřoval do třetího bodu trojúhelníku u Zzyzx Road. Když jsem k těmto údajům přičetl vzdálenost mezi Zzyzx a letištěm ve Vegas, vznikl mi trojúhelník o celkové délce asi pět set dvanáct kilometrů, což bylo o pouhých dvanáct kilometrů méně než vzdálenost, kterou urazil automobil vypůjčený jedním z pohřešovaných mužů.

V žilách mi začala kypět krev. Městečko Clear ve státě Nevada. Nikdy jsem tam nebyl, ale věděl jsem, že je to město plné nevěstinců a všech možných aktivit, které na sebe tato branže váže. Věděl jsem to, poněvadž jsem během své policejní kariéry nejednou stopoval kroky podezřelého přes městečko Clear ve státě Nevada. A nejednou se mi podezřelý,

který se v Los Angeles dobrovolně vydal do mých rukou, svěřil, že posledních několik nocí na svobodě strávil s dámami v městečku Clear ve státě Nevada.

Bylo to místo, kam muži jezdí osamoceně a dávají si dobrý pozor, aby za sebou nezanechali stopu, která by prozradila, že se i oni smočili v tamních kalných morálních vodách. Ženatí muži. Muži slynoucí úspěchy či náboženskou úctou. I přes větší obhroublost se toto místo v jistém smyslu velice podobalo vykřičené čtvrti v Amsterdamu, kde Básník nacházel své oběti dříve.

Lví podíl policejní práce spočívá v naslouchání instinktům a předtuchám. Nakonec vždy rozhodují jasná fakta a důkazy, to se nedá popřít. Zároveň je to však váš instinkt, který před vás mnohdy předesílá určité klíčové okolnosti a pak je drží u sebe jako lepidlo. A já právě nyní svému instinktu naslouchal. Městečko Clear ve mne vyvolávalo podivné vibrace. Věděl jsem, že kdybych chtěl, mohu si sednout zpátky ke stolku a celé hodiny rýsovat trojúhelníky a zakreslovat body. Trojúhelník s městečkem Clear na vrcholu, který jsem právě sestrojil, mě však zcela upoutal a vyvolal ve mně nával adrenalinu. Věřil jsem, že se mi podařilo sestrojit McCalebův trojúhelník. Ne, já tomu víc než věřil. Já to věděl. Můj mlčenlivý parták. Díky jeho tajuplným poznámkám, které mi ukázaly směr, jsem nyní věděl, kam mám namířeno. Přiložil jsem k mapě řidičský průkaz, zakreslil jsem podél něj dvě úsečky a dokreslil trojúhelník. Postupně jsem poklepal na všechny tři body na mapě a postavil jsem se.

Nástěnné hodiny v kuchyňce ukazovaly téměř pět hodin. Usoudil jsem, že na večerní výlet na sever je už trochu pozdě. Dorazil bych téměř za setmění a to jsem nechtěl – mohlo by to být nebezpečné. Rozhodl jsem se, že vyrazím zítra za svítání, takže budu mít v Clear k dispozici téměř celý den.

Promýšlel jsem, co budu na cestu potřebovat, když vtom se ozvalo zaklepaní na dveře, které mě polekalo, přestože jsem je očekával. Otočil jsem se a šel otevřít Buddymu Lockridgeovi.

# 24

Harry Bosch otevřel dveře a Ráchel poznala, že je naštvaný. Chystal se něco říct, ale když viděl, že je to ona, ovládl se. To jí prozradilo, že na někoho čeká a onen někdo má zpoždění.

„Agentko Wallingová.“

„Čekáte někoho?“

„Eh, ne, vlastně ne.“

Ráchel si všimla, jak jeho pohled zamířil za ni a obsáhl zadní parkoviště.

„Můžu dál?“

„Jistě, promiňte, pojdte dál.“

Bosch ustoupil a přidržel Ráchel dveře. Agentka vešla do smutné stěsnané garsoniéry, která byla skrovně zařízena nábytkem depresivních barev. Nalevo stál jídelní stůl přibližně ze šedesátých let, na němž Ráchel zahlédla láhev piva, notes a autoatlas otevřený na stránce s Nevadou. Bosch se ke stolu rychle přesunul, zavřel atlas i notes a položil je na sebe. Ráchel si v tu chvíli všimla, že na stole leží i jeho řidičský průkaz.

„Co vás přivádí na tohle fajnové místo?“ zeptal se Bosch.

„Jen jsem chtěla zjistit, co zamýšlíte,“ odpověděla Ráchel beze stopy podezíravosti. „Doufám, že vás dnes náš malý uvítací dýchánek příliš neobtěžoval.“

„Ne. To patří k věci.“

„To jistě ano.“

„Jak jste mě tu našla?“

Ráchel vstoupila dále do pokoje.

„Za tuhle ubytovnu platíte kreditní kartou.“

Bosch přikývl. Nezdálo se, že by ho překvapovala rychlost či pravděpodobná nezákonnost prověřování jeho osoby. Agentka vkročila dále do pokoje a ukázala na autoatlas na jídelním stole.

„Plánujete si dovolenou? Když už teď neděláte na tom případu...“

„Jo, takovou vyjížděku autem.“

„Kampak máte namířeno?“ „To ještě nevím.“

Ráchel se usmála a otočila se k otevřeným balkónovým dveřím. Na rozletové dráze za parkovištěm ubytovny viděla draze vyhlížející černý tryskáč.

„Podle záznamů z kreditní karty si tenhle pokoj pronajímáte už téměř devět měsíců. Střídavě tady jste a nejste, ale většinou tady jste.“

„Jo, dávají mi dlouhodobou slevu. Vychází to zhruba na dvacet babek denně nebo tak nějak.“

„To je snad trochu moc.“

Bosch se otočil a rozhlédl se po pokoji, jako by ho viděl poprvé v životě.

„Jo.“

Oba i nadále stáli. Ráchel věděla, že si Bosch nepřeje, aby se posadila nebo v pokoji setrvala, protože čekal návštěvu. Rozhodla se tedy, že vezme věci do vlastních rukou, a bez vyzvání se posadila na ošoupaný gauč.

„Proč si tenhle pokoj už devět měsíců pronajímáte?“ zeptala se.

Bosch si odtáhl židli od stolu a rovněž se posadil.

„S tím případem to nijak nesouvisí, jestli vám jde o tohle.“

„Ne, to jsem si ani nemyslela. Jenom mě to zajímá, nic víc. Nepřipadáte mi jako hazardní hráč – tedy alespoň ne jako ten, který hraje o peníze. Zatímco tohle místo vypadá jako doupě pro tvrdáky.“

Bosch pokýval hlavou.

„To ano. Pro tvrdáky a lidi se závislostí. Já jsem tu proto, že tady bydlí moje dcera. Se svou matkou. Snažím se ji dobře poznat. Řekl bych, že jsem závislý na ní.“

„Kolik jí je?“

„Brzy jí bude šest.“

„To je milé. A její matkou je bývalá agentka FBI Eleanor Wishová?“

„Přesně tak. Co si přejete, agentko Wallingová?“

Ráchel se usmála. Bosch se jí líbil. Šel rovnou k věci. Podle všeho se nenechal nikým a ničím zastrašit. Ráchel přemýšlela, odkud se u něj tato neohroženost vzala. Získal ji nošením odznaku, nebo nošením nějakého jiného břemene?

„Tak pro začátek mi můžeš tykat. Ale jinak otázka stojí tak, co si přeješ ty. Chtěl ses se mnou spojit, ne?“

Bosch se zasmál, ale v jeho smíchu nebyl obsažen žádný humor.

„O čem to mluvíš?“

„O tom rozhovoru. Všechny ty pohledy, to pokyvování hlavou, ty úsměvy... Vybral sis mě tam za svého kamaráda. Snažil ses se mnou spojit. Vyrovnat hru ze tří proti jednomu na dva proti dvěma.“

Bosch pokrčil rameny a vykoukl z balkonu.

„To byl jen takový výstřel do tmy. Já... nevím, prostě se mi zdálo, že ti tam nedávají férový prostor, nic víc. A myslím, že vím, jaké to je.“

„Agentura mi férový prostor nedává už osm let.“

Bosch na ni pohlédl.

„A to všechno kvůli Backusovi?“

„Kvůli němu a taky kvůli dalším věcem. Dopustila jsem se několika chyb a agentura nikdy nezapomíná.“

„I tohle znám.“

Postavil se.

„Dávám si pivo,“ řekl. „Chceš taky, nebo jsi tu služebně?“

„I kdybych byla, pivo bych si dala.“

Bosch vstal, sebral ze stolku otevřené pivo a zamířil do malé kuchyňky. Položil láhev na linku, vytáhl z ledničky další dvě, otevřel je a odnesl k sedací soupravě. Ráchel věděla, že musí být opatrná a ostražitá. V podobných situacích vede mezi převahou a podřízeností jen křehká linie.

„V kredenci tu mají i sklenice, ale já bych jim nevěřil,“ řekl Bosch a podal jí láhev.

„Láhev mi stačí.“

Ráchel si vzala pivo a dala si záležet, aby si s Boschem přitukla. Nato krátce potáhla z lahve – byla to značka Sierra Nevada a chutnala dobře. Ráchel neuniklo, že Bosch sleduje, jestli se opravdu napila. Otřela si ústa hřbetem ruky, přestože to nebylo nutné.

„Je dobré.“

„To teda je. Takže jakou roli ti v téhle věci přidělili? Nebo jen musíš postávat opodál a být zticha – jako agent Zigo?“

Ráchel se krátce zasmála.

„Jo, myslím, že jsem ho zatím neslyšela vyklopit souvislou větu. Ale faktem je, že jsem tu teprve dva dny. V podstatě mě sem povolali, poněvadž jim nic jiného nezbývalo. Mám za sebou tu historku s Backusem, který mi navíc poslal do Quantika to GPS, přestože jsem tam osm let ani nepáchla. Takže jak jsi správně vydedukoval v tom karavanu, může tady jít o mě. Možná to tak je, možná není, ale každopádně mě to vtahuje do hry.“

„A odkud tě povolali?“

„Z Rapid City.“

Bosch se zašlebil.

„Ne, to je dobrý,“ řekla Ráchel. „Předtím jsem totiž byla v Minotu v Severní Dakotě. V pobočce s jediným agentem. Myslím, že druhý rok už jsem tam zažila něco jako jaro.“

„Fíha, to je krutý. V Los Angeles se to dělá tak, že když se tě chtějí zbavit, nasadí ti takzvanou ‚dálniční terapii‘, což znamená, že tě přeloží na nejvzdálenější divizi od místa tvého bydliště, aby ses musela den co den prodírat ucpanou dopravou. Pár let dvouhodinové cesty do práce a zaručeně položíš odznak.“

„Tebe to taky potkalo?“

„Ne, ale ty už pravděpodobně víš, co potkalo mě.“

Ráchel neodpověděla a rychle se vrátila k tématu.

„V agentuře na to mají celou zemi a ještě kousek. Neříkají tomu ‚dálniční terapie‘, nýbrž ‚trapičský džob‘. Pošlou tě někam, kam nikdo nechce. A takových míst je spousta – míst, kde můžou agenta pohřbít, když se jim zamane. V Minotu jsem dělala jen přestupky v indiánských rezervacích a tam se lidé k nám, co máme nálepku FBI, nestavějí dvakrát přívětivě. V Rapid City je to jen o málo lepší. Ale aspoň je na tamní pobočce víc agentů. Psanců, jako jsem já. Vlastně si to docela užíváme, protože nejsme pod tlakem. Chápeš, co chci říct?“

„Jo. Jak dlouho už tam jsi?“

„Celkem osm let.“

„Panejo.“

Ráchel rezignovaně mávla rukou, jako by jí to bylo šumafuk. Věděla, že na sebe poutá Boschovu pozornost. Tím, že se před ním odhalovala, v něm zároveň vzbuzovala důvěru. A ona mít jeho důvěru chtěla.

„Něco mi pověz,“ řekl Bosch. „Sundali tě proto, žes tehdy byla jeho poslíčkem? Žes Backuse postřelila? Anebo proto, že utekl?“

„Pro tohle i pro další věci. Spolčila jsem se s nepřítelem, žvýkala jsem ve vyučování, zkrátka obvyklé věci.

Bosch přikývl.

„A proč jsi prostě neodešla, Ráchel?“

„Protože jsem nechtěla, aby vyhráli, milý Harry.“

Bosch znovu pokýval hlavou a Ráchel zahlédla v jeho očích zablesknutí. Touhle odpovědí se trefila do černého. Poznala to, vycítila to a bylo jí to příjemné.

„Můžu ti říct něco, co zůstane jen mezi náma, Harry?“

„Jasně.“

„Zrovna teď mám za úkol tě hlídat.“

„Mě? Proč? Nevím, jestli jsi dneska v té vaší pojízdné pobočce poslouchala, ale mě dneska z toho případu vyšťípali.“

„Ano, a ty sis samozřejmě jen tak sbalil fidlátka a nechal toho.“

Otočila se a pohlédla ke stolu na autoatlas a jeho notes. Nato se obrátila zpátky k Boschovi a promluvila na něj strohým, ale vyrovnaným tónem.

„Mám za úkol na tebe dohlížet a tvrdě tě sejmout, jestli se jen přiblížíš k našemu vyšetřování.“

„Podívejte, agentko Wallingová, já myslím, že...“

„Přestaň se zničehonic chovat formálně.“

„Dobrá, takže Ráchel. Jestli to od tebe má být nějaká výhrůžka, tak dobrá, беру ji na vědomí. Chápu. Ale nemám dojem, že...“

„Já ti nevyhrožuju. Přišla jsem ti oznámit, že nemám v úmyslu své zadání splnit.“

Bosch se zarazil a dlouze si Ráchel prohlédl.

„Jak to myslíš?“

„Myslím to tak, že jsem si tě proklepla. V tom jsi měl pravdu. Vím o tobě leccos a vím taky, jaký jsi býval policajt. Vím, co se mezi tebou a agenturou v minulosti stalo. Tohle všechno vím a taky je mi jasné, že jsi mazanější, než by se na první pohled zdálo.“

Podle mě po něčem paseš a v tom karavanu jsi nám dneska prozradil právě jen tolik, aby ses odtamtud dostal celý.“

Ráchel se odmlčela a čekala tak dlouho, až Bosch konečně odpověděl.

„Tak hele, jestli má být tohle všechno lichotka, tak ji беру. Ale co tím chceš říct?“

„Chci tím říct, že i já mám za sebou pestrú minulost. Nehodlám sedět za autovou čárou a vařit někde na pobočce kafe, zatímco oni půjdou po Backusovi. V tomhle případě rozhodně ne. Chci se mu dostat na kobyliku jako první, a protože tohle je město sázek, rozhodla jsem se vsadit na tebe.“

Bosch se ani nepohnul a dlouho nic neříkal. Ráchel sledovala, jak v jeho tmavých očích kolotá vše, co mu právě řekla. Věděla, že s ním podstupuje neuvěřitelné riziko. Avšak osm let v Badlandsu ji naučilo dívat se na rizika úplně jinak než v dobách, kdy působila v Quantiku.

„Jedna věc by mě zajímala,“ řekl Bosch nakonec. „Proč tě vlastně neposadili na hotelový pokoj a nešoupli ti před dveře dva tělesné strážce? Pro případ, že by se objevil Backus. Vždyť jak jsi právě řekla, tohle všechno se možná točí okolo tebe. Nejdřív byl na řadě Terry McCaleb a teď ty.“

Ráchel zavrtěla hlavou, jako by jeho myšlenku zavrhovala.

„Protože mě možná využívají. Možná jsem pro ně návnada.“

„Vážně?“

Pokrčila rameny.

„Já nevím. Při tomhle vyšetřování mi neříkají všechno. Ať je to, jak chce, stejně na tom nezáleží. Jestli se po mně pídí, tak ať se pídí. Nebudu se schovávat v hotelovém pokoji. Rozhodně ne do té doby, dokud on bude pobíhat po svobodě a já budu mít u sebe své kamarády Siga a Glocka.“

„A, dvouzbraňová agentka. To je zajímavé. Většina dvouzbraňových poldů, které jsem znal, měla ke všem těm kulkám navíc taky přebytek testosteronu. Moc rád jsem s těmahle lidma nedělal.“

Bosch to řekl s náznakem úsměvu v hlase. Ráchel věděla, že nepotrvá dlouho a bude ho mít na udičce.

„Já je nenosím obě najednou. Jednu mám služební a druhou soukromou. Ale ty se pokoušíš změnit téma.“

„Které zní...?“

„Tvůj příští krok. Hele, víš, jak se to říká ve filmech: buď to to můžeme udělat po zlém, nebo tě můžeme...“

„Trefit do tváře telefonním seznamem.“

„Přesně tak. Ty pracuješ sám, všem navzdory, ale zároveň máš očividně dobré instinkty a pravděpodobně víš věci, které my ještě nevíme. Tak proč nespojit síly?“

„A co se stane, až se o tom doslechne agentka Dei a zbytek FBI.“

„To riziko podstupuju já, takže já taky ponesu následky. Ale ty nebudou moc tvrdé. Co mi můžou udělat? Poslat mě zpátky do Minotu? To je toho.“

Bosch přikývl. Ráchel ho sledovala a snažila se prohlédnout skrz jeho tmavé oči, aby viděla, jak funguje jeho mysl. Bosch na ni působil dojmem, že touha po vyřešení případu pro něj znamená více než vlastní ješitnost a malichernosti. Přebere si to a nakonec zjistí, že její nabídka je pro něj nejschůdnější cestou.

Nakonec Bosch přikývl.

„Co děláš zítra ráno?“

„Budu tě hlídat. Proč?“

„Kde bydlíš?“

„V Embassy Suites na Paradise, nedaleko od Harmonu.“

„Vyzvednu tě v osm.“

„A kam pojedeme?“

„Na vrchol trojúhelníku.“

„Jak to myslíš? Kam?“

„To ti vysvětlím zítra. Myslím, že ti můžu věřit, Ráchel. Ale berme to hezky postupně. Pojedeš se mnou?“

„No dobře, Boschi. Pojedu.“

„Přestaň se chovat formálně.“

„To mi jen uklouzlo. Nechtěla jsem se k tobě chovat formálně, Harry.“

Usmála se a sledovala, jak se Bosch snaží její slova rozklíčovat.

„No dobrá, takže ahoj zítra,“ řekl. „Ted se musím připravit na setkání s dcerou.“

Postavil se a ona ho následovala. Naposledy si lokla piva a položila ho napůl vypité na jídelní stůl.

„Zítra v osm hodin,“ řekla. „Přijedeš pro mě?“

„Jo.“

„Určitě nechceš jet mým autem? Benzin by platil strýček Sam.“

„To je dobrý. Můžeš s sebou vzít ty fotky pohřešovaných mužů? Měl jsem je na novinovém výstřižku, ale ten mi sebrala agentka Dei.“

„Uvidím, co se dá dělat. Na pobočce je snad nebudou postrádat.“

„A ještě jedna věc. Vezmi s sebou oba kamarády.“

„Jaké kamarády?“

„Siga a Glocka.“

Ráchel se usmála a zavrtěla na něj hlavou.

„Ale ty teď nemůžeš nosit zbraň, ne? Myslím legálně.“

„Ne, nemůžu. A taky ji nenosím.“

„Musíš si připadat nahý.“

„Jo, dá se to tak říct.“

Ráchel se na něj ještě jednou usmála.

„No, ale já ti zbraň nedám, Harry. V žádném případě.“

Bosch pokrčil rameny.

„Zeptat jsem se musel.“

Otevřel dveře a Ráchel vyšla ven. Sešla ze schodů k parkovišti a ohlédla se ke dveřím. Přemýšlela, jestli ji Bosch pozoruje přes kukátko. Došla ke služebnímu fordů, který si vyzvedla z garáže FBI. Věděla, že balancuje na hraně potíží. Věci, které dnes Boschovi prozradila, i její souhlas se zítřejším výletem, to vše jí zaručovalo konečnou destrukci vlastní kariéry, pokud by se události vymkly z rukou. Ráchel to však bylo jedno. Byla ve městě hazardu. Věřila Boschovi a věřila sobě. Nedopustí, aby druhá strana vyhrála.

Když couvala s fordem, všimla si, že na parkoviště přijíždí taxík. Vystoupil z něj podsaditý muž se sluncem vybělenými vlasy a křiklavou havajskou košilí na těle a začal si zkoumavě prohlížet čísla na dveřích pokojů. V ruce nesl tlustou obálku nebo složku, která vypadala zažloutle a staře. Ráchel sledovala, jak vychází po schodišti a míří k číslu 22, k Boschovým dveřím. Ty se otevřely ještě dříve, než stačil zaklepat.

Ráchel docouvala a vyrazila z parkoviště na Koval Lané. Projela kolem boku a zaparkovala na místě, odkud se jí nabízel dobrý výhled na oba výjezdy z parkoviště před Boschovým ubohým motelem. Byla si jistá, že Bosch něco chystá, a rozhodla se zjistit, co to je.

## 25

Backus jen letmo zahlédl muže, který otevřel dveře motelového pokoje, když na ně Ráchel Wallingová zaklepal. Zdálo se mu však, že ho poznává z doby před mnoha lety. Cítil, jak se mu zrychluje tep. Pokud se v muži, jehož Ráchel navštívila v pokoji 22, nepletl, pak se sázky podstatně zvýšily.

Pozorně si prohlédl hotel a posoudil vlastní situaci. Zatím identifikoval tři sledovací automobily FBI. Agenti se drželi zpátky. Jeden se oddělil do strany a právě seděl na autobusové zastávce na protější straně Koval Lané. Předstíral, že čeká na autobus, což vzhledem k jeho šedému obleku působilo zcela nepatřičně, ale takový už byl styl FBI.

Samotná budova motelu díky tomu zůstala čistá a Backus do ní mohl nerušené proniknout. Měla tvar písmene „L“ s parkováním na všech stranách. Backus si uvědomil, že pokud by se přesunul na protější stranu budovy, mohl by si lépe prohlédnout Rachelina hostitele přes zadní okno nebo malý balkon.

Rozhodl se, že nebude riskovat a přesunovat auto z předního parkoviště na zadní. Upoutalo by to pozornost zahřívače lavičky na protější straně ulice. Místo toho potichu otevřel dveře a vystoupil z auta. Vnitřní světlo měl vypnuté, aby nepoutalo zraky okolí. V podřepu se prosoukal mezi dvěma dalšími auty, napřímil se, nasadil si na hlavu baseballovou čepici a narazil si štítek co nejvíce do čela. Na kšiltovce se skvěla písmena UNLV.

Prošel spojovací chodbou v přízemí jednopatrového motelu. Minul automaty na minerálku a sladkosti, vynořil se na protější straně a vyrazil přes zadní parkoviště, jako by hledal svůj vůz. Po chvíli zvedl hlavu k osvětlenému balkonu, který podle jeho odhadu odpovídal číslu 22, kam před okamžikem vstoupila Ráchel. Viděl, že posuvné dveře jsou otevřené.

Stále se rozhlížel, jako by hledal ztracený automobil, a přitom si všiml, že agent usazený na autobusové zastávce na zadní parkoviště nevidí. Nikdo ho zde nesledoval. Backus se tedy přesunul přímo pod balkon pokoje 22. Pokusil se odposlechnout úryvky konverzace, které by byly slyšet skrz otevřené dveře. Identifikoval sice Rachelin hlas, ale nedokázal rozpoznat, co říká, až nakonec velice zřetelně zaslechl slova: „Musíš si připadat nahý.“

To ho zmátlo a zároveň upoutalo. Přemýšlel, zda by nemohl vyjít do prvního patra, aby lépe slyšel konverzaci na čísle 22. Zvuk zavíraných dveří nicméně tuto myšlenku utál. Backus se dovtipil, že Ráchel právě odešla. Vrátil se tedy do spojovací chodby a ukryt za automatem na kolu čekal, až zaslechne startování auta. Čekal a poslouchal. Ve stejném okamžiku zaslechl zvuk dalšího automobilu, který vjížděl na parkoviště. Přesunul se od automatu do rohu a vykoukl ven. Z taxíku vystupoval muž, kterého Backus rovněž znal. Byl to společník Terryho McCaleba z charterové firmy. Nemohlo o tom být pochyb. Backus měl pocit, jako by právě narazil na poklad plný intrik a tajemství. Co má Ráchel v úmyslu? Že by se tak rychle spřáhla s McCalebovým společníkem? A co tady dělá losangeleská policie?

Pohlédl za taxi a viděl, jak Rachelin ford vyráží na ulici a odjíždí. Po chvíli čekání zastavil před autobusovou zastávkou pontiac a naložil agenta na lavičku. Backus si znovu narazil kšiltovku do čela, vyšel z chodby a zamířil ke svému autu.

## 26

Díval jsem se klíčovou dírkou, přemýšlel jsem o agentce Wallingové a podívoval se, jak ji ani nehostinný terén FBI a obou Dakot neznavil zápalu a smyslu pro humor. Líbila se mi a cítil jsem, že jsme naladěni na stejnou vlnu. Říkal jsem si, že bych jí možná mohl věřit, ale zároveň jsem si připomínal, že tuhle etudu se mnou právě sehrála profesionálka. Byl jsem si jist, že mi ani ona nevyzradila všechno ze svých plánů – to nedělá nikdo a nikdy –, ale řekla mi toho dost. Oba jsme šli za stejným cílem, byť možná každý z jiných důvodů. Rozhodně jsem však nepochyboval o svém rozhodnutí vzít ji zítra ráno jako spolujezdce.

Zorné pole kukátka náhle zaplnil vypouklý obraz Buddyho Lockridge. Otevřel jsem dveře, než stačil zaklepat, a rychle ho vtáhl dovnitř. Přemýšlel jsem, zda ho cestou ven zahlédla agentka Wallingová.

„Dokonalé načasování, Buddy. Mluvil tam s váma někdo, zastavil vás tam někdo?“

„Kde, tady?“

„Jo, tady.“

„Ne, zrovna jsem vylezl z taxíku.“

„Dobře, tak kde jste v tom případě byl?“

Lockridge svůj pozdní příchod vysvětlil tím, že před Bellagiem nestály žádné taxíky, čemuž jsem nevěřil. Když jsem od něj přebíral dvě složky, které mi přinesl, všiml jsem si, že má jednu kapsu džínsů pořádně napěchovanou.

„To jsou kecy, Buddy. V tomhle městě se sice taxíky shánějí těžko, ale ne před Bellagiem. Tam stojí vždycky.“

Natáhl jsem se a pleskl rukou přes jeho naditou kapsu.

„Zastavil jste se v kasinu, že jo? Máte kapsu plnou žetonů.“

„Heleďte, no tak jsem se zastavil na pár rychlejších blackjacků, než vyrazím za várna. A zrovna mi padla karta. Nemohl jsem prohrát. Koukněte na to.“

Sáhl si do kapsy a vytáhl hrst pětidolarových žetonů.

„Dával jsem jim na prdel! A když se na vás usměje štěstí, nemůžete jenom tak odejít.“

„Jo, to je skvělé. Aspoň vám to pomůže zaplatit ten pokoj, co jste se do něj nakufroval.“

Buddy se rozhlédl po mé svobodárně a změřil si ji pohledem. Z otevřeného balkonu sem doléhal dopravní ruch a hluk proudových letadel.

„S radostí,“ řekl. „Tady totiž nebudu.“

Téměř jsem se rozesmál, když jsem si vzpomněl, co jsem viděl na jeho člunu.

„No, klidně si můžete bydlet, kde se vám zlíbí, protože já už vás tady nepotřebuju. Díky, že jste přinesl ty spisy.“

Buddy vytřeštil oči.

„Cože?“

„Mám nového parťáka. FBI. Takže až budete chtít, můžete se vrátit do L. A., anebo můžete hrát v Bellagiu blackjack tak dlouho, až vám bude patřit. Já vám proplatím letenky, jak jsem slíbil, cestu vrtulníkem na ostrov a čtyřicet babek za hotelový pokoj. Tolik se platí tady.“

Zvedl jsem spisy.

„A přihodím vám dvě stovky za to, že jste si udělal čas vyzvednout ze člunu tohle a dopravit se s tím sem.“

„Tak to ani nápad, člověče. Vždyť jsem jel takovou dálku. Pořád vám můžu pomoci. Už jsem s těma agentama dělal, když jsme s Terryem na něčem pracovali.“

„To bylo tehdy, Buddy, zatímco teď je teď. No tak. Svezu vás zpátky do hotelu. Taxíků je tady poskrovnu a já stejně jedu tamtím směrem.“

Zavřel jsem balkónové dveře, vyprovodil ho z pokoje a uzamkl ho. Spisy jsem vzal s sebou, abych si je mohl přečíst později. Když jsme scházeli ze schodů k parkovišti, rozhlédl jsem se, zda opět neuvidím strážce, ale nevšiml jsem si ho. Rozhlédl jsem se tedy ještě jednou po Ráchel Wallingové a také ji jsem už nespátl. Naopak jsem zahlédl sousedku Jane,

jak strká do kufru auta, bílého Monte Carla, krabici od bot. Ze svého úhlu na schodech jsem viděl, že celý kufr je nacpaný dalšími, ještě většími krabicemi.

„Se mnou to máte lepší,“ řekl Buddy a v hlase se mu stále ozýval zvonivý protest. „Agentuře věřit nemůžete, člověče. Terry v ní dělal a nevěřil jí ani on.“

„Já vím, Buddy. S FBI přicházím do styku už třicet let.“

Lockridge pouze zavrtěl hlavou. Díval jsem se, jak Jane nastupuje do auta a couvá. Přemýšlel jsem, jestli ji dnes nevidím naposledy. Moje sdělení, že jsem kdysi pracoval jako policista, ji možná vystrašilo a přinutilo k odjezdu. A možná zaslechla skrz tenké zdi část mého rozhovoru s agentkou Wallingovou.

Buddyho poznámky o FBI mi něco připomněly.

„Poslyšte, až se vrátíte, budou s vámi chtít mluvit.“

„O čem?“

„O vašem GPS. Našli ho.“

„Fíha, to je skvělý! Chcete říct, že ho nešlohnul Finder? Že to byl Shandy?“

„Myslím, že jo. Ale ta zpráva není zase tak skvělá, Buddy.“

„Jak to?“

Odemkl jsem mercedes a nastoupili jsme. Pohlédl jsem na Buddyho a nastartoval motor.

„Všechny vaše souřadnice byly vymazány. Zůstala tam jen jedna a podle té žádnou rybu nechytíte.“

„A, zatraceně! To jsem si moh myslet.“

„Každopádně se vás na ten přístroj budou vypyávat – a taky na Terryho a na ten poslední výlet. Stejně jako já.“

„Takže oni jsou až za váma, jo? Snaží se vás dohnat. Tak to jste kanón, Harry.“

„To ani ne.“

Věděl jsem, co přijde. Buddy se vytočil na sedadle a naklonil se ke mně.

„Vezměte mě s sebou, Harry. Říkám vám, že vám můžu pomoci. Jsem bystrej. Spoustu věcí si umím spočítat.“

„Zapněte si pás, Buddy.“

Zařadil jsem zpátečku dříve, než k tomu měl příležitost, a Buddy se téměř udeřil o palubní desku.

Vyrazili jsme na Strip a pomalu se sunuli k Bellagiu. Začínal večer, chodníky se ochlazovaly a zalidňovaly. Viděl jsem, jak se závěsné tramvaje a rampy rychle zaplňují lidmi. Neonové fasády na ulici prozařovaly soumrak a působily jako oslnivý západ slunce. Téměř. Buddy mě i nadále přemlouval, abych ho přizval k vyšetřování, ale já ho pokaždé odmítl. Když jsme objeli obrovskou fontánu před hotelem a protáhli se pod gigantickým vstupním sloupovým kasina, řekl jsem sluhovi, že se tu jen pro někoho zastavujeme – ukázal mi k obrubníku a varoval, abych nenechával vůz bez dozoru.

„Pro koho se zastavujeme?“ zeptal se Buddy a v jeho hlase se znovu objevil život.

„Pro nikoho. To jsem řekl jen tak. Víte co, Buddy? Jestli se mnou chcete pracovat, tak zůstaňte pár minut v autě, aby mi ho neodtáhli. Potřebuju si sem na chvíli zaskočit.“

„Kvůli čemu?“

„Abych se podíval, jestli tam někdo není.“

„Kdo?“

Vyskočil jsem z auta a zavřel dveře, aniž jsem na Buddyho otázku odpověděl, poněvadž jsem věděl, že každá moje odpověď povede jen k dalším a dalším otázkám, a na to jsem neměl čas.

Bellagio jsem znal stejně dobře jako zatáčky na Mulholland Dřívě. Právě zde si moje bývalá manželka Eleanor Wishová vydělávala na živobytí a právě zde jsem ji při bezpočtu příležitostí sledoval. Rychle jsem prošel nablýskaným kasinem, minul jsem alej výherních automatů a vstoupil do pokerového sálu.

Poker se hrál pouze na dvou stolech. Bylo ještě velice brzy. Rychle jsem přešel pohledem třináct hráčů a Eleanor jsem mezi nimi nespatril. Otočil jsem se k pódiu a viděl, že šéfem stolu je

dnes muž, kterého jsem znal z doby, kdy jsem sem chodil s Eleanor a pak ji sledoval při hře. Zamířil jsem k němu.

„Co je novýho, Freddy?“

„Novejch je dneska ve městě spousta prdelí.“

„To je prima. Aspoň máš na co koukat.“

„Nestěžuju si.“

„Nevíš, jestli přijde Eleanor?“

Eleanor mívala ve zvyku sdělovat předem šéfům stolů, jestli si hodlá určitý večer přijít zahrát. Někdy jí drželi místo u stolů s vyššími sázkami nebo s ostřílenějšími hráči. A někdy jí dokonce organizovali soukromé partie. Moje bývalá manželka byla svým způsobem tajnou lasvegaskou atrakcí. Byla to přitažlivá žena a poker hrála zatraceně dobře. Pro muže jistého druhu tak představovala překážku, kterou rádi zdolávali. V chytrých kasinech to věděli a zařídili se podle toho. V Bellagiu se k Eleanor vždy chovali slušně. Kdykoliv něco potřebovala – od panáka přes pokoj až po vyhození neomaleného hráče od stolu –, vždy jí to poskytli. Bez otázek. A tak když šla večer někam hrát, obvykle chodívala sem.

„Jo, přijde,“ odpověděl Freddy. „Momentálně pro ni nic nemám, ale zastaví se tu.“

Chvíli jsem počkal, než jsem ho obšťastnil další otázkou. Musel jsem postupovat šikovně. Opřel jsem se o zábradlí a chvíli nenuceně sledoval, jak dealer u stolu s texaským pokerem rozdává poslední sadu karet, které na modrém plstěném povrchu šustily jako lidský šepot. Za stolem sedělo pět hráčů. Pozoroval jsem obličeje dvou z nich, když se dívali na poslední kartu. Hledal jsem něco, co by je prozradilo, ale nic jsem neobjevil.

Eleanor mi kdysi říkala, že skuteční hráči říkají poslední kartě v texaském pokeru „řeka“, protože jim buďto přinese život, anebo ho odplaví. Pokud člověk hraje až do sedmé karty, závisí na ní všechno.

Tři z pěti hráčů okamžitě pasovali. Zbývajících dva chvíli zvyšovali sázky, až nakonec jeden z nich – ten, jehož jsem pozoroval – shrábl bank se třemi sedmičkami.

„V kolik říkala, že se zastaví?“ dotázal jsem se Freddyho.

„Eh, říkala jako obvykle. Kolem osmý.“

I přes svou snahu působit nenucené jsem poznal, že Freddy začíná váhat, neboť si uvědomuje, že by měl být loajální k Eleanor, a ne k jejímu bývalému choti. Já už však věděl, co jsem potřeboval, a tak jsem mu poděkoval a odkvačil. Eleanor měla v plánu uložit dceru do postele a vyrazit do práce. Maddii tak měla večer hlídat chůva.

Když jsem se vrátil před vchod do kasina, moje auto bylo prázdné. Rozhlédl jsem se po Buddym a zahlédl ho, jak se baví s jedním ze sluhů. Zavolał jsem na něj a zamával mu na rozloučenou. Buddy však sprintem vyrazil ke mně a zachytil mi dveře mercedesu.

„Vy odjíždíte?“

„Jo, vždyť jsem vám to říkal. Byl jsem tam jen na pár minut. Díky, že jste zůstal v autě, jak jsem vás žádal.“

Buddy to nepochopil.

„Žádný problém,“ řekl. „Našel jste ho?“

„Koho?“

„Toho, za kým jste tam šel.“

„Jo, Buddy, našel jsem ho. Takže zat...“

„No tak, člověče, pojďme do toho spolu. Terry byl i můj přítel.“

To mě zarazilo.

„Já to chápu, Buddy. Ale jestli chcete hned teď pro Terryho něco udělat, tak se vraťte domů, počkejte, až se u vás objeví agenti, a řekněte jim všechno, co víte. Nic si nenechávejte pro sebe.“

„Myslíte včetně toho, že jste mě poslal na člun, abych ukradl ten spis a obstaral vám ty fotky?“

Buddy konečně pochopil, že je mimo hru, a začal se mi posmívat.

„Mně je jedno, jestli jim to vyklopíte,“ řekl jsem, „já s nima spolupracuju. Dozvědí se to ještě dřív, než se spojí s váma. Ale abychom si dobře rozuměli, já vám neřekl, abyste něco kradl. Pracuju pro Gracielu. Ten člun i všechno v něm patří jí. Včetně těch spisů a těch fotografií.“

Zprudka jsem ho šťouchl do hrudníku.

„Jasně, Buddy?“

Buddy ustoupil, doslova i přeneseně.

„Jo, jasný. Já jen...“

„Dobře.“

V tu chvíli jsem natáhl ruku. Potřásli jsme si pravicemi, ale nebylo v tom nic dvakrát příjemného.

„Ozvu se vám později, Buddy.“

Lockridge mi pustil ruku, já nasedl, zavřel dveře, nastartoval a odjel. Přitom jsem se ve zpětném zrcátku díval, jak Buddy vchází otočnými dveřmi do kasina, a věděl jsem, že než skončí noc, prohraje uvnitř všechny peníze. Nakonec měl pravdu: neměl od svého štěstí odcházet.

Hodiny na palubní desce mi prozradily, že Eleanor odjede z domu na noční službu v kasinu až za devadesát minut. Mohl jsem k ní zamířit hned, ale věděl jsem, že nejlepší bude počkat. Chtěl jsem se vidět s dcerou, ne s bývalou manželkou. Sloužilo jí ke cti, že mi poskytla právo docházet za dcerkou kdykoliv, kdy ona bude v práci. Takže to neměl být problém. A mně zároveň bylo vcelku jedno, jestli bude Maddie vzhůru, nebo ne. Prostě jsem ji chtěl vidět, slyšet její dech a dotýkat se jejích vlasů. Měl jsem totiž dojem, že kdykoliv se naše cesty s Eleanor zkřížily, dostali jsme oba smyk stranou a převládl v nás momentální hněv. A tak bylo nejlepší chodit do domu tehdy, když v něm ona nebude.

Mohl jsem se vrátit do Ex-ex a strávit hodinku pročitáním Básníková spisu, ale já jel radši dál. Paradise Road byla mnohem méně ucpaná než Strip. Je to tak vždycky. Minul jsem Harmon, odbočil na sever a téměř vzápětí se ocitl na parkovišti před Em-bassy Suites. Napadlo mě, že Ráchel Wallingová

možná bude mít chuť na kávu a podrobnější popis zítřejší cesty. Projížděl jsem parkovištěm a hledal federální auto, které by bylo nápadné lacinými puklicemi a vládní poznávací značkou. Žádného jsem si však nevšiml. Vytáhl jsem mobilní telefon, zavolal na informace a dostal číslo na Embassy Suites. Tam jsem požádal o pokoj Ráchel Wallingové a spojovatelka mě přepojila. Telefon opakovaně vyzváněl, ale nikdo ho nebral. Zavěsil jsem, na okamžik jsem se zamyslel, znovu jsem odklopil přístroj a vyťukal číslo, které mi dala přímo Ráchel. Okamžitě to zvedla.

„Ahoj, tady Bosch, co máš v plánu?“ řekl jsem co nejnuceněji.

„Nic, jen se tak poflakuju.“

„Jsi na hotelu?“

„Jo, proč, co se děje?“

„Nic. Jen jsem si říkal, jestli bys neměla chuť na šálek kávy nebo tak něco. Jsem venku a mám teď chvilku času. Za pár minut můžu být u tvého hotelu.“

„Hele, díky, ale myslím, že dneska večer zůstanu tady.“

Jasně že nemůžeš ven, pomyslel jsem si. Vždyť v žádném hotelu nejsi.

„Abych řekla pravdu, jsem trochu praštěná z toho časového posunu. Vždycky to na mě dolehne druhý den. Navíc zítra vyrážíme brzy.“

„Chápu.“

„Ale rozhodně to není tak, že bych nechtěla. Možná zítra, dobře?“

„Dobře. Takže platí ta osmá?“

„Budu před hotelem.“

Zavěsili jsme a já pocítil v žaludku první bodavé pochybnosti. Ráchel kula nějaké pikle, nějakým způsobem si se mnou pohrávala.

Nakonec jsem se však pokusil své obavy rozptýlit. Dostala za úkol mě sledovat. A rovnou mi to řekla. Možná jsem se v ní v této poslední věci naprosto mýlil.

Objel jsem parkoviště ještě jednou a hledal Ford Crown Victoria nebo lincolna, ale žádné podobné auto jsem nenašel. Rychle jsem tedy opustil parkoviště a vrátil se na Paradise Road. U Flaminga jsem odbočil na západ a znovu se dostal na Strip a odtud na dálnici. Nakonec jsem zastavil na parkovišti před biftekárnou nedaleko od kasina Palms, které si oblíbilo mnoho místních, poněvadž stálo stranou od Stripu a přitahovalo spoustu celebrit. Když jsem se naposledy civilně bavil s Eleanor, prozradila mi, že přemýšlí, zda nepřesunout svou přízeň z Bellagia právě sem. V Bellagiu se sice stále točily pořádné peníze, ale většina jich putovala do bakaratu, čínského domina a kostek. Poker vyžadoval úplně jiné dovednosti a byla to jediná hra, při níž člověk nehrál proti kasinu. Eleanor se přitom od svých informačních kanálů doslechla, že všechny celebrity a sportovci z Los Angeles chodí do Palms, hrají převážně poker a během učení prohrávají spousty peněz.

V biftekárně jsem si objednal newyorský steak a opečené brambory. Servírka se mě snažila přesvědčit, abych si steak nedával propečený, ale já trval neochvějně na svém. V místech, kde jsem vyrůstal, jsem nikdy nedostával jídlo, které by bylo uprostřed růžové, a nedokázal jsem mu přijít na chuť ani teď. Servírka odešla s objednávkou do kuchyně a já si vzpomněl na polní kuchyni ve Fort Benningu, do níž jsem se jednou zatoulal. Celé hovězí boky se tam vařily došeda v desítkách obrovských kádí. Jakýsi chlápek nabíral lopatou z hladiny jedné kádě olej a naléval ho do kbelíku. V této kuchyni panoval nejhorší zápach, jaký jsem v životě poznal – tedy až do doby o pár měsíců později, kdy jsem se dostal do tunelů a narazil v nich na místo, v němž členové Vietkongu ukrývali před vojenskými statistiky mrtvé.

Otevřel jsem Básníkův spis, a právě když jsem se do něj začínal včítat, zazvonil mi telefon. Přijal jsem hovor, aniž bych na displeji zjišťoval, kdo volá.

„Haló?“

„Harry, tady je Ráchel. Ještě chceš jít na to kafe? Rozmyslela jsem si to.“

Tipoval jsem, že spěchala do hotelu, aby mohla vyrazit odtamtud a nenechala se přistihnout při lži.

„Eh, právě jsem si objednal večeři na opačném konci města.“

„Sakra, to mě mrzí. Beru to jako ponaučení. Jsi sám?“

„Jo, mám tu pár věcí, na kterých chci trochu zapracovat.“

„Já vím, jaké to je. Taky jím každý večer sama.“

„Jo, já taky. Teda pokud jím.“

„Vážně? A co tvoje dcera?“

Už jsem se při rozhovoru s ní necítil příjemně ani bezpečně. Netušil jsem, co má v plánu. A navíc jsem neměl chuť probírat svou smutnou roli manžela a rodiče.

„Eh, poslyš, někdo tu po mně blbě kouká. Myslím, že se tu mobily nesmějí používat.“

„Ano, a my přece nechceme porušovat pravidla. Takže zítra ráno v osm.“

„Dobře, Eleanor. Zatím.“

Už jsem se chystal zaklapnout telefon, když vtom jsem zaslechl její hlas.

„Harry?“

„Copak?“

„Já nejsem Eleanor.“

„Cože?“

„Právě jsi mi řekl ‚Eleanor‘.“

„Aha. To byl omyl. Promiň.“

„Připomínám ti ji?“

„Možná. Něcím. Ted' ne, ale z dřívějšíka.“

„Aha, ale doufám, že zase tolik z dřívějšíka ne.“

Ráchel narážela na Eleanorin ústup ze slávy uvnitř agentury. Proběhl tak neslavně, že ani trapičský džob v Minotu nepřicházel v jejím případě v úvahu.

„Takže zítra na shledanou, Ráchel.“

„Dobrou noc, Harry.“

Zaklapl jsem telefon a přemýšlel o svém přerěknutí. Vynořilo se bez varování odkudsi z mého povědomí, ale když už bylo venku, působilo nesmírně nápadně. Nechtěl jsem na to myslet. Chtěl jsem se znovu ponořit do spisu před sebou. Věděl jsem, že pro mě bude příjemnější zkoumat krvelačnost a šílenství jiného člověka v jiné době.

## 27

O půl deváté jsem zaklepal na dveře domu Eleanor Wishové. Otevřela mi salvadorská služebná Marisol, která v domě bydlela a starala se o dceru. Měla laskavou, ale unavenou tvář. Mohlo jí být kolem padesátky, ovšem vypadala daleko starší. Její příběh o přežívání na tomto světě byl naprosto ničující, a kdykoliv jsem si na něj vzpomněl, nezbylo mi než v souvislosti se svým příběhem hovořit o štěstí. Od prvního dne, kdy jsem se nečekaně objevil v tomto domě a zjistil, že mám dceru, se ke mně Marisol chovala laskavě. Nikdy na mě nepohlížela jako na hrozbu, vždy překypovala srdečností a respektovala mé postavení otce a současně člověka zvenčí. Také nyní ustoupila a vpustila mě dovnitř.

„Ona spí,“ řekla.

Zvedl jsem spis, který jsem nesl s sebou.

„To je v pořádku. Mám práci. Chci se k ní jen na chvíli posadit. Jak se máte, Marisol?“

„O, já jsem dobře.“

„Eleanor odjela do kasina?“

„Ano, ona jela.“

„A jaká byla dneska Maddie?“

„Maddie, ona je hodná holka. Hrála.“

Marisol vždy omezovala své projevy na minimum. V minulosti jsem se na ni snažil mluvit španělsky v domněnání, že důvodem jejích skrovných odpovědí je nedostatečná znalost angličtiny. Ona mi toho však nesdělila o mnoho více ani v rodné řeči a své zprávy o dceřině životě a aktivitách omezovala na několik slov v kterémkoliv jazyce.

„Aha, tak děkuji,“ odpověděl jsem. „Jestli už chcete jít do postele, tak já potom odejdu sám. Dám si pozor, aby se dveře zamkly.“

Klíče od domu jsem sice neměl, ale hlavní dveře se po zaklapnutí zamykaly automaticky.

„Ano, je dobře.“

Přikývl jsem a zamířil do chodby nalevo. Vešel jsem do Maddiina pokojíčku a zavřel za sebou dveře. V zásuvce v protější zdi vězela noční lampička, která halila pokoj do modré záře. Přesunul jsem se na okraj Maddiiny postele a zapnul stolní lampu. Ze zkušenosti jsem věděl, že světlo Maddii neprobudí. Pětileté dítě má tak hluboké sny, že dokáže prospat všechno, dokonce i televizní přenos zápasu Lakers v playoff nebo zemětřesení o síle pěti stupňů.

Světlo z lampičky odhalilo na polštáři hnízdo rozcuchaných tmavých vlasů. Maddie spala s obličejem odvráceným ode mě. Odhrnul jsem jí rukou prstýnky vlasů z tváře, sklonil se k ní a políbil ji na líčko. Nato jsem natočil hlavu tak, abych k ní měl blíže ucho, zaposlouchal jsem se do zvuku jejího dechu a byl za to odměněn. Chvilkové iracionální obavy ze mě konečně spadly.

Přistoupil jsem k sekretáři a vypnul dětský monitor, jehož druhá polovina se nacházela v televizním pokoji nebo v Marisolině ložnici. Nebylo ho teď zapotřebí. Byl jsem tady já.

Maddie spala ve středně velké postýlce s povlečením potištěným nejrůznějšími kočkami a kocoury. Její drobné tělíčko zabíralo v posteli až směšně málo místa, takže jsem si mohl pohodlně opřít druhý polštář o pelest a vylézt si vedle ní. Zasunul jsem ruku pod přikrývku, jemně ji položil dceři na záda a bez hnutí jsem čekal, až ucítím střídavé stoupání a klesání jejího dechu. Druhou rukou jsem poté otevřel Básníkův spis a pustil se do čtení.

Během večere se mi podařilo přelouskat většinu spisu. Ta zahrnovala i profil podezřelého, který zčásti vypracovala agentka Ráchel Wallingová, a také vyšetřovací zprávy a fotografie z místa činu, které se rychle hromadily, neboť vyšetřování bylo v plném proudu a FBI honila zabijáka s přezdívkou Básník po celé zemi. To vše se seběhlo před osmi lety, kdy Básník zabil osm detektivů z oddělení vražd,

přesouval se přitom z východu na západ, až nakonec jeho pout' skončila v Los Angeles.

Když teď dcerka spala vedle mě, pustil jsem se do čtení zpráv, které vznikly až poté, co byl jako podezřelý identifikován zvláštní agent FBI Robert Backus. A poté, co ho Ráchel Wallingová postřelila, ale jemu se přesto podařilo zmizet.

Mezi dokumenty se nacházel i protokol o pitvě těla nalezeného inspektorem Vodohospodářského a energetického úřadu v odtokovém tunelu v Laurel Canyon. Tělo se našlo téměř tři měsíce poté, co byl Backus postřelen, propadl oknem krakorcového domu nedaleko od kaňonu a zmizel v temnotě a porostu pod domem. Poblíž těla nalezeného v tunelu se našly dokumenty FBI a odznak náležející Robertu Backusovi. Rovněž rozpadající se oblečení patřilo jemu – konkrétně na míru střižený oblek, který si pořídil v Itálii, kam byl vyslán ke konzultaci ohledně pátrání po jednom několikanásobném vrahovi v Miláně.

Vědecká identifikace těla byla nicméně neprůkazná. Ostatky byly ve značném stupni rozkladu, což znemožňovalo analýzu otisků prstů. Některé části těla dokonce zcela chyběly – zpočátku se předpokládalo, že si je odnesli potkani a jiní živočichové žijící v tunelech. Scházela například celá spodní čelist a horní můstek, což vylučovalo porovnání s dentálním profilem Roberta Backuse.

Stejně tak nemohla být stanovena příčina smrti, přestože se v horní části žaludku mrtvého – tedy v oblasti, kam byl podle výpovědi agentky Wallingové zasažen Robert Backus – podařilo objevit průstřel a zlomené žebro, podle všeho nárazem kulky. Úlomky vražedného náboje se však již nenašly, což naznačovalo, že střela vylétla z těla ven, takže se nedalo provést ani porovnání s kulkou vypálenou z Racheliny zbraně.

Rovněž porovnání nebo identifikace DNA nebyly nikdy učiněny. Po přestřelce – když panovalo přesvědčení, že Backus by mohl být stále naživu a na útěku – se agenti sesypali na jeho

dům a kancelář. Tehdy ovšem pátrali po důkazech o jeho zločinech a po motivech, proč se jich dopustil. Nepočítali s možností, že jednoho dne budou muset identifikovat jeho rozkládající se ostatky. Agenti se tak dopustili strašlivého přehmatu – které ostatně charakterizovaly celé pozdější pátrání a vystavily FBI obviněním ze zneužívání pravomocí či snahy zamést celý případ pod koberec –, když během prohlídek Backusova bydliště a pracoviště neodebrali žádné potenciální receptory DNA: chlupy a kousky pokožky z odtoku sprchového koutu, sliny ze zubního kartáčku, ostříhané nehty z odpadkových košů ani lupy a vlasy ze zadního okraje kancelářské židle. A když se v odvodňovacím tunelu nalezlo o tři měsíce později mrtvé tělo, bylo již pozdě. Receptory byly porušené anebo zničené. Budova, v níž Backus vlastnil byt, záhadně lehla plamenem tři týdny poté, co v ní FBI skončila s prohlídkami. Backusovu kancelář pak převzal, kompletně renovoval a kompletně zařídil agent jménem Randal Alpert, který na oddělení behaviorálních věd zaujal jeho místo.

Pátrání po vzorcích Backusovy krve vyznělo naprázdno a pro agenturu opět znamenalo trapas. Když agentka Wallingová v onom losangeleském domě Backuse postřelila, vystříklo na podlahu malé množství krve. Její vzorek byl sice odebrán, ale poté vlivem nedbalosti zničen při likvidaci zdravotnického odpadu v losangeleské laboratoři.

Pátrání po krvi, kterou si Backus případně nechal odebrat v rámci osobních lékařských vyšetření nebo ji daroval do krevní banky, se ukázalo jako bezvýsledné. Díky lstivému plánování, potřebnému štěstí a úřednímu šlendriánu se Backusovi podařilo zmizet, aniž po sobě cokoliv zanechal.

Hon na jeho osobu oficiálně skončil nálezem těla v odvodňovacím tunelu. Ačkoliv vědecky nebyla jeho totožnost nikdy potvrzena, legitimace, odznak a italský oblek vedení FBI stačily, aby si pospíšilo s halasným uzavřením případu, který se mohutně přetřásal ve všech sdělovacích prostředcích a těžce poničil již tak poskvrněný mediální obraz agentury.

Vyšetřování ovšem v tichosti pokračovalo a tentokrát se zaměřilo na psychologické pozadí činů zabijáckého agenta. Právě tyto zprávy jsem nyní pročítal. Pod vedením oddělení behaviorálních věd – tedy právě té sekce, v níž Backus pracoval – si vyšetřování vzalo na mušku spíše otázku, proč dělal, co dělal, než aby se nadále zabývalo zjišťováním, jak to vše mohl spáchat přímo pod nosem špičkových expertů na vraždy. Tento směr vyšetřování byl pravděpodobně zvolen jako jakési preventivní opatření. Zaměřili se na podezřelého, nikoliv na systém. Ve spisu se to jen hemžilo zprávami o sondách do dětství, dospívání a výchovy agenta Backuse. I přes řadu ostře formulovaných postřehů, spekulací a souhrnů toho však zde nebylo příliš mnoho. Jen pár vláken odmotaných ze spletitého klubka jeho osobnosti. Backus zůstával záhadou a jeho úchylka tajemstvím. Stal se případem, který nedokázali rozlousknout ani ti nejlepší a nejchytřejší.

Začal jsem tedy tato vlákna třídit. Backus byl synem perfekcionista otce – nadto nikoho menšího než agenta FBI ověřeného vyznamenáními – a matky, již nikdy nepoznal. Otec se k chlapci údajně choval brutálně, neboť ho zřejmě vinil z matčina odchodu od rodiny, a tvrdě ho trestal za přestupky jako noční pomočování nebo posmívání se domácím zvířatům v sousedství. Jedna zpráva obsahovala výpověď spolužáka ze sedmé třídy, jemuž se prý Robert Backus jednou svěřil, že když byl malý, trestal ho otec za noční pomočování tím, že ho poutal k věšáku na ručníky ve sprchovém koutu. Další bývalý spolužák uvedl, že Backus podle vlastního tvrzení přespával s polštářem a přikrývkou ve vaně, protože se obával trestu, který by ho čekal za promočení matrace. Jeden chlapec ze sousedství pak do protokolu vyjádřil podezření, že to byl právě Backus, kdo kdysi zabil jezevčíka tím, že ho rozřezal napůl a pohodil obě jeho části na prázdném pozemku.

Jako dospělý pak Backus projevoval obsesivně-kompulzivní sklony. Měl fixaci na čistotu a pořádek. Mnoho svědectví v tomto směru poskytli jeho kolegové na oddělení

behaviorálních věd. Backus byl na oddělení pověstný tím, že odkládal sjednané schůzky o mnoho minut, během nichž si drhl ruce na toaletě. V bufetu v Quantiku ho nikdo nikdy neviděl jíst k obědu nic jiného než obyčejný grilovaný sýrový sendvič. Každý den grilovaný sýrový sendvič. Kromě toho nutkavě žvýkal žvýkačku a všemožně se snažil, aby mu nikdy nedošla oblíbená značka Juicy Fruit. Jeden agent označil jeho žvýkání za odměřené, což znamenalo, že Backus podle něj zřejmě počítal, kolikrát každý proužek žvýkačky skousne, a po určitém konkrétním počtu skousnutí žvýkačku vytáhl a vzal si nový proužek.

Ve spisu byl i protokol o rozhovoru s bývalou milenkou. Ta vyšetřujícímu agentovi sdělila, že od ní Backus vyžadoval, aby se často a důkladně sprchovala, a to zejména před a po milování. Když pak před sňatkem sháněli dům, oznámil jí, že bude chtít mít vlastní ložnici a koupelnu. Milenka sňatek zrušila a celý vztah ukončila poté, co ji označil za špindíru, poněvadž ve vlastním obývacím pokoji skopla z nohou lodičky.

Zprávy a protokoly představovaly jen drobné vhledy do poškozené psychiky a nevedly k žádnému konkrétnímu závěru. Ať už měl Backus jakkoliv podivné zvyky, stále plně nevysvětlovaly, proč začal vraždit. Nějakým stupněm obsesivně–kompulzivní poruchy koneckonců trpí tisíce lidí, a přesto nepřidávají na seznam svých osobních tiků zabíjení. Tisíce lidí byly v dětství týráni, a přesto se ze všech nestávají despotové.

O Básníkově – Backusově – znovuobjevení se na scéně o čtyři roky později v Amsterdamu získal McCaleb mnohem méně zpráv. Ve spisu se nacházela pouze devítistránková souhrnná zpráva, která rekapitulovala všechna fakta o vraždách a soudní nálezy. Tuto zprávu jsem napoprvé přečetl jen zběžně, ale nyní jsem se do ní ponořil velmi důkladně a našel v ní některé aspekty, které odpovídaly mé hypotéze o městečku Clear.

Pětici známých obětí v Amsterdamu představovali muži, kteří cestovali osamoceně jako turisté. Tím zapadali do stejného profilu jako identifikované oběti pohřbené v Zzyzx, s výjimkou jednoho muže, který v Las Vegas pobýval s manželkou – ta ovšem trávila osudný den sama v hotelových lázních. V Amsterdamu byli zavraždění muži naposledy viděni v zóně Rosse Buurt, kde legalizovaná prostituce probíhá v malých pokojících za neonovými výklady, v nichž se ženy ve vyzývavém oblečení nabízejí kolemjdoucím. V případě dvou zavražděných vypátrali nizozemští vyšetřovatelé prostitutky, které uvedly, že s nimi zabítí muži byli noc předtím, než se jejich těla našla na hladině nedaleké řeky Amstel.

Ačkoliv byla těla nalezena na různých úsecích řeky, ze zpráv vyplývalo, že všechna těla byla podle všeho do řeky vhozena v okolí takzvaného Sixova domu. Tento objekt vlastnil rod Sixových, který hrál významnou roli v amsterdamských dějinách. To mě dost zaujalo – částečně proto, že slova „Six“ a „Zzyzx“ mi připadala podobná, ale také proto, že se nabízela otázka, zda si vrah zvolil dům Sixových náhodou, anebo ve snaze blýsknout se před autoritami tím, že své vraždy spojí s budovou, která autoritu symbolizuje.

O mnoho dál holandští detektivové s vyšetřováním nepokročili. Nikdy neodhalili, na základě jakého mechanismu se pachatel s muži setkával, ovládal je a vraždil. Backus by se byl nikdy nedostal do hledáčku policie, kdyby na sebe sám nechtěl upozornit. Zaslal tedy policii vzkazy, které se dovolávaly Ráchel Wallingové a vedly k jeho identifikaci. Podle souhrnné zprávy obsahovaly tyto vzkazy informace o obětech a zločinech, které mohl znát pouze jejich pachatel. Jeden vzkaz navíc obsahoval pas poslední oběti.

Podle mého byla spojitost mezi amsterdamskou Rosse Buurt a nevadským Clear naprosto zřejmá. V obou případech se jednalo o místa, kde se sex legálně směňoval za peníze. Mnohem důležitější však bylo, že se jednalo o místa, která muži podle mých předpokladů navštěvovali, aniž se o tom

komukoliv zmínili, a mnozí si dokonce mohli dát práci, aby po sobě nezanechali stopu. V jistém smyslu se tak stávali dokonalými terči pro pachatele a dokonalými oběťmi. Jejich počínání zvyšovalo vrahovu bezpečnost.

Dočetl jsem McCalebův spis o Básníkovi a začal ještě jednou v naději, že mi napoprvé něco uniklo, třeba jen jediný detail, jenž by mi umožnil vidět nezastřeně celkový obraz. Někdy se to stává. Opominutá nebo špatně pochopená drobnost se promění v klíč k celé záhadě.

Žádný podobný detail jsem však ani při druhém čtení neobjevil a brzy mi zprávy začaly připadat monotónní a rozvláčné. Pocítil jsem únavu a nakonec se přistihl, že myslím na chlapce spoutaného ve sprše. Neustále jsem si tu scénu představoval a cítil přitom soucit k dítěti a současně vztek nejen na jeho otce, který se takového zacházení dopouštěl, ale i na matku, jež se vůbec neobtěžovala se o své dítě zajímat.

Znamenalo to snad, že jsem s vrahem sympatizoval? Neměl jsem ten dojem. Backus jen proměnil vlastní trýzeň v něco jiného a uvrhl to na svět. Chápal jsem tento proces a soucítil s chlapcem, jímž Backus původně býval. K dospělému Básníkovi jsem však necítil nic jiného než chladné odhodlání ho dopadnout a donutit ho, aby za své činy zaplatil.

## 28

V karavanu to příšerně páchlo, ale Backus věděl, že to vydrží. Ze všeho nejvíce jej odpuzovaly mouchy. Byly všude, mrtvé i živé. Přenášely bacily, choroby a špínu. Když se Backus choulil s vytaženými koleny pod příkrývkou, slyšel, jak ve tmě bzučí, přelétávají naslepo sem a tam, narážejí do oken a stěn a vydávají podivné slabé zvuky. Byly tady, všude. Backus si uvědomil, že měl s jejich příletem počítat, že i ony jsou součástí plánu.

Pokusil se jejich zvuk nevnímat. Pokusil se přemýšlet a soustředit se na plán. Toto byl jeho poslední den zde. Byl čas dát věci do pohybu. Byl čas jim to ukázat. Backus si přál zde setrvat a dívat se, stát se očitým svědkem celé události. Zároveň však věděl, že má spoustu povinností.

Přestal dýchat. Ted' už je i cítil. Mouchy ho našly a lezly po příkrývce, hledaly cestu dovnitř, hledaly cestu k němu. On jim dal život, ale ony ted' chtěly proniknout k němu a sežrat ho.

Vtom se zpod příkrývky ozval jeho rezavý smích a mouchy, které se na něj snesly, se opět rozletěly pryč. Backus si uvědomil, že je úplně stejný jako ony. Také on se obrátil proti životadárce. Znovu se rozesmál a ucítil, jak mu cosi prochází hrdlem.

„Ááááaggh!“

Začal dávit. Rozkašlal se. Pokusil se to dostat ven. Moucha. Hrdlem mu právě prolétla moucha.

Vymrštil se a téměř přitom zakopl. Vyběhl ke dveřím, vnořil se do noci, strčil si prst do krku a čekal, až všechno vyjde nahoru a ven. Padl na kolena, vyzvracel obsah žaludku a zbytek vyplivl ven. Nakonec vytáhl z kapsy baterku a namířil kužel světla na vydávenou hmotu. Ve žlutozelených zvracích rozeznal nešťastnou mouchu. Byla ještě živá a její nohy i křídla se utápěly v bažině lidských štáv.

Backus se postavil. Šlápl na mouchu, pokýval hlavou a otřel si podrážku o rudou hlínu. Zvedl hlavu a zadíval se na siluetu skalního výčnělku, který se tyčil třicet metrů nad ním. V tuto noční hodinu sice skála zakrývala měsíc, ale to bylo jen dobře. Alespoň svítily hvězdy jasněji.

## 29

Odložil jsem tlustý spis a pozorně se zadíval na dceřinu tvář. Přemýšlel jsem, o čem se jí asi zdá. Co její sny inspiruje, když toho v životě prožila tak málo? Byl jsem si jist, že na ni v onom tajném světě čekají jen dobré věci, a přál jsem si, aby to tak zůstalo napořád.

I já jsem začal být unavený, a tak jsem po chvíli zavřel oči, abych si na pár minut odpočinul. Netrvalo dlouho a ponořil jsem se do snu i já. Můj sen však obsahoval stinné postavy, vzteklé hlasy a nenadálé ostré pohyby v temnotě. Netušil jsem, kde jsem nebo kam mám namířeno. A pak už mě popadly neviditelné ruce a vytáhly z něj zpátky na světlo.

„Harry, co to děláš?“

Otevřel jsem oči; Eleanor mě tahala za límec saka.

„Hej..., Eleanor..., co se děje?“

Z nějakého důvodu jsem se pokusil na ni usmát, ale stále jsem byl příliš dezorientován, než abych věděl proč.

„Co to děláš? Koukej na tu podlahu.“

Začínalo mi docházet, že je rozčilená. Natáhl jsem hlavu dopředu a zadíval se přes okraj postele. Spis o Básníkovi mi spadl z lůžka a jednotlivé listy se rozletěly po podlaze. Všude se válely fotografie z místa činu. Nejlépe viditelné byly tři snímky detektiva denverské policie, jehož Backus zastřelil v autě. Temeno hlavy prakticky neměl a celé sedadlo bylo potřísněno jeho krví a mozkiem. Ležely zde i fotografie těl plovoucích v kanálech a snímky dalšího detektiva, kterému Backus ustřelil hlavu brokovnicí.

„A, ksakru!“

„To přece nemůžeš!“ řekla Eleanor hlasitě. „Co kdyby se probudila a viděla to? Do konce života by z toho měla noční můry.“

„Probudí se jen tehdy, jestli nebudeš mluvit víc potichu, Eleanor. Omlouvám se, jasný? Nechtěl jsem tady usnout.“

Sklouzl jsem z postele, klekl si na podlahu a rychle sesbíral spis. Přitom jsem se podíval na hodinky a zjistil, že je téměř pět hodin ráno. Spal jsem několik hodin. Nebylo divu, že jsem se cítil tak malátně.

Pohled na hodinky mi však rovněž prozradil, že Eleanor přišla domů pozdě. Obvykle tak dlouho nehrála. Pravděpodobně to znamenalo, že měla špatnou noc a snažila se dohonit ztrátu, což je mizerná hráčská strategie. Zastrčil jsem fotografie a zprávy do složky a postavil se.

„Promiň,“ řekl jsem ještě jednou.

„Tohle je přesně to, co jsem po příchodu domů nepotřebovala vidět, ksakru.“

mlčel jsem, protože jsem věděl, že z této situace nemohu vyjít jinak než jako poražený. Otočil jsem se a ohlédl na postel. Maddie stále spala a prstýnky hnědých vlasů jí opět padaly do tváře. Doufal jsem, že jestli na světě dokáže něco prospat, budou to sžíravé projevy vzájemného vzteku rodičů.

Eleanor rychle odešla z pokoje a já ji za pár okamžiků následoval. Zastihl jsem ji v kuchyni, kde se opírala o linku s rukama pevně zaklesnutýma na prsou.

„Špatná noc?“

„Nesváděj moji reakci na to, jakou jsem měla noc.“

Odevzdaně jsem zvedl ruce.

„To nedělám. Svádím ji jen na sebe. Zvoral jsem to. Chtěl jsem si k ní jen na chvíli sednout a usnul jsem.“

„Možná už bys to neměl dělat.“

„Co, chodit ji v noci navštěvovat?“

„Nevím.“

Přesunula se k ledničce a vytáhla láhev minerálky. Nalila si trochu do skleničky a podala láhev i mně. Řekl jsem, že nechci.

„Co je to vůbec za spis?“ zeptala se. „Ty tady děláš na případu?“

„Ano. Na vraždě. Začala v L. A. a přenesla se sem. Dneska musím jet do pouště.“

„No to je mi pěkná náhodička. Takže ses cestou zastavil tady, abys vyděsil svou dceru.“

„No tak, Eleanor, byla to hloupost a já jsem idiot, ale hlavně že nic neviděla.“

„Ale mohla. A možná i viděla. Třeba se probudila, zahlédla ty příšerné fotky a pak zase usnula. Nejspíš se jí teď něco strašného zdá.“

„Hele, celou noc se ani nepohnula. To já poznám. Spala, jako když ji do hody vodí. Víckrát se to nestane, takže nemohli bychom už změnit téma?“

„Jasně. Fajn.“

„Co kdybys mi třeba vyprávěla, jakou jsi měla noc?“

„Ne, o tom nechci mluvit. Chci jít akorát do postele.“

„No tak ti něco povím já.“

„Co?“

Neplánoval jsem, že se jí s tím svěřím, ale všechno se na mě nějak nahrnulo a já poznal, že jí to potřebuju říct.

„Uvažuju, že se vrátím do práce.“

„Jak to myslíš, k tomu případu?“

„Ne, k policii. LAPD má takový program. Staří chlapi jako já se tam můžou vrátit. Mají zájem o naše zkušenosti. A když to udělám hned, nebudu se ani muset vracet na akademii.“

Eleanor se dlouze napila a neodpovídala.

„Co si o tom myslíš, Eleanor?“

Pokrčila rameny, jako že jí je to jedno.

„Dělej, co uznáš za vhodné, Harry. Ale to by ses pak tolik nevídal s dcerou. Pracoval bys na případech a..., však víš, jak to chodí.“

Přikývl jsem.

„Možná.“

„A možná na tom ani nezáleží. Většinu života tě stejně po svém boku neměla.“

„A čípak to je vina?“

„Hele, neotvírejte zase staré rány.“

„Kdybych o ní býval věděl, byl bych tady. Jenže já o ní nevěděl.“

„Já vím, já vím. To všechno já. Je to všechno moje vina.“

„To neříkám. Jen...“

„Já vím, co říkáš. Ani to nemusíš říkat.“

Oba jsme chvíli mlčeli a vypouštěli ze sebe hněv. Sklopil jsem oči k podlaze.

„Možná by tam mohla jet se mnou,“ řekl jsem.

„O čem to mluvíš?“

„O tom, co jsme už probírali. O tomhle městě. O tom, že tady vyrůstá.“

Eleanor velice rozvážně zavrtěla hlavou.

„A já si to ani trochu nerozmyslela. Co si myslíš, že ji budeš vychovávat sám? Ty se svými telefonáty uprostřed noci, přesčasy, sáhodlouhým vyšetřováním, zbraněmi v domě a fotkama z místa činu po celé podlaze? Tohle bys pro ni chtěl? Myslíš, že je to lepší než Las Vegas?“

„Ne. Myslel jsem si, že by ses tam mohla vrátit taky.“

„Na to zapomeň, Harry. O tomhle už se bavit nebudu. Zůstanu tady a Madeline taky. Ty se rozhodni, jak je to pro tebe nejlepší, ale za Maddii a za mě nerozhoduj.“

Než jsem stačil odpovědět, vešla do kuchyně Marisol s očima zmačkanýma od spánku. Měla na sobě bílý župan s kurzívou psaným nápisem Bellagio na kapsičce.

„Velmi hlasitě,“ řekla.

„Máš pravdu, Marisol,“ přitakala Eleanor. „Omlouvám se.“

Marisol zamířila k ledničce a vytáhla láhev s vodou. Nalila si sklenici, odložila láhev a bez dalšího slova odešla z kuchyně.

„Myslím, že už bys měl jít,“ řekla mi Eleanor. „Jsem příliš unavená, než abych se o tom teď bavila.“

„Jasně. Jenom se ještě podívám na dceru a rozloučím se s ní.“

„Neprobud ji.“

„Kdeže.“

Vrátil jsem se do dceřina pokojíku. Světlo jsme nechali rozsvícené. Posadil jsem se na okraj postele co nejbližší k ní a několik okamžiků sledoval její spánek. Nato jsem jí odhrnul vlasy z obličeje a políbil ji na líčko. V jejích vlasech jsem cítil vůni dětského šamponu. Políbil jsem ji ještě jednou a popřál jí dobrou noc. Nakonec jsem zhasl lampičku a několik dalších minut jsem jen tak seděl, díval se a čekal. Nač, to netuším. Možná jsem doufal, že do pokoje vstoupí Eleanor, posadí se na postel a společně budeme pozorovat naši spící dceru.

Po chvíli jsem vstal, znovu jsem zapnul dětský monitor, odešel jsem z pokoje a zamířil ven. Když jsem procházel chodbou ke dveřím, byl dům ztichlý. Eleanor jsem nikde neviděl. Asi odešla do postele, protože už mě nepotřebovala vidět. Zaklapl jsem za sebou hlavní dveře a na odchodu se ujistil, že jsou zamčené.

Hlasité cvaknutí oceli o ocel s sebou neslo konečnost, která se v mém nitru rozechvívala jako zbloudilá kulka.

# 30

Téhož dne v osm hodin ráno jsem seděl ve svém mercedesu před vestibulem hotelu Embassy Suites na Paradise Road. V plastových držácích na dveřích jsem měl dvě velké kávy ze Starbucks a pytlík s koláčky. Byl jsem čerstvě vysprchován a oholen. Převlékl jsem si šaty, ve kterých jsem usnul, natankoval jsem benzin a vybral u pumpy z bankomatu maximální částku. Byl jsem připraven strávit den v poušti, ale Ráchel Wallingová stále neprocházela skleněnými dveřmi. Po pětiminutovém čekání jsem se jí právě chystal zavolat, když vtom mi zazvonil telefon. Byla to ona.

„Dej mi ještě pět minut.“

„Kde jsi?“

„Musela jsem odjet na pobočku na schůzi. Ale už jedu zpátky.“

„Na jakou schůzi?“

„To ti řeknu, až se setkáme. Už jsem na Paradise.“

„Dobře.“

Zaklapl jsem telefon a zadíval se na ceduli na taxíku, který čekal přede mnou. Byla to reklama na jakousi estrádu v Riviéře. Znázorňovala nádherně vytvarovaná nahá pozadí dvanácti žen seřazených vedle sebe. Znovu mě to přivedlo na myšlenky o měnícím se charakteru Las Vegas, jak se o něm psalo v Timesech v článku o pohřešovaných mužích. Přemýšlel jsem o všech lidech, kteří se sem přistěhovali za vidinou rodinného života, a jak se jim tato vidina vzápětí po příjezdu rozplynula při pohledu nejen na tento, ale i na tisícovku podobných poutačů.

Vedle mě přijelo z protisměru obyčejné vládní auto – Crown Victoria – a Ráchel stáhla okénko.

„Chceš, abych řídila?“

„Pojedeme mým,“ řekl jsem a pomyslel si, že si tak udržím alespoň částečnou kontrolu nad vývojem událostí.

Ráchel se nehádala. Zajela s fordem na parkoviště a nasedla do mého auta.

Zůstal jsem s mercedesem stát.

„Budeš pít obě ty kávy?“ zeptala se mě.

„Ne, jedna je pro tebe. Cukr je v pytlíku. Smetanu neměli.“

„Nedávám si ji.“

Ráchel sebrala jeden z kelímků a upila z něj. Zadíval jsem se přes čelní sklo dopředu a pak jsem pohlédl do zpětného zrcátka. A čekal jsem dál.

„Tak co,“ řekla Ráchel nakonec, „pojedeme?“

„Já nevím. Myslím, že si nejdřív musíme promluvit.“

„O čem?“

„O tom, co se děje.“

„Jak to myslíš?“

„Cos dělala tak brzy na pobočce? Co se děje, agentko Wallingová?“

Ráchel si otráveně povzdechla.

„Podívej, Harry, zřejmě zapomínáš na jednu věc. Tohle vyšetřování je pro FBI nesmírně důležité. Dá se říct, že se v něm přímo angažuje samotný ředitel.“

„No a?“

„A tak když nás požádá o schůzku v deset hodin ráno, znamená to, že se agenti v Quantiku a my, agenti v terénu, sejdem už v devět, abychom se ujistili, že víme, co mu budeme říkat, aby se nakonec naše tvrzení neobrátila proti nám.“

Přikývl jsem. Už jsem tomu rozuměl.

„A devět ráno v Quantiku znamená šest ráno ve Vegas.“

„Jasně.“

„A jak to v těch deset proběhlo? Co všechno jste řediteli řekli?“

„To je věc FBI.“

Zadíval jsem se na ni a ona se neubránila úsměvu.

„Ale já ti to přesto řeknu, protože ty mi taky prozradíš všechna svoje tajemství. Ředitel se chystá předstoupit před

veřejnost. Neudělat to by bylo příliš riskantní. Protože kdyby se nějaké informace později dostaly nekontrolované na světlo, působilo by to dojmem, že jsme se je snažili zamést pod koberec. Říká se tomu být pánem okamžiku, Harry.“

Zařadil jsem rychlost a zamířil k výjezdu z parkoviště. Trasu jsem si naplánoval předem. Hodlal jsem jet po Flamingo na dálnici 15 a pak se rychle zařadit na Blue Diamond Highway, po níž vedl až do Clearu rovný úsek cesty.

„A co tam řekne?“

„Na dnešní odpoledne svolá tiskovou konferenci. Tam oznámí, že Backus podle všeho žije a my po něm pátráme. A ukáže McCalebovu fotografii muže, který si říkal Shandy.“

„Už všechno v tomhle směru prověřili?“

„Ano. Po žádném Shandym se zatím nenašla jediná stopa – tohle jméno si zřejmě vymyslel jen pro Terryho. Ale právě v těchto okamžicích provádíme fotografickou analýzu a porovnání snímků pořízených Terryem McCalebem s Backusovými fotografiemi. Podle prvních zpráv se zatím rýsuje shoda. Byl to Backus.“

„A Terry ho nepoznal.“

„Ale očividně něco vytušil. Pořídil přece ty fotky, takže nějaké podezření choval. Jenže ten člověk měl plnovous, klobouk a brýle. Náš analytik navíc prohlásil, že si Backus změnil i nos, zuby a možná použil lícní implantáty. Mohl si vybrat z řady zákroků, dokonce si i nechat chirurgicky změnit hlas. Hele, já se na ty fotky dívala a taky jsem si nebyla jistá, třebaže jsem s Backusem přímo spolupracovala pět let, mnohem déle než Terry. Ten se přestěhoval do Los Angeles, aby tam vedl pobočku behaviorálního oddělení.“

„Máš tušení, kde si to všechno Backus nechal udělat?“

„Tak tímhle jsme si docela jistí. Zhruba před šesti lety byla ve vyhořelé vile v Praze nalezena těla jednoho plastického chirurga a jeho ženy. V té vile se nacházel operační sál a o chirurga se zajímala zpravodajská sekce Interpolu. Jeho manželka mu dělala asistentku. Všeobecně se předpokládalo,

že ten člověk pracuje jako obličejář – že ti za určitou cenu změní podobu obličeje. Podle naší hypotézy ho i s manželkou zavraždil někdo, koho změnil, aby zahladil stopy. Při požáru totiž shořely i všechny záznamy o zákrocích, které si chirurg pravděpodobně vedl. Požár byl označen za žhářský útok.“

„A jak vás v téhle souvislosti napadl Backus?“

„Nic nevíme jistě. Ale jak si asi dokážeš představit, po Backusově odhalení jsme bedlivě přezkoumali všechno, co jako agent učinil nebo čeho se dotkl. Celý jeho případ byl co nejdůkladněji prověřen. Backus hodně jezdil do zahraničí, aby tam konzultoval závažné případy. Patřilo to k vytváření imidž FBI. Jezdil do zemí jako Polsko, Jugoslávie, Itálie, Francie, kamkoliv si vzpomeneš.“

„Byl i v Praze?“

Ráchel přikývla.

„Také do Prahy odjel konzultovat jeden případ. Ztrácely se tam mladé ženy a končily v řece. Prostitutky. Ten doktor – ten obličejář – byl v rámci vyšetřování rovněž vyslýchán, protože třem obětem zvětšoval prsa. Backus byl u toho. Pomáhal toho chirurga vyslýchat.“

„A přitom se mohl dozvědět, čím si ten doktor přivydělává bokem.“

„Přesně tak. Myslíme si, že se to dozvěděl a že tam pak odjel, aby si nechal změnit obličej.“

„To ale nebylo tak snadné. Jeho skutečná tvář byla v té době na prvních stránkách všech novin a časopisů.“

„Hele, Bob Backus je sice zabijácky psychopat, ale zároveň je nesmírně chytrý. Když nepočítám vymyšlené padouchy v knížkách a ve filmech, nebyl nikdo nikdy chytřejší než on. Ani Bundy ne. Takže musíme předpokládat, že měl po celou dobu únikový plán. Už od prvního dne. Když jsem ho před osmi lety vystrčila z toho okna, můžeš vzít jed, že už měl vypracován náhradní plán. Že si předem obstaral peníze, doklady, zkrátka všechno potřebné, aby se dokonale přestrojil a utekl. Pravděpodobně to všechno nosil s sebou. Předpokládáme, že se

z Los Angeles nejdřív vrátil na východní pobřeží a pak se zdejchnul do Evropy.“

„Podpálil svůj byt,“ konstatoval jsem.

„Jo, ten požár připisujeme jemu, což znamená, že se tři týdny po tom, co jsem ho v Los Angeles postřelila, objevil ve Virginii. Podpálil to tam a vyrazil do Evropy, kde se mohl chvíli nenápadně pohybovat, změnit si podobu a pak začít znovu.“

„Amsterdam.“

Ráchel přikývla.

„První amsterdamská vražda se stala sedm měsíců poté, co ten chirurg v Praze uhořel.“

Pokýval jsem hlavou. Všechno do sebe zdánlivě zapadalo. A pak mě napadlo ještě něco dalšího.

„Jak může ředitel předstírat překvapení, že je Backus naživu, když jste měli před čtyřmi lety Amsterdam?“

„Má k dispozici řadu různých způsobů, jak spojitost mezi Backusem a Amsterdamem popřít. Tak za prvé a především byl tehdy ve funkci jiný ředitel, takže na něj může hodit všechno, co potřebuje. To je v FBI tradice. Navíc k těm vraždám došlo v jiné zemi a jejich vyšetřování jsme nevedli my. A taky to nikdy nebylo s absolutní jistotou potvrzeno. Měli jsme sice grafologickou analýzu, ale tím to v podstatě končilo, a grafologie je co do potvrzování úplně jiná liga než otisky prstů nebo DNA. Takže ředitel může jednoduše říct, že hypotéza o Backusově působení v Amsterdamu nebyla nikdy stoprocentně jistá. V tomhle ohledu je každopádně neprůstředný. Jestli má mít z něčeho strach, tak je to tady a teď.“

„Musí být pánem okamžiku.“

„Jako celá FBI.“

„A vy, agenti, souhlasíte, že s tím vyleze na veřejnost?“

„Ne. Žádali jsme o týden. A on nám dal den. Tisková konference se koná v šest večer východního času.“

„Jako byste do té doby mohli něco důležitého stihnout.“

„Jo, přesně tak. Jsme v prdeli.“

„Backus se nejspíš zakope do země, znovu si změní tvář a další čtyři roky nevyleze na světlo.“

„Pravděpodobně ano. Ale ředitel se od téhle bryndy neumaže. Bude v bezpečí.“

Několik okamžiků jsme oba mlčeli a přemýšleli. Dokázal jsem ředitelovo rozhodnutí pochopit, ale pravdou bylo, že očividně mělo pomoci spíše jemu než vyšetřování.

Chvilí jsme jeli po dálnici 15 a já pak odbočil na výjezdovou rampu vedoucí na Blue Diamond Highway.

„A jak to probíhalo v devět před schůzkou s ředitelem?“

„Obvyklé kolečko. Každý agent řekl, co má nového.“

„A...?“

„A nového toho moc není. Snad jen pár věcí. Bavili jsme se většinou jen o tobě. Já na tebe spoléhám, Harry.“

„V čem?“

„V tom, že objevíš novou stopu. Kam vlastně jedeme?“

„Vědí, že v tom jedeme spolu, anebo mě máš pořád hlídat – teda jako doopravdy hlídat?“

„Myslím, že by dali přednost tomu druhému – vlastně si to nemyslím, ale vím to. Jenže to by byla nuda a navíc jsem už ti jednou říkala, že kdyby mě přistihli, jak jedu s tebou, nemohli by mi udělat nic horšího než mě poslat zpátky do Minotu. To je toho, vždyť mi se tam vlastně líbí.“

„V Minotu se ti možná líbí, ale oni tě třeba pošlou někam jinam. Copak nemají pobočku na Guamu a na podobných místech?“

„To mají, ale to je všechno relativní. Slyšela jsem, že Guam není tak špatný – značná část agendy nějak souvisí s terorismem, což je teď veliká móda. A po osmi letech v Minotu a Rapid City by podobná změna nemusela být tak špatná bez ohledu na to, čeho se vyšetřování týkají.“

„Co se na té schůzce říkalo o mně?“

„Většinou jsem mluvila já, protože tě mám na starosti. Řekla jsem jim, že jsem si tě prostřednictvím losangeleské

pobočky proklepla a zjistila tvůj rodokmen. V kostce jsem jim ho popsala a řekla jim, žeš šel loni za zeď.“

„Co to znamená, jako že jsem odešel do výslužby?“

„Ne, myslím ministerstvo vnitřní bezpečnosti. Že ses s ním dostal do křížku, ocitl se ve vazbě a pak se z ní zase dostal. Na Cherie Dei to udělalo dojem. Hned byla ochotnější nechat ti trochu volnější výběh.“

„Jo, říkal jsem si, proč mi dává tolik volnosti.“

Ve skutečnosti jsem si kladl otázku, proč mě agentka Dei jednoduše nezatkla.

„A co ty poznámky Terryho McCaleba?“ zeptal jsem se.

„Co je s nimi?“

„Určitě na nich dělaly bystřejší mozky než můj. Na co přišli? A co říkají o té teorii trojúhelníku?“

„U masových vrahů je obvyklé, že páchají takzvané trojúhelníkové zločiny. Tenhle scénář vídáme často. Znamená to, že oběť lze vystopovat mezi třemi vrcholy trojúhelníku. Jeden vrchol představuje místo původu nebo příjezdu – jejich domov nebo v tomto případě letiště. Pak zde máme takzvaný bod kořisti – místo, na němž se pachatel a oběť setkají, kde se jejich dráhy střetnou. A třetím vrcholem je místo nálezu těla. U několikanásobných vrahů nejsou tyto tři vrcholy nikdy stejné, protože se tak pachatel nejlépe vyhne odhalení. Právě tohle si Terry uvědomil, když četl ten novinový Článek. Zakroužkoval zmíněnou pasáž, protože se v ní ten lasvegaský policista mýlil. Nemluvil totiž o trojúhelníku, nýbrž o okruhu.“

„Takže FBI teď pracuje na teorii trojúhelníku?“

„Samozřejmě. Ale některé věci chvíli trvají. Momentálně je větší důraz kladen na analýzu místa činu. Ovšem na trojúhelníku pracuje náš člověk v Quantiku. FBI je efektivní, ale někdy pomalá, Harry. To určitě víš.“

„Určitě.“

„Je to závod želvy se zajícem. My jsme želva a ty jsi zajíc.“

„Jak to myslíš?“

„Ty postupuješ rychleji než my, Harry. Něco mi říká, že jsi tu teorii trojúhelníku odhalil a teď zkusmo míříš k chybějícímu vrcholu. K bodu kořisti.“

Přikývl jsem. Bylo mi jedno, jestli mě využívají, nebo ne. Umožnili mi pokračovat v lovu a to pro mě bylo nejdůležitější.

„Začal jsem na letišti a skončil na Zzyzx Road. Takže zbývá poslední vrchol – místo setkání dravce a kořisti – a já mám dojem, že jsem ho objevil. Právě k němu jedeme.“

„Tak mi o něm něco řekni.“

„Ale nejdřív mi ty řekni ještě jednu věc o McCalebových poznámkách.“

„Myslím, že už jsem ti řekla všechno. Pořád se ještě analyzují.“

„William Bing – kdo to je?“

Ráchel zaváhala, ale jen na okamžik.

„To je slepá ulička, ztráta času.“

„Jak to?“

„William Bing je pacient s transplantovaným srdcem, který byl v lasvegaské nemocnici na kontrole a nějakých testech. Domníváme se, že ho Terry znal, a když byl tady, navštívil ho v nemocnici.“

„Už jste s tím Bingem mluvili?“

„Ještě ne. Snažíme se ho vystopovat.“

„Připadá mi to divné.“

„Co, že ho Terry navštívil?“

„Ne, to ne. Spíš že si napsal jeho jméno do spisu, přestože nesouviselo s případem.“

„Terry si prostě věci zapisoval. To je naprosto zřejmé ze všech jeho spisů a poznámek. Jestli se sem chystal odjet a pracovat zde na případu, tak si možná poznamenal do spisu Bingovo jméno a číslo nemocnice, aby ho nezapomněl navštívit nebo mu zavolat. Mohl pro to mít spoustu důvodů.“

Neodpověděl jsem. Stále mi dělalo potíže to pochopit.

„Odkud toho člověka znal?“

„To nevíme. Možná za to mohl ten film. Po premiéře dostal stovky dopisů od pacientů s transplantovaným srdcem. Pro spoustu lidí, kteří s ním byli na jedné lodi, byl něčím jako hrdinou.“

Když jsme mířili po Blue Diamond na sever, všiml jsem si cedule označující odpočívadlo Travel America a vzpomněl jsem si na stvrzenku, kterou jsem našel v McCalebově autě. Zařadil jsem se do výjezdového pruhu, ačkoliv jsem ráno po odchodu z Eleanořina domu natankoval plnou nádrž. Zastavil jsem a chvíli se jen tak díval na komplex odpočívadla.

„Co se děje? Potřebuješ benzin?“

„Ne, to je dobrý. Já jen..., že tady byl McCaleb.“

„Co to znamená? To jsi s ním navázal okultní spojení nebo co?“

„Ne, našel jsem v jeho autě stvrzenku. Přemýšlím, jestli to znamená, že i on měl namířeno do Clearu.“

„Kam?“

„Do městečka Clear. To je cíl naší cesty.“

„No, to se možná nedozvíme, dokud tam nezajedeme a nepoložíme pár lidem pár otázek.“

Přikývl jsem a vyrazil zpět na Blue Diamond. Cestou jsem Ráchel popsal svou teorii o teorii. Vylíčil jsem jí, jak jsem McCalebovu teorii trojúhelníku pochopil já a jak do ní zapadá městečko Clear. Poznal jsem, že ji moje vyprávění upoutalo. Možná dokonce vzrušilo. Souhlasila s mou charakterizací obětí i s odpovědí na otázku, jak a proč si Básník vybral právě je.

A souhlasila, že pachatelův postup očividně kopíruje amsterdamskou „oběťologii“ – tohle slovo použila ona.

V tomto brainsformingu jsme pokračovali ještě asi hodinu, ale když jsme se začali blížit k cíli cesty, naše konverzace postupně uvadala. Nehostinnou drsnou krajinu začaly posévat ostrůvky lidské činnosti a my se stále častěji setkávali s poutači lákajícími řidiče do nevěstinců, které ležely přímo před námi.

„Byl jsi někdy na podobném místě?“ zeptala se mě Ráchel.

„Ne.“

Vzpomněl jsem si na stany s párou a olejovými masážemi ve Vietnamu, ale nezmínil se o nich.

„Já nemyslím jako zákazník. Ale jako policajt.“

„Ani tak ne. Ale podařilo se mi díky nim vypátrat pár lidí. Čímž ovšem myslím spíš prostřednictvím kreditních karet a podobných věcí. Protože samotní lidé tady nejsou příliš sdílní. Po telefonu mi aspoň nikdy tak nepřipadali. A volat místnímu šerifovi je vtip. Stát od těchhle doupat vybírá daně. A značná část se jich vrací do domovského okresu.“

„Rozumím. Takže odkud za to vezmeme?“

Musel jsem se téměř usmát, protože Ráchel použila zájmeno my, a přehodil jsem otázku zpět na její stranu hřiště.

„Co já vím,“ řekla nakonec. „Co kdybysme tam prostě vlezli hlavním vchodem?“

Čímž měla na mysli, že budeme hrát na rovinu, vejdemo tam a zeptáme se, nač potřebujeme. Nebyl jsem si jist, zda je to správný postup, ale Ráchel měla na rozdíl ode mě odznak.

Minuli jsme městečko Pahrump a po dalších patnácti kilometrech jsme dorazili na křižovatku s cedulí s nápisem CLEAR a šipkou doleva. Odbočil jsem a asfaltový povrch se brzy rozdrobil v kamenitou cestu, od níž se za mými koly zvedal závoj prachu. Městečko Clear vidělo náš příjezd na míle daleko.

Tedy pokud zde náš příjezd někoho zajímal. Ukázalo se totiž, že městečko Clear ve státě Nevada není ničím více než parkovištěm pro karavany. Štěrková cesta nás dovedla k další křižovatce a dalšímu ukazateli se šipkou. Znovu jsme odbočili na sever a zakrátko dojeli na mýtinu, kde stál starý karavan s nánosy rzi kolem nýtů. Podél horního okraje karavanu se táhla cedula s nápisem: VÍTEJTE V CLEARU. SPORTBAR OTEVŘENÝ. POKOJE K PRONÁJMU.

Na mýtině před barem neparkovala žádná auta.

Projel jsem kolem tohoto uvítacího alegorického vozu a ocitl se na nové silnici, která mě za zatáčkou dovedla ke shluku dalších karavanů, které se na prudkém slunci pekly jako

plechovky od piva. Jen málo jich bylo v lepším stavu než uvítací karavan. Nakonec jsme přece jen dospěli k budově s pevnými základy, jež zřejmě sloužila jako městská radnice. Opodál se nacházel pramen, podle něhož dostalo městečko jméno. Jeli jsme dál a po chvíli byli odměněni další šipkou na další ceduli, která prostě a jednoduše konstatovala: NEVĚSTINCE.

Nevada vydala povolení k činnosti více než třiceti nevěstincům roztroušeným po celém státě. Na těchto místech je prostituce legální, kontrolovaná a sledovaná. Na konci silnice v Clearu jsme narazili na tři tyto státem posvěcené podniky. Šterková vozovka se náhle rozšířila ve velkou točnu, kde na zákazníky čekala trojice podobně vyhlížejících a podobně strížených bordelů. Jmenovaly se Sheilas Front Porch, Tawnys High Five Raneh a Miss Delilalis House of Holies.

„Hezké,“ poznamenala Ráchel, když jsme si místo prohlíželi. „Proč jsou tyhle podniky vždycky pojmenovány po ženských, jako by je ženské doopravdy vlastnily?“

„To jsi mě doběhla. Ale řekl bych, že ‚Svatyně pana Davea‘ by u chlapů neměla takový úspěch.“

Ráchel se usmála.

„Máš pravdu. Vlastně je to docela chytrý tah. Pojmenuješ místo ponižování a zotročování ženy po ženě a hned to nezní tak špatně, že jo? Je to kamufláž.“

„Zotročování. Pokud je mi známo, tak to ty ženy dělají dobrovolně. A některé z nich jsou prý domácí hospodyňky, které sem dojíždějí z Las Vegas.“

„Jestli tomu věříš, tak jsi naivní, Boschi. To, že sem můžeš přijet a zase odsud odjet, ještě neznamená, že nejsi otrok.“

Zamyšleně jsem pokýval hlavou, protože jsem se s Ráchel nechtěl pouštět do debaty na toto téma – věděl jsem totiž, že bych se pak musel ohlížet a zpochybňovat některé věci ve vlastní minulosti.

Také Ráchel očividně chtěla toto téma opustit.

„Tak ve kterém chceš začít?“ zeptala se.

Zastavil jsem auto před Tawnýs High Five Raneh. Jako ranč mi tenhle podnik opravdu nepřipadal. Spíš jako slepenec tří nebo čtyř karavanů propojených zakrytými rampami. Pohlédl jsem nalevo a všiml si, že také Sheilas Front Porch je podobné konstrukce a uspořádání a že ani název tohoto podniku neodpovídá skutečnosti – žádnou přední terasu jsem nezaznamenal. Miss Delilalís po mé pravici vypadala navlas stejně a já podlehl neurčitému dojmů, že tato trojice zdánlivě samostatných nevěstinců si ve skutečnosti nekonkuruje, ale vyrůstá jako tři větve ze stejného kmene.

„Já nevím,“ prohodil jsem. „Asi si hodím rozpočítáňku.“

Ráchel otevřela dveře.

„Počkej,“ řekl jsem. „Mám tady tohle.“

Podal jsem jí spis s fotografiemi, který mi předešlého dne přivezl do Vegas Buddy Lockridge. Ráchel ho otevřela a spatřila snímky muže, jenž vystupoval pod jménem Shandy, ale pravděpodobně to byl Robert Backus.

„Ani se nebudu ptát, kdes k tomu přišel.“

„Prima. Ale vezmi si je ty. Od tebe to bude mít větší váhu, protože máš odznak.“

„Aspoň zatím.“

„Přivezlas ty fotky pohřešovaných?“

„Jo, mám je.“

„Fajn.“

Ráchel vzala spis a vystoupila z auta. Já ji následoval. Oba jsme vyrazili před auto, kde jsme se na chvíli zastavili a ještě jednou si prohlédli všechny tři nevěstince. Před každým z nich parkovalo několik aut. Před Miss Delilalís House of Holies byly navíc zaparkovány čtyři harleye s nízkým sedlem, které vypadaly jako hromada chromovaného šrotu. Na nádrži jednoho stroje byla nastříkána lebka s jointem v ústech, jehož kouř vytvářel nad lebkou svatozář.

„Delilalís si necháme nakonec,“ prohlásil jsem. „Možná na něco kápneme dřív, než tam budeme muset.“

„Jde ti o ty motorky?“

„Jo, jde mi o ty motorky. Patří gangu Road Saints. Nerad bych dráždil hada bosou nohou.“

„Mně to neva.“

Ráchel vyrazila ke dveřím nevěstince Sheilas. Ani na mě nečekala, protože věděla, že se jí budu držet v patách.

# 31

V Sheilas nás přivítal mdlý zápach parfému a přehnaného množství kadidla. A také nás přivítala usměvavá žena v purpurovém kimonu, která nepůsobila ani trochu překvapeně či pobouřeně, že do nevěstince vstoupil smíšený pár. Když spatřila legitimaci FBI, kterou jí Ráchel ukázala, semkly se její rty do čárky rovné a ostré jako gilotina.

„To je milé,“ prohlásila falešně příjemným tónem. „A teď mi ještě ukažte soudní příkaz.“

„Dneska se obejdeme bez příkazu,“ odvětila Ráchel mírně. „Chceme vám jen položit pár otázek.“

„Nemusím s vámi mluvit, pokud nemáte soudní příkaz, který mě k tomu zavazuje. Provozují tady legální a řádně povolený podnik.“

Všiml jsem si, že na pohovce opodál vysedávají dvě ženy oděné do stránky z katalogu spodního prádla. Dívaly se na telenovelu a naoko se nezajímaly o slovní rozmlíšku, jež se odehrávala u vchodu. Obě byly jistým způsobem atraktivní, ale kolem očí a úst se jim rýsovaly vrásky. Celý výjev mi náhle připomněl matku a některé její kamarádky. Jak se na mě dívaly, když jsem je jako chlapec sledoval během příprav na noční směnu v terénu. Zničehonic jsem si zde začal připadat naprosto nesvůj a zatoužil jsem odejít. Dokonce jsem doufal, že se ženě v kimonu podaří nás odtud vyhodit.

„Nikdo přece nezpochybňuje legálnost vašeho podniku,“ bránila se Ráchel. „Pouze vám potřebujeme položit několik otázek vám a vašim..., vašemu personálu a pak zase odejdeme.“

„Obstarejte si soudní příkaz a já vám s radostí vyhovím.“

„Vy jste Sheila?“

„Můžete mi tak říkat. Můžete mi říkat, jak chcete, pokud mi přitom současně řeknete ‚sbohem‘.“

Ráchel vyhrotila situaci, když nasadila tón typu „neser mě“.

„Jestli si pro ten soudní příkaz zajedu, tak ale předtím zavolám na úřad šerifa a nechám před tímhle karavanem hlídkovat jeho auto, dokud se nevrátím. Možná tu opravdu provozujete legální podnik, Sheilo, ale který z těchhle tří podniků si zákazníci asi tak vyberou, až uvidí, že před tím vaším parkuje šerif? Počítám, že nám to potrvá dvě hodiny do Vegas, pár hodin čekání na soudce a pak dvě hodiny zpátky. A já v pět hodin končím, což znamená, že se tu pravděpodobně zastavím až zítra. Nebude vám to vadit?“

Sheilina odpověď byla tvrdá a pohotová.

„Jestli budete volat šerifovi, tak mu řekněte, aby sem poslal Dennise nebo Tommyho. Oba to tady velmi dobře znají a oba jsou taky našimi zákazníky.“

Ušklíbla se na Ráchel a zabodla do ní pohled. Prokoukla její blafování a Ráchel již žádné další trumfy nezůstaly. Obě ženy se na sebe upřeně dívaly a čas plynul. Chtěl jsem se do jejich přetahované vložít a něco říct, ale jedna z žen na pohovce mě předešla.

„Sheilo?“ nadhodila. „Radši to rychle vyříd' me.“

Sheila přestala spalovat Ráchel pohledem a zadívala se na ženu sedící na pohovce blíže k nám. Po chvíli přemýšlení ustoupila, ale její hněv očividně dál bublal těsně pod povrchem. Těžko říct, zda se situace dala vyřešit nějak jinak, když na nás Sheila vyjela tak ostře, ale mně bylo od té chvíle jasné, že kvůli všem těm siláckým řečem a výhrůžkám odtud nakonec odejdeme s prázdnou.

Posadili jsme se do Sheiliny malé kanceláře a postupně jsme všechny ženy vyslechli: začali jsme Sheilou a skončili dvěma prostitutkami, které měly při našem příchodu zákazníky. Ráchel mě žádné z dotazovaných nepředstavila, takže nevyvstal problém mého postavení v případě. Ani jedna z žen nedokázala nebo nechtěla identifikovat žádného z pohřešovaných mužů, kteří skončili pod zemí v Zzyzx, a stejné to bylo i se Shandyho fotografiemi na McCalebově člunu.

Když jsme po půl hodině odcházeli, neměli jsme vůbec nic kromě silné bolesti hlavy od otravy kadidlem v mém případě a pošramocený světonázor v případě Ráchel.

„Nechutné,“ utrousila, když jsme scházeli po růžovém chodníku k autu.

„Co?“

„Celé to místo. Nechápu, jak to někdo může dělat.“

„Říkalas přece, že jsou to otrokyně.“

„Heleď, nejsi tu od toho, abys mě chytil za slovíčko.“

„Jasně.“

„Z čeho jsi vůbec tak rozrušený? Nevšimla jsem si, že bys tam té ženské taky něco řekl. Moc jsi mi teda nepomoh.“

„To proto, že já bych postupoval jinak. Už po dvou minutách mi bylo jasné, že se nic nedozvíme.“

„Jo, zatímco ty by ses něco dozvěděl.“

„Ne, to netvrdím. Ale jak už jsem ti říkal, tahle místa jsou jako skály. Těžko tam narazíš na vodu. A ta pohružka šerifem bylo rozhodně šlápnutí vedle. Přece jsem ti vysvětloval, že dobrá polovina jeho mzdy pochází z bordelů v jeho rajónu.“

„Takže ses rozhodl jen kritizovat a nenavrhnout žádné řešení.“

„Podívej, Ráchel, tu bouchačku namiř na někoho jiného. Ty přece nejsi našťavaná na mě, že ne? Jestli se chceš napodruhé rozhodnout pro odlišný přístup, tak já to zkusím.“

„Jak je libo.“

„No dobrá, tak mi dej ty fotky a počkej v autě.“

„Co to plácáš? Já tam jdu taky.“

„Tohle není místo pro nabubřelost a gesta, Ráchel. Měl jsem si to uvědomit, už když jsem tě sem zval. Jenže mě nenapadlo, že budeš lidem strkat pod nos odznak, sotva někam vlezeš.“

„Takže tam půjdeš sám a zvolíš lišáckou taktiku.“

„Nevím, jestli bych ji nazval lišáckou. Prostě to provedu hezky postaru.“

„To jako, že si svlíkneš šaty?“

„To jako, že vytáhnu peněženku.“

„FBI si nekupuje informace od potenciálních svědků.“

„To je správné. Jenže já nejsem FBI. Jestli tímto způsobem objevím svědka, nebude to FBI stát ani dolar.“

Položil jsem jí ruce na záda a jemně ji nasměroval k mercedesu. Otevřel jsem jí dveře, ukázal jí dovnitř a předal jí klíčky.

„Zapni klimatizaci. Tak či tak by to nemělo trvat dlouho.“

Sroloval jsem spis s fotografiemi a zasunul si ho do zadní kapsy kalhot.

Chodník vedoucí ke dveřím Tawnýs High Five byl rovněž vyroben z růžového betonu a já v tom začínal spatřovat jistou symboliku. Ženy, s nimiž jsem se setkal v předchozím podniku, byly tvrdé jako kámen, ale měly růžovou fasádu. Ostatně jako Ráchel. Připadalo mi, že se brodím po kotníky v růžovém betonu.

Zazvonil jsem na dveře a otevřela mi žena ve zkrácených modrých džínkách a minitopu, který jen stěží pojal její zjevně chirurgicky vylepšená ňadra.

„Pojďte dál. Já jsem Tammy.“

„Dík.“

Vstoupil jsem do předpokoje karavanu a spatřil dvě pohovky táhnoucí se podél dvou protějších stěn. Trojice žen, která na nich seděla, se na mě zadívala s nacvičenými úsměvy.

„Tohle jsou Georgette, Gloria a Mecca,“ oznámila Tammy. „A já jsem Tammy. Můžete si ihned vybrat některou z nás, anebo počkat na Tawny. Ta má vzadu zákazníka.“

Pohlédl jsem na Tammy. Připadala mi nejdychtivější. Byla velice malá a prsatá a měla krátké hnědé vlasy. Někteří muži by ji pokládali za atraktivní, ale já ne. Řekl jsem jí, že mám zájem o ni, a ona mě uvedla do chodby, která odbočovala doprava a vedla do dalšího karavanu. Nalevo se nacházely tři soukromé pokoje. Tammy zamířila do třetího a otevřela si klíčem. Vstoupila dovnitř, zavřela dveře, ale nezamkla je. V

místnosti se prakticky nebylo kam postavit, poněvadž většinu prostoru zabíralo obrovské letiště.

Tammy se na ně posadila a pleskla rukou na místo vedle sebe. Přisedl jsem si k ní, ona sáhla do regálu plného notně ohmataných okultních románů, vytáhla cosi, co vypadalo jako jídelní lístek, a strčila mi to pod nos. Byla to tenká složka s karikaturou na obálce. Obrázek znázorňoval nahou ženu na rukou a na kolenou, jak se ohlíží a mrká na muže, který ji obsluhuje zezadu. Také muž byl nahý až na kovbojský klobouk a revolvery v pouzdrech u pasu. Jednu ruku měl zvednutou a třímal v ní laso. To se nad nimi zvedalo a vytvářelo slova Tawnýs High Five.

„Můžeš si koupit i tričko s tímhle logem,“ informovala mě Tammy. „Za dvacet babek.“

„Skvělý,“ řekl jsem a otevřel složku.

Ukázalo se, že je to seznam úkonů šitých na míru osobně Tammy. Celkem zabíral jedinou stránku rozdělenou na dva sloupce. První sloupec popisoval sexuální úkony, které byla Tammy ochotna provádět, včetně délky jejich trvání, zatímco druhý obsahoval ceny. Celkem dva sexuální úkony byly opatřeny hvězdičkou. Pod čarou se pak vysvětlovalo, že hvězdička označuje osobní specialitu.

„Mno,“ řekl jsem a dál civěl na sloupce, „myslím, že na tohle budu potřebovat překladatele.“

„Já ti pomůžu. Co chceš vědět?“

„Kolik by stálo obvyčejné mluvení?“

„Jak to myslíš, abych na tebe jako mluvila oplzle? Nebo ty na mě?“

„Ne, chci se s tebou jenom trochu pobavit. Rád bych se tě zeptal na jednoho chlápka, kterého hledám. Je odtud.“

Její chování se změnilo. Napřímila se a současně si ode mě o pár centimetrů poodsedla, což bylo jen dobře, poněvadž mi její parfém spaloval nosní patro, beztak už dost poničené kadidlem.

„Myslím, že by sis měl radši promluvit s Tawny, až bude hotová.“

„Já si chci promluvit s tebou, Tammy. Dám ti sto babek za pět minut. A klidně tu částku zdvojnásobím, jestli mi na toho člověka hodíš udičku.“

Tammy zaváhala a přemýšlela o tom. Dvě stě babek by podle „jídelníčku“ nestačilo ani na hodinový úkon. Já však získal dojem, že o uvedených cenách se dá snadno smlouvat, a navíc na růžovém chodníku rozhodně nečekala fronta potenciálních klientů.

„Někdo si tu moje peníze stejně vezme,“ řekl jsem. „Tak proč bys to nemohla být ty?“

„Dobře, ale musíme to vyřídit rychle. Jestli Tawny zjistí, že nejsi platící zákazník, vykopne tě odsud a mě postaví na konec fronty.“

Ted' jsem tomu rozuměl. Tammy mi otevřela dveře, protože na ní byla řada. Mohl jsem si vybrat kteroukoliv ženu na pohovce, ale Tammy mě chytila drápkem jako první.

Sáhl jsem do kapsy pro peníze a dal jí sto dolarů. Zbytek peněz jsem si ponechal v ruce, vytáhl jsem spis a otevřel ho. Ráchel udělala v prvním nevěstinci chybu, když se tamních žen zeptala, zda poznávají některého muže na fotkách. Dopustila se jí proto, že v mou teorii nevěřila tolik jako já. Já si byl svou hypotézou jistější, a tak jsem se nyní této chyby vyvaroval.

Jako první jsem Tammy ukázal Shandyho portrét na McCalebově člunu.

„Kdy jsi ho tady naposledy viděla?“ zeptal jsem se.

Tammy se na snímek dlouze zadívala. Nevzala si ho ode mě, přestože bych jí ho klidně svěřil do rukou. Po chvíli mlčení, která mi připadala nekonečná, až se mi zdálo, že se každým okamžikem musí rozletět dveře a žena jménem Tawny mě odtud vyhodí, Tammy konečně promluvila.

„Já nevím..., nebyl tu nejmíň měsíc, možná dýl. Už sem nějak nejezdí.“

Měl jsem chuť vylézt na postel a začít skákat do stropu, ale zachoval jsem klid. Chtěl jsem, aby si myslela, že všechno, co mi sděluje, už dávno vím. Dodávalo by jí to sebedůvěry, takže by byla sdílnější.

„Vzpomínáš si, kde přesně jsi ho viděla?“

„No, prostě vepředu. Vyprovázela jsem zákazníka a Tom tam stál a čekal.“

„Aha. Říkal ti něco?“

„Ne, on nikdy nic neříká. Vlastně mě ani nezná.“

„A co se stalo pak?“

„Co by se stalo? Můj klient nasedl do auta a odjeli.“

Začínal jsem to chápat. Tom měl auto. Byl to řidič.

„A kdo mu volal? Bylas to ty, nebo si už ho objednal tvůj klient?“

„Nejspíš to udělala Tawny. Ale na to už si fakt nevzpomínám.“

„Protože se to tak dělalo často.“

„Jo.“

„A ty tvrdíš, že už se tady Tom měsíc neukázal?“

„Jo. Možná dýl. Stačí to jako udička? Nebo co ještě chceš?“

Zadívala se na druhou stodolarovku v mé ruce.

„Dvě věci. Znáš Tomovo příjmení?“

„Ne.“

„Dobře, takže jak se s ním člověk spojí, když potřebuje odvézt?“

„Asi mu zavolá?“

„Můžeš mi obstarat jeho číslo?“

„Stačí když zajdeš tamhle do sportbaru, vždycky mu voláme odtamtud. Jeho číslo z paměti neznám. Visí vedle automatu vepředu.“

„Do sportbaru, dobře.“

Peníze jsem jí stále nedával.

„Ještě poslední věc.“

„To říkáš pořád.“

„Já vím, ale tentokrát to myslím doopravdy.“

Ukázal jsem jí šestici fotografií pohřešovaných mužů, kterou přinesla Ráchel. Snímky byly kvalitnější a mnohem ostřejší než ty, jež se objevily v novinovém článku. Byly to barevné momeníky, které lasvegaské metropolitní policii poskytly rodiny zavražděných a jež byly posléze s jejich laskavým svolením postoupeny FBI.

„Byl některý z těchto mužů tvým zákazníkem?“

„Heled se, my se o zákaznících nebavíme. Jsme velice diskrétní a podobné informace neposkytujeme.“

„Oni jsou mrtví, Tammy. Takže na tom nesejde.“

Tammy vytřeštila oči a pak je sklopila k fotografiím v mé ruce. Vzala si je ode mě a začala si je prohlížet, jako by držela vějíř karet. Podle zablesknutí v jejích očích jsem poznal, že mezi nimi bylo i jedno eso.

„Co je?“

„No, tenhle chlap vypadá jako jeden, co tady byl. Myslím, že byl s Meccou. Můžeš se jí zeptat.“

Zvenku jsem zaslechl dvojí zatroubení. Poznal jsem, že je to moje auto. Ráchel začínala být nervózní.

„Tak pro ni zajdi a přived ji sem. Potom ti dám zbytek peněz. Řekni jí, že mám i nějaké peníze pro ni. Neprozrazuj jí, co chci. Prostě jí řekni, že si přeju dvě holky najednou.“

„Dobře, ale to už bude všechno. Potom mi zaplatíš.“

„Zaplatím.“

Tammy odešla z pokoje, já se rozvalil na lůžku a během čekání jsem se rozhlédl kolem sebe. Stěny byly obloženy falešným třeshňovým dřevem. Jediné okno zakrývala nabíraná záclonkou, za níž se nabízel výhled na pustou poušť. Jako by postel i celý karavan vězely kdesi na Měsíci.

Dveře se otevřely a já se otočil, abych předal Tammy zbytek peněz a vytáhl z kapsy další bankovky pro Meccu. Ve dveřích však nestály dvě ženy. Stáli v nich dva muži. Byli velcí – jeden větší než druhý – a jejich paže pod černými tričky byly kompletně potetované vězeňským inkoustem. Na pnoucím se

bicepsu většího muže se rýsovala lebka se svatozáří, takže jsem neměl problém s identifikací.

„Tak co je, doktůrku?“ zaskuhral větší motorkář.

„Ty jsi určitě Tawny,“ hlesl jsem.

Muž se beze slova natáhl a popadl oběma dlaněmi celé moje sako. Zvedl mě z postele a odhodil do chodby, kde již čekala náruč jeho kolegy. Druhý maník mě začal strkat chodbou opačným směrem, než kudy jsem do karavanu přišel. Dovtúpil jsem se, že Rachelino troubení představovalo varovný signál, nikoliv projev netrpělivosti. Litoval jsem, že jsem ji nepochopil správně, když mě Velký a Malý Steroid vykopli zadními dveřmi na kamenitý povrch pouště.

Vyškrábal jsem se na všechny čtyři, ale právě když jsem se začal sbírat a vstávat, položil mi jeden z nich botu na kyčel a opět mě srazil k zemi. Pokusil jsem se vstát ještě jednou a tentokrát mě nechali.

„Povídám: tak co je, doktůrku? Máš tu snad někdy vyřizování?“

„Jenom jsem kladl otázky a byl ochoten za odpovědi zaplatit. Netušil jsem, že je to problém.“

„To si piš, že to je problém, kámo.“

Opět se na mě hrnuli, větší muž jako první. Byl tak rozložitý, že jsem za ním vůbec neviděl jeho menšího brášku. Při každém jejich kroku dopředu jsem učinil krok dozadu, přestože jsem přitom trpěl nepříjemným pocitem, že přesně tohle chtějí. Ze mě nutí couvat k něčemu ošklivému, třeba k nějaké díře v písku a kamení.

„Kdo vlastně seš, hošánku?“

„Jsem soukromý detektiv z Los Angeles. Hledám tu jen jednoho pohřešovaného muže, nic víc.“

„No jo, jenže lidi, kteří sem chodí, si nepřejou, aby je někdo hledal.“

„To už teď chápu. Takže já se teď odtud prostě vypařím a vy mě...“

„Promiňte.“

Všichni jsme se zarazili. Byla to Ráchel. Větší muž se otočil ke karavanu a jeho ramena se o pár centimetrů svěsila. Viděl jsem, jak Ráchel vychází ze zadních dveří. Ruce měla založené v bok.

„Copak, ty sis přivezl i mámu?“ zeptal se Velký Steroid.

„Tak nějak.“

Zatímco se ohlížel na Ráchel, sepal jsem ruce a vši silou ho udeřil do zátylku. Muž se zapotácel kupředu a srazil přitom i parťáka. Moje rána však nebyla ničím více než překvapivým útokem. Muž se rozhodně nesvalil. Otočil se ke mně a začal se po mně sápat, přičemž se jeho pěsti zařaly ve dvě identická kladiva. Viděl jsem, jak si Ráchel zajíždí rukou pod sako a odhruje jeho cíp, aby mohla vytasit zbraň. Její prsty se však na okamžik zapletly do látky, takže zbraň vytasila pozdě.

„Ani hnout!“ zaječela.

Steroidi se však nezastavili. První ráně většího jsem se sice úspěšně vyhnul, ale když jsem uskočil za něj, ocitl jsem se přímo před jeho mladším sourozencem. Uchopil mě do medvědího sevření a zvedl mě ze země. Z nějakého důvodu jsem si právě v tom okamžiku povšiml, že mě ze tří oken zadního karavanu sledují ženské pohledy. Proces mého zániku se setkal s diváckým zájmem.

Moje paže vězely uvnitř útočnickova objetí a já cítil rostoucí tlak na páteři a ubývání vzduchu v plicích. V tu chvíli Ráchel konečně vytasila zbraň a dvakrát vypálila do vzduchu.

Byl jsem odhozen na zem, odkud jsem následně přihlížel, jak se Ráchel přískoky přesunuje od karavanu k nám, aby měla jistotu, že se nikdo nevynoří za ní.

„FBI!“ křikla. „K zemi. Na zem. Oba dva na zem.“

Hromotluci uposlechli. Sotva jsem opět nabral do plic trochu vzduchu, postavil jsem se na nohy. Přitom jsem se ze sebe snažil setrást prach, ale ve výsledku jsem pouze prášil kolem sebe. Pohlédl jsem na Ráchel a přikývl. Ráchel si nepřestávala zachovávat od mužů na zemi odstup, když mi prstem pokynula, abych k ní přišel.

„Co se stalo?“

„Vyslýchal jsem jednu z těch žen a požádal ji, aby přivedla druhou. Jenže pak se tam objevili tihle chlapíci a odvěkli mě odtamtud. Díky za varování.“

„Ale já se tě snažila, varovat. Troubila jsem.“

„Já vím, Ráchel. Nemyslel jsem to ironicky. Prostě ti za to děkuju. Bohužel jsem si ho špatně vyložil.“

„Takže co uděláme?“

„Tihle dva jsou mi šumafuk. Klidně je pust'. Ale uvnitř jsou dvě ženy, Tammy a Mecca, které musíme vzít s sebou. Jedna z nich zná Shandyho a druhá by zřejmě mohla identifikovat jednoho z pohřešovaných mužů jako svého zákazníka.“

Ráchel si to všechno přebrala a pomalu přikývla.

„Dobře. Shandy je taky zákazník?“

„Ne, Shandy byl něco jako řidič. Musíme zajet tamhle do sportbaru a zeptat se tam.“

„Ale v tom případě nemůžeme tyhle dva jenom tak pustit. Mohli by nás tam zase navštívit. Kromě toho vepředu parkovaly čtyři motorky. Kde jsou ti druzí dva?“

„Já nevím.“

„Hej, no tak!“ zaječel Velký Steroid. „Dejeháme tady písek.“

Ráchel k oběma mužům přistoupila.

„No dobrá, vztyk.“

Počkala, až se muži postaví a začnou ji častovat zlovolnými pohledy. Nato svésila ruku s pistolí podél těla a mírně k mužům promluvila, jako by to byl její obvyklý způsob seznámení.

„Odkud, chlapci, jste?“

„Proč?“

„Proč? Protože se vás snažím poznat. Snažím se posoudit, jestli vás mám zatknout.“

„Za co? Začal si to on.“

„Já to viděla jinak. Já viděla, jak dva velcí muži napadli jednoho menšího.“

„Vniknul na soukromý pozemek.“

„Pokud je mi známo, nezákonný vstup na soukromý pozemek není důvodem k tělesnému napadení. Jestli si chcete ověřit, že mám pravdu, tak...“

„Z Pahrumpu.“

„Cože?“

„Z Pahrumpu.“

„A tyto tři provozy patří vám?“

„Ne, my jsme jenom ochranka.“

„Aha. Takže vám něco povím. Jestli teď seženete ty druhé dva, jejichž motorky parkují vepředu, a všichni čtyři společně odtáhnete zpátky do Pahrumpu, tak nad celým tímhle incidentem přimhouřím oči.“

„To není fér. On se tam vyptával...“

„Já jsem FBI. Nezajímá mě, co je fér. Berte, nebo nechte být.“

Po chvíli sebou větší muž trhl a vyrazil ke karavanu. Menší velký muž ho promptně následoval.

„Kam jdete?“ vyštěkla za nimi Ráchel.

„Odjíždíme. Jak jste nám řekla.“

„Fajn. A nezapomeňte mít na hlavách ochranné přilby, pánové.“

Aniž se ohlédl, zvedl větší muž svalnatou paži a během chůze nám ukázal vztyčený prostředník. Menší velikán si toho všiml a učinil totéž.

Ráchel se na mě zadívala a řekla: „Doufám, že to zabere.“

## 32

Ženy na zadním sedadle byly nakrknuté, ale Ráchel na tom nezáleželo. Tak blízko se k Backusovi nedostala – a vlastně nejen ona, ale kdokoliv jiný – od oné noci v Los Angeles. Od oné noci, kdy se dívala, jak Básník prolétává sklem a mizí v prázdnotě, která jako by pohltila všechny jeho stopy.

Až teď. A to poslední, čím se hodlala nechat vyrušovat, byly protesty dvou prostitutek na zadním sedadle Boschova auta. Jediná věc, která ji trápila, byla její ranní ochota nechat Bosche řídit. Zadržela dvě osoby a převážela je v soukromém autě. Z bezpečnostního hlediska to byl problém a Ráchel si stále nebyla jistá, jakým způsobem zorganizují zastávku ve sportbaru.

„Vím, co uděláme,“ prohlásil Bosch, když odjížděli od tří nevěstinců na konci silnice.

„Já taky,“ opáčila Ráchel. „Ty zůstaneš s nimi a já půjdu dovnitř.“

„Ne, to nepůjde. Budeš potřebovat krytí. Právě jsme si dokázali, že bychom se neměli rozdělovat.“

„Takže co?“

„Zapnu dětské zámky na zadních dveřích. Takže je nebudou moci otevřít.“

„A co jim zabrání přelézt si na přední sedadlo a vystoupit?“

„Hele, a kam by asi tak šly? Nemají na vybranou, vidíte, dámy?“

Pohlédl do zpětného zrcátka.

„Jdi do prdele,“ odpověděla žena jménem Mecca. „Tudle přece nemůžete. My jsme žádný zločiny nespáchaly.“

„Už jsem vám jednou vysvětlila, že to můžeme,“ řekla Ráchel znuděným tónem. „Byly jste oficiálně zadrženy jako materiální svědci v rámci kriminálního vyšetřování. Budete formálně vyslechnuty a poté propuštěny.“

„No, tak to rychle sfoukněte, ať to máme za sebou,“ prohodila Mecca.

Ráchel se zadívala na její řidičský průkaz a ke svému překvapení zjistila, že se žena skutečně jmenuje Mecca. Mecca McIntyreová. Jméno jako řemen.

„Takhle to nejde, Mecco. To už jsem vám taky vysvětlila.“

Bosch zajel na šterkové parkoviště před sportbarem. Žádná jiná auta zde nestála. Bosch stáhl všechna okénka o pár centimetrů a vypnul motor.

„Nastavím alarm,“ informoval prostitutky. „Jestli si přelezete dopředu a otevřete dveře, alarm se spustí, my vyběhneme ven a dohoníme vás. Takže se ani neobtěžujte, jasný? Nebudem tam dlouho.“

Ráchel vystoupila a zavřela dveře. Znovu si překontrolovala mobilní telefon, ale stále byla bez signálu. Všimla si, že Bosch učinil totéž a zavrtěl hlavou. Rozhodla se, že bude-li ve sportbaru nějaký automat, zmocní se ho, zavolá na lasvegaskou pobočku a ohlásí, co má. Předpokládala, že Cherie Dei bude velmi naštvaná a velmi potěšená.

„Mimochodem,“ řekl Bosch, když dorazili k rampě vedoucí ke dveřím karavanu, „nosiš ke svému Sigovi náhradní zásobník?“

„Samozřejmě.“

„Kde, na opasku?“

„Přesně tak, proč?“

„Ale nic, akorát jsem si za tím karavanem všiml, že se ti ruka nějak zapletla do saka.“

„Nezapletla se mi. Já jen – kam tím míříš?“

„Nikam. Chtěl jsem ti jen říct, že já jsem vždycky nosil náhradní zásobník v kapse od saka. Aby mělo nějakou tíhu, chápeš? Takže když jsem pak musel rychle odhrnout cíp saka, díky té zátěži to šlo hladce a rychle.“

„Díky za tip,“ odpověděla Ráchel vyrovnaně. „A můžeme se teď soustředit na tuhle záležitost?“

„Jistě, Ráchel. Půjdeš jako první?“

„Jestli ti to nevadí.“

„Vůbec ne.“

Bosch vystoupal za Ráchel po rampě. Ráchel se zdálo, že v odrazu skleněné výplně dveří zahlédla jeho úsměv. Otevřela dveře a rozezněla zvonek nade dveřmi, který ohlašoval jejich příchod.

Vstoupili do malého a prázdného baru. Napravo od nich stál kulečnickový stůl, jehož zelené plátno časem vybledlo a navíc ho posévaly skvrny od nápojů. Stůl měl menší rozměry, ale hráči kolem něj přesto nemohli mít dostatek prostoru. I při úvodním šťouchu museli držet tágo nanejvýš v pětačtyřicetistupňovém úhlu.

Nalevo od dveří se táhl bar se šesti stoličkami a třemi řadami sklenic, za nimiž se nabízel bohatý výběr jedů. U barového pultu nikdo nebyl, ale než stačili Ráchel s Boschem pozdravit, rozhrnul se černý závěs nalevo od baru a odkudsi se vynořil muž s očima zmačkanýma spánkem, přestože bylo téměř poledne.

„Přéete si? Docela brzo, ne—é?“

Ráchel mu předložila legitimaci, což muži nepatrně rozlepilo oči. Tipovala, že je mu něco přes šedesát, přestože hnízdo rozcuchaných vlasů a bílé strniště na tvářích mohly její odhad výrazně zkreslit.

Pokýval hlavou, jako by právě vyřešil nějakou vnitřní záhadu.

„Takže vyšte ta sestra, co?“ zeptal se.

„Prosím?“

„Ste Tomova sestra, né? Říkal, že možná přídete.“

„Který Tom?“

„Tom Walling. Kerej asi?“

„My hledáme muže jménem Tom, který vozí zákazníky z nevěstinců. Takže tohle je Tom Walling?“

„Dyk vám to povídám. Tom Walling byl můj řidič. Říkal, že by se tu jednou mohla objevit jeho ségra a hledat ho. Ale nezmínil se, že by to mněla bejt agentka z FBI.“

Ráchel pokyvovala hlavou a snažila se zakrýt šok. Jeho důvodem však nebylo pouze překvapení. Byla jím i troufalost, hlubší význam a obludnost Backusova plánu.

„Jak se jmenujete, pane?“

„Billings Rett. Tendle lokál mně patří a taky tu dělám starostu.“

„Starostu Clearu.“

„Přesně tak.“

Ráchel ucítila, jak jí někdo klepe na rameno. Ohlédla se a pohlédla na spis s fotografiemi. Bosch jí ho předával, ale sám se držel zpátky. Jako by věděl, že se misky vah náhle vychýlily. Nyní už šlo spíše o ni než o Terryho McCaleba, natožpak o Bosche. Ráchel převzala spis a vytáhla fotografii McCalebova klienta, který se Terrymu představil jako Jordan Shandy. Ukázala snímek Billingsu Rettovi.

„Je toto člověk, kterého jste znal jako Toma Wallinga?“

Rett se na snímek díval pouhý zlomek vteřiny.

„No jó. Včetně tý kšiltovky Dodgers. Chytáme tu na talíř všechny zápasy a Tom fandil Dodgers do roztrhání těla.“

„On pro vás jezdil s auty?“

„S jediným autem. Tak velká firma zas nejsem.“

„A řekl vám, že se tu zastaví jeho sestra.“

„Né, povídal, že by mohla. A něco mi dal.“

Rett se otočil, zadíval se do regálů za barem, a když našel, co hledal, natáhl se do horního regálu, vytáhl z něj obálku a podal ji Ráchel. Obálka zanechala v regálu nezaprášený obdélník. Zjevně už zde nějakou dobu ležela.

Na přední straně stálo Rachelino celé jméno. Ráchel se lehce natočila, jako by chtěla zakrýt obálku před Boschem, a začala ji otevírat.

„Ráchel,“ napomenul ji Bosch. „Neměla bys ji nejdřív proklepnout?“

„To je fuk. Víím, že je od něj.“

Roztrhla obálku, vytáhla z ní kartičku a začala číst ručně psaný vzkaz.

*Drahá Ráchel,*

*pokud – v což doufám – čteš tento dopis jako první, pak jsem Tě vychoval dobře. Doufám, že jsem Tě zastihl při dobrém zdraví a veselém duchu. A především doufám, že to vše znamená, že své pohřbení uvnitř FBI přežila a jsi opět na špici. Doufám, že ten, kdo bere, dokáže také vrátet. Nikdy jsem neměl v úmyslu, Ráchel, přivést Tě do záhuby. Kdežto nyní mám v úmyslu Tě svým posledním skutkem zachránit.*

*Sbohem, Ráchel.*

Ráchel si dopis rychle přečetla ještě jednou a podala ho přes rameno Boschovi. A zatímco Bosch četl, zahrnula Billingse Retta smrští dalších otázek.

„Kdy vám to dal a co přesně u toho říkal?“

„Bylo to zhruba před měsícem, plus minus pár dnů, a říkal mně u toho, že to tady balí. Zaplatil mi nájem, povídal, že si chce ten přívěs ještě nechat, dal mi tudle obálku a říkal, že je pro jeho ségru, kerá by ho tady mohla hledat. A vy ste fakt tu.“

„Já nejsem jeho sestra,“ obořila se na něj Ráchel. „Kdy se v Clearu objevil poprvé?“

„To je těžko říct, před takovýma třema, čtyřma rokama.“

„A proč sem přišel?“

Rett zavrtěl hlavou.

„Vím já? Proč lidi jezděj do New York City? Každěj má svý důvody. A on se mně s tím svým nesvěřoval.“

„Jak se stalo, že pro vás začal jezdit?“

„Jednou tady mrskal kůlec a já se ho zeptal, jestli nepotřebuje práci. Povídal, že by mu nevadila, a tím to šecko začalo. Rozhodně to nebyl čtyřicetihodinovej džob. Nastoupil dycky akorát ve chvíli, když někdo sháněl drožku. Většina lidí sem jezdí sama.“

„A že se jmenuje Tom Walling, to vám řekl už tehdy, před třemi nebo čtyřmi lety?“

„Ne, to mně řekl, když si ode mě pronajímal ten přívěs.“

„A co tehdy před měsícem? Říkáte, že zaplatil nájem a jen tak odjel?“

„Jo, tvrdil, že se vrátí a že si chce ten přívěs nechat. Pronajal si ho až do konce srpna. Ale pak vyrazil na cesty a už se mně neozval.“

Venku se rozezněl alarm. Boschův mercedes. Ráchel se otočila k Boschovi, ale ten už mířil ke dveřím.

„Jdu tam,“ oznámil.

Prošel dveřmi a nechal Ráchel o samotě s Rettem. Ráchel se otočila zpátky ke starostovi.

„Řekl vám Tom Walling někdy, odkud sem přišel?“

„Ne, o tom se nikdá nezmínil. Moc toho nenakecal.“

„A vy jste se na to neptal.“

„Drahoušku, na takovýmdle místě se člověk rači nevyptává. Lidi, co sem jezdí, neradi odpovídaj na otázky. Tom byl rád, že jezdí a že si může vydělat pár drobných. Jednou za čas se sem zastavil a zamastil si sám se sebou kulečník. Nepil, akorát žvejkal žvejkačku. Nikdy se nešpinil s děvkama a nikdy nepřijel na odvoz pozdě. Todle mně úplně stačilo. Zatímco chlápek, kerej pro mě jezdí teď, je pořád...“

„Chlápek, kterého máte teď, mě nezajímá.“

Nad dveřmi zazvonil zvonek, Ráchel se otočila a viděla, jak Bosch vchází do lokálu. Kývl na ni a dal jí najevo, že je všechno v pořádku.

„Zkoušely zadní dveře. Myslím, že ta dětská pojistka nefunguje.“

Ráchel pokývala hlavou a upřela pozornost zpátky na Retta, hrdého starostu města bordelů.

„Pane Rette?“ zeptala se. „Kde Tom Walling bydlel?“

„Má jednoduchej přívěs na skále západně od města.“

Rett se usmál, čímž odhalil zkažený zub vepředu dole, a pokračoval.

„Rači se zdržoval mimo město. Povídal, že nechce bejt u toho virválu tady kolem. A tak sem ho poslal tamhle za Titanic Rock.“

„Titanic Rock?“

„Poznáte to, až tam budete – teda jestli ste viděli ten biják. A navíc to tam označil jeden z těch chytráckejeh skálolazců, co sem jezdívaj. Sak uvidíte. Prostě za tímdle lokálem odbočíte na západ a pak už je to v pohodě. Akorát hledejte potápějící se lod.“

# 33

Seděl jsem s oběma ženami v mercedesu, pouštěl klimatizaci na maximum a snažil se je zchladit. Ráchel byla stále v baru, telefonovala s Cherie Dei a koordinovala příjezd posil. Odhadoval jsem, že se agenti brzy snesou z oblohy v helikoptérách a vezmou Clear frontálním útokem. Stopa byla čerstvá. Byli už blízko.

Pokoušel jsem se rozmlouvat s oběma dívkami – připadalo mi obtížné přemýšlet o nich jako o ženách, bez ohledu na to, čím si vydělávaly na živobytí a že byly obě dost staré. O mužích pravděpodobně věděly všechno, ale o světě podle všeho nic. V mé mysli to byla prostě děvčátka, která někde špatně odbočila nebo je někdo unesl a ukradl jim ženství. Začínal jsem rozumět Rachelinu postoji.

„Chodil k vám do karavanu někdy Tom Walling a najímal si nějaké dívky?“ zeptal jsem se.

„Já si nevšimla,“ odpověděla Tammy.

„Někdo říkal, že je nejspíš buzík nebo tak něco,“ dodala Mecca.

„A proč se to říkalo?“

„Protože žil jako poustevník,“ odvětila Mecca. „A nikdy neměl zájem o píču, i když by mu ji Tawny napsala na účet podniku jako ostatním šoférům.“

„Jezdí tu těch řidičů hodně?“

„On tu byl jedinej z okolí,“ řekla Tammy rychle, neboť se jí zjevně nelíbilo, že má Mecca hlavní slovo. „Ostatní dojíždějí z Vegas. Někteří pracují pro kasina.“

„Ale jestli jsou řidiči i ve Vegas, proč si někdo najímal Torna, aby pro něj jezdil až tam a pak ho vozil k vám?“

„Však si ho nenajímali,“ řekla Mecca.

„Někdy jo,“ opravila ji Tammy.

„Jo, někdy jo. Ťulpasové jo. Ale většinou jsme Torna volaly, když u nás někdo odpadl a chvíli se zdržel nebo když

si pronajal od starýho Billingse přívěs a potom potřeboval odvoz, protože jeho drožka byla dávno pryč. Šoféři z kasin tu nečekaj moc dlouho. Teda pokud u nich netočíš velký peníze a v tom případě stejně...“

„A v tom případě co?“

„V tom případě bys stejně vůbec nejezdil do Clearu.“

„V Pahrumpu maj totiž hezčí holky,“ vysvětlila Tammy věcně, jako by hovořila o pouhé konkurenční výhodě, a nikoliv o něčem, co by ji nějak osobně trápilo.

„A taky je to blíž a píča tam stojí víc,“ prohlásila Mecca. „Takže k nám do Clearu jezdí spíš tenhle ten nízkonákladovej zákazník.“

Řekla to s erudicí skutečného marketingového experta. Pokusil jsem se vrátit konverzaci do původních kolejí.

„Takže to v podstatě vypadalo tak, že k vám Tom Walling přijel a odvezl zákazníka zpátky do Las Vegas nebo kamkoliv jinam, odkud se zákazník rekrutoval.“

„Jo.“

„Jo.“

„A ti muži – ti zákazníci – mohli zůstat v naprosté anonymitě. Nekontrolujete jim doklady, že ne? Když sem zákazník přijede, může vystupovat pod jakýmkoliv jménem.“

„E–he. Ledaže by vypadal, jako že mu třeba ještě není jednadvacet.“

„Jasně. U mladejch doklady kontrolujem.“

Ted už jsem chápal, jak se to dalo provést, jakým způsobem mohl Backus vybírat své oběti z řad návštěvníků nevěstince. Pokud si muži zjevně dali práci se zachováním anonymity a svůj výlet do Clear pečlivě utajili, pak ze sebe bezděky činili dokonalé oběti. Tomuto scénáři odpovídaly i dostupné poznatky o démonech, které Backuse k bezduchému zabíjení doháněly. Z profilu obsaženého v Básníkově spisu vyplývalo, že Backusova úchylka souvisí s jeho vztahem k otci – muži, který si navenek udržoval neposkvrněný obraz agenta FBI, hrdiny a dobrého člověka, zatímco ve skutečnosti týral

manželku a syna do takové míry, že manželka utekla z domu, protože mohla, zatímco syn, který utéct nemohl, se uchýlil do světa fantazií, v nichž figurovala i vražda jeho trýznitele.

Současně jsem si uvědomil, že moje teorie obsahuje jedno slabé místo. Lloyd Rockland, oběť, která si vypůjčila auto. Jak se na seznamu obětí ocitl, když žádného řidiče nepotřeboval?

Otevřel jsem spis, který Ráchel zanechala v autě, vytáhl z něj Rocklandovu fotografii a ukázal ji ženám.

„Poznáváte některá z vás tohoto člověka? Jmenoval se Lloyd.“

„Jmenoval?“ zeptala se Mecca.

„Jo, přesně tak, jmenoval. Lloyd Rockland. Je mrtvý. Poznáváte ho?“

Žádná z děv ho nepoznala. Věděl jsem, že je to jen střelení od pasu – Rockland zmizel už v roce 2002. Pokusil jsem se tedy najít nějaké vysvětlení, které by umožnilo začlenit Rocklandovu smrt do celkové hypotézy.

„Vy tam podáváte i alkohol, je to tak?“

„Pokud si ho zákazník přeje, můžem mu ho poskytnout,“ odpověděla Mecca. „Máme povolení.“

„Dobrá, a co se stane, když k vám zákazník přijede z Vegas sám a pak se u vás opije tak, že nemůže odjet domů?“

„Může se z toho vyspat,“ vysvětlila Mecca. „Když si zaplatí, obstaráme mu pokoj.“

„A co když se chce vrátit? Co když se potřebuje vrátit?“

„Může zavolat semhle a starosta už to zařídí. Řidič chlapa naloží do auta, odveze ho a na zpáteční cestě se prostě sveze s někým, kdo sem jede z kasina nebo tak. Klape to.“

Přikývl jsem. Moje teorie tedy fungovala. Rockland se zde mohl opít, takže ho zpátky musel odvézt řidič, tedy Backus. Který s ním ovšem nejel zpátky do Vegas. Věděl jsem, že budu muset požádat Ráchel, aby otestovali ostatky identifikované jako Rocklandovo tělo na hladinu alkoholu. Bylo by to další potvrzení.

„To tu budem muset trčet celej den, pane?“ zeptala se Mecca.

„Nevím,“ řekl jsem a zadíval se na dveře karavanu.

Ráchel se pokoušela hovořit tlumeným hlasem, protože Billings Rett na druhém konci baru předstíral, že luští křížovku, zatímco ve skutečnosti se očividně snažil poslouchat a porozumět všemu, co říkala a co dokázal pochytit ze sluchátka.

„Kdy asi tak přiletíte?“ zeptala se.

„Do dvaceti minut jsme ve vzduchu a za dalších dvacet u tebe,“ odpověděla Cherie Dei. „Takže sed' hezky na zadku, Ráchel.“

„Jasně.“

„Já tě mám totiž přečtenou, Ráchel. Dobře vím, co budeš chtít udělat. A říkám ti, aby ses tomu přívěsu podezřelého vyhýbala, dokud tam nepřijedeme se zásahovkou. Ať svou práci dělají oni.“

Ráchel se málem neubránila a odvětila Dei, že ji ve skutečnosti vůbec přečtenou nemá a nikdy ji nedokáže ani částečně pochopit. Nakonec se však ovládla.

„Jasně,“ řekla namísto toho.

„A co Bosch?“ dotázala se Dei následně.

„Co je s ním?“

„Chci, aby se od toho držel stranou.“

„To půjde dost těžko, protože on to tady objevil. Celý tenhle pokrok jsme udělali jen díky němu.“

„To sice chápu, ale my bychom se tam stejně nakonec dostali taky. Vždycky se nakonec dostaneme k cíli. Poděkujeme mu, ale potom ho budeme muset odsunout na vedlejší kolej.“

„No, můžeš mu to říct sama.“

„Řeknu. Takže všechno dohodnuto? Musím už vyrazit do Nellisu.“

„Všechno dohodnuto. Za necelou hodinku ahoj.“

„Ještě jedna věc, Ráchel: proč jsi cestou neřídila ty?“

„Byla to Boschova předtucha, takže chtěl řídit on. Co na tom záleží?“

„Já jen, že jsi mu tím umožnila kontrolu nad situací, nic víc.“

„Nehřej si na generála po bitvě. Mysleli jsme si, že bychom mohli najít stopu po těch pohřešovaných mužích – netušili jsme, že narazíme přímo na...“

„To je v pořádku, Ráchel. Neměla jsem o tom mluvit. Už musím končit.“

Dei zavěsila. Ráchel zavěsit nemohla, protože šňůra od sluchátka byla natažená od zadní stěny přes celý bar. Podala tedy sluchátko Rettovi, který odložil tužku, přistoupil k ní, vzal si sluchátko a pověsil ho do vidlice.

„Díky, pane Rette. Zhruba za hodinu tady přistane dvojice vrtulníků. Pravděpodobně přímo před tímto karavanem. Agenti s vámi budou chtít mluvit. Formálněji než já. A pravděpodobně budou chtít vyslechnout i spoustu dalších lidí ve vašem městečku.“

„Pro byznys to není dobrý.“

„To asi ne, ale čím rychleji začnou lidé spolupracovat, tím rychleji to budou mít za sebou a my zase zmizíme.“

Ráchel se již raději nezmínila o hordě novinářů, která se s největší pravděpodobností na městečko slétne vzápětí poté, co na veřejnost pronikne zpráva, že právě v tomto malém shluku nevěstinců uprostřed pouště se Básník dlouhá léta bez povšimnutí ukrýval a že právě zde si vybíral poslední oběti.

„A kdyby se vás ti agenti ptali, kde jsem, řekněte jim, že jsem jela k přívěsu Torna Wallinga, dobře?“

„Mně to připadalo, jako kdyby vám říkali, že tam jezdit nemáte.“

„Pane Rette, prostě jim řekněte, oč jsem vás požádala.“

„Jasný.“

„Mimochodem, byl jste tam někdy od toho dne, kdy sem přišel a oznámil vám, že na nějakou dobu odjíždí?“

„Ne, nějak mně to nevyšlo. Zaplatil mi nájem, takže jsem si říkal, že by bylo blbý, kdybych mu tam čmuchal. Todle tady v Clearu neděláme.“

Ráchel přikývla.

„Dobře, pane Rette, díky za spolupráci.“

Rett pokrčil rameny, jako by chtěl dát najevo, že mu buďto nic jiného nezbývalo, nebo že spolupracoval minimálně. Ráchel se otočila od baru a zamířila ke dveřím. Jakmile k nim však dorazila, zaváhala. Sáhla si pod sako a vytáhla z opasku náhradní zásobník do sigsauera. Potěžkala ho, zastrčila si ho do kapsy saka, vyšla ze dveří a nastoupila do mercedesu vedle Bosche.

„Tak co,“ zeptal se jí, „je agentka Dei nakrknutá?“

„Ne. Vždyť jsme zrovna udělali průlom do případu, takže jak by mohla být naštvaná?“

„Já nevím. Někteří lidi mají schopnost se vztekat bez ohledu na to, co jim předhodiš.“

„To tu budem vysedávat celej den?“ zeptala se ze zadního sedadla Mecca.

Ráchel se otočila a pohlédla na obě ženy.

„My teď jedeme na západní hřeben zkontrolovat jeden přívěs. Můžete jet s námi a zůstat v autě, anebo můžete počkat tady v baru. Další agenti už jsou na cestě. Pravděpodobně s vámi vyřídí ty výslechy tady, takže nebudete muset jet až do Vegas.“

„Díkybohu,“ řekla Mecca. „Já počkám tady.“

„Já taky,“ přidala se Tammy.

Bosch je vypustil z auta.

„Ale čekejte tady,“ křikla na ně Ráchel. „Jestli se vrátíte do svého karavanu nebo půjdete kamkoliv jinam, daleko se stejně nedostanete a akorát je naštvete.“

Dívky na toto varování nereagovaly. Ráchel se dívala, jak si to rázují po rampě a noří se do baru. Bosch znovu nastoupil a zařadil zpátečku.

„Víš jistě, co děláš?“ zeptal se. „Tipl bych si, že ti agentka Dei nařídila, abys seděla tady, dokud nedorazí posily.“

„Jo, a taky říkala, že jednou z prvních věcí, které tady udělá, bude, že tě odtud vykáže. Takže chceš tu na to čekat, anebo se chceš jet na ten přívěs podívat?“

„Žádný strach, já tam pojedu. Já se o kariéru strachovat nemusím.“

„Já o tu svou taky ne.“

Jeli jsme po polní cestě, na niž nás nasměroval Billings Rett. Z městečka Clear vyrážela západním směrem a pak asi půldruhého kilometru stoupala do svahu, načež se opět vyrovnala a vinula se za obnaženým kusem rudooranžové skály, která byla přesně taková, jakou nám ji Rett popsal: připomínala zád' obrovské výletní lodi, vyčnívající v šedesátistupňovém úhlu z vodní hladiny a nořící se stále hlouběji do moře. Tak to alespoň bylo v tom filmu. Skálolazec, o němž se zmiňoval Rett, se vyšplhal na nejvhodnější místo u vrcholu a bílou barvou načmáral na povrch skály slovo „Titanic“.

Nezastavili jsme, abychom obdivovali skálu či nápis. Obojí jsem objel a zanedlouho jsme se ocitli na mýtině, kde na betonových špalcích stál malý přívěs. Vedle něj parkoval autovrak na čtyřech prázdných gumách a opodál se nacházel železný buben určený k pálení odpadků. Na druhém konci stála velká palivová nádrž a generátor.

Abych nezničil případné důkazy z místa činu, zastavil jsem těsně za mýtinou a vypnul motor. Všiml jsem si, že generátor mlčí. Mlčenlivá byla ostatně celá scenerie, což na mě působilo poněkud zlověstně. Měl jsem téměř hmatatelný pocit, že jsem došel na konec světa, na místo plné temnoty. Napadlo mě, jestli Backus vozil oběti právě sem, jestli to i pro něj byl konec světa. Nakonec jsem dospěl k závěru, že pravděpodobně ano. Bylo to místo, kde čekalo zlo.

Naše mlčení přerušila Ráchel.

„Tak co, budu tu na něj jenom koukat, anebo si ho zajdem prohlídnout?“

„Já jen čekám, až uděláš první krok.“

Ráchel otevřela dveře a já otevřel své. Sešli jsme se před kapotou. Teprve v tu chvíli jsem si všiml, že okna přívěsu jsou do jednoho otevřená, což bych u člověka, který na delší dobu odjíždí z domova, rozhodně nečekal. A po tomto poznání už přišel zápach.

„Cítíš to?“

Ráchel přikývla. Ve vzduchu se převalovala smrt. Zápach byl mnohem horší, mnohem silnější než na Zzyzx Road. Instinktivně jsem věděl, že na tomto místě nenajdeme žádná pohřbená tajemství pachatele. Tentokrát ne. Tělo v přívěsu – přinejmenším jedno – zůstalo vystaveno působení vzduchu a hniloby.

„Jeho poslední skutek,“ konstatovala Ráchel.

„Cože?“

„Ten dopis. Napsal to tak do toho dopisu.“

Přikývl jsem. Ráchel si myslela, že Básník spáchal sebevraždu.

„Myslíš?“

„Já nevím. Pojd'me to ověřit.“

Pomalů jsme vyrazili kupředu a žádný z nás už neřekl ani slovo. Zápach začal sílit a oba jsme věděli, že ať už je uvnitř přívěsu mrtvého cokoliv nebo kdokoliv, peče se tam už hezky dlouhou dobu.

Oddělil jsem se od Ráchel a přistoupil k řadě oken nalevo od dveří přívěsu. Přiložil jsem dlaně kolmo na sklo a pokusil se nahlédnout do temnoty uvnitř. Když se mé ruce dotkly okna, zvedl se v přívěsu roj bzučících much. Narážely do skla a snažily se uletět, jako by hrůzný výjev i zápach uvnitř byly příliš i na ně.

V okně sice nevisela záclonka, ale já ze svého úhlu přesto nic neviděl – přinejmenším žádné tělo ani žádný náznak, že uvnitř leží. Zahlédl jsem jen malý obytný kout s pohovkou a

židlí. A také stůl se dvěma hromádkami vázaných knih. Za židlí stála knihovna s policemi plných knih.

„Nic,“ řekl jsem.

Odstoupil jsem od okna a prohlédl si celý přívěs. Přitom jsem si všiml, že Ráchel zaměřuje pohled na dveře a poté na kliku. V tu chvíli mě cosi napadlo – cosi, co mi nějak nehrálo.

„Ráchel, proč ti vlastně nechával ten vzkaz v baru?“

„Cože?“

„Ten vzkaz. Nechal ti ho v baru. Ale proč tam? Proč ne tady?“

„Asi chtěl mít jistotu, že ho opravdu dostanu.“

„I kdyby ho tam nenechal, stejně by ses dostala až sem. A pak bys ho našla tady.“

Ráchel zavrtěla hlavou.

„Kam tím míříš? Já to ne...“

„Neotvírej ty dveře, Ráchel. Počkejme.“

„O čem to mluvíš?“

„Tohle se mi nelíbí.“

„Tak co kdybys to obešel zezadu, podíval se, jestli tam není ještě nějaké okno, a zkusil se podívat dovnitř?“

„Dobře, to můžu. Ale ty tu čekej.“

Ráchel mi neodpověděla. Obešel jsem z levé strany přívěs, překročil konstrukci závěsu a zamířil na protější stranu. Pak jsem se však zastavil a vyrazil k sudu s odpadky.

Ten byl z jedné třetiny zaplněn ohořelými zbytky spáleného odpadu. Na zemi ležela násada od koštěte, která byla rovněž na jednom konci ohořelá. Sebral jsem ji a začal se prohrabovat v popelu uvnitř, stejně jako to bezpochyby dělával Backus. Chtěl mít jistotu, že všechno řádně shoří.

Zdálo se mi, že zde páčil převážně papíry a knihy. Z popela se nic nedalo rozpoznat, až jsem narazil na zčernalou a roztavenou kreditní kartu. Nic jsem na ní nepřečetl, ale usuzoval jsem, že soudní experti by ji možná dokázali přiřadit k některé oběti. Začal jsem hrabat dál a zanedlouho jsem spatřil kusy roztaveného černého plastu. Poté jsem si všiml jakési

knihy, jejíž obal sice shořel k nepoznání, ale uvnitř níž se stále nacházelo pár částečně zachovalých stránek. Konečky prstů jsem knihu vytáhl a nedočkavě ji otevřel. Vypadala jako poezie, ale těžko jsem si mohl být jistý, protože všechny stránky byly alespoň zčásti ohořelé. Mezi dvěma z nich jsem ovšem našel napůl spálenou účtenku za nákup knihy. V horním okraji stála slova „Book Car“, ale zbytek byl kompletně ohořelý.

„Boschi? Kde jsi?“

Byla to Ráchel. Neviděla mě, protože jsem stál z dohledu. Položil jsem knihu zpátky do sudu, zastrčil jsem do popela i násadu od koštěte a vyrazil k zadní části přívěsu. Tam jsem spatřil další otevřené okno.

„Vydrž vteřinku.“

Ráchel čekala. Začínala být netrpělivá a neustále poslouchala, zda v dálce neuslyší zvuk vrtulníků křižujících poušť. Dobře věděla, že jakmile zaslechne jejich švehlení, její příležitost bude navždy pryč. Odsunou ji na vedlejší kolej, a možná ji dokonce potrestají za to, jak vstřícně se chovala k Boschovi.

Znovu se zadívala na kliku. Pomyslela na Backuse a napadlo ji, zda to opravdu může být jeho poslední skutek. Ze by mu čtyři léta tady v poušti stačila? Že by zavraždil Terryho McCaleba a poslal jí GPS jen proto, aby ji nakonec dovedl k tomuhle? Vzpomněla si na jeho vzkaz, v němž jí sděloval, že ji vychoval dobře. To v ní probudilo hněv – takový hněv, že měla sto chutí rozrazit dveře a...

„Máme tu tělo!“ zaječel Bosch z protější strany přívěsu.

„Cože? Kde?“

„Pojď sem. Odtud je to vidět. Je tam postel a vidím na ní jedno tělo. Dva nebo tři dny staré. Do tváře mu nevidím.“

„Dobrá, ještě něco?“

Čekala, ale Bosch nic neříkal. Položila ruku na kliku. Povolila.

„Dveře nejsou zamčené.“

„Neotvírej je, Ráchel!“ křikl Bosch. „Myslím..., myslím, že je tam benzin. Kromě toho těla tam ještě něco cítím. Něco ne tak pronikavého. Něco v pozadí.“

Ráchel zaváhala, ale pak stiskla za kliku úplně a pootevřela dveře o pár centimetrů.

Nic se nedělo.

Pomalu tedy otevřela dveře úplně. Stále nic. Pouze mouchy si všimly škvíry a začaly kolem Ráchel prolétat na světlo. Ráchel si je odháněla od očí.

„Jdu dovnitř, Boschi.“

Vstoupila do přívěsu. A další mouchy. Byly úplně všude. Teprve zde jí do nosu naplno udeřil zápach – dorážel na ni a svíral jí žaludek.

Její oči si po přechodu z prudkého slunce postupně přivykly na přítmí a pak zahlédly fotografie. Byly rozházeny na stolcích a přilepeny páskou ke stěnám a k ledničce. Fotografie obětí, živých i mrtvých, usazených, prosebných, žalostných. Stůl v kuchyňce přívěsu se změnil v pracovní stanici. Na jedné straně stál notebook propojený s tiskárnou a tři různé hromádky snímků. Ráchel sebrala největší hromádku a začal ji procházet, přičemž i tentokrát rozeznala některé muže z fotografií pohřešovaných, které s sebou přivezla do Clearu. Toto však nebyly rodinné momeníky. Toto byly snímky vraha a jeho obětí. Snímky mužů, jejichž oči se žalostně upíraly do objektivu a žádaly o odpuštění a slitování. Ráchel si všimla, že všechny fotografie byly pořízeny shora; jejich autor – Backus – stál v dominantní poloze a mířil hledáček na své oběti, které s neutuchající nadějí žebroňily o holý život.

Když už se nedokázala dívat dál, odložila snímky a sebrala druhou hromádku. Ta obsahovala méně fotografií, jejichž leitmotivem byla z převážné části žena se dvěma dětmi, jak se procházejí v nákupním centru. Ráchel odložila i tyto snímky a právě se chystala zvednout fotoaparát, jímž byla zatížena třetí hromádku, když vtom vstoupil do karavanu Bosch.

„Ráchel, co to děláš?“

„Neboj. Máme pět, možná deset minut. Jakmile uslyšíme vrtulníky, vylezeme ven a necháme na tom dělat jednotku pro sběr důkazů. Jen se chci podívat, jestli...“

„Ale já nemluvím o předběhnutí ostatních agentů. Mně se to zkrátka nelíbí – že ty dveře zůstaly otevřené. Něco tady...“ Zarazil se, neboť si i on všiml fotografií.

Ráchel se otočila zpátky ke stolu, zvedla fotoaparát ležící na poslední hromádce a zadívala se na vlastní obličej na horním snímku. Chvilí jí trvalo, než si uvědomila, kde ji Básník fotografoval.

„On se mnou celou dobu byl,“ hlesla.

„O čem to mluvíš?“ zeptal se Bosch.

„Tohle je letiště O’Har. Moje přestupní stanice. Backus mě tam sledoval.“

Rychle prošla další snímky. Bylo jich celkem šest a všechny Básník pořídil v den, kdy cestovala do Vegas. Poslední fotografie zachycovala Ráchel a Cherie Dei, jak se zdraví v příletové hale a Cherie drží u boku ceduli s nápisem BOB BACKUS.

„On mě sleduje.“

„Stejně jako sledoval Terryho.“

Bosch sáhl do zásobníku tiskárny a prsty obou rukou zvedl za rohy poslední fotografii tak, aby na ní nezanechal otisk. Podle všeho se jednalo o poslední snímek, který zde Backus vytiskl. Zachycoval čelní stranu jednopatrového domu nenápaditého vzhledu, před nímž parkoval stejn. Vedle dveří na straně řidiče postával jakýsi starý muž a díval se na klíčenku, jako by hledal klíč, kterým se odemká auto.

Bosch předal fotografii Ráchel.

„Kdo to je?“

Ráchel se na snímek dlouze zadívala.

„Nevím.“

„A co ten dům?“

„Nikdy jsem ho neviděla.“

Bosch pečlivě vrátil fotografii do zásobníku, aby ji ohledávací tým našel v původní poloze.

Ráchel se mezitím přesunula za něj a prošla chodbičkou k zavřeným dveřím. Než k nim však dorazila, nakoukla do otevřených dveří koupelny. Ta byla uklizená, ale všechny povrchy pokrývaly mrtvé mouchy. Ve vaně Ráchel zahlédla dva polštáře a příkrývkou umístěné tak, jako by se ve vaně mělo spát. Vzpomněla si na informace o Backusovi a cítila, jak v jejím nitru narůstá fyzický odpor.

Vyšla z koupelny a zamířila k zavřeným dveřím na konci chodbičky.

„Tady jsi ji viděl?“ zeptala se.

Bosch se otočil a díval se, jak se Ráchel blíží ke dveřím.

„Ráchel...“

Ráchel se nezastavila. Vzala za otočný knoflík a otevřela dveře. Zaslechl jsem vzdálené kovové cinknutí, které jsem si nespojoval se žádným známým zámkem. Ráchel se zarazila a její tělo ztuhlo.

„Harry?“

Vyrazil jsem k ní.

„Co je?“

„Harry!“

Otočila se ke mně v úzkém prostoru chodbičky obložené dřevem. Zadíval jsem se za její obličej a spatřil tělo na posteli. Jakýsi muž v ní ležel na zádech a na hlavě měl naražen černý kovbojský klobouk, který mu zakrýval tvář. V pravé ruce držel pistoli a v levé části jeho hrudníku zela díra po kulce.

Všude kolem nás bzučely mouchy. Kromě nich jsem však zaslechl i hlasitější syčivý zvuk. Protáhl jsem se kolem ní a spatřil na podlaze zápalnou šňůru. Poznal jsem v ní chemickou zápalnici –svazek pramenů napuštěných chemikáliemi, které hořely všude a za jakýchkoliv podmínek, dokonce i pod vodou.

Zápalná šňůra hořela rychle. Nedokázali jsme ji zastavit. Na podlaze jí leželo svinuté něco přes metr, načež končila pod postelí. Ráchel se sklonila a natáhla se, aby ji vytrhla.

„Ne, nedělej to! Tím bys to mohla odpálit. Nedá se nic..., musíme odsud zmizet.“

„Ne! Nemůžeme ztratit tohle místo činu! Musíme...“

„Není čas, Ráchel! Utíkej! Běž! Dělej!“

Odstřel jsem ji zpátky do chodby a postavil se zády do dveří, abych jí tělem zabránil v pokusu o návrat. Začal jsem couvat a nespouštěl jsem přitom oči z těla na posteli. Když jsem nabyl přesvědčení, že Ráchel svou snahu vzdala, otočil jsem se – jenže ona právě na to čekala. Odhodlaně se začala prodírat kolem mě.

„Potřebujeme DNA!“ zaječela.

Díval jsem se, jak se řítí do místnosti a vrhá se na postel. Vymrštila ruku a strhla mrtvému muži z čela klobouk, čímž odhalila jeho pokroucený a hnilobou zešedlý obličej. Odskočila od lůžka a vyrazila ke dveřím.

I přes naléhavost okamžiku jsem musel obdivovat její pohotovost a kuráž. Okraj klobouku bezpochyby obsahoval kožní buňky, z nichž se dala odebrat DNA. Ráchel prošla s kloboukem kolem mě a začala sprintovat k východu. Sklopil jsem oči a viděl, že zápalná šňůra již dohořela až k místu, kde se ztrácela pod postelí. A tak jsem vyrazil za Ráchel.

„Byl to on?“ křikla mi přes rameno.

Věděl jsem, nač se mě ptá. Chtěla vědět, jestli na posteli leží muž, který navštívil Terryho McCaleba na člunu. Jestli tam leží Backus.

„Já nevím. Ale teď utíkej! Běž! Běž!“

Ke dveřím jsem dorazil dvě vteřiny po Ráchel. Ta mezitím seskočila na zem a řítila se přímo od přívěsu směrem k Titanic Rock. Následoval jsem ji. Urazil jsem snad pět dlouhých kroků, když vzduch za mnou prořízl výbuch. Ohlušující tlaková vlna mě zasáhla plnou silou a srazila mě k zemi. Ze základního výcviku jsem si naštěstí zapamatoval klasický valivý manévr, který mě nyní posunul o pár metrů dále od exploze.

Čas se vymkl z kloubů a zpomalil. V jednu chvíli jsem utíkal, vzápětí jsem se opíral o ruce a kolena a s otevřenýma očima se snažil zvednout hlavu. Cosi na okamžik zastínilo slunce, a když jsem konečně vzhlédl, spatřil jsem deset metrů nad sebou skořápku přívěsu. Jeho stěny a střecha zůstaly neporušené – vznášely se ve vzduchu a jako by tam měly nehybně viset napořád. Pak se ovšem zřítily snad deset metrů přede mě; viděl jsem jejich rozštípané hliníkové boky, které byly ostré jako břitva. Při dopadu na zem vydaly zvuk podobný srážce pěti automobilů.

Zkontroloval jsem oblohu ohledně další příchozí pošty a viděl jsem, že vzduch je čistý. Otočil jsem se k místu, kde přívěs původně stál, a spatřil jsem obrovský požár, z něhož k nebesům stoupal hustý černý kouř. Z odpalovací rampy nezůstalo vůbec nic.

Všechno pohltil výbuch a plameny. Postel zmizela i s mrtvým mužem. Backus naplánoval tuto ústupovou trasu dokonale.

Vyškrábal jsem se na nohy, ale pohyboval jsem se jen velmi vratce, protože moje ušní bubínky stále reagovaly na tlakovou vlnu a braly mi rovnováhu. Připadal jsem si, jako bych krácel tunelem a kolem mě se z obou stran řítily vlaky. Chtěl jsem si přiložit ruce na uši, ale věděl jsem, že by to k ničemu nebylo. Ten strašlivý zvuk vycházel zevnitř.

Ráchel byla v době výbuchu pouhých pár metrů přede mnou, ale teď jsem ji nikde neviděl. Klopýtal jsem v mračnech kouře a pomalu si začínal myslet, že ji třeba zavalila karoserie přívěsu.

Nakonec jsem ji však našel na zemi nalevo od trosek přívěsu. Stále ležela v hlíně a kamení. Černý klobouk se válel na zemi vedle ní jako příznak smrti. Co nejrychleji jsem k ní přistoupil.

„Ráchel?“

Poklekl jsem na všechny čtyři a nejdříve jsem ji vizuálně prohlédl. Ležela obličejem k zemi a rozčuchané vlasy jí

zakrývaly oči. Když jsem jí je jemně odhrnoval z obličeje, zničehonic mi připomněla dceru. Současně jsem si všiml, že mám na hřbetě ruky krev, a vůbec poprvé jsem si uvědomil, že jsem při výbuchu utrpěl nějaké drobné zranění. Rozhodl jsem se, že se tím budu zabývat až později.

„Ráchel?“

Nedokázal jsem posoudit, jestli dýchá. Připadalo mi, že moje smysly fungují jako domino. Jakmile jsem přinejmenším dočasně přišel o sluch, vytratila se také koordinace dalších smyslů. Zlehka jsem ji tedy plácl přes tvář.

„No tak, Ráchel, probud se.“

Nechtěl jsem ji obracet pro případ nějakých neviditelných zranění, která bych tím mohl ještě zhoršit. Znovu jsem jí propleskal obličej, tentokrát silněji. Položil jsem jí ruku na záda v naději, že ucítím vzdouvavý pohyb jejího hrudníku, jak jsem to dělal u dcerky.

Nic. Přiložil jsem jí ucho na záda, což však bylo k vzhledem k mému stavu přinejmenším směšné. Prostě jsem se řídil instinktem a teprve potom logikou. Právě když mě napadlo, že se nedá nic dělat a budu ji muset obrátit, všiml jsem si, jak jí zaškubaly prsty pravé ruky a zaťaly se v pěst.

Ráchel zčistajasna zvedla hlavu ze země a zasténala – tak hlasitě, že jsem to slyšel i já.

„Ráchel, jsi v pořádku?“

„Já..., já jsem..., v tom přívěsu jsou důkazy. Potřebujeme je.“

„Tam už žádný přívěs není, Ráchel. Je pryč.“

Ráchel se s námahou otočila a posadila se. Při pohledu na planoucí zbytky přívěsu vytřeštila oči. Všiml jsem si, že má rozšířené panenky. Utrpěla otřes mozku.

„Cos to udělal?“ zeptala se mě obviňujícím tónem.

„To jsem nebyl já. Ten přívěs byl podminován. Když jsi otevřela dveře toho pokoje...“

„Aha.“

Převracela hlavu dopředu a dozadu, jako by se snažila uvolnit křeč ze zátylku. Po chvíli spatřila na zemi vedle sebe černý kovbojský klobouk.

„Co to je?“

„Jeho klobouk. Sebralas ho při cestě ven.“

„DNA?“

„Doufejme, i když jsi nejsem jistý, k čemu nám bude dobré.“

Ráchel se ještě jednou ohlédla na hořící podvozek přívěsu. Byli jsme příliš blízko – cítil jsem na sobě žár plamenů. Přesto jsem si stále nebyl jist, zda by se Ráchel měla hýbat.

„Co kdyby sis zase lehla, Ráchel? Myslím, žeš utrpěla otřes mozku. A možná máš i jiná zranění.“

„Jo, myslím, že je to dobrý nápad.“

Položila si hlavu na zem a zadívala se na oblohu. Usoudil jsem, že to není špatná poloha, a napodobil jsem ji. Vypadalo to, jako bychom leželi někde na pláži. Kdyby byla noc, klidně jsme mohli počítat hvězdy.

Jejich přilet jsem dříve ucítil, nežli uslyšel. Hluboké záchvěvy v hrudníku mě přiměly pohlédnout na jižní část oblohy, kde jsem zahlédl dva vojenské vrtulníky, jež právě přelétávaly nad vrcholem Titanic Rock. Chabě jsem zvedl ruku a mávnutím je přivolal k nám.

# 34

„Co se tam, ksakru, stalo?“

Obličej zvláštního agenta Randala Alperta byl strnulý a téměř nachový. Když vrtulník přistál, čekal už na ně v nelliském hangáru. Jeho politické instinkty mu očividně napověděly, že by nebylo záhodno vydat se na místo sám. Za každou cenu si musel zachovat možnost distancovat se od všech nepříjemných důsledků, které se od místa výbuchu v poušti mohly docela dobře rozšířit až do Washingtonu.

Ráchel Wallingová a Cherie Dei stály v obrovském hangáru a připravovaly se na útok. Ráchel na Alpertovu otázku neodpověděla, protože ji pokládala za pouhý úvod k sáhodlouhé tirádě. Navíc reagovala pomalu, protože byla po výbuchu ještě stále otřesená.

„Agentko Wallingová, na něco jsem se vás ptal!“

„Podminoval ten přívěs,“ řekla Cherie Dei. „Věděl, že...“

„Ptal jsem se jí, a ne tebe,“ vyštěkl Alpert. „Chci, aby mi agentka Wallingová přesně vysvětlila, proč nemohla uposlechnout příkazy a jak je možné, že se celá tahle záležitost zkurvila k nepoznání.“

Ráchel zvedla ruce dlaněmi dopředu, jako by chtěla dát najevo, že události v poušti nemohla žádným způsobem ovlivnit.

„Chtěli jsme počkat na zásahovku,“ prohlásila. „Jak mě instruovala agentka Dei. Stáli jsme na okraji místa nálezu, když vtom jsme si uvědomili, že tam páchne něco jako lidské tělo, a napadlo nás, že je tam třeba ještě někdo živý. Někdo zraněný.“

„Jak vás to, ksakru, mohlo napadnout, když jste tam cítili mrtvolu?“

„Boschovi se zdálo, že tam něco slyší.“

„No jó, už je to tu zas, stará báchorka o volání o pomoc.“

„Ne, on vážně něco slyšel. Ale nejspíš to byl jen vítr. V poušti nabírá na hlasitosti. Navíc byla v tom přívěsu otevřená okna, takže ten zvuk byl nejspíš od nich.“

„A co vy? Vy jste ten zvuk taky slyšela?“

„Ne. Já ne.“

Alpert pohlédl na Dei a poté zpátky na Ráchel. Ta sice cítila, jak ho jeho oči propalují skrz naskrz, ale věděla, že její historka je neprůstřelná, a nehodlala mu ucuknout. Vymysleli ji společně s Boschem, na něhož Alpert nemohl. A pokud Ráchel jednala na základě Boschova upozornění, nemohl Alpert vinit ani ji. Mohl sice metat hromy a blesky, ale to bylo tak zhruba vše.

„Víte, jaký má ta vaše historka háček? Má háček v osobě. V zájmenu my. Řekla jste my. Jenže tam žádní my nebyli. Dostala jste za úkol dávat pozor na Bosche. A ne ho zaangažovat do vyšetřování. Ne si k němu nasednout do auta a vyrazit s ním do pouště. Ne s ním vyslýchat svědky a vniknout společně do toho přívěsu.“

„To chápu, ale vzhledem k okolnostem jsem usoudila, že je v nejlepším zájmu našeho vyšetřování, když s ním spojím vědomosti a síly. Docela upřímně, agente Alperte: to místo objevil Bosch. Nebýt jeho, rozhodně bychom teď neměli, co máme.“

„Nezesměšňujte se, agentko Wallingová. My bychom se tam dostali.“

„To já vím. Ale důležitým faktorem zde byla rychlost. Sám jste to po ranní schůzi říkal. Ředitel předstoupí před kamery. Chtěla jsem vyšetřování posunout, abychom měli k dispozici co nejvíce informací.“

„No, tak na to rovnou zapomeňte. Protože teď vůbec nevíme, co máme. Ředitel tu tiskovku odložil a dal nám čas do zítřejšího poledne, abychom zjistili, co vlastně máme.“

Cherie Dei si odkašlala a odvážila se znovu vstoupit do hovoru.

„To se ovšem nedá stihnout,“ řekla. „Máme tam jeden dobře propečený lidský biftek. Odnášejí ho odtamtud v několika pytlích. Identifikace a zjištění příčiny smrti potrvá několik týdnů. Naštěstí to vypadá, že se agentce Wallingové podařilo získat vzorek jeho DNA, což může věci urychlit, ale stále nemáme srovnávací podklady. To se...“

„Možná jsi mě před deseti vteřinami neposlouchala,“ odsekl Alpert, „ale my nemáme k dispozici týdny. Máme necelých čtyřiaadvacet hodin.“

Otočil se od obou agentek, založil si ruce v bok a zaujal pózu vyjadřující tíhu břemene, které musí nést na svých bedrech on, poslední inteligentní a světaznalý agent na této planetě.

„V tom případě nám dovoluňte se tam vrátit,“ řekla Ráchel. „Třeba v těch troskách najdeme něco, co...“

„Ne!“ zaječel Alpert.

Otočil se zpátky k nim.

„To nebude nutné, agentko Wallingová. Vy už jste toho udělala dost.“

„Znám Backuse a znám ten případ. Měla bych tam být.“

„O tom, kdo by tam měl nebo neměl být, rozhoduji já. A já chci, abyste se teď vrátila na pobočku a začala o tom fiasku dělat papíry. Zítra v osm ráno je chci mít na stole. A chci tam mít i podrobný seznam všeho, co jste uvnitř toho přívěsu viděla.“

Alpert chvíli čekal, zda se Ráchel nebude jeho rozkazu vzpouzet. Ráchel však mlčela, což ho zjevně potěšilo.

„Mám kvůli tomu na krku všechna média. Co jim předhodíme, abychom neprozradili podstatu příběhu a neudělali zítra z ředitele bezvýznamného panáka?“

Dei pokrčila rameny.

„Nic. Řekni jim, že se k tomu zítra vyjádří ředitel, tečka.“

„To nepůjde. Něco jim musíme spustit.“

„Hlavně jim nedávejte Backuse,“ nadhodila Ráchel.

„Řekněte jim, že agenti chtěli v souvislosti s případem těch

pohřešovaných osob hovořit s mužem jménem Thomas Walling. Ten ovšem podminoval svůj přívěs, který vybuchl právě v době, kdy se v jeho okolí pohybovali agenti.“

Alpert pokýval hlavou. Rachelina verze mu připadala dobrá.

„A co Bosch?“

„Toho bych úplně vynechala. Nemáme na něj žádné páky. Kdyby se k němu dostal nějaký reportér, mohl by mu to vylíčit všechno.“

„A co to tělo? Řekneme, že to byl Walling?“

„Řekneme, že to nevíme, poněvadž to nevíme. Totožnost se ověřuje a tak dále a tak podobně. To by mělo stačit.“

„Jenže jestli reportéři půjdou do těch bordelů, dozvědí se všechno.“

„Ne, nedozvědí. Celou historku jsme nikdy nikomu nesdělili.“

„Mimochodem, co se stalo s Boschem?“

Na tuto otázku odpověděla Dei.

„Sepsala jsem s ním protokol a propustila ho. Naposledy jsem ho viděla, když vyrážel zpátky do Vegas.“

„Nevykdáká to někomu?“

Dei pohlédla na Ráchel a pak zpátky na Alperta.

„Řekněme to tak, že v této věci nebude sám žádné rozhovory podněcovat. Takže pokud z toho jeho jméno vynecháme, není důvod, aby se na něj kdokoliv obracel.“

Alpert pokýval hlavou, zabořil ruku do kapsy a vytáhl z ní mobilní telefon.

„Až tady skončíme, musím zavolat do Washingtonu. Co vám říká intuice: ležel v tom přívěsu Backus?“

Ráchel zaváhala, protože nechtěla odpovědět jako první.

„V tuto chvíli se to nedá posoudit,“ řekla Dei. „Jestli se ptáš, zda máš říct řediteli, že jsme ho dostali, tak moje odpověď zní ne, neříkej mu to. V tom přívěsu mohl být kdokoliv. Z našeho pohledu to byla prostě jedenáctá oběť a

možná se nikdy nedozvíme, o koho šlo. Byl to prostě někdo, kdo navštívil jeden z těch nevěstinců, a Backus si ho vyhmátl.“

Alpert pohlédl na Ráchel a očekával její odpověď.

„Ta zápalná šňůra,“ řekla Ráchel.

„Co je s ní?“

„Byla příliš dlouhá. Jako by chtěl, abych to tělo viděla, ale nedostala se k němu příliš blízko. Chtěl, abych odtamtud záhy vypadla.“

„A dál? Na tom těle byl černý kovbojský klobouk. Vzpomínám si, že se mnou v letadle z Rapid City cestoval muž v černém kovbojském klobouku.“

„Prokristapána, vždyť jste letěla z Jižní Dakoty. Copak tam kovbojské klobouky nenosí všichni?“

„Ale Backus tam byl se mnou. Myslím, že celá tahle záležitost byla naražena. Ten vzkaz v baru, ta dlouhá zápalná šňůra, ty fotky v přívěsu i ten černý klobouk. Chtěl, abych odtamtud vyvázla včas a mohla oznámit světu, že je mrtvý.“

Alpert neodpověděl a pouze se díval na telefon ve svých rukou.

„Ještě toho nevíme příliš mnoho, Randle,“ nadhodila Dei.

Agent si zastrčil telefon zpátky do kapsy.

„No dobrá. Máš tady auto, agentko Dei?“

„Ano.“

„Tak teď odvez agentku Wallingovou na pobočku.“

Ještě před jejich odchodem však Alpert pohlédl na Ráchel a obšťastnil ji další ze svých grimas.

„Nezapomeňte, agentko Wallingová: v osm hodin ráno to chci mít na stole.“

„Jasně,“ řekla Ráchel.

# 35

Eleanor Wishová na moje klepání reagovala, což mě překvapilo. Ustoupila a pustila mě dovnitř.

„Nekoukej na mě tak, Harry,“ řekla. „Možná máš dojem, že vůbec nejsem doma, že pracuju každou noc a nechávám malou s Marisol. Ale tak to není. Obvykle dělám jen tři nebo čtyři noci týdně.“

Odevzdaně jsem zvedl ruce a Eleanor si všimla obvazu na mé pravé dlani.

„Co se ti stalo?“

„Pořezal jsem se o kus kovu.“

„Jakého kovu?“

„To je dlouhá historie.“

„Jde o ten incident dnes v poušti?“

Přikývl jsem.

„Měla jsem to vědět. Nebude ti to vadit při hře na saxofon?“

Když jsem se před rokem začal v penzi nudit, zapsal jsem se na hodiny hry na saxofon u jednoho vysloužilého jazzmana, na kterého jsem narazil v rámci vyšetřování případu. Jednou v noci, kdy to mezi Eleanor a mnou ještě klapalo, jsem přinesl nástroj k ní a zahrál jí píseň s názvem „Lullaby“. Líbila se jí.

„Já totiž v poslední době nehraju.“

„Jak to?“

Nechtěl jsem jí vysvětlovat, že můj učitel zemřel a hudba se z mého života na nějakou dobu vytratila.

„Učitel si přál, abych přešel z altky na tenor – anebo říkal teror?“

Eleanor se mému chabému vtipu usmála a nechala to plavat. Sel jsem za ní přes dům do kuchyně, jejíž stůl tvořil opravdový pokerový stůl pokrytý plstí – díky Maddii i se skvrnami od mléka. Na stole ležely obrázkem vzhůru karty,

které Eleanor v rámci tréninku rozdala šesti imaginárním lidem. Eleanor se posadila a začala karty sbírat ze stolu.

„Nenech se rušit,“ řekl jsem. „Jenom jsem se přišel zeptat, jestli bych nemohl uložit Maddii do postele. Kde je?“

„Marisol ji koupe. Ale dneska jsem ji chtěla uložit já. Poslední tři noci jsem byla v práci.“

„Aha, no jo, to nevadí. Tak se s ní prostě jen pozdravím. A rozloučím se. Dneska večer se vracím.“

„No tak ji klidně ulož. Mám pro ni novou knížku. Leží na lince.“

„Ne, Eleanor, ulož ji ty. Chtěl jsem ji jen vidět, protože nevím, kdy se zase vrátím.“

„Pořád děláš na tom případu?“

„Ne, ten dneska tam v poušti víceméně skončil.“

„Dívala jsem se na televizi, ale moc tam toho neříkali. O co jde?“

„To je dlouhé vyprávění.“

Neměl jsem chuť to celé vyprávět ještě jednou. Přešel jsem ke kuchyňské lince, abych si prohlédl knížku, kterou Eleanor koupila dceři. Jmenovala se Billyho velký den a na obálce byla vyvedena opice stojící na nejvyšším stupínku při slavnostním ceremonálu v olympijském stylu. U krku se opici houpala zlatá medaile. Stříbro dostal lev a bronz si odnášel slon.

„Takže se vracíš zpátky k policii?“

Právě jsem se chystal knihu otevřít, ale při této otázce jsem ji zase odložil a pohlédl na Eleanor.

„Ještě to zvažuju, ale vypadá to tak.“

Eleanor přikývla, jako by to byla hotová věc.

„Chtělaš mi k tomu ještě něco říct?“

„Ne, Harry, chci, abys udělal, co uznáš za vhodné.“

Napadlo mě, jak je možné, že když vám lidé řeknou přesně to, co chcete, vždy v tom cítíte jakousi podezřívavost a pochyby. Opravdu si Eleanor přála, abych se rozhodl, jak uznám za vhodné? Anebo to řekla jen proto, aby moje rozhodnutí podkopala?

Než jsem však stačil jakkoliv reagovat, vešla do kuchyně dcera a postavila se do pozoru. Měla na sobě pyžamo s modrými a oranžovými proužky a tmavé vlasy měla mokré a vyčesané z čela.

„Malá holčička hlásí příchod,“ řekla.

Eleanor i já jsme se usmáli a oba současně rozpřáhli ruce. Maddie zamířila nejprve k matce, což mi nevadilo. Měl jsem však podobný pocit, jako když někomu podáte ruku a on ji nevidí nebo ji jednoduše ignoruje. Svěsil jsem paže, ale Eleanor mě po několika vteřinách zachránila.

„Běž se obejmout i s tátou.“

Maddie se ke mně přisouřala, já ji zvedl do vzduchu a objal. Nevážila víc než dvacet kilogramů. Je úžasný pocit držet vše, co je pro člověka důležité, v jedné jediné ruce. Maddie si opřela mokrou hlavu o moje prsa a mně vůbec nevadilo, že mi promočí košili. Tohle nebyl vůbec žádný problém.

„Jak se máš, pusinko?“

„Dobře. Dneska jsem tě nakreslila.“

„Vážně? A můžu se vidět?“

„Tak mě polož.“

Poslechl jsem a dcera vyběhla z kuchyně do dětského pokoje – její bosé nohy přitom hlasitě pleskaly na dlaždičkách. Pohlédl jsem na Eleanor a usmál se. Oba jsme znali stejné tajemství. Totiž že bez ohledu na to, co jsme si navzájem udělali či neudělali, už navždy budeme mít společnou Madeline a to by mohlo být víc než dost.

Za dveřmi se znovu ozvalo cupitání drobných chodidel a Maddie se zanedlouho vrátila do kuchyně. V ruce nesla kus papíru a držela ho ve výšce jako draka. Převzal jsem ho od ní a zadíval se na kresbu. Znázorňovala muže s knírkem a tmavýma očima. Ruce měl napřažené a v jedné držel pistoli. Na druhé straně papíru pak stála další postava – ta byla vyvedena v červených a oranžových barvách a obočí měla spojené do chmurného černého písmene „V“, aby bylo zřejmé, že jde o padoucha.

Přikrčil jsem se do výšky Maddiiných očí, abych si mohl prohlédnout obrázek s ní.

„Ten s tou pistolí, to jsem já?“

„Ano, protože ty jsi byl policista.“

Přikývl jsem. Maddie to vyslovila jako plisista.

„A kdo je ten zlý pán?“

Dcera ukázala drobným prstem na druhou postavu.

„To je pan Démon.“

Usmál jsem se.

„A kdo je to pan Démon?“

„To je zápasník. Máma říká, že zápasíš s démony a on je jejich největší šéf.“

„Aha.“

Podíval jsem se přes Maddiinu hlavu na Eleanor a usmál jsem se. Nebyl jsem naštvaný. Pouze jsem miloval dceru a její způsob pohledu na svět. Jak všechno bere doslova a vyvozuje z toho závěry. Věděl jsem, že to nepotrvá dlouho, a tak jsem si nesmírně považoval každého okamžiku, kdy jsem ji takto viděl či slyšel.

„Můžu si ten obrázek nechat?“

„Jak to?“

„Protože je překrásný a já ho chci mít napořád. Ted musím na nějakou dobu odjet a rád bych se na něj celou dobu díval. Bude mi tě připomínat.“

„A kam jedeš?“

„Vracím se na místo, kterému se říká ‚Město andělů‘.“

Maddie se usmála.

„To je blbost. Anděly přece nevidíš.“

„Já vím. Ale koukej, máma ti bude číst z nové knížky o opičce jménem Billy. Takže já ti teď popřeju dobrou noc a vrátím se za tebou, hned jak to půjde. Platí, broučku?“

„Tak jo, táti.“

Políbil jsem ji na obě tvářičky a pevně ji objal. Pak jsem jí dal polibek ještě i na temeno a konečně ji pustil. Postavil jsem

se, vzal jsem si obrázek a podal dceři knihu, z níž jí Eleanor měla předčítat.

„Marisol?“ zavolala Eleanor.

Marisol se objevila za pár vteřin, jako by celou dobu čekala ve vedlejším obývacím pokoji, až ji někdo zavolá. Usmál jsem se a kývl na ni, zatímco jí Eleanor sdělovala instrukce.

„Zaved Maddii do pokojíčku a ulož ji – já za ní přijdu, jen co se rozloučím s jejím otcem.“

Sledoval jsem, jak dcera odchází s chůvou z kuchyně.

„Nezlob se na mě,“ řekla Eleanor.

„Co, za ten obrázek? S tím si nelam hlavu. Moc se mi líbí. Půjde na dveře od ledničky.“

„Vůbec netuším, kde to pochytila. Nezmiňovala jsem se jí přímo, že bojuješ s démony. Musela mě zaslechnout při telefonování nebo tak něco.“

Já bych byl ovšem raději, kdyby to Eleanor řekla přímo dceři. Představa, že moje bývalá manželka o mně podobným způsobem hovoří s někým dalším – s někým, o kom se momentálně nezmínila –, mě docela znepokojovala. Přesto jsem se pokusil nedát to na sobě znát.

„To je v pořádku,“ řekl jsem. „Dívej se na to tak, že až půjde do školy a děti budou tvrdit, že jejich táta je právník, hasič, lékař nebo něco podobného, může ona vytáhnout trumf. Řekne, že její táta bojuje s démony.“

Eleanor se rozesmála, ale pak se náhle zarazila, neboť ji cosi napadlo.

„Co by tak asi řekla o mámě.“

Nedokázal jsem na to odpovědět, a tak jsem změnil téma.

„Moc se mi líbí, jak je její pohled na svět nezatížený hlubšími významy,“ řekl jsem a znovu se zadíval na obrázek. „Je to strašně nevinné, vid?“

„Já vím. Taky to na ní zbožňuju. Ale dokážu pochopit, že nechceš, aby si myslela, že zrovna ty někde doslova zápasíš s démony. Proč jsi jí to nevysvětlil?“

Zavrtěl jsem hlavou a vzpomněl si na jednu historku.

„Když jsem byl kluk a žil ještě s matkou, jednu dobu mívala auto. Dvoubarevný Plymouth Belvedere s automatickou převodovkou na knoflík. Myslím, že jí ho dal k užívání její právník nebo tak něco. Měla ho pár let. Jednou se máma zničehonic rozhodla, že si chce vyjet na prázdniny na venkov. A tak jsme sbalili věci do auta a vyrazili, ona a já.“

Někde na jihu – už si nevzpomínám, kde přesně to bylo – jsme zastavili u pumpy, abychom dotankovali benzin. Opodál stály dvě fontánky na vodu a na nich visely dvě cedule. Na jedné stálo BILI a na druhé BAREVNÍ. Já si to nějak popletl a vyrazil jsem k fontánce s nápisem BAREVNÍ, protože jsem chtěl zjistit, jakou barvu tahle voda má. Než jsem tam ale dorazil, máma mě strhla zpátky a všechno mi vysvětlila. Kdykoliv si teď na to vzpomenu, byl bych raději, kdyby mě prostě nechala, abych si tu vodu prohlídl, a radši mi nic nevysvětlovala.“

Eleanor se mé historce pousmála.

„Kolik ti bylo?“

„Já nevím. Asi osm.“

Eleanor se postavila, přistoupila ke mně a políbila mě na tvář. Podvolil jsem se a volně jí položil ruce kolem pasu.

„Hodně štěstí s démony, Harry.“

„Jo.“

„Jestli si to někdy rozmyslíš, jsem tady. Jsme tady.“

Přikývl jsem.

„Ona tě přinutí, aby sis to rozmyslela ty, Eleanor. Počkej a uvidíš.“

Eleanor se smutně usmála a jemně mě rukou pohládila na bradě.

„Zkontroluješ na odchodu, jestli jsou zamčené dveře?“

„To dělám vždycky.“

Pustil jsem ji a díval se, jak odchází z kuchyně. Nato jsem pohlédl na kresbu muže bojujícího se svým démonem. Moje dcera mi na obrázku vy čarovala úsměv.

## 36

Než jsem v Ex–ex zamířil do svého pokoje, zastavil jsem se na recepci a oznámil nočnímu vrátnému panu Guptovi, že odjíždím. Gupta mi odpověděl, že jelikož si pokoj objednávám vždy na týden dopředu, strhli mi již z kreditní karty sazbu za celý týden, a já mu řekl, že to vůbec nevadí, že zkrátka jen odjíždím. Oznámil jsem mu, že jakmile si sbalím věci, nechám mu klíč na jídelním stolku. Už jsem se chystal odejít z recepcce, když vtom jsem zaváhal a zeptal se ho ještě na svou sousedku Jane.

„Ano, ona taky pryč. Stejný případ.“

„Jak to myslíte ,stejný případ?“

„My jí naučetovali celý týden, ale ona tu týden nezůstat.“

„Poslyšte, jestli se můžu zeptat, jak se vlastně jmenuje celým jménem? Nikdy jsem to nezjistil.“

„Ona Jane Davisová. Vám líbí?“

„Jo, byla hezká. Bavili jsme se na balkoně. Ani jsem se s ní nerozloučil. Nenechala tu náhodou svou kontaktní adresu nebo něco takového, že?“

Gupta se této představě pouсмál. Na člověka s tak tmavou kůží měl velice růžové dásně.

„Žádnou adresu,“ řekl. „Ta ne.“

Kývnutím jsem mu poděkoval za informace, odešel jsem z recepcce a vyrazil po schodech ke svému pokoji.

Balení věcí mi zabralo necelých pět minut. Na věšácích jsem měl pár košil a kalhot. Ze skříně jsem pak vytáhl stejnou krabici, ve které jsem si všechno přivezl, a naskládal jsem do ní zbytek svých osobních věcí i pár hraček, které jsem tady měl pro Maddii. Buddy Lockridge se téměř trefil do černého, když mě nazval Kufrovým Harrym. „Harry s bednou od piva“ by však byl ještě přiléhavější.

Před odchodem z pokoje jsem se zadíval do ledničky a viděl, že mi v ní zůstalo ještě jedno pivo. Vytáhl jsem ho a

otevřel. Říkal jsem si, že mi jedno pivo před cestou neublíží. V minulosti jsem se už před jízdou autem choval mnohem hůř. Přemýšlel jsem, jestli si nedat ještě jeden sýrový sendvič, ale pak jsem tuto myšlenku opustil, neboť jsem si vzpomněl, že Backus obědval každý den v Quantiku grilovaný sýrový sendvič. Vyšel jsem s pivem na balkon, abych se naposledy podíval na tryskáče zbohatlíků. Venku byl chladný a svěží večer. Modrá světla na vzdálené ranveji blikala jako safíry.

Dvě černá proudová letadla již byla pryč – jejich majitelé buď rychle vyhráli, nebo rychle prohráli. Velký gulfstream naopak stále parkoval na svém místě a na proudových motorech měl nasazený červené protiprachové kryty. Zjevně tu měl zůstat delší dobu. Přemýšlel jsem, jak mohou ty tryskáče souviset s Jane Davisovou a jejím pobytem v Ex-ex.

Zadíval jsem se na Janein prázdný balkon, který se nacházel pouhý metr od mého. Na zábradlí stál popelník a já viděl, že je stále plný napůl vykouřených oharků. Její pokoj ještě nebyl uklizen.

A to mi vnučlo nápad. Rozhlédl jsem se kolem sebe a zadíval se na parkoviště. S výjimkou Koval Lané, kde auta čekala na zelenou, jsem nikde nezaznamenal žádný lidský pohyb – na parkovišti nebyl noční hlídač ani nikdo jiný. Rychle jsem se tedy vyhoupl na zábradlí a chystal se přelézt na vedlejší balkon, když vtom jsem uslyšel zaklepání na dveře. Rychle jsem seskočil zpátky, vešel do pokoje a otevřel.

Stála tam Ráchel Wallingová.

„Ráchel? Ahoj. Děje se něco?“

„Ne, nic, co by nemohlo vyléčit Backusovo dopadení. Můžu dál?“

„Jasně.“

Ustoupil jsem a nechal ji projít do pokoje. Tam Ráchel zahlédla krabici s mými věcmi. Promluvil jsem jako první.

„Tak jak to dneska šlo, když jste se vrátili do města?“

„No, od zvláštního agenta se mi dostalo obvyklého mytí hlavy.“

„Svedlas to všechno na mě?“

„Přesně podle plánu. Metal kolem sebe hromy a blesky, ale co může dělat. Ale já se teď nechci bavit o něm.“

„A o čem?“

„Tak pro začátek: nemáš tu ještě jedno?“

Měla na mysli pivo.

„Upřímně řečeno ne. Zrovna jsem dopíjel tohle poslední a chystal se k odjezdu.“

„Tak to jsem ráda, že jsem tě zastihla.“

„Dáš si ho se mnou? Přinesu ti sklenici.“

„Říkal jsi, že bys zdejšímu sklu nevěřil.“

„No, můžu ti nějakou umýt...“

Ráchel se natáhla po lahvi a upila z ní. Podala mi ji zpátky a nespouštěla přitom ze mě oči. Po chvíli se otočila a ukázala na krabici.

„Takže odjíždíš.“

„Jo, vracím se na nějakou dobu do L. A.“

„Řekla bych, že se ti bude stýskat po dcerce.“

„Strašně.“

„Budeš sem za ní jezdit?“

„Co nejčastěji to půjde.“

„To je milé. A ještě něco?“

„Jak to myslíš?“ zeptal jsem se, přestože jsem dobře věděl, jak to myslí.

„Budeš se sem vracet ještě pro něco dalšího?“

„Ne, jen za svou dcerou.“

Stáli jsme tam a dlouze se na sebe dívali. Podal jsem jí pivo, ale Ráchel se místo po něm natáhla po mně. Políbila mě na rty a oba jsme se rychle objali.

Věděl jsem, že to nějak souvisí s přívěsem a s tím, jak jsme málem společně zemřeli v poušti, že jsme se jen díky tomu dokázali tak vášnivě přitisknout k sobě a zamířit k posteli, že jen to mě přimělo převzít aktivní roli, položit pivo na stůl a oběma rukama strhat šaty ze sebe i z ní.

Padli jsme na postel a pomilovali se jako lidé, kteří přežili katastrofu. Bylo to rychlé a do určité míry snad i brutální – z obou stran. Především to však v nás obou ukojilo živočišnou touhu přebít smrt životem.

Když bylo po všem, zůstali jsme vzájemně propleteni na přikrývce – ona ležela na mně a já měl prsty stále zamotané do jejích vlasů.

Ráchel se přetočila na levý bok a natáhla se po lahvi s pivem, přičemž ji ovšem převrhla a rozlila velkou část zbytku na noční stolek a na podlahu.

„Moje motivační odměna je v tahu,“ podotkl jsem.

V lahvi nicméně zůstalo ještě dost piva, aby Ráchel usrkla a předala ji mně.

„To bylo za dnešek,“ řekla, když jsem pil.

Podal jsem jí zbytek.

„Jak to myslíš?“

„Po tom, co se tam stalo, jsme to museli udělat.“

„Jo.“

„Gladiátorská láska. Proto jsem sem přišla. Abych tě ulovila.“

Usmál jsem se, poněvadž jsem si vzpomněl na jeden gladiátorský vtip ze starého filmu, který se mi líbil. Nesdělil jsem jí ho však a ona si zřejmě myslela, že se usmívám jejím slovům. Sklonila se a položila mi hlavu na prsa. Vzal jsem do rukou její vlasy, tentokrát jemněji, a zadíval se na jejich spálené konečky. Poté jsem přesunul ruce níže a pohladil ji po zádech, přičemž jsem si pomyslel, jak je zvláštní, že se teď k sobě chováme tak něžně – pouhých pár okamžiků poté, co jsme přestali být gladiátory.

„Předpokládám, že bys asi neměl zájem otevřít si pobočku své soukromé vyšetřovací praxe v Jižní Dakotě, vid?“

Usmál jsem se a udusil v plicích hurónský smích.

„A co Severní Dakota?“ navrhla Ráchel. „Tam bych taky mohla jezdit.“

„Jestli chceš mít pobočku, musíš mít nejdřív centrálu.“

Ráchel mě jemně bouchla pěstí do prsou.

„To jsem netušila.“

Přesunul jsem váhu, abych se zpod ní vysoukal. Ráchel zasténala, ale zůstala na mně.

„Znamená to, že chceš, abych se sebrala, sbalila a vypadla odsud?“

„Ne, Ráchel. Vůbec ne.“

Zadíval jsem se jí přes rameno a všiml si, že dveře zůstaly odemčené. Představoval jsem si, jak sem pan Gupta vchází, aby se přesvědčil, jestli už jsem odjel, a jak v pokoji, který měl být prázdný, nachází na posteli dvouhlavou nestvůru. Usmál jsem se. Bylo mi to jedno.

Ráchel zvedla hlavu, aby se na mě podívala.

„Co je?“

„Nic. Nechali jsme odemčené dveře. Někdo sem může přijít.“

„To ty jsi je nechal otevřené. Je to tvůj pokoj.“

Políbil jsem ji a uvědomil si, že jsem ji během celého milování nelíbal na rty. Další podivnost.

„Víš co, Boschi?“

„Co?“

„Děláš to dobře.“

Usmál jsem se a poděkoval. Tuhle kartu může žena rozehrát kdykoliv a kdekoliv a vždy se setká se stejnou reakcí.

„Myslím to vážně.“

Zaryla mi nehty do hrudníku, aby svůj argument zdůraznila. Jednou rukou jsem si ji k sobě pevně přitiskl a překulil se s ní. Napadlo mě, že jsem nejméně o deset let starší než ona, ale nelámal jsem si s tím hlavu. Políbil jsem ji ještě jednou, postavil jsem se, sebral z podlahy své svršky a zamířil ke dveřím, abych je uzamkl.

„Myslím, že tam zbyl ještě jeden čistý ručník,“ řekl jsem. „Můžeš si ho vzít.“

Ráchel trvala na tom, abych se jako první vysprchoval já, a tak jsem to učinil. Když se pak sprchovala ona, odešel jsem z

pokoje a zamířil přes Koval Lané do koloniálu, kde jsem koupil ještě dvě piva. Více jsem jich kupovat nechtěl, protože jsem hodlal v noci řídit a nepřál jsem si, aby alkohol zpomaloval moje reakce před jízdou či při ní. Když Ráchel vyšla z koupelny, seděl jsem už u jídelního stolu. Byla úplně oblečená a při pohledu na dvě lahve se usmála.

„Věděla jsem, že tu nebudeš jen tak lelkovat.“

Posadila se a přitukli jsme si lahvemi.

„Tak na gladiátorskou lásku,“ řekla.

Napili jsme se a několik okamžiků jen tak mlčeli. Snažil jsem se odhadnout, co poslední hodina může znamenat pro mě a co pro nás.

„Na co myslíš?“ zeptala se Ráchel.

„Na to, jak by se to všechno mohlo zkomplikovat.“

„Ale nemusí. Můžeme prostě počkat, co se z toho vyvine.“

To mi připadalo o poznání jiné než výzva, abych se přestěhoval do Dakoty.

„Dobře.“

„Radši už půjdu.“

„Kam?“

„Nejspíš zpátky na pobočku. Zjistit, co se děje.“

„Nezaslechlas, co se při výbuchu stalo s tím železným sudem venku? Já se zapomněl podívat.“

„Ne, proč?“

„Protože když jsem šel kolem, nakoukl jsem do něj. Jen na minutku. Zdálo se mi, že tam Backus páčil kreditní karty a možná i nějaké doklady.“

„Myslíš od obětí?“

„Pravděpodobně ano. A taky tam páčil knihy.“

„Knihy? Proč to podle tebe dělal?“

„To nevím, ale je to zvláštní. Uvnitř přívěsu měl přece plno knih. Některé spálil a některé ne. Připadá mi to divné.“

„No, jestli z toho sudu něco zbylo, tak se k němu zásahovka dostane. Proč ses o tom nezmínil dřív, už když tě tam vyslýchali?“

„Protože mi zrovna zvonilo v hlavě a nějak jsem na to zapomněl.“

„Krátkodobý výpadek paměti způsobený otřesem.“

„Já nemám otřes mozku.“

„Já myslím ten výbuch. Poznal jsi, co to bylo za knihy?“

„To ne. Neměl jsem na to čas. Ale jednu jsem odtamtud vytáhl. Byla nejméně ohořelá ze všech, které jsem tam viděl. Vypadala jako poezie. Aspoň si to myslím.“

Ráchel se na mě zadívala a přikývla. Neřekla však nic.

„Jestli něco nechápu, tak to je důvod, proč tam páčil knihy. Vyhodil celý přívěs do vzduchu, ale přesto si udělal čas jít k tomu bubnu a spálit tam několik knížek. To je skoro jako...“

Zarazil jsem se a snažil se poskládat všechny střípky dohromady.

„Skoro jako co, Harry?“

„Já nevím. Jako by nechtěl ponechat ten výbuch přívěsu náhodě. Chtěl mít naprostou jistotu, že se ty knihy zničí.“

„Ty předpokládáš, že spolu obě věci souvisejí. Ale kdo ví, třeba tam ty knihy spálil o půl roku dřív. Nemůžeš dávat tyhle dvě věci dohromady/

Přikývl jsem. Ráchel měla pravdu, ale mě tato nesrovnalost i nadále dráždila.

„Kniha, kterou jsem vytáhl, ležela u horního okraje sudu,“ prohlásil jsem. „Backus ji spálil, když tam dělal oheň naposledy. Byla v ní taky účtenka. Napůl ohořelá. Možná ji dokážou vystopovat.“

„Až se vrátím, tak to prověřím. Ale nevzpomínám si, že bych po výbuchu ten sud zahlídla.“

Pokrčil jsem rameny.

„Já taky ne.“

Ráchel se postavila a já ji následoval.

„Je tu ještě jedna věc,“ řekl jsem. Sáhл jsem si do vnitřní kapsy saka, vytáhl jsem fotografii a podal ji Ráchel.

„Nejspíš jsem ji sebral, když jsem utíkal z toho přívěsu, a pak jsem na ni zapomněl. Až teď jsem si ji našel v kapse.“

Byl to snímek ze zásobníku tiskárny. Jednopatrový dům se starým mužem před zaparkovaným stejším.

„Skvělý, Harry. Jak jim to mám vysvětlit?“

„To nevím, ale napadlo mě, že asi budete chtít ten dům nebo toho člověka identifikovat.“

„Co na tom teď záleží?“

„Nech toho, Ráchel, ty dobře víš, že to neskončilo.“

„Ne, to nevím.“

Rozčilovalo mě, že se mnou nemůže mluvit na rovinu, když jsme spolu ještě před pár minutami prožívali tak intimní chvíle.

„Dobře.“

Sebral jsem krabici a svršky na ramínkách.

„Počkej přece, Harry. To chceš jenom tak odejít? Jak jsi myslel, že to ještě neskončilo?“

„Oba přece víme, že v tom přívěsu neležel Backus. Jestli o to ty a agentura nemáte zájem, budiž. Ale ty kecý si nech od cesty, Rachel. Zvlášť po tom, co jsme dneska prožili a co jsme tu před chvílí dělali.“

Ráchel povolila.

„Víš, Harry, já už to nemám ve svých rukou. Momentálně čekáme na výsledky soudních vyšetření, abychom se mohli rozhodnout, co dál. Oficiální stanovisko agentury bude pravděpodobně zformulováno až zítra, když ředitel uspořádá tu tiskovou konferenci.“

„Mě nezajímá oficiální stanovisko agentury. Já mluvil s tebou.“

„Tak co chceš, abych řekla, Harry?“

„Chci, abys řekla, že toho chlapa dostaneš bez ohledu na to, co ředitel zítra prohlásí.“

Zamířil jsem ke dveřím a ona mě následovala. Vyšli jsme z pokoje a Ráchel za mě zavřela dveře.

„Kde máš auto?“ zeptal jsem se. „Doprovodím tě.“

Ráchel mi ukázala cestu a společně jsme sešli ze schodů a zamířili k jejímu vozu parkujícímu opodál. Jakmile otevřela dveře, otočili jsme se čelem k sobě.

„Chci toho chlapa dostat,“ řekla. „Víc než si dokážeš představit.“

„Dobře, prima. Budeme ve spojení.“

„No, a co chceš udělat?“

„To nevím. Až to budu vědět, ozvu se ti.“

„Dobře. Tak zatím, Boschi.“

„Sbohem, Ráchel.“

Políbila mě, nastoupila do auta a já zamířil na protější parkoviště ke svému vozu. Cestou jsem se musel protáhnout mezi dvěma trakty ubytovny. Byl jsem si naprosto jistý, že dnes Ráchel Wallingovou nevidím naposledy.

# 37

Cestou z města jsem se mohl vyhnout dopravní zácpě na Stripu, ale rozhodl jsem se to nedělat. Říkal jsem si, že by mě ta záplava světél mohla rozveselit. Věděl jsem, že opouštím svou dceru. Mířil jsem do Los Angeles, abych se vrátil do řad policie. S dcerou se budu vídat i nadále, ale už s ní nebudu moci trávit tolik času, kolik bych potřeboval a chtěl. Chystal jsem se připojit ke skličujícím legiím víkendových tatů – mužů, kteří musí vtěsnat svou lásku a smysl pro povinnost do čtyřadvacetihodinového pobytu s dítětem. Myšlenka na takovou budoucnost vyvolávala v mém nitru temný děs, který nedokázala přehlušit ani miliarda kilowattů světla. Nebylo pochyb, že jsem z Las Vegas odjížděl jako poražený.

Jakmile jsem projel všemi světly a dostal se za město, provoz náhle zřídł a obloha potemněla. Snažil jsem se nevnímat depresi pramenící ze svého rozhodnutí. Místo toho jsem cestou probíral Básníkův případ, nacházel v jednotlivých krocích logiku z Backusovy perspektivy a rozebíral podstatu případu na jemný prášek tak dlouho, až mi zbyly pouze nezodpovězené otázky. Moje verze byla stejná jako hypotéza FBI: Backus si přisvojil jméno Tom Walling, přestěhoval se do Clearu a líčil na zákazníky, které vozil z nevěstinců. Celá léta mu jeho činy beztrestně procházely, poněvadž si vybíral dokonalé oběti. To vše až do chvíle, kdy počet zavražděných začal dosahovat statisticky významných hodnot, takže vyšetřovatelé z Las Vegas spatřili v podezřele vysokém počtu zmizení společné znaky a sestavili seznam šesti pohřešovaných mužů. Backus pravděpodobně věděl, že je jen otázkou času, kdy někdo zjistí, že kroky všech pohřešovaných vedou na sever do Clearu. A když v novinách spatřil jméno Terryho McCaleba, zřejmě mu bylo jasné, že se tato doba kvapem blíží. Možná se doslechl, že McCaleb odjel do Las Vegas. Možná se McCaleb dokonce vydal do Clearu. Kdo ví? Většina odpovědí

zemřela spolu s Terrym a zbytek jich zahynul při výbuchu Backusova přívěsu v poušti.

Celý příběh obsahoval ještě spoustu neznámých. Z tohoto místa však bylo očividné, že Backus zatáhl oponu. Sestavil důmyslný plán, jak své pouštní intermezzo zakončit se vši parádou – chtěl až patologicky geniálním způsobem zlikvidovat své někdejší chráněnce, McCaleba a Ráchel, a přitom za sebou zanechat přívěs s ohořelým a shnilým tělem, které by znovu vyvolalo otázku, zda je Básník mrtvý, či živý. V posledních letech to díky podobné taktice dotáhli daleko Saddám Husajn a Usáma bin Ládín. Třeba se Backus viděl ve stejné lize.

Ze všeho nejvíce mě však trápily knihy v sudu na odpadky. Ráchel nad nimi sice mávla rukou, protože neznala okolnosti jejich spálení, ale mně přesto připadaly jako důležitá součást vyšetřování. Litoval jsem, že jsem si nedal více načas a pořádně si neprohlédl knihu, kterou jsem ze sudu vytáhl – případně že jsem ji rovnou neidentifikoval. Ta ohořelá publikace totiž ukazovala na nějaký aspekt Básníkova plánu, o kterém zatím nikdo další nevěděl.

Vzpomněl jsem si na částečně ohořelou účtenku, kterou jsem v knize našel, vytáhl jsem mobilní telefon, ověřil si, jestli mám signál, a zavolał do Las Vegas na informace. Zeptal jsem se operátorky, jestli mají v seznamu firmu jménem Book Car, a ona mi odpověděla, že nikoliv. Užuž jsem se chystal zavěsit, ale operátorka vzápětí dodala, že v seznamu nicméně figuruje prodejna jménem Book Caravan na Industry Road. Řekl jsem jí, že to zkusím, a ona mě spojila.

Tipoval jsem, že v prodejně už budou mít zavřeno, poněvadž bylo pozdě. Doufal jsem, že se mi ozve záznamník, na kterém budu moci požádat majitele, aby mi ráno zavolał. Po dvou zazvoněních se mi však ve sluchátku ozval nevrlý hlas.

„Vy máte otevřeno?“

„Čtyřadvacet hodin. Co si přejete?“

Podle otevírací doby jsem pomalu začínal chápat, co je to za prodejnu. Přesto jsem to zkusil.

„Vy asi neprodáváte poezii, že?“

Nevrlý chlapík se zasmál.

„Moc vtipný,“ řekl. „Pokud jde o verše libé, vyserte si voko, hříbe.“

Znovu se zasmál a zavěsil. Zaklapl jsem telefon a musel se usmát jeho pohotovému veršotepectví.

Book Caravan mi připadal jako slepá ulička, ale přesto jsem ráno hodlal zavolat Ráchel a sdělit jí, že by možná stálo za to ověřit spojitost mezi prodejnou a Backusem.

Z temnoty se vynořila zelená cedule a postupně mi vyrostla před reflektory.

#### ZZYZX ROAD 1 MÍLE

Napadlo mě, že odbočím a vjedu po kodrcavé pouštní cestě do temnoty. Přemýšlel jsem, zda na pohřebišti stále pracují soudní experti. Měla by však cesta po Zzyzx Road jiný smysl než snahu pokoušet duchy zemřelých? Jedna míle uběhla a já minul výjezd bez povšimnutí; duchy jsem tentokrát nechal za sebou.

Ukázalo se, že pivo a půl s Ráchel byla chyba. U Victorville mě začala přemáhat únava z přemíry dumání v kombinaci s alkoholem. Zastavil jsem se na kávu v McDonald's, v němž měli otevřeno dlouho do noci a který byl stylizován jako železniční stanice. Koupil jsem si dvě kávy a dva zákusky, posadil se do kupé starého vagónu a začal pročítat McCalebův vyšetřovací spis o případu Básník. Pořadí jednotlivých protokolů a jejich souhrnů jsem už začínal znát nazpaměť.

Po jednom šálku kávy už mi nezůstalo nic, a tak jsem spis zavřel. Potřeboval jsem něco nového. Buďto bych to měl nechat plavat a doufat a věřit, že FBI odvede dobrou práci, anebo si najít nový směr vyšetřování.

Osobně proti FBI vůbec nic nemám. Podle mne je to nejdůkladnější, nejlépe vybavená a nejneúnavnější

bezpečnostní agentura na světě. Její problémy plynou z její velikosti a mnoha selhání v komunikaci mezi jednotlivými pobočkami, odděleními – a tak dále až do úrovně agentů. Takže pak stačí debakl jako 11. září, aby se celý svět dozvěděl, co lidé z bezpečnostní branže, a to včetně samotných agentů FBI, vědí už dávno.

FBI se jako instituce příliš zabývá vlastní reputací a uplatňuje příliš velký vliv v politice, kterýžto zvyk sahá až do časů samotného J. Edgara Hoovera. Eleanor Wishová kdysi znala agenta, který pracoval na washingtonském ústředí v době, kdy mu vládl J. Edgar. Podle něj bylo nepsaným zákonem, že pokud jel agent ve výtahu a ředitel do něj přistoupil, nesměl ho agent oslovovat, ba dokonce ani pozdravit, a naopak byl povinen okamžitě vystoupit, aby mohl jet velký šéf ve výtahu sám a rozjímát o své obrovské zodpovědnosti. Nad touto historkou jsem z nějakého důvodu nepřestával žasnout. Snad proto, že dokonale vystihovala aroganci FBI.

Tím vším chci říct, že se mi nechtělo volat Graciele McCalebové a říkat jí, že vrah jejího muže stále běhá po svobodě a od této chvíle přebírá případ FBI. Stále jsem ho chtěl vyřešit sám. Dlužil jsem to jí i Terrymu a své dluhy jsem vždycky splácel.

Káva a cukr mě opět vzpružily, a tak jsem se vrátil na cestu a vyrazil k Městu andělů. Při nájezdu na dálnici 10 mě zastihl liják a doprava se zpomalovala tak dlouho, až jsme jeli krokem. Naladil jsem na rádiu KFWB a dozvěděl se, že prší už celý den a déšť by měl ustát až koncem týdne. Následoval živý vstup z Topanga Canyon, kde obyvatelé domů zajišťovali dveře a garáže pytlí s pískem, protože očekávali nejhorší. Hrozily sesuvy půdy a záplavy. Katastrofální požáry, které v loňském roce zachvátily tamní svahy, totiž zničily velkou část porostu, který držel vodu a hlínu. To vše se nyní řítilo dolů.

Bylo mi jasné, že se kvůli počasí nejméně o hodinu opozdím. Podíval jsem se na hodinky. Bylo krátce po půlnoci.

Měl jsem v plánu zavolat Kiz Riderové až po příjezdu domů, ale nyní jsem usoudil, že to už by mohlo být pozdě. Vytáhl jsem tedy telefon a zavolaal jí z auta. Zvedla to okamžitě.

„Ahoj, Kiz, tady Harry. Jsi vzhůru?“

„Jasně, Harry. Nemůžu spát, když prší.“

„To znám.“

„Tak jak ses rozhodl?“

„Bud' záleží na všech, nebo na nikom.“

„A to znamená co?“

„Jdu do toho, jestli jdeš se mnou.“

„Přestaň, Harry, nezkoušej to na mě.“

„Jdu do toho, jestli jdeš se mnou.“

„Nech toho, člověče, vždyť já už v tom jsem.“

„Ty víš, jak to myslím. Tohle je tvoje spása, Kiz. Dostali jsme se na vedlejší kolej. Oba dva. A oba dva víme, co bychom správně měli dělat. Je načase, abychom se k tomu vrátili.“

Čekal jsem. Nastalo sáhodlouhé mlčení, po němž Kiz konečně promluvila.

„Šéfa to naštve. Dělán pro něj na spoustě věcí.“

„Jestli je takový, jak mi ho líčíš, tak to pochopí. Dojde mu to. Dokážeš ho přimět, aby mu to došlo.“

A znovu mlčení.

„Dobrá, Harry, dobrá. Jdu do toho.“

„Tak prima, zítra se tam zastavím a podepíšu to.“

„Dobře, Harry. Takže zatím.“

„Tys věděla, že ti zavolám, vid'?“

„Řekněme to takhle: formuláře, které musíš vyplnit, mi celou dobu leží na stole.“

„Tys byla na mě vždycky příliš chytrá.“

„Když jsem říkala, že tě potřebujeme, myslela jsem to vážně. To v prvé řadě. Ale zároveň jsem si nikdy nemyslela, že na volné noze vydržíš dlouho. Znáám lidi, kteří zapíchli odznak a začali dělat soukromá očka, prodávali nemovitosti, auta, spotřebiče, ba dokonce i knihy. U většiny z nich to bez

problémů klape, ale to není tvůj případ, Harry. A myslím, že ty to víš stejně dobře jako já.“

Neodpověděl jsem. Pouze jsem zíral do temnoty před reflektory. Kiz právě řekla něco, co spustilo lavinu.

„Jsi tam, Harry?“

„Jo. Poslyš, Kiz, ty ses teď zmínila o knihách. Jako že znáš chlápka, který šel do výslužby a začal prodávat knihy. Není to Ed Thomas?“

„Jo, nastoupila jsem do Hollywoodu asi půl roku předtím, než podepsal papíry. Odešel a otevřel si knihkupectví v Orange.“

„Já vím. Bylas tam někdy?“

„Jo, jednou tam pořádal autogramiádu Deana Koontze. Viděla jsem to v novinách. Je to můj oblíbený spisovatel a autogramiády nepořádá zrovna často. Tak jsem se tam vydala. Fronta lidí se táhla až na chodník, ale sotva mě Ed uviděl, vzal mě úplně na začátek, představil mě Koontzovi a ten mi podepsal knihu. Vlastně to bylo docela trapné.“

„Jak se jmenuje?“

„Ehm..., tuším, že Podivné cesty.“

To mě sklíčilo. Myslel jsem si, že se mi podaří učinit nějaký logický skok a najít souvislost.

„Ne, vlastně to byla až ta další,“ opravila se Kiz. „Přežít – pojednávala o tom ztroskotání letadla.“

Uvědomil jsem si, co říká a že jsme se vzájemně nepochopili.

„Ne, Kiz, já se ptal, jak se jmenuje to Edovo knihkupectví.“

„Aha, tak to se jmenuje Book Carnival. Myslím, že se takhle jmenovalo, už když ho kupoval. Jinak by ho podle mě nazval nějak jinak, podle něčeho záhadného, jelikož tam většinou prodává knížky o záhadách.“

Book Car jako zkrácené Book Carnival. Bezděčně jsem sešlápl plyn silněji.

„Hele, už musím končit, Kiz. Ještě se ti ozvu.“

Zaklapl jsem telefon, aniž jsem vyčkal na její rozloučení. Se střídavými pohledy na vozovku před sebou a displej telefonu jsem vyvolal nabídku posledních volaných čísel, a když se mi prosvětčila Ráchel Wallingová, stiskl jsem tlačítko vytáčení. Ráchel se mi ozvala dříve, než jsem zaslechl vyzváněcí tón.

„Ráchel, tady Harry. Promiň, že volám tak pozdě, ale je to důležité.“

„Zrovna na něčem dělám,“ zašeptala.

„Ty jsi ještě na pobočce?“

„Přesně tak.“

Snažil jsem se odhadnout, co ji drží v práci přes půlnoc, zvláště když pro ni dnešní den začal tak brzy.

„Jde o ten sud na odpadky? O tu ohořelou knihu?“

„Ne, k tomu jsme se zatím nedostali. Jde o něco jiného. Budu muset končit.“

Její hlas zněl zasmušile, a protože mě neoslovila jménem, dovítípl jsem se, že jsou s ní v místnosti přítomni další agenti a že ať už projednávají cokoliv, nevěstí to nic dobrého.

„Poslyš, Ráchel, něco mám. Musíš přijet do Los Angeles.“

Její tón se změnil. Díky naléhavosti mého hlasu zřejmě poznala, že jde o něco vážného. „A co to je?“ „Znám Básníkův příští tah.“

## 38

„Zavolám ti zpátky.“

Ráchel zaklapla telefon a zastrčila si ho do kapsy saka. Boschova poslední slova jí doznívala v srdci.

„Agentko Wallingová, ocenil bych, kdybyste mohla věnovat pozornost našemu rozhovoru.“

Ráchel pohlédla na Alperta.

„Promiňte.“

Upřela zrak na telekomunikační obrazovku, na níž se skvěl obličej Brass Doranové v nadživotní velikosti. Brass se usmívala.

„Pokračujte, agentko Doranová,“ řekl Alpert.

„Já už jsem vlastně skončila. Víc toho momentálně nemáme. Díky latentním otiskům můžeme potvrdit, že se Robert Backus v tom přívěsu pohyboval. Nemůžeme však potvrdit, že se v něm nacházel v době výbuchu.“

„A co DNA?“

„Důkazy v podobě DNA, kterou zajistila agentka Wallingová – dodejme, že i přes značné osobní riziko – a po ní také zásahový tým, budou užitečné pouze v případě, že je budeme mít s čím porovnat. Tedy pokud nějakým způsobem najdeme zdroj DNA Roberta Backuse. Případně bychom jich mohli využít ke stanovení, že tělo v přívěsu patřilo někomu jinému.“

„A co Backusovi rodiče? Nemůžeme získat jeho DNA z...“

„To už jsme ověřovali. Jeho otec zemřel a byl zpopelněn dříve, než nás něco podobného napadlo – soudní věda tehdy nebyla na takové úrovni –, a jeho matka nebyla nikdy nalezena. Objevily se názory, že se mohla stát jeho první obětí. Zmizela kdysi před lety bez oné příslušné stopy.“

„Ten chlap myslel na všechno.“

„V jejím případě to byla od něj pravděpodobně pomsta za odchod od rodiny. Těžko uvěřit, že by už v té době spáchal podobný čin jen proto, aby předešel pozdějšímu odběru DNA.“

„Já tím chtěl jen říct, že jsme totálně v prdeli.“

„Je mi líto, Randle, ale věda nedokáže úplně všechno.“

„To já vím, agentko Doranová. Můžete mi říct něco dalšího? Cokoliv nového?“

„Myslím, že ne.“

„Báječně. Dobrá, v tom případě sdělím řediteli přesně to. Víme, že se v tom přívěsu pohyboval Backus – máme pro to vědecké důkazy i výpovědi svědků. V tuto chvíli však nejsme schopni učinit další logický krok a prohlásit, že je mrtvý a dobře mu tak.“

„A neexistuje způsob, jak bychom mohli ředitele přesvědčit, aby na tom zůstal sedět a dal nám víc času to všechno uzavřít?“

V zájmu vyšetřování?“

Ráchel se téměř rozesmála. Dobře věděla, že zájem vyšetřování musí dát vždy přednost politickým ohledům v Hooverově budově ve Washingtonu, D. C.

„To už jsem zkoušel,“ odpověděl Alpert. „Odpověď zní ne.“

V sázce je příliš mnoho. Džin už je vypuštěný z lahve – díky tomu výbuchu v poušti. Jestli to tam roztrhalo na cucky Backuse, fajn, nakonec to potvrdíme a všechno bude v pořádku. A jestli to Backus nebyl a momentálně má v plánu něco dalšího, musí s tím teď ředitel vyjít na veřejnost, jinak by důsledky pozdější aféry mohly být fatální. A tak veřejně oznámí, co už víme: Backus tam byl, Backus je podezřelý, že ty vraždy v poušti spáchal on, Backus je možná mrtvý, a možná ne. V tuto chvíli už si to ředitel nenechá vymluvit.“

Když Alpert hovořil o džinovi vypuštěném z lahve, upřel pohled na Ráchel, jako by ze všeho činil zodpovědnou právě ji. Ráchel v tom okamžiku zvažovala, jestli nemá oznámit, co jí Bosch před chvílí sdělil, ale při Alpertově pohledu se rozhodla, že to neudělá. Zatím ne. Snad až toho bude vědět více.

„Dobrá, takže to je všechno,“ prohlásil Alpert úsečně. „Brass, zítra ráno se s tebou opět sejdem na této velké obrazovce. Agentko Wallingová, mohla byste tu ještě na okamžik zůstat?“

Ráchel se dívala, jak Brass mizí z obrazovky, která poté zčernala. Přenos skončil. Alpert přistoupil až těsně ke stolu, za nímž seděla Ráchel.

„Agentko Wallingová?“

„Ano?“

„Vaše práce zde je u konce.“

„Co prosím?“

„Skončila jste. Vraťte se do hotelu a sbalte si věci.“

„Vždyť je toho třeba ještě tolik udělat. Chci...“

„Mně je fuk, co chcete. Já vás tu nechci. Už od svého příjezdu podkopáváte celé toto vyšetřování. Zítra ráno nasednete na první letadlo a vrátíte se, odkud jste přišla. Rozumíte?“

„Děláte chybu. Měla bych být součástí...“

„Vy děláte chybu, když se se mnou dohadujete. Nevím, jak vám to mám říct ještě jasněji. Nechci vás tady. Odevzdejte tu zprávu a sedněte na letadlo.“

Ráchel na něj vytřeštila oči a snažila se pochopit veškerou zlobu, která se agentovi skrývala za očima. Alpert zvedl ruku, jako by ji chtěl před něčím varovat.

„Dávejte si pozor, co řeknete. Mohlo by se to šeredně obrátit proti vám.“

Ráchel spolkla vztek a promluvila kontrolovaným a klidným hlasem.

„Nikam nepojedu.“

Alpert vypadal, že mu oči vypadnou z důlků. Otočil se a mávnutím ruky vykázal z místnosti Dei. Nato se obrátil zpátky k Ráchel a čekal, až za Dei zaklapnou dveře.

„Prosím? Co jste to právě řekla?“

„Řekla jsem, že nikam nepojedu. Zůstávám u případu. Protože jestli mě posadíte na letadlo, nepoletím do Jižní

Dakoty. Poletím na ústředí do Washingtonu, kde zamířím přímo na oddělení profesionální zodpovědnosti a tam na vás podám stížnost.“

„Za co? Na co si chcete stěžovat?“

„Na to, že mě už od začátku používáte jako návnadu. Bez mého vědomí nebo souhlasu.“

„Vy nevíte, co mluvíte. Tak prosím. Běžte si na OPZ. Vysmějou se vám až zpátky do Badlandsu a zakopou vás tam na dalších deset let.“

„Cherie udělala chybu a vy potom taky. Když jsem se jí ozvala z Clearu, ptala se mě, proč jsme jeli Boschovým autem. A vy jste pak v hangáru učinil totéž. Věděli jste, že jsem do Clearu odjela v Boschově autě. Vrtalo mi to hlavou, ale pak jsem pochopila důvod. Umístili jste mi na auto GPS. Dneska večer jsem pod ně vlezla a našla ho. Klasický erární přístroj, dokonce má ještě kódový štítek. Určitě existuje nějaký záznam, kdo si ho vypůjčoval.“

„Netuším, o čem mluvíte.“

„Ale já nepochybuji, že OPZ už si to dokáže zjistit. Tipla bych si, že Cherie jim pomůže. Alespoň kdybych byla na jejím místě já, rozhodně bych svou kariéru nespojovala s vámi. Řekla bych pravdu. Že jste si mě sem pozval jako návnadu, poněvadž jste si myslel, že se vám na mě podaří vylákat Backuse z úkrytu. Vsadím se, že na mě máte celou dobu nasazen stínový tým. O tom bude taky existovat záznam. A co můj telefon a hotelový pokoj? Napíchl jste je?“

Ráchel viděla, jak se Alpertovy oči mění. Jeho mysl se stahovala dovnitř – již ji nestravovalo Rachelino obviňování, nýbrž představa budoucích důsledků její stížnosti na porušení etiky a jeho následného vyšetřování. Viděla, jak Alpert nahlédl vlastní zkázu. Jeden odposlouchává druhého, sleduje ho a využívá jako nic netušící návnadu ve vysoké hře. Vzhledem k současné atmosféře zostřené mediální pozornosti a urputné snaze celé FBI vyhnout se jakýmkoliv sporům by Alpertovo jednání nezůstalo bez odezvy. Byl by to on, koho by případ

stáhl ke dnu, ne ona. Agentura by se s ním vypořádala rychle a v tichosti. Mohl by mluvit o štěstí, kdyby nakonec zakotvil vedle Ráchel na pobočce v Rapid City.

„V Badlandsu je v létě opravdu krásně,“ prohodila Ráchel.

Postavila se a zamířila ke dveřím.

„Agentko Wallingová?“ oslovil ji Alpert zezadu. „Počkejte chvíli.“

## 39

Vinou deště a větru přistálo Rachelino letadlo v Burbanku s půlhodinovým zpožděním. Počasí se přes noc neumoudřilo a celé Los Angeles bylo zataženo šedivým závojem. Podobné bezčasí dokázalo ochromit celé město. Na všech silnicích a dálnicích popojížděla auta krokem, protože vozovky nebyly na takové přívaly vody stavěné. Město koneckonců také ne. Za úsvitu již odtokové propusti přetékaly, tunely byly vytíženy na plnou kapacitu a přívaly vody do řeky Los Angeles změnily vybetonovaný kanál vinoucí se přes město do moře v jeden burácející dravý proud. Voda byla tmavá, neboť s sebou unášela popel z požárů, které o rok dříve zbarvily místní svahy do černá. Poslední události měly nepříjemnou pachůť konce světa. Město bylo zkoušeno nejprve ohněm a nyní vodou. Život v Los Angeles někdy člověku připadal jako zběsilá jízda s ďáblem vstříc apokalypse. Lidé, které jsem dnes ráno potkal, měli v očích výraz typu: „Co to bude příště?“ Zemětřesení? Tsunami? Nebo katastrofa, kterou na sebe přivoláme sami? Před dvanácti lety se staly oheň a déšť ve Městě andělů předzvěstí tektonických i společenských vzednutí. Předpokládal jsem, že zde není nikdo, kdo by pochyboval, že se to všechno může stát znovu. Jsme-li odsouzeni k opakování vlastních pošetilostí a chyb, pak je snadné pochopit, že příroda a rovnováha fungují na základě stejného cyklu.

Toto vše se mi honilo hlavou, když jsem stál u obrubníku před příletovou halou a čekal na Ráchel. Déšť mi bičoval do čelního skla a měnil je v jakousi beztvarou průsvitnou hmotu. Vítr cloumal autem tak, že se houpalo na pérech. Přemýšlel jsem, že znovu nastoupím k policii, a současně jsem již nyní o svém rozhodnutí pochyboval a kladl si otázku, jestli i já neopakuji vlastní pošetilost a zda budu mít tentokrát příležitost odejít se ctí.

Ráchel jsem v lijáku nespatriil až do chvíle, kdy zaklepala na okno na straně spolujezdce. Otevřela si kufr a hodila dovnitř zavazadlo. Na sobě měla zelenou nepromokavou bundu se zvednutou kapuci. Při boji s živly v obou Dakotách jí tento kus oděvu zřejmě odváděl dobrou práci, ale tady v Los Angeles působil příliš objemně a těžkopádně.

„Modli se, ať to není nějaká kachna, Boschi,“ řekla Ráchel, když nasedla do auta a vlhce se uvelebila na sedadle spolujezdce. Nedala najevo žádné důvěrné city a já také ne. Byla to součást našeho ujednání, na němž jsme se dohodli po telefonu. Hodlali jsme se chovat jako profesionálové, dokud mou předtuchu neprošetříme.

„Proč, máš snad nějaký jiný nápad?“

„Ne, já jen, že jsem včera večer před Alpertem vsadila všechno na jednu kartu. Stačí jediný další průser a natrvalo zakotvím v Jižní Dakotě, kde je teď mimochodem zřejmě hezčí počasí než tady.“

„Inu, vítej v L. A.“

„Myslela jsem, že jsem v Burbanku.“

„Technicky vzato ano.“

Jakmile jsme vyrazili z letiště, odbočil jsem na sto třicet čtyřku a pak to vzal na východ po pětce. Objeli jsme Griffith Park a zatočili na jih. Kvůli dešti a ranní špičce jsme se sunuli jen velmi pomalu. Prozatím jsem si ještě nelámал hlavu s časem, ale neměl jsem k tomu daleko.

Dlouhou dobu jsme jeli mlčky, poněvadž vzhledem k dešti a husté dopravě byla jízda poměrně stresující – zvláště pro Ráchel, která musela sedět a bloumat, zatímco já měl alespoň kontrolu nad volantem. Nakonec přece jen promluvila, snad aby uvolnila napětí, které v autě panovalo.

„Tak vyložíš mi ten svůj velkolepý plán?“

„To není plán, jen taková předtucha.“

„Ne, říkals, že znáš Básníkův příští tah, Boschi.“

Všiml jsem si, že od milování v posteli mé svobodárny mě Ráchel začala oslovovat příjmením. Přemýšlel jsem, zda je to

součást dohody, že se budeme chovat jako profesionálové, nebo jakési obrácené citové zabarvení, kdy člověk oslovuje nejdůvěrněji známého člověka nejméně důvěrným jménem.

„Musel jsem tě sem dostat, Ráchel.“

„No tak sláva, jsem tu. Takže to vyklop.“

„Ten velkolepý plán nemám já, ale Básník. Backus.“

„A co chystá?“

„Vzpomínáš na ty knihy v sudu, o kterých jsem ti říkal včera? Jak jsem z něj jednu vytáhl?“

„Ano.“

„Myslím, že jsem pochopil, co to všechno znamená.“

Vyprávěl jsem jí o částečně ohořelé účtence, kterou jsem v sudu zahlédl, a vysvětlil jí, že firma Book Car je ve skutečnosti Book Carnival: knihkupectví provozované někdejším policejním detektivem Edem Thomasem, poslední zamýšlenou Básníkovou obětí před osmi lety.

„A ty si jen kvůli té knize v sudu myslíš, že Básník je teď tady a chce spáchat vraždu, kterou jsme mu před osmi lety překazili.“ „Přesně tak.“

„To je přitažené za vlasy, Boschi. Škoda, žeš mi to všechno neřekl ještě předtím, než jsem riskovala vlastní zadek, abych sem mohla přiletět.“

„Žádné náhody neexistují, a takové už vůbec ne.“ „No dobrá, tak mi to všechno vylož. Popiš mi profil jeho zločinu. Zasněť mě do Básníkovy velkolepého plánu.“

„Od profilování zločinů je tady agentura. Já nic takového dělat nebudu. Ale myslím, že to provede nějak takhle: podle mě byly ten přívěs i ten výbuch narařičeny tak, aby vypadaly jako velké finále. A pak, sotva ředitel předstoupí před televizní kamery a prohlásí, že ho zřejmě máme, odpraví Backus Eda Thomase. Symbolika bude dokonalá. Půjde o okázalé gesto, o definitivní přechcání FBI. Bude to šachmat, Ráchel. Zatímco si agentura bude čechrat peří, on jí proklouzne přímo pod nosem a zlikviduje chlapa, jehož záchranou se FBI posledně tolik vychloubala.“ „Ale proč ty knihy v sudu? Jak to do téhle verze

zapadá?“ „Myslím, že si Básník ty knihy koupil od Eda Thomase. Nechal si je z Book Carnival zaslat na dobírku, anebo tam byl třeba osobně. Možná byly ty knihy nějakým způsobem označeny, takže se dalo identifikovat, kde je koupil. To si Básník nepřál, a tak je spálil. Nemohl riskovat, že přežijí výbuch přívěsu.

Po smrti Eda Thomase a Backusově útěku by agenti na druhé straně odhalili spojitost mezi ním a tím knihkupectvím a začali by zjišťovat, jak dlouho a jak důkladně to Backus všechno plánoval.

Vyšla by tím najevo míra jeho geniality – a přesně to si Backus přeje, ne? Ty jsi odborník na profilování. Tak mi řekni, jestli se pletu.“

„Byla jsem odborník na profilování. Momentálně řeším v Dakotě přestupky v indiánských rezervacích.“

Projeli jsme centrem a doprava postupně začala řídnout. Věžáky finanční čtvrti pomalu mizely v mlhavých chuchvalcích bouřky. Město na mě při dešti vždy působilo zlověstně. Jako by z něj číselo jakási neblahá předtucha, která mě skličovala a vyvolávala ve mně dojem, že se na světě něco vymklo z kloubů a že je všechno od základu špatně.

„Celá tahle hypotéza má jen jednu slabinu, Boschi.“

„Jakou?“

„Ředitel dnes sice pořádá tiskovou konferenci, jenže na ní neoznámí, že jsme Básníka dopadli. Stejně jako ty si totiž ani my nemyslíme, že v tom přívěsu ležel Backus.“

„Jenže tohle Backus neví. Dozví se to ze CNN jako všichni ostatní. A na jeho plánu se tím nic nezmění. Ať je to, jak chce, pořád tvrdím, že se dnes pokusí zavraždit Eda Thomase. Protože tím bez ohledu na ostatní události vyšle své základní sdělení: Jsem lepší a chytřejší než vy.“

Ráchel pokývala hlavou a dlouze se nad něčím zamyslela.

„No dobrá,“ řekla nakonec. „Řekněme, že ti to zbaštím. Ale co s tím budeme dělat? Už jsi volal Edu Thomasovi?“

„Zatím netuším, co s tím budeme dělat, a Edu Thomasovi jsem zatím nevolal. Ted jedeme k jeho prodejně. Stojí v Orange a otevírá se v jedenáct. Volal jsem tam a zjistil jsem podle záznamníku otevírací dobu.“

„Ale proč k jeho prodejně? Všechny ostatní policisty zavraždil Backus doma – s výjimkou jednoho, kterého zabil v jeho autě.“

„Protože momentálně nevím, kde Ed Thomas bydlí, a taky kvůli té knize. Odhaduju, že to Backus provede v tom knihkupectví. Jestli se pletu a Ed se v prodejně neukáže, zjistíme, kde bydlí, a zajedeme tam.“

Ráchel pokývala hlavou, že s plánem souhlasí.

„O Básníkově případu byly napsány tři různé knihy. Přečetla jsem je všechny a ve všech byly uvedeny další osudy jednotlivých postav. Psalo se tam, že Thomas odešel do výslužby a otevřel si knihkupectví. V jedné knize se snad uvádělo i jméno jeho prodejny.“

„Tak vidíš.“

Ráchel pohlédla na hodinky.

„Stihneme to před otevíračkou?“

„Stihneme. Už stanovili čas té ředitelovy tiskovky?“

„Tři hodiny washingtonského času.“

Zkontroloval jsem hodiny na palubní desce. Bylo deset ráno. Do otevření prodejny Eda Thomase zbývala jedna hodina a do zahájení tiskovky dvě. Pokud byly mé teorie a předtuchy správné, pak jsme se měli velice brzy ocitnout v Básníkově společnosti. Byl jsem připravený a patřičně nabuzený. Cítil jsem, jak se mi v krvi zvedá oktanové číslo. Ze starého zvyku jsem spustil ruku z volantů a proplácal si bok. Měl jsem tam pouzdro a v něm Glock sedmadvacet. Zákon mi držení zbraně zakazoval, a kdybych ji nakonec musel použít, nastaly by potíže – takové, že by mi mohly zabránit v opětovném vstupu do policejních řad.

Někdy však rizika, jimž bezprostředně čelíte, převáží jiná rizika, která musíte podstoupit. A já měl takové tušení, že právě tohle bude ten případ.

# 40

Kvůli dešti se knihkupectví sledovalo těžko. Kdybychom však nechali zapnuté stěrače, spolehlivě bychom se prozradili. A tak jsme dění před knihkupectvím zpočátku pozorovali přes sklo zalité deštěm.

Stáli jsme na parkovišti nákupního centra na Tustin Boulevard ve městě Orange. Book Carnival bylo nevelké knihkupectví zasazené mezi prodejnu hudebnin pro rockery a něčím, co vypadalo jako prázdné prostory. O tři čísla dál se nacházela prodejna zbraní.

Do nákupního centra vedl jediný vchod pro veřejnost. Než jsme zaujali pozici na předním parkovišti, objeli jsme celý komplex a všimli si zadních dveří označených názvem knihkupectví. U dveří byl zvonek a cedule s nápisem DISTRIBUCE – ZVOŇTE ZDE.

V dokonalém světě bychom cíhali vepředu i vzadu a pozorovali situaci nejméně se čtyřmi páry očí. Backus totiž mohl zvolit oba přístupy: buďto se vydávat za zákazníka a projít hlavním vchodem, anebo dovnitř proniknout zezadu v přestrojení za pracovníka distribuční firmy. Na dnešním světě však nebylo vůbec nic dokonalého. Venku pršelo a my byli jen dva. Zaparkovali jsme mercedes v bezpečné vzdálenosti od vchodu do prodejny, ale zároveň tak, abychom dobře viděli a v případě nutnosti mohli zasáhnout.

Pult a pokladna se nacházely těsně za výlohou knihkupectví, což nám hrálo do karet. Viděli jsme, jak Ed Thomas otevírá prodejnu a zaujímá místo za pultem. Zastrčil do pokladny zásuvku s penězi a vyřídil několik telefonátů. I přes déšť a rozmazané čelní sklo jsme na něj jakžtakž viděli za předpokladu, že se držel u pokladny. Zadní prostory knihkupectví se nám již ztrácely v přítmí. Když tedy Ed několikrát opustil své stanoviště a zamířil mezi regály a výlohy

vzadu, ztratil se nám z dohledu a mne s Ráchel se zmocnil šimravý pocit paniky.

Cestou sem mi Ráchel vyprávěla o nálezu GPS na svém automobilu, který jí potvrdil, že ji ostatní agenti využili jako vějičku na Backuse. Zatímco nyní jsme seděli před knihkupectvím, sledovali jednoho mého bývalého kolegu a v jistém smyslu využívali jako vějičku i jeho. Nebylo mi to právě po chuti. Chtěl jsem jít dovnitř a sdělit Edovi, že ho má Backus v hledáčku, takže ať si raději vezme dovolenou a vytratí se z města. Neudělal jsem to však, protože jsem věděl, že pokud Backus právě teď Thomase sleduje a zahlédne jakékoliv vybočení z normy, mohli bychom přijít o poslední šanci dostat se mu na kobytku. A tak jsme se s Ráchel sobecky zmocnili Edova života a já věděl, že se v příštích dnech budu muset vyrovnávat s výčitkami svědomí. Jedinou otázkou zůstávalo, kolik jich podle vývoje situace bude.

První dva dnešní zákazníci představovaly ženy. Dorazily krátce poté, co Thomas odemkl vstupní dveře. A zatímco si v prodejně prohlížely knihy, přijel před knihkupectví muž, zaparkoval a rovněž vešel dovnitř. Na Backuse byl příliš mladý, takže jsme pozornost zbystřili jen částečně. Nicméně odešel ve spěchu, aniž si u Eda zakoupil knihu. Když poté z prodejny vyšly i obě ženy s nakoupenými publikacemi v taškách, vystoupil jsem z mercedesu a přeběhl přes parkoviště k přístřešku před prodejnou zbraní.

Rozhodli jsme se s Ráchel, že do svého vyšetřování nebudeme Thomase zatahovat, ale to mi nebránilo, abych se u něj zastavil na průzkumnou misi. Dohodli jsme se, že si vymyslím nějakou věrohodnou historku, vejdu do prodejny, nenucené se s Thomasem po dlouhé době shledám a pokusím se vyzvědět, jestli se už náhodou sám nezaobírá myšlenkou, že ho někdo sleduje. A tak jsem s odchodem prvních zákazníků vyrazil do akce.

Nejprve jsem zabrousil do obchodu se zbraněmi, protože stál nejbližší u našeho auta, a pokud nákupní centrum někdo

případně sledoval, působilo by na něj zvláště, kdybych zastavil na jednom konci parkoviště a pak šel přímo do knihkupectví na konci druhém. Zběžně jsem si prohlédl nablýskané střelné zbraně ve skleněné výloze pultu a poté i papírové terče na zadní stěně. Na terčích byly znázorněny obvyklé siluety, ale prodávali zde i verze s obličejem Usámy bin Ládina a Saddáma Husajna. Usuzoval jsem, že právě ty se prodávají nejlépe.

Když se mě muž za pultem zeptal, co si přeji, řekl jsem mu, že se jen dívám, a vyšel jsem z prodejny. Vyrázil jsem ke knihkupectví, přičemž jsem se však nejprve zastavil před prázdným výkladem o číslo vedle. Zahledl jsem se skrz sklo a spatřil krabice označené podle všeho tituly knižních publikací. Uvědomil jsem si, že Thomas tyto prostory využívá ke skladování knih. Visela však zde i cedule K PRONÁJMU s telefonním číslem, které jsem si zapsal do paměti pro případ, že bychom později s touto informací pracovali.

Vešel jsem do Book Carnival a zamířil k pultu, kde stál Ed Thomas. Usmál jsem se a Ed se usmál také, přičemž jsem ovšem poznal, že mu pár vteřin trvalo, než si dokázal můj povědomý obličej zařadit.

„Harry Bosch,“ řekl, když se dovtípil.

„Ahoj, Ede, jak se máš?“

Podali jsme si ruce. Vřelost jeho očí za nasazenými brýlemi na mě dělala dobrý dojem. Byl jsem si naprosto jist, že jsem se s ním neviděl od jeho večere na rozloučenou v Sportsmans Lodge ve Valley před nějakými šesti nebo sedmi lety. Šedivých vlasů měl na hlavě více než původních. Stále si však udržoval vzpřímený postoj i štíhlé tělo, které jsem si u něj pamatoval. Když jsme kdysi ohledávali místa činu, měl tendenci přidržovat si zápisník těsně před nosem, poněvadž jeho brýle byly vždy o krok či dva pozadu za skutečným počtem jeho dioptrií. Díky nepřírozeně vzpřímenému postoji si na oddělení vražd získal přezdívku Kudlanka nábožná. Zničehonic jsem si na to teď vzpomněl. A vybavil jsem si také, že na pozvánce na

svůj večírek byl vyobrazen jako superhrdina s kápí, maskou a velkým písmenem „K“ na prsou.

„Tak jak jde obchod s knihami?“

„Dobře, Harry. Co tě přivádí z velkého ošklivého města až sem? Slyšel jsem, žeš před dvěma lety odešel do výslužby.“

„Jo, odešel. Ale uvažuju, že se zas vrátím.“

„Stýská se ti?“

„Jo, tak trochu jo. Uvidíme, jak to dopadne.“

Ed se zatvářil překvapeně a já pochopil, že jemu se po práci policisty nestýská ani trochu. Vždy hodně četl a při sledovacích nebo odposlouchávacích operacích měl vždy v kufru auta krabici s brožovanými knihami. A teď měl penzi i knihkupectví. Vedlo se mu dobře i bez vši špíny spojené s prací policisty.

„Měls cestu kolem?“

„Ne, vlastně jsem sem přijel v jedné konkrétní věci. Vzpomínáš na mou někdejší partačku Kiz Riderovou?“

„Jo, jasně, ta už tu taky jednou byla.“

„Právě o tom mluvím. Teď mi s něčím pomáhá a já jí chci koupit nějaký malý dárek. Vzpomínám si, že mi jednou říkala, že tvoje knihkupectví bylo široko daleko jediným místem, kde se dala sehnat kniha s podpisem spisovatele jménem Dean Koontz. A tak jsem si říkal, jestli tu ještě nějakou nemáš. Rád bych jí jednu věnoval.“

„Myslím, že bych možná vzadu mohl ještě něco mít. Počkej, zajdu se podívat. Tyhle věci jsou hned pryč, ale já si jich obvykle dělám velkou zásobu.“

Nechal mě u pultu a zamířil přes prodejnu ke dveřím, které zřejmě vedly do skladu. Předpokládal jsem, že zadní vchod pro distributory se nachází právě tam. Když Ed zmizel z dohledu, naklonil jsem se přes pult a zadíval se na regály pod ním. Zahlédl jsem malou průmyslovou televizi rozdělenou na čtyři segmenty. Čtveřice vnitřních kamer zabírala pokladnu včetně mé osoby sklánějící se nad pultem, celkový pohled na prodejnu, detail skupiny regálů a zadní sklad, kde jsem zahlédl

Eda Thomase, který se právě díval na podobnou obrazovku na polici.

Uvědomil jsem si, že mě Ed právě teď vidí, jak se nakláním přes pult. Napřímil jsem se a rychle se snažil vymyslet nějaké vysvětlení. O pár okamžiků později se Thomas vynořil s knihou v ruce.

„Našels, co jsi hledal, Harry?“

„Cože? Jo, jako že jsem se ti koukal přes pult? Ale, jenom mě tak napadlo, jestli tu máš nějaké bezpečnostní zařízení. Když jsi jako bývalý policajt a tak. Nemáš někdy strach, že ti sem přijde někdo, kdo má s tebou z té doby nevyřízené účty?“

„Přijal jsem příslušná opatření, Harry. O to se neboj.“

Přikývl jsem.

„To rád slyším. Tohle je ta kniha?“

„Jo, myslíš, že už ji má? Vyšla loni.“

Ukázal mi knihu s názvem Tvář strachu. Netušil jsem, jestli ji Kiz má, nebo ne, ale hodlal jsem ji koupit.

„Já nevím. Podepsal ji?“

„Jo, podepsal a datoval.“

„Dobrá, tak si ji vezmu.“

Zatímco Ed vyřizoval nákup, snažil jsem se o nenucenou konverzaci, která ve skutečnosti vůbec nebyla nenucená.

„Viděl jsem, že máš tam dole kameru. Na knihkupectví mi to připadá trochu přehnané.“

„To by ses divil. Lidi kradou knihy rádi. Tamhle mám sběratelské edice – drahé knihy z kolekcí, které nakupuju a prodávám. Jedna kamera míří přímo na ně a zrovna dneska ráno jsem přistihl kluka, jak se pokouší strčit do kalhot výtisk Nickova výletu. Raný Pelecanos se těžko shání. Byla by to pro mě asi sedmisetdolarová ztráta.“

Připadalo mi, že za jedinou knihu je to přemrštěná částka. Nikdy jsem o té knize neslyšel, ale usuzoval jsem, že musí být dobrých padesát nebo sto let stará.

„Volal jsi policii?“

„Ne, akorát jsem mu kopl do zadku a řekl mu, že jestli se sem ještě vrátí, tak už ji zavolám.“

„To seš hodnej chlap, Ede. Nejspíš jsi po odchodu od policie změkl. Myslím, že Kudlanka nábožná by si toho kluka jen tak vyklouznout nenechala.“

Podal jsem mu dvě dvacetidolarovky a on mi vrátil drobné.

„Kudlanka nábožná, to už je dávno. A moje žena mě za měkkého rozhodně nepovažuje. Díky, Harry. A pozdravuj ode mě Kiz.“

„Jo, pozdravím. Nepotkals ještě někoho dalšího z oddělení?“

Prozatím se mi nechtělo odcházet. Potřeboval jsem více informací, a tak jsem pokračoval v klábosení. Zadíval jsem se nad jeho hlavu a spatřil malou kouli se dvěma kamerami. Byla upevněná těsně pod stropem, a zatímco jedna čočka mířila na pult, druhá zabírala celkový pohled do knihkupectví. Na kouli svítilo malé červené světýlko a já si všiml, že se od krytu kamer vine do stropu malý černý kabel. Thomas mi odpovídal na otázku, ale já ho příliš nevnímal a v duchu jsem se zaobíral myšlenkou, že Backus již v knihkupectví byl a je zachycen na záznamovém médiu.

„To ne,“ zavrtěl hlavou Thomas. „Od těchhle věcí jsem se odřízl. Ty tvrdíš, že se ti stýská, Harry, ale mně se na té práci nestýská vůbec po ničem. Vážně.“

Přikývl jsem, jako že rozumím, ale nebyla to pravda. Thomas býval dobrý policajt a dobrý detektiv. Práci si bral k srdci. Mimo jiné i proto si vzal Básník na mušku právě jeho. Zdálo se mi, že Ed jen papouškuje něco, čemu ve skutečnosti sám příliš nevěří.

„To je dobře,“ odpověděl jsem přesto. „Hele, nemáš toho kluka, cos ho odsud dneska ráno vykopl, někde na pásku? Rád bych se podíval, jak se tě pokusil okrást.“

„Né, mám tu jen živej výstup. Kamery jsou na viditelném místě a na dveřích mám výstražnou nálepku. Normálně by to mělo lidi odradit, ale někteří jsou vážně tupí. Systém s

rekordérem by byl moc drahý a s údržbou by byly strašné potíže. Takže používám jen živé obrázky.“

„Aha.“

„Hele, jestli už Kiz tu knihu má, tak ji od tebe zase odkoupím. Prodám ji někomu jinému.“

„Ne, to je v pohodě. Jestli už ji má, nechám si ji a přečtu si ji sám.“

„Kdy jsi naposledy přečetl knihu, Harry?“

„Náhodou jsem před dvěma měsíci četl knihu o Artu Pepperovi,“ prohlásil jsem dotčeně. „Napsal ji před smrtí s manželkou.“

„Literatura faktu?“

„Jo, bylo to o skutečných událostech.“

„Ale já mluvil o beletrii. Kdy jsi naposledy četl nějaký román?“

Pokrčil jsem rameny. Nepamatoval jsem si.

„Přesně to mám na mysli,“ řekl Thomas. „Jestli ji nebude chtít ona, přines mi ji zpátky a já ji dám někomu, kdo si ji přečte.“

„Dobře, Ede. Díky.“

„No tak se opatruj, Harry.“

„Budu. Ty taky.“

Užuž jsem mířil ke dveřím, když vtom se mi v hlavě všechno sepnulo – to, co mi říkal Thomas, a to, co jsem věděl o případu.

Luskl jsem prsty a předstíral, že jsem si právě na něco vzpomněl. Otočil jsem se zpátky k Thomasovi.

„Hele, jeden můj kamarád bydlí až v Nevadě, ale tvrdí, že je tvým zákazníkem. Nejspíš si nechává posílat knihy na dobírku. Děláš i dobírky?“

„Jasně. Jak se jmenuje?“

„Tom Walling. Bydlí až někde nahoře v Clearu.“

Thomas pokýval hlavou, ale netvářil se přitom šťastně.

„A on je tvůj přítel?“

Uvědomil jsem si, že jsem možná šlápl do pěkné bryndy.

„No, dá se říct, že je to spíš známý.“

„Dluží mi peníze.“

„Vážně? A co se stalo?“

„To je dlouhá historie. Ale prodal jsem mu pár knih z jedné kolekce, se kterou jsem obchodoval, a on mi velmi promptně zaplatil. Platil poštovní poukázkou a všechno bylo v pořádku. Takže když si pak objednal další knihy, poslal jsem mu je ještě dřív, než mi přišly peníze. Veliká chyba. Stalo se to před třemi měsíci a já od něj nedostal ani cent. Takže jestli toho svého známého ještě někdy potkáš, řekni mu, že svoje peníze chce.“

„Určitě, Ede. To mě moc mrzí. Netušil jsem, že ten chlap je umělec na zlodějnu. Co si vlastně koupil za knihy?“

„Je zatížený na Poea, tak jsem mu prodal pár knih z Rodwayovy kolekce. Docela starých. A opravdu hezkých. Když mi pak přišla jiná kolekce, objednal si z ní další. A za ty už nezaplatil.“

Moje tepová frekvence přeřadila na vyšší rychlost. Thomasovo sdělení potvrzovalo, že Backus je zde nějakým způsobem ve hře. V tom okamžiku jsem zatoužil celou šarádu ukončit, i vyklopit Thomasovi, co se děje, a varovat ho, že mu hrozí nebezpečí. Nakonec jsem se však ovládl. Nejprve jsem si musel promluvit s Ráchel a zvolit správný plán.

„Myslím, že jsem u něj ty knížky viděl,“ řekl jsem. „Nebyla to poezie?“

„Většinou jo. O povídky se moc nezajímal.“

„A na těch knihách stálo jméno toho původního sběratele? Rodmana?“

„Rodwaye. Ano, měly do vazby vyraženou pečeť jeho knihovny. Cenu to trochu srazí, ale tvůj přítel si tyhle knihy přál.“

Přikývl jsem. V duchu jsem viděl, jak moje teorie zapadá do sebe. Ted už to bylo víc než pouhá teorie.

„Harry, o co ti vlastně jde?“

Pohlédl jsem na Thomase.

„Jak to myslíš?“

„Já nevím. Kladeš mi spoustu...“

Ze zadní části prodejny se ozvalo hlasité zazvonění, které Thomase přerušilo.

„To nic, Harry,“ řekl Ed. „To mi jen přivezli další knihy. Potřebuju vyřídit zásilku.“

„Aha.“

„Tak zase někdy.“

„Jo.“

Díval jsem se, jak Ed odchází od pultu a míří do zadní části prodejny. Pohlédl jsem na hodinky. Bylo poledne. Ředitel FBI právě předstupoval před kamery, aby pohovořil o výbuchu v poušti a prohlásil, že šlo o čin zabijáka známého jako Básník. Mohl si Backus zvolit právě tento okamžik k útoku na Thomase? Hrdlo i hrudník se mi sevřely, jako by někdo z místnosti vyčerpал všechn vzduch. A sotva Thomas zmizel za dveřmi do skladu, přesunul jsem se zpátky k pultu a naklonil se nad bezpečnostní monitor. Věděl jsem, že kdyby se Thomas podíval na obrazovku vzadu, poznal by, že jsem z prodejny neodešel, ale musel jsem se spolehnout, že zamíří rovnou ke dveřím.

V rohu segmentu zabírajícího sklad jsem zahlédl Thomase, jak přikládá obličej k zadním dveřím a dívá se do kukátka. Postava venku ho podle všeho neznepokojila, takže s klidem otočil zámek a otevřel dveře. Upřeně jsem civěl na monitor, přestože obraz byl velice malý a já ho navíc viděl vzhůru nohama.

Thomas odstoupil od dveří a dovnitř vešel muž v tmavém tričku a stejně tmavých kraťasech. V rukou nesl dvě krabice naskládané na sobě a Thomas ho nasměroval k nejbližšímu pracovnímu stolu. Muž položil krabice, vytáhl z nejhořejší z nich desky s kalkulačkou a otočil se zpátky k Thomasovi, aby si od něj nechal podepsat potvrzení o převzetí zásilky.

Všechno se zdálo být v pořádku. Podle všeho šlo o běžnou zásilku. Rychle jsem odstoupil od pultu a zamířil ke dveřím. Když jsem je otevřel, uslyšel jsem elektronický zvonek, ale s

tím jsem si už nelámал hlavu. Poklusem jsem se v dešti vrátil k mercedesu a podepsanou knihu jsem přitom ukrýval pod kabátem.

„Co to mělo znamenat, jak ses tam nakláněl přes pult?“ zeptala se Ráchel, sotva jsem znovu usedl za volant.

„Má tam průmyslovou kameru. Přišla mu zásilka a já se chtěl před odchodem ujistit, že to není nějaká bouda. Ve Washingtonu už jsou tři hodiny pryč.“

„Já vím. A dozvěděl ses od něj něco, nebo sis tam jen kupoval knihu?“

„Dozvěděl jsem se toho spoustu. Tom Walling je jeho zákazník. Nebo spíš byl, dokud mu neudělal sekeru s jednou objednávkou na knihy Edgara Allana Poea. Objednával si knihy na dobírku, jak jsme si mysleli. Thomas ho nikdy neviděl, jenom mu posílal knihy do Nevady.“

Ráchel si poposedla.

„Děláš si ze mě legraci?“

„Ne. Ty knihy byly z kolekce nějakého chlapa, kterou Ed rozprodával. To znamená, že byly označené a potažmo vystopovatelné. Proto je Backus všechny spálil v tom sudu. Nemohl riskovat, že přežijí výbuch a dovedou policii až zpátky k Thomasovi.“

„Proč?“

„Protože bezpochyby plánuje něco nekalého. Určitě na Thomase šije nějakou boudu.“

Nastartoval jsem.

„Kam jedeš?“

„Dozadu, abych se ujistil, že ta zásilka proběhla v pořádku. Kromě toho neuškodí, když čas od času změníme polohu.“

„Jasně, teď mi budeš dávat lekce ze sledovací techniky.“

Bez další reakce jsem projel za nákupní centrum a viděl, že před otevřenými zadními dveřmi knihkupectví Book Carnival parkuje hnědá dodávka kurýrní služby UPS. Jeli jsme dál, a když jsem letmo upřel zrak na zadní část dodávky a otevřené dveře do skladu, zachytil jsem pohledem pracovníka kurýrní

služby, který právě s námahou snášel několik krabic po rampě k autu. Remitenda, pomyslel jsem si a bez váhání pokračoval v jízdě.

„Je pravý,“ konstatovala Ráchel.

„Jo.“

„Neprozdil ses Thomasovi, že ne?“

„Ne. Nejdřív byl podezřívavý, ale pak mě nějak zachránil ten zvonek. Chtěl jsem nejdřív mluvit s tebou. Myslím, že bychom ho do toho měli zasvětit.“

„Harry, tohle už jsme probírali. Jestli ho do toho zasvětíme, může změnit chování i denní program. Mohlo by nás to prozradit. Jestli ho Backus už nějakou dobu sleduje, pak je každá drobná odchylna nápadná.“

„Ale jestli ho nevarujeme a ta věc se nám vymkne z rukou, tak...“

Nedokončil jsem větu. Tento spor už jsme řešili dvakrát a oba jsme střídavě zaujímalí obě stanoviska. Byl to klasický střet dobrých úmyslů. Zajistíme Thomasovu bezpečnost za cenu ztráty Backuse? Anebo Thomasovu bezpečnost ohrozíme, abychom se k Backusovi dostali blíže? Vše se smršlo na otázku prostředků a účelu a žádné zvolené řešení nás nemohlo uspokojit.

„Podle mě to znamená, že se nám ta věc prostě z rukou vymknout nesmí,“ prohlásila Ráchel.

„Jasně. A co zálohy?“

„Myslím, že je to příliš riskantní. Čím víc lidí do toho zatáhneme, tím větší je pravděpodobnost vyzrazení.“

Přikývl jsem. Měla pravdu. Našel jsem místo na opačném konci parkoviště, než kde jsme stáli původně. Nic jsem si však nenamlouval: na parkovišti nestálo uprostřed deštivého všedního dne příliš mnoho aut, takže jsme byli snadno postřehnutelní. Napadlo mě, že jsme jako ty Thomasovy kamery: spolehlivý odstrašující prostředek. Backus nás možná zahlédl a upustil od svého plánu. Zatím.

„Zákazník,“ ohlásila Ráchel.

Podíval jsem se přes parkoviště a zahlédl ženu, která směřovala do prodejny. Připadala mi povědomá a já si po chvíli vzpomněl, že ji znám z toho večírku ve Sportsmans Lodge.

„To je jeho žena. Jednou jsem se s ní setkal. Tuším, že se jmenuje Pat.“

„Myslíš, že mu nese oběd?“

„Možná. Anebo tam možná pracuje.“

Chvíli jsme knihkupectví pozorovali, ale Thomas ani jeho žena se před prodejnou neobjevili. Postupně ve mně začalo sílit znepokojení, a tak jsem vytáhl mobilní telefon a zavolal do prodejny v naději, že je můj telefonát vyláká k pultu, kde stál aparát.

Jakási žena se mi však ozvala okamžitě a u pultu se stále nikdo neobjevoval. Rychle jsem zavěsil.

„Musí mít telefon i ve skladu.“

„Kdo to vzal?“

„Jeho žena.“

„Mám si udělat procházku a zabrousit tam?“

„Ne. Jestli je Backus sleduje, pozná tě. Nemůžeš se nechat spatřit.“

„No dobrá, takže co?“

„Takže nic. Nejspíš obědvají u stolu, který jsem zahlídl v zadní místnosti. buď trpělivá.“

„Já nechci být trpělivá. Nelíbí se mi, že tu jen sedíme a...“

Zarazila se ve chvíli, kdy Ed Thomas vyšel před prodejnu. Na sobě měl nepromokavý plášť a v ruce nesl deštník a aktovku. Nasedl do auta, ve kterém jsme ho viděli ráno přijet před nákupní centrum – do Fordu Explorer. Za výlohou knihkupectví se pak jeho manželka posadila na židli k pultu.

„A je to tady,“ řekl jsem.

„Kam jede?“

„Možná se někam naobědvat.“

„S aktovkou ne. Budem se ho držet, že jo?“

Nastartoval jsem auto.

„Jo.“

Sledovali jsme, jak Thomasův ford vyjíždí z parkoviště a odbočuje doprava na Tustin Boulevard. Jakmile se ztratil ve šňůře aut, zamířil jsem k výjezdu i já a vyrazil za ním do deště. Vytáhl jsem telefon a zavolał do prodejny. Po chvíli se mi ozvala Thomasova žena.

„Dobrý den, je tam Ed?“

„Ne, není. Přejete si?“

„To je Pat?“

„Ano. Kdo volá?“

„Tady Bill Gilbert. Myslím, že jsme se před nějakou dobou seznámili ve Sportsmans Lodge. Svého času jsem s Edem pracoval u policie. Teď jsem tady poblíž a napadlo mě, že bych se zastavil u něj v knihkupectví, abych se s ním pozdravil. Vráť se ještě dneska?“

„To je těžko říct. Šel dělat odhad a kdo ví, možná mu to zabere celý zbytek dne. Zvlášť když venku prší a je to docela daleko.“

„Odhad? Jak to myslíte?“

„Odhad knižní kolekce. Někdo chce prodat svou knihovnu a Ed se tam jel podívat, aby ji ocenil. Je to až někde v San Fernando Valley, a pokud jsem vyrozuměla, tak je to docela rozsáhlá kolekce. Říkal mi, že dneska budu v prodejně nejspíš zavírat já.“

„Není to zase nějaká ta Rodwayova kolekce? Když jsme se posledně bavili, tak mi o ní vyprávěl.“

„Ne, ta se právě vyprodala. Tenhle člověk se jmenuje Charles Turrentine a má víc než šest tisíc knih.“

„Fíha, to je teda hodně.“

„Je to proslulý sběratel, ale podle mě potřebuje peníze, protože Edovi říkal, že chce prodat všechno.“

„Zvláštní. Člověk celou dobu sbírá knihy a pak to všechno jen tak prodá.“

„I to se stává.“

„Tak já už vás nebudu zdržovat, Pat. S Edem se spojím někdy příště. Vyříd'te mu, že ho pozdravuju.“

„A jak že se to jmenujete?“

„Tom Gilbert. Zatím nashle.“

Zaklapl jsem telefon.

„Na začátku jsi byl Bill Gilbert.“

„Jauvajs.“

Tlumočil jsem Ráchel přesný obsah rozhovoru a pak jsem zavolal na místní informace, kde ovšem žádného Charlese Turrentinea neznali. Zeptal jsem se tedy Ráchel, jestli má nějaké konexe v losangeleské pobočce FBI a nemohla by sehnat Turrentineovu adresu a případně i neveřejné číslo.

„Copak nemáš někoho u vás na LAPD?“ „Mám dojem, že jsem si už všechny půjčky za oplátku vybral. Kromě toho už jsem pro ně člověk zvenčí. Ty ne.“ „Tím bych si nebyla tak jistá.“

Nicméně vytáhla telefon a pustila se do práce, zatímco já se soustředil na zadní světla Thomasova fordu, která se mihotala pouhých padesát metrů přede mnou na dálnici 22. Věděl jsem, že si Thomas bude muset vybrat jednu ze dvou možností. buď zamíří na sever po pětce a pojedje přes centrum Los Angeles, anebo to vezme rovně po silnici čtyři sta pět. Obě trasy ho nakonec dovedou do San Fernando Valley.

Ráchel se po pěti minutách ozvali z FBI s požadovanou informací.

„Bydlí v Canoga Parku na Valerio Street. Víš, kde to je?“ „Vím, kde je Canoga Park. A Valerio protíná celé údolí od východu na západ. Sehnala jsi telefonní číslo?“

Ráchel odpověděla tím, že vytukala jakési číslo do svého mobilního telefonu, přiložila si ho k uchu a čekala. Po třiceti vteřinách přístroj zaklapla.

„Nikdo to nebere. Ozval se mi záznamník.“ Jeli jsme dál a mlčky přemýšleli.

Thomas minul výjezd na dálnici 5 a pokračoval po čtyři sta pětce. Věděl jsem, že po chvíli odbočí na sever a pojedje po

Sepulveda Pass do San Fernando Valley. Canoga Park se rozkládal na jeho západní straně. Při tomto počasí to představovalo přinejmenším hodinu jízdy. Když budeme mít štěstí. „Neztrat’ ho, Boschi,“ řekla Ráchel tiše.

Věděl jsem, jak to myslí. Sdělovala mi, že jí intuice napovídá, že nastal rozhodující okamžik. Že nás Ed Thomas možná opravdu dovede k Básníkovi. Přikývl jsem, neboť jsem měl stejnou předtuchu – pociťoval jsem zvláštní vibrace, které jako by vyvěraly z hlubin mé hrudi. Věděl jsem, aniž bych to věděl doopravdy, že jsme u cíle.

„Neboj,“ ujistil jsem ji. „Neztratím ho.“

# 41

Děšť začal na Ráchel doléhat. Jeho neúprosnost. Ani na chvíli nepolevil, ani na chvíli neustal. Prostě se jen snášel z oblohy a zahlcoval čelní sklo neutuchajícími přívaly vody, kterou stěrače nestačily odhrnovat. Vše se změnilo v rozmazanou šmouhu. Na odstavném pruhu dálnice vyčkávala auta. Na západě kdesi nad oceánem rozčísł oblohu blesk. Cestou míjeli nehodu za nehodu a v Ráchel to očividně zvyšovalo nervozitu. Kdyby se někde nabourali a ztratili Thomase, nesli by strašlivé břímě zodpovědnosti za jeho další osud.

Ráchel měla strach, že kdyby jen na okamžik odhlédla od rudé záře koncových reflektorů Thomasova auta, ztratí se jim v moři rozmazaných červených šmouh. Bosch jako by jí četl myšlenky.

„Uklidni se,“ řekl. „Já ho neztratím. A i kdyby ano, teď už víme, kam má namířeno.“

„Ne, nevíme. Víme jen, kde bydlí ten Turrentine. Což ještě neznamená, že tam má i tu knihovnu. Šest tisíc knih? Kdo přechovává šest tisíc knih doma? Pravděpodobně je má někde ve skladu.“

Ráchel se dívala, jak se Bosch pevněji chytá volantů a zvyšuje o pár kilometrů v hodině rychlost, aby se k Thomasovi o něco přiblížil.

„To tě nenapadlo, že ne?“

„Ne, vážně ne.“

„Tak ho neztrat’.“

„Už jsem ti říkal, že ho neztratím.“

„Já vím. Ale uleví se mi, když ti to připomenou.“

Ukázala na čelní sklo.

„Jak často tady bývá takhle?“

„Skoro nikdy,“ odpověděl Bosch. „Ve zprávách říkali, že je to stoletá bouřka. Jako by bylo něco špatně, jako by se něco

porouchalo. V Malibu už nejspíš přetékají kaňony. V Palisades jsou sesuvy půdy. A řeka se pravděpodobně vylila z břehů. Loni jsme tu měli požáry. Letos to možná bude déšť. Tak nebo onak je tu pořád něco. Jako bys neustále musela skládat nějakou zátěžovou zkoušku.“

Zapnul rádio a vyladil meteorologický kanál. Ráchel však okamžitě natáhla ruku, vypnula přístroj a ukázala před sebe.

„Soustřed' se na tohle/ poručila. „Zprávy o počasí jsou mi ukradené.“

„Jasně.“

„Přijed' k němu blíž. Klidně se drž těsně za ním. V téhle plískanici tě stejně neuvidí.“

„Když se navěším těsně za něj, mohl bych do něj vrazit a co bychom řekli pak?“

„Zkrátka ho...“

„Neztrat'. Jo, já vím.“

Další půlhodinu jeli beze slova. Dálnice se před nimi zvedala a protínala hory. Ráchel zahlédla na vrcholu jedné z nich velkou kamennou stavbu – vypadala jako nějaký šedivý a pochmurný postmoderní hrad. Bosch Ráchel prozradil, že je to Gettyho muzeum.

Když sjeli do údolí, všimla si Ráchel, že Thomas vyhodil směrovku. Také Bosch se o tři auta dále zařadil do výjezdového pruhu.

„Jede na sto jedničku. Už jsme skoro tam.“

„Myslíš v Canoga Parku?“

„Přesně tak. Teď pojede na západ, pak odbočí a vezme to po místních komunikacích na sever.“

Bosch znovu zmlkl a soustředil se na řízení a sledování. Za dalších patnáct minut vyhodil Thomasův ford opět směrovku, vyjel z dálnice na DeSoto Avenue a zamířil na sever. Bosch s Wallingovou se na výjezdové rampě drželi těsně za ním – tentokrát už mezi nimi nezůstala žádná další auta.

Na DeSoto zajel Thomas téměř vzápětí k obrubníku a Bosch musel projet kolem něj, jinak by působil nápadně.

„Myslím, že se dívá do mapy,“ konstatovala Ráchel. „Má rozsvícené světlýlko a sklopenou hlavu.“

„Dobře.“

Bosch zamířil na čerpací stanici, objel stojany a vrátil se zpátky na ulici. Nezařadil se ovšem do provozu, ale zadíval se nalevo na Thomasův ford a čekal. Po půl minutě Thomas opět vyrazil. Bosch počkal, až projede kolem něj, a u levého ucha si přitom držel mobilní telefon, aby mu Thomas neviděl do tváře, kdyby se na něj náhodou díval a kdyby na něj náhodou skrz déšť dohlédl. Nechal projet ještě jedno auto a poté vyrazil.

„Musí už být blízko,“ poznamenala Ráchel.

„Jo.“

Thomas ovšem urazil ještě několik dalších bloků, než konečně odbočil doprava. Bosch zpomalil a učinil totéž.

„Valerio,“ řekla Ráchel, když v šeru zahlédla pouliční ceduli. „Tady je to.“

Jakmile Bosch odbočil, všimla si, že Thomasovu autu svítí brzdová světla. Jeho Ford Explorer stál uprostřed silnice tři bloky před nimi. Byl ve slepé uličce.

Bosch rychle zamířil k obrubníku za zaparkovaný automobil.

„Svítí mu tam světlýlko,“ hlásila Ráchel. „Myslím, že se zase dívá do mapy.“

„Řeka,“ podotkl Bosch.

„Cože?“

„Říkal jsem ti, že Valerio protíná celé údolí. Ale řeka taky. Takže Ed nejspíš zjišťuje, jak ji objet. Ta řeka tady odřezává všechny ulice. Ed se zřejmě potřebuje dostat na Valerio z opačné strany.“

„Já tam žádnou řeku nevidím. Vidím jen plot a beton.“

„Není to řeka v pravém slova smyslu. Vlastně to technicky vzato vůbec řeka není. buď je to jen kanál z Aliso, anebo Browns Canyon. Který se do řeky vlévá.“

Čekali dál. Thomas se ani nepohnul.

„Při podobných bouřkách se kdysi řeka vylévala z břehů a zaplavovala třetinu města. A tak se ji pokusili ovládnout. Spoutat. Někdo dostal nápad, že ji takříkajíc vytesají do kamene, že ji uvězní v betonu. Udělali to a všechny domy a obydlí jsou prý teď v bezpečí.“

„Myslím, že se tomu říká pokrok.“

Bosch přikývl a přehmátl ruce na volant.

„Už jede.“

Thomas odbočil doleva, a jakmile jeho auto zmizelo z dohledu, vyrazil Bosch od obručníku a následoval ho. Thomas jel severně na Saticoy, tam odbočil doprava a přešel přes most nad kanálem. Když přes most přejížděl Bosch, pohlédla Ráchel dolů a spatřila přívaly vody v betonovém korytě.

„A sakra, já myslela, že přírodní živly zuří jen u nás.“

Bosch neodpověděl. Thomas mezitím odbočil jižně na Mason Lané a vrátil se na Valerio. Tentokrát už však jel po opačné straně betonového kanálu.

„Míří do další slepé uličky,“ řekl Bosch.

Sám zůstal na Mason Lané a projel kolem Valerio. Ráchel se zadívala přes děšť a všimla si, že Thomas odbočil na jakousi příjezdovou cestu před rozlehlým jednopatrovým domem tvořícím skupinu pěti podobných staveb na konci slepé uličky.

„Zajel na příjezdovou cestu,“ oznámila Boschovi. „Je tam. Ježíši, to je ten dům!“

„Jaký dům?“

„Ten na té fotce v přívěsu. Backus si byl sebou tak jistý, že nám tam nechal tu zatracenou fotku.“

Bosch zamířil k obručníku. Z domů na Valerio na ně nebylo vidět. Ráchel se otočila a vykoukla z oken auta. Všechny domy v okolí byly potměšilé.

„Nejspíš tady vypnuli proud.“

„Pod sedadlem je baterka. Vezmi si ji.“

Ráchel se sklonila a vytáhla baterku.

„A co ty?“

„Já budu v pohodě. Jdeme.“

Ráchel se už chystala otevřít dveře, ale pak se ohlédla na Bosche. Chtěla něco říct, ale zaváhala.

„Co je?“ zeptal se Bosch. „Že mám být opatrný? Neboj, to budu.“

„To ano, buď opatrný, ale taky jsem ti chtěla říct, že mám v tašce druhou zbraň. Jestli...“

„Díky, Ráchel, ale tentokrát jsem si přinesl svou.“

Ráchel přikývla.

„Mělo mě to napadnout. A jak se stavíš k přivolání záloh ted?“

„Jestli chceš, tak je zavolej. Ale já na ně nečekám. Jdu tam hned.“

Když jsem vystoupil z mercedesu, na obličej i a krku mě zastudil déšť. Vyhrnul jsem si límec a vyrazil k Valerio. Také Ráchel vystoupila a beze slova se zařadila vedle mě. Když jsme dorazili k nároží, ukryli jsme se za zeď kolem pozemku a nenápadně zpoza ní vykukovali do slepé uličky a potměšitého domu, před nímž Ed Thomas zaparkoval auto. Všechna okna v přední fasádě byla potměšilá. I v přitmě jsem však poznal, že Ráchel měla pravdu. Byl to dům z fotografie, kterou nám Backus zanechal.

Slyšel jsem řeku, ale neviděl ji. Ukrývala se kdesi za domy, avšak její zuřivá síla byla i na tuto vzdálenost téměř hmatatelná. Během podobných bouřek jako by se celé město vylilo ze svých hladkých betonových základů. Reka se klikatě vinula přes údolí, obemykala hory, mířila do centra města a odtud západně do oceánu.

Po většinu roku představovala pouhý pramínek. Ba přímo komunální strouhu. Přívaly deště však tohoto hada probudily a dodaly mu sílu. Ze strouhy se náhle stal městský kanál, v jehož silných kamenných stěnách se přelévaly miliony a miliony litrů vody, zuřivě se snažily vymanit se z betonového sevření a se strašlivou silou se hnaly dál a dál. Vzpomínám si, že když jsem byl malý, unesl proud jakéhosi chlapce. Neznal jsem ho. Ale znal jsem jeho příběh. A i po čtyřiceti letech jsem si pamatoval

jeho jméno. Billy Kinsey si hrál na říčním břehu. Uklouzla mu noha, spadl do vody a vmžiku zmizel. Jeho tělo našli o dvacet kilometrů dál, zaklíněné o pilíř viaduktu.

Matka mi od útlého věku často vštěpovala, že když prší...

„Drž se stranou od temných proudů.“

„Cože?“ zašeptala Ráchel.

„Jen jsem přemýšlel o té řece. Jak je v tom korytě uvězněná. Když jsem byl kluk, říkali jsme tomu ‚temné proudy‘. Jakmile se takhle rozprší, voda se valí rychle. A nese smrt. Když prší, musíš se držet stranou od temných proudů.“

„Jenže my nejdemo k řece, ale do toho domu.“

„To je totéž, Ráchel. buď opatrná. Drž se stranou od temných proudů.“

Podívala se na mě. Zdálo se mi, že chápe, co jí chci sdělit.

„Dobře, Boschi.“

„Co kdyby sis vzala přední stranu a já tam šel zezadu?“

„Fajn.“

„bud’ připravena na všechno.“

„Ty taky.“

Dotyčný dům stál o tři čísla dále. Rychle jsme vyrazili podél zdi před prvním domem a přešli přes příjezdovou cestu ke druhému. Minuli jsme oba a ocitli se před domem, kde parkovalo Thomasovo auto. Ráchel na mě naposledy kývla a pak už jsme se rozdělili, přičemž jsme oba současně vytáhli zbraň. Ráchel vyrazila k domu zepředu, zatímco já zamířil po příjezdové cestě dozadu. Příšeří a šumění deště i řeky mi poskytly vítané vizuální i zvukové krytí. Příjezdovou cestu navíc lemovaly zakrslé buganvylie, které zjevně už nějakou dobu nikdo nestříhal a neudržoval. Okna domů byla i zde potemnělá. Někdo mě za nimi mohl docela dobře pozorovat, aniž bych to tušil.

Zadní dvorek byl celý promáčený. Uprostřed obrovské louže stála zrezivělá konstrukce houpačky, na níž však žádná houpačka nevisela. Za konstrukcí se pak tyčil dvoumetrový plot oddělující pozemek od říčního kanálu. Viděl jsem, že voda

již téměř dosahuje k okraji betonových stěn a že se chrlí ve zběsilých přivalech. Bylo jasné, že se ještě dnes celý kanál rozvodní. Dále po proudu, kde jsou koryta mělčí, se už pravděpodobně valila voda přes okraj.

Upřel jsem pozornost zpátky k domu. Podél celé zadní zdi se táhla terasa. Střecha neměla okapy, takže z ní voda stékala ve clonách tak hustých, že celou terasu zakrývaly. Backus tam klidně mohl sedět v houpacím křesle a já bych ho neviděl. Podél zábradlí terasy rostla řada buganvílií. Přikrčil jsem se tak, aby na mě z terasy případně nebylo vidět, a rychle jsem se přesunul ke schodům. Jediným krokem jsem se vyhoupl přes všechny tři a ocitl se v suchu na terase. Chvilí mi trvalo, než si moje oči a uši zvykly na ještě větší přítmí a na ticho. A pak jsem to uviděl. V pravém koutě terasy stála bílá ratanová pohovka, na níž se pod dekou skrývala nezaměnitelná lidská postava. Zaujímal sice polohu vsedě, ale zároveň se bezvládně opírala o svěšenou levou paži. Přikrčil jsem se, přisunul se blíže, uchopil jsem roh deky na podlaze a pomalu ji z postavy stáhl.

Byl to jakýsi starý muž. Vypadal, že je mrtev už nejméně den – kolem něj se právě začínal šířit zápach. Oči měl otevřené a vyboulené a jeho pokožka měla barvu bílých stěn v ložnici kuřáka. Kolem krku měl utažený – až příliš těsně – obojek. Předpokládal jsem, že je to Charles Turrentine. A stejně tak jsem předpokládal, že je to onen stařec na fotografii, kterou pořídil Backus. Byl zavražděn a ponechán zde na terase jako hromada starých novin. S Básníkem neměl nic společného. Stal se pouze prostředkem k uskutečnění jeho cíle.

Zvedl jsem pistoli a zamířil k zadním dveřím domu. Chtěl jsem varovat Ráchel, ale to se mi nemohlo podařit, aniž bych současně prozradil svou polohu a dost možná ohrozil i její pozici. Prostě jsem musel postupovat dál – dál do tohoto temného místa, dokud nenarazím na ni či na Backuse.

Dveře byly zamčené. Rozhodl jsem se, že celý dům obejdu a připojím se k Ráchel zepředu. Když jsem se však otočil, padl

můj pohled zpátky na mrtvé tělo a v mé hlavě se začala rýsovat určitá možnost. Přesunul jsem se k pohovce a prohmatl starci kalhoty. Mé úsilí bylo odměněno: zaslechl jsem cinkot klíčů.

Ráchel se ocitla v obklíčení knih. Každou stěnu ve vstupní hale lemovaly hromady a hromady knih. Stála tam s pistolí v jedné ruce a baterkou ve druhé a nakukovala do obývacího pokoje po své pravici. Další knihy. Také zde lemovaly všechny stěny police a také zde byly všechny police zaplněny knihami. Další knihy pak ležely na konferenčním stolku i na stolcích v rozích a pokrývaly prakticky každou vodorovnou plochu v pokoji. Nějakým záhadným způsobem to celému domu propůjčovalo strašidelný ráz. Nebylo to místo plné života, nýbrž místo zkázy a sklíčenosti, kde slova autorů pomalu rozežírali moli.

Ráchel se snažila postupovat dál a nevěnovat svým rostoucím obavám pozornost. Na chvíli zaváhala a uvažovala, že se otočí a odejde, než ji Básník odhalí. Pak ovšem zaslechla hlasy a věděla, že musí jít dál.

„Kde je Charles?“

„Řekl jsem posad’ se.“

Slova se k ní linula z neznámého směru. Bičování deště venku, burácení nedaleké řeky i hromady knih všude kolem jí znemožňovaly posoudit, odkud se oba hlasy ozývají.

A pak zaslechla další slova. Či spíše mumlání proložené tu a tam srozumitelným slovem plným vzteku, případně hrůzy.

„Myslel sis...“

Ráchel se sklonila a odložila baterku na podlahu. Prozatím ji nepoužila a teď to už nemohla riskovat. Přesunula se do hlubšího přítmí chodby. Přední pokoje už zkontrolovala, takže věděla, že hlasy vycházejí odkudsi ze vzdálenějších útrobu domu.

Chodba ústila do haly, z níž vedly troje dveře na tři různé strany. Když Ráchel do haly dorazila, znovu zaslechla hlasy a nabyla jistotu, že vycházejí odkudsi zprava.

„Napiš to!“

„Já nevidím!“

Ozval se praskavý zvuk. Trhavý zvuk. Někdo odhrnoval z okna závěsy.

„Tak, teď už vidíš? Napiš to, jinak to s tebou rovnou skoncuji u!“

„Dobrá, dobrá!“

„A přesně, jak to říkám. Jednou o půlnoci, máje horečku a rozjímaje...“

Ráchel věděla, co je to za verš. Poznávala slova Edgara Allana Poea. V tom okamžiku jí bylo jasné, že je to Backus, přestože zněl jeho hlas jinak. Už opět využíval poezii a snažil se navázat na zločiny, které spáchal kdysi dávno. Bosch měl pravdu.

Přesunula se do místnosti napravo a zjistila, že je prázdná. Uprostřed trůnil kulečnickový stůl, jehož povrch byl do posledního centimetru zaplněn horami dalších knih. Ráchel již chápala, co Backus učinil. Nalákal Eda Thomase právě sem, protože muž, který zde bydlel, byl sběratelem knih. Backusovi tak bylo jasné, že si Thomas pro jeho sbírku přijede.

Začala se otáčet, aby se vrátila do haly a zkontrolovala druhou ze tří místností. Nestačila se však pohnout ani o pár decimetrů a ucítila na krku chladnou hlaveň pistole.

„Ahoj, Ráchel,“ pronesl Robert Backus chirurgicky změněným hlasem. „To je mi překvapení, že tě tu vidím.“

Ráchel ztuhla a pochopila, že se s Backusem nedá hrát rovnocenná partie, neboť má v malíčku všechny triky a strategie. Věděla, že jí zbývá jediná naděje. Bosch.

„Nazdar, Bobe. Dlouho jsme se neviděli.“

„Ano, to ano. Mohla bys zde odložit zbraň a následovat mě do knihovny?“

Ráchel odložila sigsauera na jednu hromadu na kulečnickovém stole.

„Já myslela, že celý tenhle dům je jedna velká knihovna, Bobe.“

Backus neodpověděl. Ráchel cítila, jak ji chytá za zadní okraj límce, tiskne jí pistoli na páteř a postrkuje ji žádaným směrem. Vyšli z místnosti a zamířili do další, v níž stála dvě dřevěná křesla orientovaná čelem k velkému kamennému krbu. Žádný oheň však v krbu nehořel a Ráchel slyšela, jak komínem stéká déšť a vytváří v ohništi loužičku. Také okna po obou stranách krbu zaléval déšť a měnil sklo v zalípanou hmotu.

„Shodou okolností zde máme právě dost křesel,“ poznamenal Backus. „Posad’ se, ano?“

Hrubě s ní obešel jedno křeslo a vmáčkl ji do něj. Rychle ji prohledal, a když nenašel další zbraně, odstoupil a upustil jí cosi do klína. Ráchel se podívala do druhého křesla a spatřila Eda Thomase. Stále byl naživu. Zápěstí měl připoutaná k opěradlům plastovými řemínky. Další dva spojené řemínky pak poutaly jeho krk k zadní části křesla. V ústech měl roubík v podobě látkového ubrousku a celý jeho obličej byl brunátný námahou a nedostatkem kyslíku.

„Bobe, už s tím můžeš přestat,“ prohlásila Ráchel. „Co jsi chtěl, to už jsi světu sdělil. Nemusíš...“

„Nasad si řemínek na pravé zápěstí a připni si ho k opěradlu.“

„Bobe, prosím tě. Nech...“

„Dělej!“

Ráchel omotala plastový řemínek kolem opěradla a vlastní paže, utáhla přezku a zajistila ji.

„Pevně, ale ne příliš. Nechci zanechat žádnou stopu.“

Jakmile byla hotova, Backus jí poručil, aby si položila volnou ruku na druhé opěradlo. Přistoupil k ní, uchopil opěradlo, provlekl jím další řemínek a utáhl ho. Ustoupil a chvíli obdivoval vlastní dílo.

„Ták.“

„Bobe, vykonali jsme spolu spoustu dobré práce. Proč to děláš?“

Backus na ni pohlédl a usmál se.

„Nevím. Ale o tom si promluvíme později. Teď musím skoncovat s detektivem Thomasem. Už se to pro nás dva vleкло příliš dlouho. A ty se na to budeš moct dívat, Ráchel, považ. Jaká vzácná příležitost.“

Backus se otočil k Thomasovi, přistoupil k němu a vytrhl mu roubík z úst. Sáhl si do kapsy a vytáhl skládací nůž. Rozevřel ho a jediným hbitým pohybem přerízl řemínek, který poutal Thomasovu pravou ruku ke křeslu.

„Tak kde jsme to skončili, detektive Thomasi? Myslím, že u třetího verše.“

„Spíš u poslední strofy.“

Ráchel za sebou poznala Boschův hlas. Když se však za ním otočila, zjistila, že opěradlo je příliš vysoké.

Držel jsem pistoli pevně před sebou a snažil se vymyslet optimální způsob, jak to s ním vyřídit.

„Harry,“ zavolala Ráchel klidně. „V levé ruce má pistoli a v pravé nůž. Je pravák.“

Zacílil jsem a poručil mu, aby odložil zbraně. Bez váhání se podvolil. Tím mě trochu zaskočil, protože jeho chování působilo dojmem, že rychle přechází na plán B. Že by měl nějakou další zbraň? Nebo se v domě pohybuje ještě jeden zabiják?

„Ráchel, Ede, jste v pořádku?“

„Nic nám není,“ odpověděla Ráchel. „Poruč mu, ať si lehne na zem, Harry. V kapse má řemínky.“

„A kde máš pistoli ty, Ráchel?“

„Ve vedlejší místnosti. Ať si lehne na zem, Harry.“

Postoupil jsem dále do místnosti, ale po jediném kroku jsem se zastavil a prohlédl si Backuse. Již opět se změnil. Už nevypadal jako muž, který si říkal Shandy. Neměl plnovous ani kšiltovku na šedinách. Bradu i hlavu měl oholenou. Vypadal úplně jinak.

Učinil jsem další krok a znovu se zastavil. Náhle jsem si vzpomněl na Terryho McCaleba, na jeho ženu, jeho dceru i nevlastního syna. Vzpomněl jsem si na naše společné poslání a

na ztrátu spojenou s jeho úmrtím. Kolik padouchů bude svobodně běhat po světě jen proto, že Terry musel zemřít? V mém nitru se začal hromadit hněv silný jako říční proud. Nechtělo se mi nutit Backuse do lehu, poutat ho a pak přihlížet, jak ho odvázejí v policejním voze k doživotnímu pobytu za mřížemi, kde se bude těšit pozornosti a fascinaci okolí jako nějaká celebrita. Chtěl jsem mu odejmout vše, co on odebral mému příteli i všem ostatním lidem.

„Zabil jsi mi přítele,“ řekl jsem. „A za to teď...“

„Harry, ne,“ řekla Ráchel.

„Pardon,“ odpověděl Backus. „Ale já toho měl na práci víc. Kdo že byl tím vaším přítelem?“

„Terry McCaleb. Vlastně to byl i tvůj přítel, ale ty...“

„Vážně jsem se chtěl o Terryho postarat. Ano, opravdu měl potenciál stát se mi trnem v patě. Ale pak...“

„Drž hubu, Bobe!“ zaječela Ráchel. „Terry mu nesaháš ani po kotníky. Harry, tohle je strašně nebezpečné. Zneškodni ho! Dělej!“

Zapudil jsem vztek a soustředil se na daný okamžik. Terry McCaleb se mi rozplynul před očima. Vykročil jsem k Backusovi a přemýšlel o Racheliných slovech. Mám ho zneškodnit? Chce snad, abych ho zastřelil?

Učinil jsem další dva kroky.

„Lehni si na podlahu,“ poručil jsem. „Stranou od těch zbraní.“ „Jak je libo.“

Otočil se, jako by chtěl odstoupit od své pistole a nože a hledal nějaké vhodné místo, kam by mohl ulehnout.

„Promiňte, ale tady je loužička. Teče nám do krbu.“

Vykročil k oknu, aniž čekal na odpověď. V tu chvíli mi to došlo. Věděl jsem, co se chystá udělat.

„Backusi, ne!“

Moje slova ho však nezastavila. Zapřel se chodidlem a střemhlav se vrhl proti oknu. Rám byl oslaben mnohaletým působením slunce a lijáků podobných tomu dnešnímu, takže povolil jako hollywoodská kulisa. Dřevo se rozštěpalo, sklo

roztříštilo a jeho tělo hladce proklouzlo ven. Rychle jsem přiběhl k oknu a spatřil záblesk výstřelu z Backusovy záložní zbraně. Plán B.

Ozvala se dvě rychlá prasknutí, kolem mě prosvištěly kulky a zavrtaly se do stropu nade mnou a za mnou. Vrhл jsem se za zed' a bez míření jsem vypálil dvě odvetné rány. Smýkl jsem sebou na podlahu, propízl se pod oknem a vynořil se na opačné straně. Vykoukl jsem ven a viděl, že Backus je pryč. Jen na zemi jsem zahlédl krátkou velkorážku na dva náboje. Jeho záložní zbraň byla upotřebena a Backus zůstal neozbrojen – pokud ovšem neměl nějaký plán C.

„Harry, ten nůž,“ ozvala se za mnou Ráchel. „Odřež mě.“

Sebral jsem z podlahy nůž a rychle jí přeřezal řemínky. Plast se krájel snadno. Otočil jsem se k Thomasovi a vtiskl mu do pravé ruky nůž, aby se mohl osvobodit sám.

„Promiň mi to, Ede,“ řekl jsem.

Zbytek omluvy jsem mu mohl sdělit později. Otočil jsem se zpátky k Ráchel, která teď stála u okna a dívala se do šera. Stačila už sebrat i Backusovu zbraň.

„Vidíš ho?“

Přistoupil jsem k ní. Necelých třicet metrů nalevo od nás se táhl říční kanál. Právě když jsem se na něj díval, zahlédl jsem na jeho hladině kmen celého dubu, unášený zpěněným proudem. A pak se tam mihl jakýsi pohyb. Viděli jsme, jak Backus vyskakuje z úkrytu mezi buganvíliemi a přelézá plot, který odděloval pozemky od řeky. Právě když se přehupoval přes vrcholek plotu, napřáhla Ráchel pistoli a vypálila dvě rychlé rány. Backus se svalil na šterk vedle kanálu. Vzápětí ovšem vyskočil a dal se do běhu. Ráchel minula.

„Přes tu řeku se nedostane,“ řekl jsem. „Je v obklíčení. Má namířeno nahoru k mostu na Saticoy.“

Věděl jsem, že pokud Backus dorazí až k mostu, ztratí se nám. Muhl by pak totiž přeběhnout přes most a zmizet kdekoliv v obytné čtvrti na západní straně kanálu nebo v obchodní zóně u DeSoto.

„Poběžím za ním,“ rozhodla Ráchel. „Ty utíkej pro auto a snaž se tam dostat před ním. U toho mostu ho chytíme do pasti.“

„Jasně.“

Vyrazil jsem ke dveřím a připravil se na úprk přes déšť. Cestou jsem vytáhl z kapsy mobilní telefon a hodil ho Thomasovi.

„Ede!“ křikl jsem přes rameno. „Ty zavolej policii. Ať nám pošlou zálohy.“

## 42

Ráchel vytáhla z Backusovy pistole zásobník a zjistila, že v něm chybí pouze dva náboje, které po Backusovi vypálila ona sama. Zacvakla zásobník na místo a přeběhla k oknu.

„Chcete, abych šel s váma?“ zeptal se jí Ed Thomas.

Ráchel se otočila. Thomas již byl volný. Stál a v ruce držel připravený nůž.

„Udělejte, co vám řekl Harry. Zavolejte posily.“

Vyhoupla se na římsu a seskočila do deště. Rychle vyrazila k buganvíliím a sunula se podél nich tak dlouho, až v nich našla mezeru a protáhla se skrz ni k plotu. Zastrčila si Backusovu zbraň do pouzdra a přelezla přes plot, přičemž se o něj nahoře zachytila rukávem saka a roztrhla si ho. Dopadla na štěrkový břeh půl metru od srázu vedoucího ke kanálu. Pohlédla dolů a viděla, že stačí necelý metr a voda se vylije z břehů – převalovala se v betonovém korytě a vydávala vražedné burácení. Ráchel se zadívala na stezku před sebe a všimla si pádícího Backuse. Byl již v polovině cesty k mostu na Saticoy. Ráchel vstala a dala se do běhu. Zároveň vystřelila do vzduchu, aby Backus musel myslet na to, co se blíží zezadu, a ne na to, co ho čeká u mostu.

Mercedes se smykem zastavil na mostě u obrubníku. Vyskočil jsem ven, aniž jsem se obtěžoval zhasínat motor, a upaloval jsem k zábradlí. Viděl jsem, jak Ráchel běží mým směrem podél kanálu a pistoli drží napřaženou. Backuse jsem však neviděl.

Poodstoupil jsem a rozhlédl se na všechny strany, ale stále jsem ho nespatriil. Měl jsem dojem, že se k mostu nemohl dostat přede mnou. Vyrázil jsem tedy k brance po straně mostu, skrz kterou se dalo projít k pěšině vedoucí podél kanálu. Branka byla zamčená, ale já si všiml, že pěšina pokračuje i pod mostem. Byla to jediná možnost. Věděl jsem, že se Backus musí skrývat právě tam.

Rychle jsem přelezl přes branku a skočil na štěrk. Vyškrábal jsem se na nohy, uchopil jsem pistoli do obou rukou a namířil ji na tmavý průchod pod mostem. Přikrčil jsem se a vrhl se do temnoty.

Hluk běsnící vody se pod mostem hlasitě rozléhal. Spodní stranu konstrukce rozdělovaly čtyři velké betonové nosníky. Backus se mohl lehce ukrýt pod kterýmkoliv z nich.

„Backusi!“ vykřikl jsem. „Jestli chceš žít, tak vylez! Okamžitě!“

Nic. Pouze burácení vody. Vtom jsem zaslechl jakýsi vzdálený hlas, otočil jsem se a zahlédl Ráchel. Stále byla téměř sto metrů odtud. Cosi křičela, ale její slova se ztrácela v hluku valících se vln.

Backus se choulil v temnotě. Pokusil se zapudit veškeré emoce a soustředit se jen na daný okamžik. Už se v podobných situacích ocitl. Několikrát byl zahrán do kouta. Dokázal přežít předtím a dokáže přežít i teď. Důležité bylo, aby se soustředil jen na tuto chvíli a čerpal z temnoty sílu.

Zaslechl, jak na něj jeho pronásledovatel cosi volá. Byl už docela blízko. Měl sice zbraň, ale Backus měl temnotu. Temnota vždy hrála v jeho prospěch. Přitiskl se k betonu a silou vůle se snažil zmizet ve stínech. Bude trpělivý a s protitahem vyčká až na správný čas.

Otočil jsem se od vzdálené Racheliny postavy a soustředil se na zajištění mostu. Vykročil jsem kupředu a držel se přitom co nejdále od nosníků, aniž bych přitom spadl do vody. Zajistil jsem první dva nosníky a znovu se ohlédl za Ráchel. Byla teď necelých padesát metrů za mnou. Levou rukou na mě cosi gestikulovala, ale já jejímu opakovanému signálu nerozuměl.

Náhle jsem si uvědomil svou chybu. Ponechal jsem v autě klíčky. Backus tak mohl vyběhnout na opačné straně mostu a dostat se k autu.

Dal jsem se do běhu a doufal jsem, že se k autu dostanu alespoň tak rychle, abych mu ještě stihl prostřelit gumy. S autem jsem se však mýlil. Když jsem probíhal kolem třetího betonového nosníku, Backus se na mě zničehonic vrhl a silně mě udeřil ramenem. Zapotácel jsem se pod jeho tíhou dozadu a dopadl na štěrk na okraji betonového kanálu.

Backus se vrhl po mé pistoli a oběma rukama se mi ji snažil vytrhnout. V okamžiku mi blesklo hlavou, že jestli se mé zbraně zmocní, bude rázem po všem – že zabije nejprve mě a poté i Ráchel. Zkrátka se k ní dostat nesměl.

Zarazil mi levý loket do sanice a já cítil, jak moje sevření ochabuje. Dvakrát jsem ze zbraně vystřelil v naději, že zasáhnu jeho prst nebo dlaň. Backus bolestivě vyjekl, ale poté jako by zdvojnásobil úsilí a ještě více zesílil tlak, vybičován bolestí a rudým vztekem.

Jeho krev stékala na pažbu a pomáhala zeslabit mé sevření. Poznal jsem, že zanedlouho o pistoli přijdu. Backus měl výhodnou pozici a zvířecí sílu. Mé sevření ochabovalo. Mohl jsem se pokusit získat několik vteřin, než k nám dorazí Ráchel, ale na druhou stranu by pak mohla i ona vběhnout do smrtelné pasti.

Zvolil jsem tedy jedinou alternativu, která mi zbývala. Zarazil jsem paty do štěrku a vypjal celé tělo vzhůru. Moje ramena sklouzla přes betonový okraj koryta. Zapřel jsem se ještě jednou a celý pohyb zopakoval. Tentokrát už to stačilo. Backus jako by si náhle uvědomil situaci. Pustil se pistole a hmátl po okraji koryta. Bylo už však pozdě i pro něj.

Společně jsme se převálili přes okraj a vnořili se do černé vody.

Ráchel jejich pádu přihlížela ze vzdálenosti pouhých několika metrů. „Ne!“ zaječela, jako by je to mohlo zastavit. Doběhla na příslušné místo, ale ve vodě nic neviděla. Vyrázila tedy podél koryta a vynořila se zpoza mostu. Stále nikoho neviděla. Začala tedy pozorovat řítící se vodu níže po proudu.

Vtom si všimla, jak se z vody vynořil Bosch a začal prudce škubat hlavou kolem sebe, jako by chtěl ověřit svou polohu. S čímisi pod vodou zápasil a Ráchel si uvědomila, že se snaží svléknout kabát.

Prohlížela si koryto dál, ale lysou Backusovu hlavu nikde neviděla. Ohlédla se zpátky za Boschem, kterého již unášel proud. Viděla, že se na ni dívá. Vytáhl z vody ruku a na cosi ukázal. Ráchel jeho pohyb sledovala a všimla si mercedesu parkujícího na mostě. Jeho stěrače se pohybovaly a Ráchel pochopila, že v zapalování stále vězí klíčky.

Dala se do běhu.

Voda byla studená, studenější než jsem čekal. Navíc jsem už byl zesláblý ze souboje s Backusem. Připadal jsem si ve vodě těžký a dělalo mi potíže udržet obličej nad hladinou. Voda jako by byla živá, jako by mě svírala a stahovala dolů.

Po mé zbrani nebylo ani památky a po Backusovi jakbysmet. Roztáhl jsem paže a snažil se dostat tělo do takové polohy, aby mě jednoduše unášel proud a já mohl nabrat trochu sil k další akci, případně abych získal čas, než Ráchel přivolá pomoc.

Vzpomněl jsem si na chlapce, který před tolika lety spadl do řeky. Hasiči, policisté, a dokonce i kolemjdoucí se ho tehdy snažili zachránit a shazovali mu hadice, žebříky a provazy. Nikdo z nich se však netrefil a chlapec utonul. Nakonec se v temných proudech utopí všichni.

Snažil jsem se na to nemyslet. Nepropadnout panice. Otočil jsem dlaně dolů a zjistil, že se mi takto lépe drží hlava nad vodou. Zvyšovalo to sice mou rychlost v proudu, ale aspoň jsem z něj měl hlavu venku. Dodalo mi to sebedůvěru. Začal jsem věřit, že to zvládnou. Na chvíličku. Vše záviselo na tom, kdy ke mně dorazí pomoc. Pohlédl jsem k obloze. Žádné vrtulníky. Žádné hasičské vozy. Zatím žádná pomoc. Jen šedivé prázdno všude kolem a neustávající déšť.

Operátorka na tísňové lince řekla Ráchel, aby nezavěšovala, ale ona nedokázala bezpečně a rychle řídit se sluchátkem u ucha. Odhodila tedy telefon na sedadlo spolujezdce, aniž ukončila hovor. Na následující stopce ovšem zastavila tak rychle, že přístroj spadl na podlahu mimo její dosah. Ráchel to bylo jedno. Uháněla po ulici, přičemž se na každé křižovatce dívala nalevo, zda neuvidí další most vedoucí přes kanál. Když konečně k jednomu dorazila, zamířila na něj, zastavila auto přímo v jízdním pruhu, vyskočila a vrhla se k zábradlí.

Bosch ani Backus nebyli nikde v dohledu. Ráchel napadlo, že se možná dostala před ně. Přeběhla přes silnici, aniž věnovala pozornost zoufale houkajícímu motoristovi, a nalepila se na protější zábradlí.

Dlouze zkoumala převalující se vodu, až konečně spatřila Bosche. Hlavu měl vystrčenou nad hladinu a zvrácenou obličejem k obloze. Ráchel propadla panice. Žije vůbec? Anebo se utopil a jeho tělo je prostě unášeno proudem? Strach z ní však rychle vyprchal, když zahlédla další pohyb: Bosch si protřepal hlavu, jak to často dělají plavci, aby si dostali z vlasů a z očí vodu. Byl naživu a od mostu ho dělilo snad sto metrů. Ráchel viděla, jak zápolí v proudu, aby před mostem zaujal co nejvýhodnější polohu. Naklonila se a sklopila hlavu. Věděla, co Bosch dělá. Chtěl se pokusit zachytit o jeden z mostních pilířů. Pokud se mu to podaří a dokáže se na něm udržet, budou ho moci vytáhnout a zachránit přímo zde.

Ráchel se tryskem vrátila k autu, otevřela zavazadlový prostor a hledala něco, co by Boschovi mohlo pomoci. Ležela zde její taška a prakticky vůbec nic jiného. Ráchel ji prudce vytáhla z kufru a zvedla z podlahy kobereček. Kdosi, kdo zůstal stát na vozovce za mercedesem, na ni začal troubit. Ráchel se za ním ani neobtěžovala ohlédnout.

Do prostředního pilíře mostu jsem udeřil tak prudce, že jsem si vyrazil dech a zřejmě i zlomil čtyři nebo pět žeber. Přesto jsem se na něm udržel. Věděl jsem, že je to moje šance. Musel jsem se držet všeho, co mi ještě zbývalo.

Voda jako by měla pařáty. Cítil jsem je, když se kolem mě převalovala. Tisíce pařátů mě odtahovaly, drásaly a snažily se mě strhnout zpět do temného proudu. Voda se bez ustání hrnula proti mně a šplouchala mi do očí. Objímal jsem oběma rukama pilíř a snažil se vysoukat po kluzkém betonu co nejvýše, ovšem pokaždé, když jsem získal pár centimetrů výšky, mě pařáty opět popadly a servaly dolů. Rychle jsem pochopil, že nejlepší bude se jednoduše držet. A čekat.

Svíral jsem beton a myslel na svou dceru. Představoval jsem si, jak na mě naléhá, abych se držel, a sděluje mi, že kvůli ní musím přežít. Řekla mi, že ať už jsem kdekoliv nebo dělám cokoliv, ona mě stále potřebuje. I v té chvíli jsem si uvědomoval, že je to pouhá iluze, ale přesto jsem v ní nacházel útěchu. A také sílu, abych se držel dál.

V kufru leželo nářadí a rezervní pneumatika – nic, co by Boschovi mohlo pomoci. Pak ovšem Ráchel zahlédla pod pneumatikou černé a červené dráty. Startovací kabely.

Zasunula prsty do otvorů v disku a škrábáním vytrhla kolo ven. Bylo velké, těžké a špatně se s ním manipulovalo, ale Ráchel se přesto nedala odradit. Zvedla kolo, vytáhla ho z kufru a odhodila na zem. Sebrala kabely a opět přeběhla přes cestu – řidič, který právě projížděl po mostě, tak musel dupnout na brzdy a strhnout řízení jinam.

U zábradlí se Ráchel zadívala do vody, ale Bosche si zprvu nevšimla. Teprve když sklopila hlavu ještě níže, zahlédla ho, jak se drží podpěrného pilíře a voda jím lomcuje a strhává ho pryč. Ruce a prsty měl celé poškrábané a zkrvavené. Zvedl k ní hlavu a věnoval jí něco, co si Ráchel vyložila jako téměř neznatelný úsměv – jako by jí chtěl sdělit, že bude v pořádku.

Ráchel netušila, jak má záchrannou misi dokončit, a tak prostě přehodila jeden konec kabelů přes zábradlí. Byly však zoufale krátké.

„Sakra!“

Ráchel věděla, že musí přelézt přes zábradlí. Podél spodního okraje mostu se táhla trubka. Ráchel si spočítala, že pokud se dostane až k ní, bude moci kabely svěsit o další metr a půl níže. Což už by mohlo stačit.

„Paní, není vám nic?“

Ráchel se otočila. Za ní stál muž s deštníkem, který právě přecházel most.

„Tam dole v řece je člověk. Zavolejte tísňovou linku. Máte telefon? Zavolejte devět set jedenáct.“

Muž začal z kapsy saka vytahovat mobilní telefon. Ráchel se otočila zpátky k zábradlí a jala se přes ně přelézat.

To bylo ze všeho nejsnazší. Riskantní manévr měl nastat až při šplhání po trubce na vnější straně mostu. Ráchel si pověsila kabely kolem krku, pomalu došlápla jedním chodidlem na trubku a pak si na ni položila i druhé. Nakonec si přehodila jednu nohu přes trubku a obkročmo se na ni posadila, jako by jela na koni.

Věděla, že tentokrát už kabel k Boschovi dosáhne. Začala ho k němu spouštět a Bosch po něm zašmátral. Sotva ho však uchopil rukou, mihla se ve vodě barevná šmouha, do Bosche udeřil jakýsi předmět a srazil ho z pilíře. V tom okamžiku si Ráchel uvědomila, že onou barevnou šmouhou byl Backus, ať už živý, nebo mrtvý.

Ráchel na něco takového nebyla připravena. Bosch se po úderu nepřestal kabelu držet, ale jeho tíha spolu se silou proudu byla na Ráchel příliš. Hořejší konec kabelu se jí vytrhl z ruky a zmizel ve vodě pod mostem.

„Už jedou! Už jedou!“

Ráchel zvedla hlavu a spatřila muže s deštníkem na horním konci zábradlí.

„Je pozdě,“ hlesla. „Zmizel.“

Byl jsem slabý, ale Backus ještě slabší. Poznal jsem, že už nemá takovou sílu, jako když se mnou zápolil na okraji kanálu. Z pilíře mě strhl jen proto, že jsem ho neviděl a on do mě vrazil

vší silou. Ted se mě však držel spíš jako tonoucí člověk, který se chytá čehokoliv.

Převalovali jsme se ve vodě a klesali ke dnu. Snažil jsem se otevřít oči, ale voda byla příliš kalná, než abych skrz ni viděl. Stáhl jsem Backuse tvrdě k betonovému dnu, přesunul se za něj a přehodil mu kolem krku kabel, který jsem stále držel v ruce. Uchopil jsem opačný konec druhou rukou a začal kabel utahovat tak dlouho, až se mě Backus pustil a chytil se prsty za kabel. Plíce mě pálily. Potřeboval jsem vzduch. Odrazil jsem se od Backuse, abych se mohl vynořit na hladinu. Když jsme se odtrhovali, naposledy mi hrábl rukou po kotnících, ale nakonec jsem ho dokázal odkopnout a vymanit se z jeho sevření.

V posledních okamžicích spatřil Backus svého otce. Přestože byl dávno mrtev a zpopelněn, vypadal velice živě. Měl přísné oči, které si Backus nadosmrti pamatoval. Jednu ruku držel za zády, jako by v ní něco ukrýval, a druhou kynul synovi, aby k němu přistoupil. Aby se vrátil domů.

Backus se nejprve usmál a poté rozesmál. Do úst i do plic mu proudila voda. Nepodléhal však panice. Naopak vodu vítal. Věděl, že bude znovuzrozen. Ze se vrátí. Věděl, že zlo se nikdy nedá přemoci. Že se jen přesunuje z místa na místo a čeká.

Vynořil jsem se nad hladinu a zalapal po vzduchu. Chvíli jsem se ve vodě otáčel a hledal Backuse, ale nikde jsem ho neviděl. Před ním jsem byl tedy zachráněn, ale před vodou ještě ne. Byl jsem naprosto vyčerpaný. Paže jsem měl ve vodě tak těžké, že jsem je stěží dokázal dostat nad hladinu. Znovu jsem si vzpomněl na utonulého chlapce, jak asi musel být vydešený, když se ve vodě zmítal úplně sám a ke dnu ho strhávaly tisícovky pařátů.

Před sebou jsem zahlédl místo, kde koryto ústilo do hlavního říčního kanálu. Nacházel jsem se necelých padesát metrů od něj a věděl jsem, že řeka zde bude širší, mělkí a

prudší. Betonové stěny hlavního kanálu však byly méně strmé a já si uvědomil, že bych se mohl pokusit z kanálu vylézt, pokud se mi nějakým způsobem podaří zpomalit a najít si oporu.

Sklopil jsem oči a rozhodl se, že se přiblížím co nejtěsněji ke stěně, aniž bych do ní prudce narazil. Pak jsem ovšem objevil rychlejší spásu. Sto metrů přede mnou plaval v řece strom, který jsem v kanálu zahlédl z okna Turrentineova domu. Zřejmě se někde zaklínil o most nebo zachytil v mělčí vodě a já ho dohonil.

Z posledních sil jsem začal plavat s proudem, nabírat rychlost a přibližovat se ke stromu. Věděl jsem, že mi poslouží jako člun. A že když bude potřeba, dokážu na něm dojet až do Pacifiku.

Ráchel ztratila řeku z dohledu. Ulice ji odvedly dále od ní a zanedlouho jí kanál úplně zmizel. Stále se k němu nedokázala vrátit. Auto bylo vybaveno systémem GPS, ale Ráchel nevěděla, jak se používá, a kromě toho pochybovala, že by se v tomto počasí dokázala napojit na satelit. Zajela k obrubníku a vztekle udeřila dlaní do volantu. Měla pocit, že Harryho opouští, a že pokud se utopí, bude to její vina.

Vtom zaslechla vrtulník. Letěl nízko a pohyboval se velmi rychle. Ráchel se předklonila, aby se podívala přes čelní sklo nahoru. Nic ovšem nezahlédla. Vystoupila do deště a začala se otáčet jako na obrtlíku. Stále vrtulník slyšela, ale neviděla.

Tohle přece musí být záchranný tým, pomyslela si. Kdo jiný by v tomto počasí létal? Konečně zjistila, odkud se zvuk ozývá, a naskočila zpátky do mercedesu. Na první křižovatce odbočila doprava a vyrazila za zvukem. Celou cestu jela se staženým okénkem – déšť jí chrstl do tváře, ale Ráchel to bylo jedno. Pozorně naslouchala hučení vrtulníku v dálce.

Zanedlouho ho spatřila. Kroužil napravo od ní. Ráchel pokračovala v jízdě, a když dojela na Reseda Boulevard, znovu

odbočila doprava a všimla si, že ve vzduchu se ve skutečnosti pohybují vrtulníky dva, jeden nízko a druhý o něco nad ním. Oba byly červené a na boku měly bílá písmena. Nebyly to televizní ani rozhlasové štáby. Byly to vrtulníky losangeleského hasičského sboru.

Před mercedesem se vzpínal most. Ráchel na něm viděla stojící auta, z nichž vyskakovali lidé, hromadně spěchali k zábradlí a dívali se do řeky.

Dojela na místo, zastavila přímo v jízdním pruhu a učinila totéž. Bosch ve žlutém záchranném postroji byl právě na laně vyzvedáván z kmene padlého stromu, který uvízl na mělčině, kde se řeka rozšiřovala na padesát metrů.

Když ho vrtulník vyzvedl, zadíval se Bosch do běsnícího proudu pod sebou. Zanedlouho se strom vymanil ze zaklesnutí a opět se začal převalovat v kaskádách vody. Rychle nabral rychlost a proplul pod most – jeho větve narážely do podpěrných pilířů a lámaly se.

Ráchel sledovala, jak záchranáři nakládají Bosche do vrtulníku. Teprve když byl Harry v bezpečí uvnitř, vrtulník se naklonil a zamířil pryč, dokázala odtrhnout oči. A i to pouze proto, že kdosi z přihlížejících lidí na mostě začal znenadání ječet a ukazovat do řeky. Ráchel sklopila oči a pochopila důvod. Ve vodě plaval další muž. V jeho případě však již nebylo záchrany. Plul obličejem dolů, paže měl roztažené a tělo bezvládné. Kolem trupu a krku měl omotány černočervené startovací kabely a jeho oholená lebka vypadala jako ztracený dětský míč unášený proudem.

Druhý vrtulník toto tělo shora sledoval a čekal, až se o něco zachytí jako před chvílí strom. S vytažením tentokrát nebylo potřeba riskovat. Ke spěchu v tomto případě neexistoval důvod.

V místě mezi mostními pilíři, kde proud náhle sílil, se plynulý pohyb narušil a tělo se ve vodě převalilo. Krátce

předtím, než zmizelo pod mostem, zahlédla Ráchel Backusovu tvář. Oči měl pod vrstvou vody otevřené. A než se konečně ztratil pod mostem, zdálo se Ráchel, že se dívá přímo na ni.

Když jsem před mnoha lety sloužil v armádě ve Vietnamu, utrpěl jsem v jednom tunelu zranění. Kolegové mě vytáhli a naložili do vrtulníku, který mě dopravil zpět do základního tábora. Vzpomínám si, že když se helikoptéra odlepovala od země a odvážela mě mimo nebezpečí, cítil jsem rozjařenost, která naprosto přehlušovala bolest mého zranění i celkové vyčerpání.

A stejný pocit jsem zažíval i nyní. Říká se tomu dějá vu. Dokázal jsem to. Přežil jsem. Vyvázl jsem z nebezpečí. Usmál jsem se na hasiče v helmě, který mě balil do příkrývky.

„Odvezeme vás do fakultní nemocnice, aby vás vyšetřili,“ křikl na mě přes burácení vrtule a deště. „Za deset minut jsme tam.“

Ukázal mi vztyčený palec a já mu toto gesto oplatil, přičemž jsem si všiml, že moje prsty mají bílomodrou barvu a že se celý třesu něčím horším než pouze zimou.

„Mrzí mě, co se stalo vašemu příteli,“ zaječel hasič.

Viděl jsem, že se dívá přes skleněný panel ve spodní části dveří, které před chvílí zavřel. Vyklonil jsem se, zadíval se dolů a spatřil ve vodě Backuse. Plaval obličejem vzhůru a jeho tělo se v proudu loudavě převalovalo.

„Mě to nemrzí,“ odpověděl jsem, ale ne dost nahlas, aby mě hasič slyšel.

Opřel jsem se o sklopné sedadlo, na které mě posadili, zavřel jsem oči a pokýval hlavou na imaginární obraz svého mlčenlivého kolegy Terryho McCaleba, který stál na zádi svého člunu a zeširoka se usmíval.

# 43

O dva dny později se obloha projasnila a město začalo osychat a vyhrabávat se z nejhoršího. V Malibu a Topanze nastaly sesuvy půdy. Pobřežní dálnice byla až do odvolání zúžena na dva pruhy a níže položené ulice v hollywoodských kopcích byly celé zaplaveny. Jeden dům na Fareholm Dříve se uvolnil ze základů, vyplaval na ulici a učinil z jedné stárnoucí filmové hvězdy bezdomovce. Následkům bouře se přičítala celkem dvě úmrtí – jeden golfista, který se z nevysvětlitelných důvodů rozhodl, že si dá v krátké přestávce mezi bouřkami pár jamek, a při náprahu ho zasáhl blesk, a jeden Robert Backus, masový vrah na útěku. Básník je mrtev, konstatovaly novinové titulky i televizní hlasatelé. Jeho tělo bylo vyloveno z řeky před přehradou v Sepulvedě. Příčina smrti: utonutí.

Rovněž moře se uklidnilo, takže jsem mohl vyrazit ranním trajektem na Catalinu na návštěvu Graciely McCalebové. Půjčil jsem si golfový vozík a přijel k jejímu domu, kde mě Graciela přivítala s celou rodinou. Tak jsem se seznámil s adoptovaným synem Raymondem i s holčičkou Cielo, o níž mi Terry vyprávěl. Setkání s ní ve mně vyvolalo stesk po vlastní dceři a připomnělo mi, že již brzy budu mít v životě nové zranitelné místo.

Dům byl plný krabic a Graciela mi vysvětlila, že kvůli bouře museli odložit stěhování na pevninu. Zítra prý naloží všechny věci na loď a odvezou je do přístavu, kde už bude čekat stěhovací vůz. Bylo to komplikované a drahé, ale Graciela ničeho nelitovala. Chtěla opustit ostrov i vzpomínky s ním spojené.

Vyšli jsme ven a usedli ke stolu na terase, abychom si mohli promluvit mimo doslech dětí. Dům stál na hezkém místě s výhledem na celý přístav Avalon. Nechtělo se mi věřit, že chce odtud Graciela odjet. Dole jsem viděl The Following Sea

a všiml si, že na zádi kdosi stojí a jeden z poklopů v palubě je otevřený.

„Je ten člověk tam dole Buddy?“

„Ano, chystá se odjet s člunem. FBI ho včera přivezla, aniž se předem ohlásila. Byla bych jim řekla, ať ho odvezou rovnou do Cabrilla. Teď to musí udělat Buddy.“

„A co s ním hodlá dělat?“

„Bude pokračovat v podnikání. Ty charterové výlety bude nabízet tam a mně bude platit pronájem člunu.“

Přikývl jsem. Připadalo mi to jako poctivý plán.

„Prodej člunu by tolik nevynesl. A navíc, co já vím, Terry se na něm docela nadřel. Připadalo mi nesprávné ho prostě prodat cizímu člověku.“

„Rozumím.“

„Vlastně by vás zpátky možná mohl svézt Buddy a nemusel byste čekat na trajekt. Tedy jestli chcete. Jestli už Buddyho nemáte plné zuby.“

„Ne, Buddy je fajn. Mám ho rád.“

Dlouho jsme seděli mlčky. Neměl jsem pocit, že bych jí měl v souvislosti s případem cokoli vysvětlovat. Už jsme se bavili po telefonu – chtěl jsem jí některé věci vyličit dříve, než proniknou do médií – a celá historka teď navíc byla ve všech novinách a televizních kanálech. Takže Graciela znala všechny detaily, velké i malé. Nebylo už příliš o čem hovořit, ale já měl pocit, že bych jí měl ještě naposledy navštívit osobně. Všechno to začalo u ní a já si říkal, že by to u ní mělo také skončit.

„Díky za to, co jste udělal,“ řekla Graciela. „Nestalo se vám nic?“

„Jsem úplně v pořádku. Mám jen pár škrábnutí a modřin od té řeky. Byla to divoká jízda.“

Usmál jsem se. Mým jediným viditelným poraněním bylo pár škrábanců na rukou a jeden nad levým obočím.

„Každopádně děkuji, že jste mi zavolala. Jsem rád, že jsem dostal tuhle šanci. Proto jsem taky přijel, abych vám poděkoval a popřál hodně štěstí ve všem.“

Posuvné dveře se otevřely a na terasu vyšla holčička s knížkou.

„Tak přečteš už mi to, mami?“

„Teď tady mám pana Bosche. Za malinkou chvíličku, ano?“

„Ne, já chci, abys mi to přečetla hned.“

Holčička se zatvářila, jako by to byla otázka života a smrti, a její obličej se zkroutil k pláči.

„To je v pořádku,“ řekl jsem. „Ta moje je taky taková. Klidně můžete číst.“

„Je to její oblíbená knížka. Terry jí z ní četl prakticky každý večer.“

Posadila si holčičku na klín, sebrala knížku a začala číst. Všiml jsem si, že je to stejná kniha, kterou Eleanor před nedávným koupila mé dceři. Billyho velký den s opicí přebírající zlatou medaili na obálce. Cielin výtisk však byl od ustavičného čtení na okrajích ohmataný a hřbet na dvou místech roztržený a přelepený páskou.

Graciela knihu otevřela a dala se do čtení.

*„Jednoho slunečného letního dne se pod velkým kopcem v Cinkylinkově konala olympiáda cirkusových zvířat. Všechna zvířata ze všech cirkusů dostala pro ten den volno, aby mohla soutěžit v mnoha různých disciplínách.“*

Všiml jsem si, že Graciela změnila hlas a četla pohádku tónem plným vzrušení a očekávání.

*„Všechna zvířata se tedy seřadila u vývěsky před kanceláří pana Farnswortha. Na vývěsce stál seznam disciplín. Byly mezi nimi běhy, štafety a řada dalších soutěží. Velká zvířata stála u vývěsky nejbližší a zakrývala ji, takže na ni ostatní zvířata neviděla. Malý opičák jménem Billy Bing se tedy protáhl mezi nohama slonovi a vyšplhal se mu po chobotu nahoru, aby na seznam dobře viděl. Když ho konečně spatřil, usmál se. Mezi*

*soutěžemi byl i běh na sto metrů a Billy věděl, že je v běhu velice dobrý.“*

Zbytek pohádky už jsem neslyšel. Vstal jsem, přešel k zábradlí a zadíval se na přístav. Ani tam dole jsem však nic neviděl. Moje mysl teď byla příliš zaneprázdněná, než aby stačila vnímat vnější svět. Hlavou se mi honila záplava myšlenek a emocí. Zčistajasna jsem se dozvěděl, že jméno William Bing, které si Terry McCaleb naškrábal na okraj spisu, patří opičákovi. A náhle jsem pochopil, že celý příběh neskončil, ani zdaleka ne.

# 44

Téhož dne mě doma navštívila Ráchel. Já se právě vrátil z Parker Center, kde jsem spolu s Kiz Riderovou vyřizoval papíry, a momentálně jsem poslouchal na záznamníku vzkaz od Eda Thomase. Děkoval mi za záchranu života, přestože jsem mu vlastně dlužil omluvu, protože jsem ho v první řadě nevaroval. Měl jsem z toho výčitky svědomí a právě jsem přemýšlel, že mu zavolám do knihkupectví, když vtom Ráchel zaklepala na dveře. Pozval jsem ji dál a vyšli jsme na zadní terasu.

„Fíha, parádní výhled.“

„Jo, líbí se mi.“

Ukázal jsem nalevo, kde byl za kulisami na pozemku Warner Brothers vidět krátký úsek řeky.

„Tak to je ona, všemocná řeka Los Angeles.“

Ráchel přimhouřila oči, chvíli se dívala a pak řeku našla.

„Temné proudy. Momentálně mi připadají docela slabé.“

„Odpočívají. Ale při příští bouřce se zase vrátí.“

„Jak se cítíš, Harry?“

„Dobře. Líp. Hodně spím. Překvapuje mě, že jsi ještě ve městě.“

„No, vzala jsem si pár dní volna. Vlastně se tu poohlížím po bydlení.“

„Vážně?“

Otočil jsem se zády k zábradlí, abych jí viděl do tváře.

„Jsem si docela jistá, že mi tenhle případ zajistí zpáteční jízdenku z Jižní Dakoty. Ještě nevím, na kterou pobočku mě dají, ale hodlám požádat o Los Angeles. Teda, vlastně jsem hodlala, než jsem zjistila, za kolik se tu pronajímají byty. V Rapid City platím za docela hezké a bezpečné hnízdečko pět set padesát měsíčně.“

„Za pět set padesát bych ti něco sehnal i tady, ale nejspíš by se ti nelíbila poloha. A taky by ses zřejmě musela naučit nějaký cizí jazyk.“

„Ne, díky. Pracuju na tom. A co děláš ty?“

„Já se právě vrátil z Parker Center. Podal jsem si přihlášku. Vracím se do práce.“

„V tom případě mám dojem, že jsme spolu skončili. Slyšela jsem, že FBI a LAPD spolu nemluví.“

„Jo, je mezi náma zeď. Ale taky je známo, že se tu a tam zhroutí. Mám v FBI i pár přátel. Věř nebo nevěř.“

„Věřím, Harry.“

Všiml jsem si, že už mě zase oslovuje křestním jménem. Přemýšlel jsem, jestli to znamená, že náš vztah opravdu skončil.

„Tak co,“ řekl jsem, „kdy jsi to o McCalebovi zjistila?“

„Jak to myslíš? Co jsem měla zjistit?“

„Kdy jsi zjistila, že ho Backus nezabil? Že se zabil sám?“

Ráchel se opřela oběma rukama o zábradlí a zahleděla se do údolí. Ve skutečnosti se tam však na nic konkrétního nedívala.

„O čem to mluvíš, Harry?“

„Zjistil jsem, kdo je to William Bing. Je to opičák z oblíbené knihy jeho dcery.“

„No a? Co z toho plyne?“

„Z toho plyne, že se Terry objednal v nemocnici ve Vegas pod falešným jménem. Něco mu bylo, Ráchel. Něco uvnitř.“

Dotkl jsem se středu svého hrudníku.

„Možná ten případ vyšetřoval, a možná ne. Ale rozhodně věděl, že něco v jeho těle nefunguje, jak má, a tak kvůli tomu odjel do té nemocnice a nechal se tam vyšetřit pod falešným jménem. Nepřál si, aby se o tom dozvěděla jeho žena s rodinou. Oni ho vyšetřili a sdělili mu špatnou zprávu. Jeho druhé srdce potkalo totéž co první. Kardio..., myo..., co já vím, jak se tomu říká. V podstatě šlo o to, že umíral. Pokud chtěl žít dál, potřeboval další srdce.“

Ráchel zavrtěla hlavou, jako že jsem blázen.

„Netuším, jak ses tohle všechno dozvěděl, ale nemůžeš přece...“

„Hele, já vím, co vím. A mimo jiné vím, že už předtím prakticky zruinoval svou zdravotní pojistku, a pokud se chtěl zařadit do pořadníku na další srdce, pak by rodina přišla o všechno: o dům, o člun, o všechno. Všechno za jedno další srdce.“

Odmlčel jsem se a pak pokračoval tichým a klidným hlasem.

„On si to nepřál. A taky si nepřál, aby se jeho rodina dívala, jak chřadne a umírá na sociální podpoře. Navíc se mu vůbec nelíbila představa, že nejprve musí jiný člověk zemřít, aby on mohl žít dál. Tohle všechno už si jednou prošel.“

Znovu jsem se odmlčel, abych zjistil, jestli bude Ráchel opět protestovat a pokusí se moje argumenty vyvrátit. Ráchel však tentokrát mlčela.

„Jediné, co mu zůstalo, bylo životní pojištění a penze. A on chtěl obojí ponechat své rodině. A tak si ty léky pomíchal sám. Pod sedadlem jeho auta jsem našel účtenku za nákup v prodejně zdravé výživy. Dnes ráno jsem tam volal a zeptal se, jestli prodávají žraloci chrupavku v prášku. Prodávají.“

Pomíchal si léky, ale bral je dál. Předpokládal, že pokud bude předstírat, že je opravdu užívá, nebude po jeho smrti nařízena pitva a všechno pěkně klapne.“

„Jenže neklaplo, že?“

„Ne, ale on měl pro tuto eventualitu připraven rezervní plán. Proto čekal až na dlouhý výlet. Chtěl zemřít na člunu. Chtěl se v okamžiku své smrti nacházet ve vodách spadajících pod federální jurisdikci. Doufal, že pokud se vyskytne nějaký zádrhel, jeho přátelé v FBI to za něj všechno vyřeší.“

Jediný problém celého jeho velkého plánu spočíval v tom, že netušil nic o Básníkovi. Netušil, že se jeho manželka obrátí na mě nebo že pár řádků naškrábaných ve spisu prozradí jeho skutečné úmysly.“

Zavrtěl jsem hlavou.

„Měl jsem si to všechno uvědomit hned. Ta záměna léků nebyla Backusův styl. Je příliš komplikovaná. A komplikované věci obvykle páchají lidé zevnitř.“

„A co ty výhrůžky jeho rodině? Ať už věděl, že je to Backus, anebo ne, každopádně mu muselo být jasné, že někdo jeho rodině vyhrožuje. Dostal přece ty fotky – někdo jeho rodinu špehoval. Chceš snad říct, že skoncoval se životem a nechal svou rodinu v ohrožení? To není Terry McCaleb, jakého jsem znala.“

„Možná si myslel, že tím to ohrožení eliminuje. Ze hrozba pro jeho rodinu je namířena proti němu. A že jestli zemře on, zemře s ním i tahle hrozba.“

Ráchel pokývala hlavou, ale nebylo v tom žádné přitakání.

„Kdyby nic jiného, tak jsou tvoje logické pochody zajímavé, Harry. To se musí nechat. Ale co tě vede k přesvědčení, že o tom víme my – že o tom vím já?“

„Jasně že o tom víš. Například to, jak jsi odrážela moje otázky o Williamu Bingovi. A jak ses pak chovala v tom domě. Když jsem mířil pistolí na Backuse, chystal se o Terryem něco říct, ale tys ho přerušila. Skočila jsi mu do řeči a utála jeho větu. Podle mě se chystal říct, že Terryho nezabil.“

„No jasně, pachatel popírá vraždu jedné ze svých obětí. Jako bysme to už tolikrát nezažili.“

Její sarkasmus však na mě nepůsobil přesvědčivě.

„Tentokrát by to bylo neobvyklé. Backus už nic neskrýval. Odkryl před námi karty a klidně by se přihlásil ke všemu, co mu patří. Tys to ovšem věděla, a tak jsi mu skočila do řeči. Věděla jsi, že chce tu vraždu popřít.“

Ráchel se odrazila od zábradlí a postavila se přede mě.

„Dobře, Harry, myslíš si, žeš na to kápl. Že jsi mezi všemi těmi vraždami odhalil jednu smutnou bezvýznamnou sebevraždu. Jak teď s tímhle zjištěním naložíš? Půjdeš a vytroubíš ho do světa? Dosáhl bys tím jen toho, že by jeho rodina přišla o peníze. Tohle si přeješ? Možná bys pak jako práškač dostal taky svůj podíl.“

Odvrátil jsem se od ní a opřel se o zábradlí.

„Ne, tohle si nepřeju. Akorát nemám rád, když se mi lže.“

„Aha, už rozumím. Takže tady vůbec nejde o Terryho. Tady jde o tebe a o mě, že jo?“

„Já nevím, oč tady jde, Ráchel.“

„Tak až to budeš vědět, až si to všechno srovnáš v hlavě, tak se mi ozvi, dobře?“

Zničehonic ke mně přistoupila a silně mě políbila na tvář.

„Sbohem, Boschi. Možná tě ještě uvidím, až si vyřídím to přeložení.“

Neotočil jsem se a nedíval se, jak odchází. Pouze jsem poslouchal její vzteklé kroky na terase a poté na javorových parketách uvnitř. Po chvíli se hlavní dveře zabouchly s konečností, která rozechvěla celé moje nitro. Zase ta zbloudilá kulka.

# 45

Ještě dlouho po Rachelině odchodu jsem stál na terase a opíral se lokty o zábradlí. Měl jsem dojem, že už ji nikdy neuvidím – bez ohledu na to, zda si vyřídí transfer do Los Angeles. Pociťoval jsem určitou ztrátu. Připadalo mi, že jsem přišel o cosi dobrého, aniž jsem měl čas poznat, jak dobré to vlastně je.

Pokusil jsem se na ni chvíli nemyslet. Stejně jako na Terryho McCaleba. Díval jsem se na město a říkal si, jak je nádherné. Děšť pročistil oblohu a já teď dohlédl až do San Gabriels a na zasněžené vrcholky v pozadí. Vzduch mi připadal čistý a svěží jako ten, který před mnoha lety dýchali Indiáni a španělští osadníci. Pochopil jsem, co na tomto místě viděli. Byl to den, kdy má člověk pocit, že na něm může vystavět budoucnost.

## Skvělá zpráva pro všechny příznivce Michaela Connellyho!

Váš oblíbený autor právě dokončuje práci na svém nejnovějším románu, který zatím sice nemá název, ale jisté je, že hlavním hrdinou bude opět Harry Bosch, tentokrát již znovu v roli policisty.

Harry se vrátí do oddělení nevyřešených případů a dostane přidělen politicky citlivý případ vraždy z roku 1988. Případ je sám o sobě dosti zapeklitý, ale Harryho situaci komplikuje i skutečnost, že situace v LAPD se za tři roky jeho nepřítomnosti zásadně změnila. Kdysi věděl, kdo jsou jeho nepřátelé, a mohl se podle toho zařídit. Dnes ale netuší, komu lze věřit...

Nejnovější Connellyho detektivka vyjde v českém překladu na podzim roku 2005.

Michael Connelly  
ČERNÁ OZVĚNA

Michael Connelly patří v současné době k nejčtenějším autorům detektivních románů, navazujících na tradici americké tvrdé školy. Ve své prvotině Černá ozvěna, za kterou získal prestižní cenu Edgar Award (dalším nositelem je například Ed McBain), uvádí na scénu kriminalistu Harryho Bosche. Bez nadsázky lze říct, že k řadě slavných literárních postav tohoto žánru, jakými byli například Ellery Queen, Nero Wolfe, Phil Marlowe či Steve Carella, přibyl další plnokrevný detektiv, pohybující se s rutinou a invencí mezi organizovanými zločinci, překupníky drog, zkorumpovanými státními úředníky a brutálními zabijáky.

V Černé ozvěně vyšetřuje Harry Bosch smrt svého přítele a spolubojovníka z vietnamské války. V tajuplném bludišti zločineckého podsvětí, se kterým je Bosch konfrontován, ožívá hrůza, kterou kdysi zažil ve Vietnamu jako příslušník jednotky specializované na boj v podzemních tunelech.

Boschovou partnerkou v tomto souboji s nebezpečnými zločinci, jimž se podařilo proniknout na důležitá místa v policejním aparátu, je agentka FBI Eleanor Wishová. Jejich vztah dočasně přesáhne kolegiální rovinu, což Boschovi zkomplikuje obtížné rozhodování mezi spravedlností a pomstou, před které je v závěru případu postaven.

Ten, kdo má rád klasickou detektivku stejně jako moderní thriller, by měl sáhnout po Černé ozvěně. Nebude zklamán.

Pevná vazba s přebalem, 400 stran, 189 Kč.

Michael Connelly  
ZTRACENÉ SVĚTLO

Harry Bosch byl už natolik znechucen nekonečným bojem s byrokracií a pokrytectvím v LAPD, že za sebou práskl dveřmi a tím ukončil svou osmadvacetiletou kariéru u policie. Pro věčného rebela je ale výslužba nekonečnou nudou, a tak se rozhodl využít čerstvé licence soukromého detektiva a vyšetřit jeden z případů, jejichž spisy si odnesl z kanceláře.

Jedná se o zapomenutou vraždu nepříteli významné zaměstnankyně hollywoodského filmového studia, do jejíhož vyšetřování Harry před lety krátce zasáhl. Nyní má mnohem těžší pozici: bez policejního odznaku mu zůstávají mnohé dveře zavřené a občas čelí otevřenému výsměchu či pohrdání.

Přesto všechno trpělivě sleduje krvavou stopu, která vede od dívčina zmasakrovaného těla k záhadně zmizelé počítačové expertce FBI, dvěma zastřeleným policistům – a nakonec ke zjištění, že v pozadí celého případu stojí organizace vlivnější než hollywoodští magnáti a bezcitnější než losangeleská policie. Ted jde jen o to, jestli tihle lidé Harrymu dovolí, aby pátrání ve zdraví dokončil...

Pevná vazba s přebalem, 310 stran, 199 Kč.

Thomas Laird

## ŘEZNÍK

Jimmy Parisi je spokojený člověk – dělá slušnou kariéru u chicagské policie a jistá půvabná rudovláška právě přijala jeho nabídku k sňatku. Pak se ale cosi šeredně zvrtné a Jimmyho život nabere podivný směr...

Ve městě začal řídit bestiální vrah, který své oběti nejprve znásilní a pak zohaví jejich mrtvá těla. Policisté mu dali přezdívku Řezník, poněvadž důkazy nasvědčují tomu, že obchoduje s orgány zavražděných žen.

Vyšetřováním je pověřen Jimmy Parisi. Pomocí vyspělé kriminalistické techniky a vlastní intuice se mu podaří zúžit seznam podezřelých na jediné jméno. A právě v té chvíli začíná nelítostný boj mezi policistou, rozhodnutým učinit spravedlnosti zadost, a zabijákem, který už nemá co ztratit. Jsou si překvapivě blízko – vrah má dokonce dokonalý přehled o novopečené paní Parisiové...

Pevná vazba s přebalem, 224 stran, 189 Kč.

Joseph Vinder

## PARANOIA

Adam Cassidy má šestadvacet let, je řadovým zaměstnancem telekomunikační společnosti a svou práci ze srdce nenávidí. Snad právě proto neváhá zneužít firemní finance, aby svému kolegovi uspořádal velkolepý večírek na rozloučenou. Jeho neuvážený čin však nezůstane utajen a bezpečnostní odbor firmy mu dá na výběr ze dvou možností: buď půjde do vězení, nebo přijme roli špiona v ústředí hlavního konkurenta, společnosti Třion Systems. Adam se rozhodne pro druhou možnost.

Firma ho podrobí náročnému výcviku, zásobí ho důležitými zákulisními informacemi – a vyšle ho do boje. Adam se bezprostředně po nástupu u Třionu stane hvězdou a brzy se vypracuje až na samotný vrchol. Je bohatý, jezdí v luxusním autě, bydlí v nádherném bytě a chodí s dívkou svých snů. Jeho

život nemá chybu. Chce-li si ho udržet, stačí maličkost: podvádět všechny, na nichž mu záleží, a kašlat na všechno, v co věří.

Takto se ovšem dlouho žít nedá, a proto se Adam rozhodne přetrhat všechny svazky se svým někdejší zaměstnavatelem. Vzápětí se ocitá ve světě, kde nic není takové, jak to vypadá, a kde se nedá věřit vůbec nikomu.

Ale opravdová noční můra má teprve začít...

Pevná vazba s přebalem, 380 stran, 229 Kč.